

Tomáš Petro

Tomáš Petro

TRI

SVÄTOPLUKOVE PRÚTY

Lukáč – Rusnák – Liba a ich príbeh o elitnom útoku

LUKÁČ – RUSNÁK – LIBA

Tomáš Petro

TRI

SVÄTOPLUKOVE PRÚTY

Lukáč – Rusnák – Liba a ich príbeh o elitnom útoku

Добрый день
Болельщикам хоккея
из Чехии и Словакии!
Хочу поблагодарить и
поддержать ВАС, как
честных любителей и
влаштелей хоккея, как
такой зрелищной игры
у вас!!!

Сборная ЧССР в 80-х годах
была лучшей в мире, а
Винсент - Дариус - Игорь
лучшей тройкой против
кого мне приходилось
играть каждым годом!
Они замечательные люди
и мы им благодарны.
Удачи всем в победе!
Васiliy Fetisov

Dobrý deň fanúšikom hokeja v Česku a na Slovensku!

Chcem sa podakovať a zablahoželať Vám ako najlepším milovníkom a priaznivcom hokeja. Bolo pre nás vždy potešením hrať u Vás. Reprezentácia ČSSR bola v 80. rokoch najlepšou na svete a Vincent - Darius - Igor boli najlepšou útočnou trojicou, proti ktorej som každoročne hrával!

Sú to výnimoční ľudia a priatelia!
Šťastie pre všetkých a víťazstvá!

Váš Vjačeslav Fetisov

Ako tie legendárne Svätoplukove prúty...

Boli z iných kútov Slovenska. Každý z iného mesta. Dárius Rusnák pochádzal z Ružomberka, vyrastal v Bratislave. Vincent Lukáč bol späť s Košicami. Rovnako aj Igor Liba, hoci ide o rodáka z Prešova.

Nikdy všetci traja nehrali v jednom klubovom tíme ako trebárs ich sovietski rivali v prípade CSKA Moskva. Slovanista a dvaja hráči z Košíc, ktorí ani vo svojom klube nehrali spolu. V reprezentácii však tvorili nezabudnuteľnú útočnú formáciu. Hrali tak, akoby boli spolu stále. Stačil jeden pohľad a vedeli, kadial' vedie cesta k súperovej bránke.

Boli rozdielni. Vincent Lukáč bol známy rýchlosťou, tiahom na bránku a gólovým zakončením. Dárius Rusnák hral na celej ploche, bol kreatívny a dával hre myšlienku. Igor Liba bol veľký bojovník, ktorý vedel vybojovať puk, založiť akciu, mal cit pre prihrávku, ale takisto bol zakončovateľom. V spoločnom tažení bola každá z týchto vlastností dôležitá. Nič nebolo dôležitejšie, všetko dokopy dávalo zmysel a pointu. V spojení rozdielnych predností bola spoločná výnimočnosť. Ak pri tých legendárnych Svätoplukových prútoch...

O každom z nich by sa pritom dala napísat samostatná kniha. Boli osobnosťami svojho športu na svetovej úrovni. Patrili k lídrom svojich tímov na klubovej či reprezentačnej úrovni. Na medzinárodnej scéne žali všetci traja obrovské úspechy. Vincent Lukáč mal dve zlaté medaily z majstrovstiev sveta (1977, 1985), dve strieborné zo svetových šampionátov (1982, 1983) a rovnako striebornú zo zimnej olympiády (1984). Jedno zlato (1985), dvakrát striebro (1982, 1983) a jeden bronz (1981) získal na majstrovstvách sveta Dárius Rusnák, patrilo k nim i striebro zo sarajevskej olympiády. Samozrejme, to získal aj Igor Liba, v roku 1992 k nemu pridal ďalší olympijský bronz a päť medailí zo svetových šampionátov – jednu zlatú (1985), dve strieborné (1982, 1983) a dvakrát bronzové (1987, 1992). To je spolu sedemnásť medailí zo šampionátov vrcholnej úrovne!

Väčšinu z nich získal legendárny útok spolu. Štyri roky hrať nepretržite v jednej reprezentačnej formácii je v súčasnosti niečo nevídane. Zároveň počas štyroch rokov nosiť z každej významnejšej svetovej akcie medailu je tiež tiažko predstaviteľné. Raritou pritom bol aj samotný fakt, že v československom tíme nastupoval samostatný slovenský útok.

Trio Vincent Lukáč – Dárius Rusnák – Igor Liba bolo pýchou slovenského i československého hokeja. Bez preháňania, rešpektoval ho a zároveň nám ho v dobrom závidel celý svet. V polovici 80. rokov sa až do zlatej bodky v Prahe ten hokejový zamýšľal nad tým, či je lepšia sovietska gólová mašina Krutov – Larionov – Makarov alebo oni traja. Vyššie sa v tých časoch ani v porovnávaniach íšť nedalo...

Keby žili v inej dobe a hrali v iných podmienkach, individuálnych úspechov by možno mali viac. Meno niektorého z nich by možno bolo vygravírované na Stanley Cupe,

ktorý je v súčasnosti synonymom úspešnosti v hokejovom svete. Ale možno by nemali možnosť predvádzať spolu také príznačné priamočiare akcie.

Unikátni sú aj z nášho pohľadu. V edícii Športové legendy sme si uctili futbalové legendy Ladislava Kubala, Karola Dobiaša, Ferdinanda Daučíka, Antona Malatinského, Titusa Buberníka, Jána Popluhára, Ladislava Jurkemika či Alexandra Vencela, Jána a Jozefa Čapkovičovcov, zápasníka Jozefa Lohyňa i krasokorčuliara Ondreja Nepelu... Pripomienuli sme si veľké víťazstvo futbalistov Československa na majstrovstvách Európy v roku 1976, triumf Slovana v Pohári víťazov pohárov proti slávnej Barcelone či pochod trnavského Spartaka v Európskom pohári majstrov, v ktorom dokráčali až do semifinále a v Trnave sa ako na ražni opekal Ajax.

Kniha Tri Svätoplukove prúty je prvou hokejovou v našej edícii. A prvou, ktorá sa nevenuje jednotlivcovi či veľkému úspechu, ale jednej formácii z tímu.

Veríme, že staršia generácia si pri ďalšej knihe z edície Športové legendy občerství spomienky na nezabudnuteľné zápasy, v ktorých hralo legendárne trio prím. A že tá mladšia sa niečo nové dozvie a bude na to hrdá.

O to nám ide. Aby sa nezabudlo. A aby sme spolu opäť prežívali to vzrušenie a radosť, ktoré nám tri hokejové hviezdy dokázali dopriať v takom množstve...

1. FUTBALOVÉ-HOKEJOVÉ KRIŽOVATKY VINCENTA LUKÁČA

Vo väčšine rodín je najmladšie z detí zároveň „poškrabkom“, teda rodinným miláčikom. V rodine Vincenta a Heleny Lukáčovcov však libling prišiel na svet presne v strede súrodeneckej päťice. Dostal meno po otcovi a úloha miláčika akoby mu bola súdená. Vincko ním bol nielen v detských časoch, ale aj neskôr v pubertálnom veku či po dovršení dospelosti. V rodine bol jednoznačne najobľúbenejší. Tí, čo ho poznajú, tvrdia, že taký je celý život. Vždy bol fiškálom, prefíkancom, stál za všetkými hlúpostami a žartmi. A to ešte o jeho hviezdnych úspechoch nik ani nechyroval...

Predstavme si rodinu, ktorej meno tak preslávil, podrobnejšie. V roku 1949 sa Lukáčovcom narodilo prvé z detí, chlapec dostal meno Imrich. O rok neskôr prišla na svet Helenka, po nej v roku 1954 nasledoval Vincent, tri roky po ňom Jožko a v roku 1960 sa narodila najmladšia Marta.

Už samotný dátum narodenia akoby predurčoval, že Vincko bude milovaný. Vtedy sice štrnásťty deň vo februári v našich končinách ešte nič svetoborné neznamenal, no ked' po roku 1985 išiel Vincent Lukáč hrať na Západ, zostal v šoku, čo sa okolo neho dialo.

Na svätého Valentína

Po Nežnej revolúcii si každoročne vychutnáva svoje narodeniny tak ako predtým, teda 14. februára, ale s trochu iným vedomím... „*Ked' som v roku 1985 prišiel hrať do nemeckého Rosenheimu, vtedy som sa po prvý raz stretol s oslavou svätého Valentína. Tento sviatok však prišiel z Ameriky, takže ozajstné šialenstvo som zažil až neskôr počas môjho pôsobenia vo Veľkej Británii. Myslel som, že sa všetci zbláznia. V Rosenheime som najprv nechápal, čo sa deje, všetci oslavovali, vôkol mňa samí zamilovaní, srdiečka... Na každom kroku. Ked' sme boli spolu na obed alebo na večeri, spýtal som sa spoluhráčov, čo sa deje. Ked' mi vysvetlili a ja som im na to ukázal svoj pas s dátumom narodenia, bol som dvojnásobný frajer. Ešte väčší som však bol v Anglicku, kde sú doslova zbláznení do tohto sviatku. V ten deň som bol taký macher, že sa to ani nedá opísť. Nik nechcel veriť, že som mal také šťastie narodiť sa v ten deň. Poznám asi iba štyroch ľudí, ktorí sa narodili 14. februára. Dvaja z nich sú výborní športovci – hokej-*

Pohľad do objektívu si Vincent Lukáč nacvičil už v škôlke. Ak váhate, tak je to chlapča vľavo so zarovnanou ofinkou.

jista Marián Gáborík a bývalý anglický futbalový reprezentant a hviezda FC Liverpool Kevin Keegan. Vtedy mi to veľmi dobre padlo. Ale podobné je to aj teraz. Tento deň mi pomohol v tom, že mám každoročne veľa gratulantov. Ľudia, ktorí ma poznajú, si už automaticky spomenú: Vinco má narodeniny.“

Športový univerzál

Celé detstvo prežil priamo v Košiciach, doslova v srdci mesta. Narodil sa nedaleko súčasnej krytej plavárne, neskôr sa celá rodina prestáhovala na Hlavnú ulicu, kde je momentálne cukráreň Aida. V rodičovskom byte býva doteraz najmladšia Marta.

Detstvo bolo také, aké má byť a aké už súčasná generácia detí nezažíva. Päť šarvancov si užívalo volnosť. Hned' po škole pohádzali tašky k posteli či do kúta a Hlavná ulica, vtedy ešte Leninova, bola ich. A nedaleký Petrov sad, ktorý susedí s Hlavnou stanicou, takisto. V jednej ruke chlieb s maslom alebo natretý „taveňákom“, v druhej lopta a už sa išlo na vec. „Najstarší brat Imro bol nás vodca. On nás zaúčal do tajov bežného života, ale aj do športu. Dominantnými boli futbal a hokej.“

V Košiciach bolo veľmi populárne aj vodné pólo, hádzaná či basketbal. Lukáčovci boli všestrannými športovými nádejami, no najviac inklinovali k futbalu a hokeju. Popri Imrovi športovo rástli aj jeho dvaja mladší bratia Vinco a Jožko. Práve on ich naučil korčuľovať sa v Petrovom sade. „*Na hnedé baganče som si namontoval vtedajšie šraubováky. Stále to mám pred očami, ako som si ich dotáhoval skoro až do kostí, také už boli premočené. Mali sme stojan zo železnej konštrukcie, do ktorého som sa postavil, chytil som sa ho a Imro ma zozadu tlačil. Bál som sa totiž, aby som nespadol. Takto som sa vlastne naučil korčuľovať. Začalo ma baviť, konštrukciu som po krátkom čase odhodil na stranu a už som korčuľoval sám. Imro sa potešil asi najviac. Odpadol mu prívesok, o ktorý sa už nemusel tak starat.*“

Veľkou výhodou bolo, že Hornád v tých časoch ešte tiekol cez mesto. Keď zamrzol, z domu to mali iba na skok a už sa korčuľovali. V tom čase drobízg hrával hokej na každom kúsku ľadu. „*Ked' ešte neboli ľad, boli sme vďační aj za autami udupaný sneh na ulici. Bolo z toho perfektné ihrisko. A kto išiel do brány? Samozrejme, najmladší. Čiže Jožo. Začali sme hrať, vystrelil som prvý príklep a Jožo dostal ranu rovno do čela. Koniec. V živote sa už do bránky nepostavil.*“ Pochopiteľne, že športový zápal prinášal aj materiálne škody. V zime pri hokeji a aj v lete pri futbale sa jeho obeťou stalo niekoľko okien. S takými stratami sa však pri takýchto šarvancoch asi muselo rátať. Vzhľadom na to, ako ich športové nadšenie v detstve vycvičilo, to boli užitočné straty.

Už nemusel byť na svete...

Aby to nebolo len o pocitoch, že chlapčíská si pobehovali kade-tade a len sa zabávali, huncúti vedeli aj pomôcť, keď bolo treba a keď mohli zarobiť nejakú korunku. Ujo, teta, netreba vám pomôcť ponosiť uhlie? To bola ich najčastejšia otázka, keď na konci jesene priviezli pred bytovky uhlie. Lopaty a fúriky už mali pripravené. To isté platilo, keď priviezli zemiaky a bolo ich potrebné poodnášať do pivnice. Korunku na zmrzlinu, puding či limonádu boli na svete. A keď neboli? „*Raz som mal neskutočne veľkú chut' na lízanku. Na rohu ulice bol obchod, ktorý sa volal Konzum. Nemal som pri sebe ani halier, tak som si ju skúsil dostať nešikovne ukradnúť. Prichytila ma však pri krádeži predavačka. Poznali ma, tak zavolali hned mamku. Zatiaľ ma za trest strčili do pivnice. Skoro som sa v nej od strachu pokakal. Keď prišla mama, urobila strašný cirkus. Dostal som výprask, ale mama vynadala aj predavačkám, že také malé dieťa zatvorili do pivnice,*“ spomína Vincent Lukáč.

Pri ďalšej príhode mu ešte teraz naskakuje husia koža. „*V trinásťich rokoch som už totiž nemusel byť na tomto svete. Z bazénov kúpaliska vytekala odtoková voda do Hornádu. S kamarátom som išiel po zamrznutom Hornáde, no bol už marec a odmäk. Presne pri spomínanej rúre sme bývali. Vravel som kamarátovi, tu vylezieme hore na*

Tipnete si? Vincko sedí vľavo na zemi.

most a sme doma. On stihol skočiť na breh, no podo mnou sa podlomil ľad a už som bol po krk v tečúcej vode. Naštastie som mu stihol podať ruku, preto ma voda nestiahla pod ľad. Vytiahol ma na breh. Domov som prišiel celý premočený a ľadový ako cencúl. Ešte pred tým, než ma mama šupla pod perinu, aby som nechytil zápal plúc, som doštal takú bitku, na ktorú som doteraz nezabudol. Vystrájal som nenormálne veci. Ked' tieto zážitky rozprávam svojim detom, ani nechcú veriť, čo všetko sme pozažívali."

Korčuliarske danosti od Boha

Ak futbaloví odborníci videli vo Vincentovi Lukáčovi veľký potenciál, tak hokejoví vzdychali nad jeho korčuľovaním. Nemal žiadneho trénera, ktorý by sa venoval vyložene korčuľovaniu. Nepotreboval ho. Jednoducho, od detstva korčuľoval a korčuľoval, až ako samouk dotiahol svoj pohyb na ostrých nožoch k dokonalosti. Hodiny počas zápasov v Petrovom sade, na školských turnajoch, ale i počas verejného korčuľovania, kde málokedy vynechal čo len jedinú hodinu, aby nekrúžil spolu s ostatnými, sa podpísali pod jeho skvelé korčuliarske schopnosti. Prekladanie,

zmeny smeru v rýchlosťi či štart z miesta cibril donekonečna. A treba priznať, že dril počas chlapčenského veku sa podpísal pod priam profesorský sklz na ľade. Salónnosť na korčuliach bola v jeho vydaní priam do očí bijúca. A ostala mu. Ked' sa aj po šestdesiatke postavil na korčule, všetci iba neveriacky krútili hlavou nad ľahkosťou jeho korčuliarskeho umenia. Kým niektorí hráči sa vyslovene na ľade trápili, spôsob pohybu Vincenta Lukáča bol vždy oku lahodiaci. „*Asi to mám dané od Boha,*“ pousmial sa.

Inak, nielen bratia mali blízko k športu. Aj najmladšia Marta hrávala s bratmi futbal, no neskôr ju čoraz viac pritiahol basketbal. Z košickej Lokomotívy sa dostala až do československej reprezentácie. Iba staršia Helenka nešportovala. Pomáhala mame pri vedení domácnosti – varila, prala, upratovala, šila, žehlila. „*Aj sme boli radi, že niekto pomáhal mamke, kedže my štyria sme športovali. Poznali sme iba školu a šport.*“

Zaujímavé je, že Vincent Lukáč sa počas celej kariéry bol pozriet iba jediný raz na zápas svojej mladšej sestry. Nie preto, že by neboli na jej výkon zvedavý. Dôvod bol prozaickejší. „*Ked' som prišiel na basketbal, nevedela ani loptu chytiť, nie ešte dat' kôš. Mala predo mnou veľký rešpekt. Ked' som raz v hľadisku zakričal: „Marta!“, zakázali mi chodiť na basketbal. Potom už naň chodila iba mama.*“

Športové gény nezdedi

Súrodenci Lukáčovci často dostávali otázku, či ich rodičia inklinovali k športu, keďže vychovali troch výborných hokejistov a jednu basketbalistku. Odpoveď bola paradoxne negatívna. Rodičia nemali vôbec blízko k športu. Pochádzali zo Skároša, dedinky nedaleko Košíc. Boli pracovití, šikovní, zruční. Napokon život na dedine ich prinútil vedieť sa obracať. Zvlášť pri piatich deťoch. Šport rozhodne neboli témou ich rozhovorov. Pilierom domácnosti bola mamka, ktorá robila školníčku v materskej škole. Otec bol obuvník. Na Kováčskej ulici mal svoje obuvníctvo, v ktorom opravoval topánky. Nikdy netlačil na svojich potomkov, aby raz po ľom prevzali toto remeslo. Platilo však, že každé ráno mali deti vyčistené a vyleštené topánky. Doslova sa vytešoval v tejto činnosti. „*Take maš vilešťene topanki, že kec na nich mucha šedne, pošmikňe še a zabije še,*“ to bola najčastejšie hláska nebohého otca Vincenta Lukáča. Mal aj inú. „*Basomci biglajz,*“ to bola zasa jeho najobľúbenejšia nadávka.

Rodičia pri piatich deťoch obracali každú korunku, no dôraz kládli na vzdelanie. „*V prvom rade nás viedli ku škole. Chceli, aby sme niečo vyštudovali. Ak by sa niečo prihodilo, aby sme mali papier v ruke. Mamka stále vravievala: „Športujte, ale učte sa!“*“

Deti si jej slová zobrali k srdcu. Helena a Imrich získali stredoškolské vzdelanie, Marta ukončila právo, Jozef vyštudoval filozofiu a Vincent Lukáč je banským inžierom.

TRI SVÄTOPLUKOVE PRÚTY

„Navždy sa zachová v pamäti stužková,” táto oblúbená skladba od skupiny Elán vtedy ešte nebola na svete. Vincent Lukáč na vrchnej fotografii vedľa triednej súdružky učiteľky – zhodou okolností Lukáčovej. Na dolnom zábere ukazuje, že mu spev nerobí problém. Vedľa neho stojí bývalá basketbalistka košickej Lokomotívy Alžbeta Liptáková.

1. FUTBALOVÉ-HOKEJOVÉ KRIŽOVATKY VINCENTA LUKÁČA

*„To nie sú spoluhráči, ale spolužiaci.
Určite to bolo v rámci nejakej praxe na
baníckej fakulte, ale kde, tak to si za svet
nespomeniem,“ okomentoval „kladivkovú“
fotografiu Vincent Lukáč (druhý zľava).*

Vincent Lukáč so svojou mamkou.

Rodičia Vincenta Lukáča.

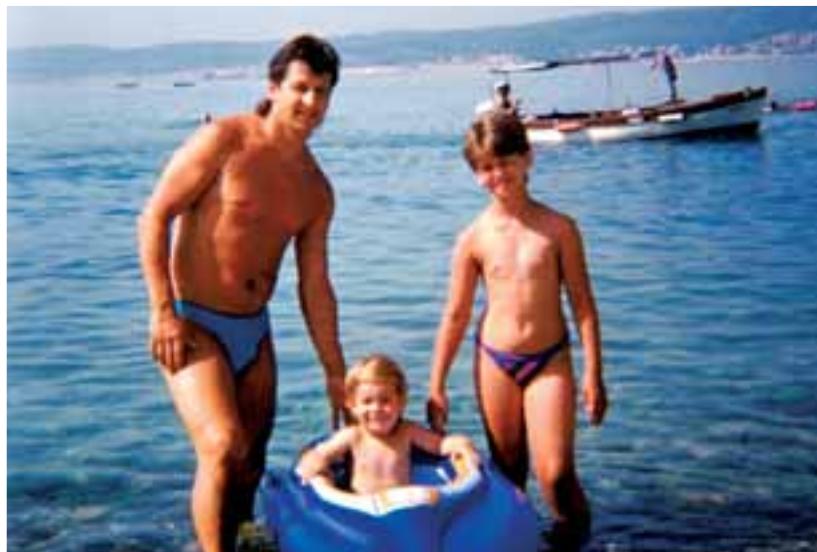
Vincent Lukáč na populárnom košickom „čéhačku“. Na rukách má malého Vincka, v popredí pláva dcérka Lenka.

Lukáčovci – zľava Marta, Vincent, mamka, otec, Imrich, Helena a Jozef.

ЛУКАЧОВИЧ

Aspergillus fumigatus is an opportunistic pathogen that can cause a variety of diseases, including aspergillosis, a primary or secondary infection of the lungs, sinopulmonary disease, and invasive aspergillosis, a disseminated disease that can affect almost any organ system. Aspergillosis is a leading cause of death in immunocompetent patients with chronic sinusitis, and it is also a leading cause of death in patients with hematological malignancies, particularly those with myelodysplastic syndrome and acute myeloid leukemia. Aspergillosis is also associated with other diseases, such as sarcoidosis, chronic sinusitis, and immunosuppression due to solid organ transplantation or HIV/AIDS. The clinical presentation of aspergillosis can vary greatly, ranging from asymptomatic colonization to life-threatening invasive disease. The diagnosis of aspergillosis is often challenging, as symptoms may be non-specific and laboratory tests may not always be definitive. Treatment of aspergillosis depends on the type and severity of the infection, and may include antifungal medications, surgical intervention, and supportive care.

S deťmi pre zmenu pri mori vo vtedajšej Juhoslávii na Makarskej riviére.

Bez kostola neboli obed

Lukáčovci boli katolícka rodina, každú nedelu boli na svätej omši vo františkánskom kostole. Chlapci tam spočiatku miništrovali. Neskôr, keď už neasistovali pri oltári, vedeli, ako sa ukázať v zornom poli rodičov, aby prešli „registračným procesom“, a onedlho ich už nebolo. „*Platilo, že, ked' nás mama nevidela v kostole, obed neboli. Tak sme potom aj podvádzali. Na chvíľu sme sa ukázali a potom sme zmizli. Ked' sme už neskôr hrali za žiakov či dorastencov a cez víkendy boli na programe zápasy, tak nám mamka prepáčila a už sme nemuseli chodiť do kostola. Mamka v kostole robila neskôr aj kostolníčku, tak sa každý deň za nás modlila, aby sme boli šťastní a zdraví.*“

Na prvé sväté prijímanie išiel Vincent Lukáč spolu s bratom Jožom, obaja dostali hodinky Prim za 220 korún a tri kopčeky zmrzliny. „*Chodil som s hodinkami na ruke a bol som nenormálny frajer. Každých päť minút som vravel: ,Opýtaj sa ma, kol'ko je hodín.' Musel som sa predsa pochváliť s novými hodinkami.*“

Srdce puklo od radosti

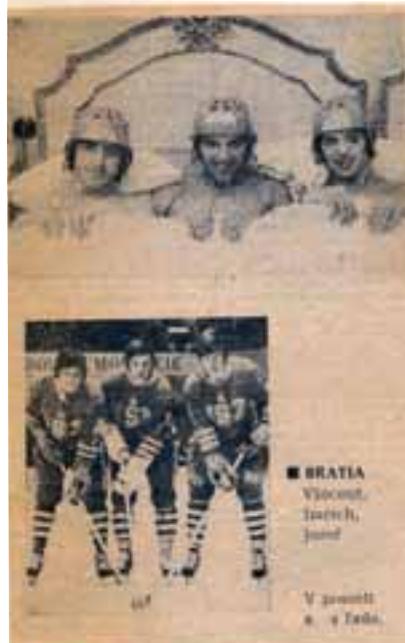
Kým teraz rodičia vozia deti na tréningy na štadióny a do hál, podporujú svoje ratolesti na každom zápase, u Lukáčovcov to bolo úplne opačné. „*Naši rodičia sa neboli na štadióne na nás pozriet' či porozprávať sa s trénermi. Na zimák prišli až vtedy, ked' sme hrávali ligu! Dovtedy vôbec. Mamka ani nevedela, kto nás trénuje. Vnímala, že hráme hokej, ved' nám zašívala a štopkala štulpne, dresy a neustále prala, no pri tom sa končil jej záujem o šport.*“

Ked' bratia Lukáčovci začali hrať ligu, tak na zimný štadión začala pravidelne chodiť aj ich mamka. Mala vyhradené svoje miesto v rohu hľadiska, otec bol pre zmenu hore pod rozhlasovou kabínkou. „*Ked' sme už hrali všetci traja v prvom mužstve, pre rodičov to bolo niečo neuveriteľné, veľmi boli hrdí na svojich synov. Ja si niečo také ani neviem predstaviť. Som veľmi citlivý človek. Keby som ako otec videl troch synov na ľade, tak by som asi plakal od radosti. Pre môjho otca to musel byť obrovský príval energie. Počuť kričať fanúšikov: ,Vinco, gól!' – to muselo byť niečo fantastické. Túto radosť prežíval dennodenne a možno aj preto zomrel mladý, ako 58-ročný. Ak sa zvykne hovoriť, že niekomu puklo srdce od radosti, tak trochu je to prípad aj môjho otca, ktorý odišiel na druhý svet po MS v Prahe v roku 1985, ked' sme sa stali majstrami sveta.*“

Ked' Vincentovi Lukáčovi zomieral otec, práve v tom čase sa mu narodil syn. Dal mu meno Vincent. Kruh sa svojím spôsobom symbolicky uzavrel. Jeden Vincent odišiel z tohto sveta, druhý sa naň hlásil.

Imrich, Vincent a Jozef z roku 1975.

BRATIA V JEDNOM TRIČKU

Do súčasnej generácie ríšajúcej hokejistov sa vracia trojica bratov Lukáčovcov: Imrich, Vincent a Jozef. Výberajte si, ktorého je ktorého.

Naše vlastné výkony v súťažiach sú vždy skvelé, ale výkony našich sestier sú ešte lepšie. V tomto článku vám predstavíme všetkých týchto tri bratov Lukáčovcov, ktorí sú v súčasnosti hráčmi Slovenskej hokejovej reprezentácie. Prečítajte si juž uvedené články o jednotlivých bratích.

Naša sestra Viera je poslednou žienkou zo Štajerska, ktorá vystudovala fakultu na universite, no je tiež GLL. Bežne hraje článkovu a tiež režisérku.

Naše sestry sú všetky dobrej. Sedem desaťročia vyučovala na českej univerzite programovanie.

— Mária (50) je sestra, aktorička.

— Kristýna (40), pedagožka, aktorka.

— Peter (41) je sestra.

Sestra sú genetiky podobné, vždycky vedia, že predstavujú výnimočného hokejistu, ale aj hokej. A tento sestra predstavuje hokej. Keďže sestra je vždycky prísnych a tvrdých pravidiel a vždycky má vždy všetko kľúčikom — tak vždycky má hokej.

■ VÍT ALBERT

Trener hokejového družstva Žilinského kraja. Je aktívny v mnohých súťažach a turnajoch. V súčasnosti je trenerom pre-amerického hokeja v Žilinskom kraji. V súčasnosti je trenerom Žilinského kraja.

Na súťažiach je ťažko vyzdvihnuť jedného hokejistu, ale vždycky je výnimočný hokejista a výnimočná sestra. Výnimočná sestra je vždycky výnimočná.

Naše sestry sú vždycky výnimočné.

Naše sestry sú vždycky výnimočné.

O bratskú trojicu bol v tom čase veľký záujem aj medzi novinármi.

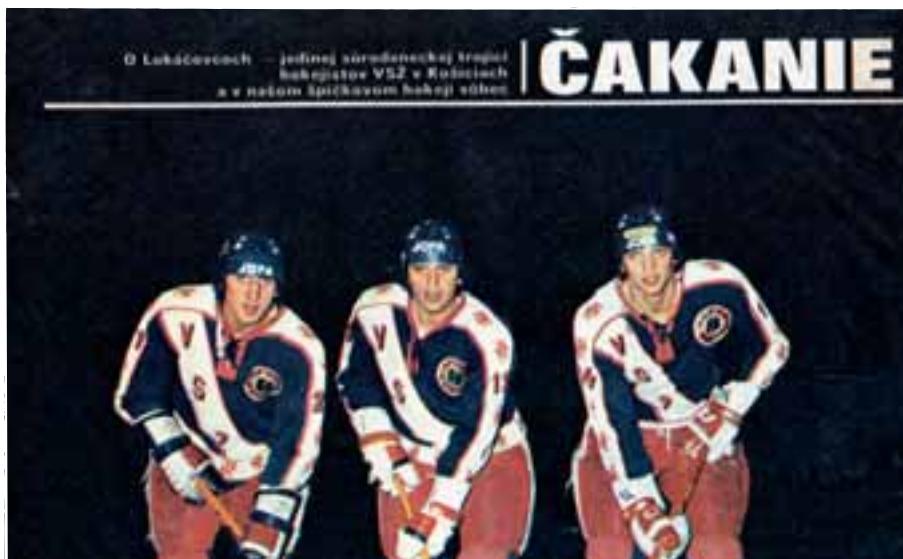
TRI SVÄTOPLUKOVE PRÚTY

Vincent, Imrich a Jozef v civile s pohárikmi...

... a na lade

Bratská trojica v mužstve bola a stále zostáva raritou.

Zaujímavá skupinka pri čítaní časopisu. Zľava Ján Faith st., tréner Juraj Ferenc, nad ním Vincent Lukáč s Bedřichom Brunclíkom a úplne vpravo je čiarový rozhodca Jozef Kriška.

Zľava Vincent s manželkou Evou, Imrich s manželkou Evou, s dcérkou Luckou a slobodný Jozef.

S korčuľami v posteli

Rodičia nikdy nerozoberali doma jednotlivé stretnutia. Mamka sa o to niekedy sice snažila, no rýchlo ju spracovali: „Mami, nechaj tak, nerozumieš sa do hokeja.“

Pravda, to si už súrodenci analyzovali stretnutie sami medzi sebou. Kým rodičia prišli z hokeja, oni už boli dávno doma. „Kde si to korčuľoval? Prečo si mi nenahral? Prečo toto, prečo tamto... Pohádali sme sa medzi sebou a neraz sme sa aj pobili. Opakom nášho vzplanutia bolo ticho. Tak sme boli nahnevaní, že sme sa vôbec nerozprávali.“

Vianočné očakávania pod stromčekom sa každoročne zúžili do športového výstroja a výzbroje. Prvá hokejka alebo prvé korčule tak zostanú navždy zapísané v pamäti. „Raz som dostał kanady, jediný z nás troch. Bál som sa, že mi ich Jožo s Imrom zoberú, tak som si ich obul a ľahol som si s nimi pod perinu. Bratia ich skutočne všade hľadali a ja som bol v posteli s korčuľami na nohách,“ musí sa aj po rokoch zasmiať Vincent Lukáč.

Bratská trojica však nebola vysadená iba na hokej. Jozef miloval bicykle, a tak raz dostał ako darček pretekársky bicykel s pravými galuskami. Miňo bol zatažený zase na motorky, tak sa mohol tešiť z vtedy populárnej pionierky. Vincent bol pre

K muzike mal vždy veľmi blízko. Takto sa zahrával na „dídžeja“ počas svadby dcéry Lenky s hokejistom Jirkom Bicekom.

Z každej zahraničnej cesty sa Vincent vrátil domov s gramoplatňami. Ako v tomto prípade z Kanady v roku 1974.

zmenu odjakživa blázon do muziky a ohromne túžil po španielskej gitare. Dostal ju, stála 160 korún. Nikdy v živote sa však na nej nenučil hrať. „Strašne ma boleli prsty a nevedel som ich prekladať pri akordoch. Vtedy letela skupina Beatles. Pamäťám si, ako som spieval Hey Jude. Žiaden rytmus, nič, len som bil do tých strún ostošest. Nikdy však zo mňa neboli hudobník, hoci muziku doteraz milujem.“

„Dvojfázové“ tréningy

Veľkou výhodou boli hokejové školské turnaje. Jednotlivé školy hrali medzi sebou turnajové zápasy na zimnom štadióne a poniektorí šikovní žiaci aj vďaka nim skončili v košickom hokejovom klube. „Na jeden taký turnaj sa prišli pozrieť aj žiacki tréneri VSŽ páni Bartoš a Meškov, teraz už obaja nebohí. Pozvali ma do klubu a neskôr som už štartoval za VSŽ na žiackych majstrovstvách Slovenska.“ Na útleho Vincka nemali taký malý dres. Vyfasoval možno o tri čísla väčší. A tak, hoci bol už pri súperovej bránke, dres ešte plápolal pri vlastnej... „Neostávalo nič iné, len si ho ešte

Mládežnícke nádeje na turnaji v Přelouči pri Pardubiciach. Vo výbere „Joži-báčiho“ Kožárika (tretí zľava v hornom rade) bol aj malý Vincko. Nie je problém ho nájsť – tretí sprava v podrepe. Vedľa neho v dresе je Dušan Ujhely, nad ním zasa stojí Peter Fecko. Zaujímavým mladíkom je aj chlapec v čiernom (štvrty zľava) – budúci výborný brankár Stanislav Seman.

vpredu poriadne stiahnuť a zaviazat'. Na ľade som tak korčuľoval s jedným veľkým uzlom," spomína. Ale keď zobrajal puk spoza vlastnej brány, preletel medzi hráčmi ako medzi slalomovými bránkami. Ani uzol mu neprekážal. Strieľal aj päť-šesť gólov za zápas.

Pretože bol menší, subtílnejší, spočiatku ho viac lákal futbal, ktorý bol predsa len menej náchynlý na fyzické zrážky ako hokej. Bavilo ho však i naháňanie za pukom. Výsledok? Vynikal medzi futbalistami i medzi hokejistami. Nikdy však nepomyslel na to, že raz bude hrať práve hokej. Na korčuliach bol pritom veľmi rýchly a práve touto prednosťou nahrádzal nižší vzраст aj menej kilogramov. „*Vtedy však u mňa bol futbal naozaj športom číslo jedna.*“ Vincent Lukáč mal jednu obdivuhodnú schopnosť – bol obojnorohým futbalistom. Nemal jednu nohu silnejšiu a druhú iba na podopieranie. Aj v súčasnosti vie strieľať rovnako dobre ľavačkou ako pravačkou.

V Lokomotíve ho trénoval Jozef Kožárik. V žiackom družstve hral s neskoršími ligistami Jackom, Ujhelym, Hricom či Keruľom. V Ružomberku a v Liptovskom Mikuláši zažil osobne aj žiacke majstrovstvá Slovenska vo futbale. So svojou postavou nemohol súčasť zahrávať klasické rohy, lebo by nedokopol k bráne, zahrával tzv. malé rohy. Lopty boli z iného materiálu, a keď namokli, hned nabrali na hmotnosť. Bol však technicky veľmi šikovný a hlavne mimoriadne rýchly. Na pozícii pravého krídla sa tieto vlastnosti náramne hodili. Vincent Lukáč nadálej žil v presvedčení, že z neho raz bude futbalista. Kým obaja bratia si vybrali hokej, on nadálej usilovne zvládal najprv šnurovanie kopačiek a o dve-tri hodinky neskôr aj šnurovanie korčúľ.

Po škole sa doma iba mihol a už letel do Čermel'a, lebo o druhej popoludní mal tréning. Netrvalo však dlho a popoludnie už bolo zložené z dvojfázových tréningov. Pravda, druhá fáza si vyžadovala presun. Z Lokomotívy nasledoval rýchly návrat domov, niečo hodil pod Zub, zobrajal výstroj a hybaj, na Zimný štadión Ladislava Trojáka. Začínať sa totiž hokejový tréning. Keď večer o ôsmej prišiel domov, iba sa najedol a už nevedel o svete. Do minútky zaspal.

Takto to fungovalo päť rokov až po dorast. „*Najlepšie je, že ani jedna z oboch strán nevedela o tej druhej. Čiže hokejisti netušili o futbalových tréningoch a platilo to aj opačne. Niekedy som aj zaklamal. Prišiel však raz čas, keď to celé prasklo a roznieslo sa, že viem hrať veľmi dobre hokej aj futbal.*“

Osudová zlomenina

Ako to už býva zvykom, keď je rozhodnutie veľmi zložité a tiahá sa týždne či mesiace, život a osud vedia takýto zdĺhavý proces nerozhodnosti veľmi urýchliť. To bol aj prípad Vincenta Lukáča. Ako dorastenec vybehol na prípravný futbalový zápas na ihrisku Spojov na Bardejovskej ulici. Po jednom rohu a hlavičkovom súboji urastený stopér zvalcoval útleho Vincka a spadol naňho ešte tak nešťastne, že ľavý

členok nevydržal. Zapraskalo v ňom a talentovaný hráč sa išiel zbláznit' od bolesti. Vtedy si nepripúšťal, že by sa zlomenina mohla skomplikovať, prípadne by mu výrazne pribrzdila rozlet v kariére. Vôbec sa tým nezatažoval. Na niekoľko týždňov mu nohu počas horúceho leta zdobila sadra. Veľmi túžil hrať futbal, no mohol iba ak skackať na jednej nohe. Všetci naokolo boli nešťastní. Imro s Jožom už naplno zarezávali s hokejistami počas letnej prípravy a on so sadrou na nohe im mohol iba závidieť. Bolo to práve v čase, keď zo žiackej kategórie prestupoval do dorasteneckej. Čo teraz?

To už za sebou mal aj zasadnutia domácej rady. Zlomenina člena si vyžiadala rodinný okrúhly stôl. Rodičia i súrodenci mu dohovárali: „*Vinco, nemôžeš sa naplno venovať dvom športom, musíš sa rozhodnúť*“ Takých debát bolo viac, a keď sadra išla dolu, rozhodnutie bolo na svete.

Nevedel sa dočkať, keď už konečne bude bez nej. Prišiel domov, zobrať si loptu a išiel vyskúšať, ako držia kosti. Keď po prvý raz kopol do lopty, počas bieleho dňa videl všetky hviezdy na oblohe. Noha ho ukrutánsky bolela. Vravel si: – Bože môj, čo teraz bude? Budem ešte hrať futbal? – Pri každom dotyku s loptou prežíval opakovaneú bolest. – Ako dlho to môže trvať? – kládol si otázku.

Na tomto zábere futbalistov Lokomotívy je najsubtílnejší hráč Vincko Lukáč druhý zľava v podrepe. Vedľa neho je Peter Fecko. Blondavý junák v strede horného radu je Peter Jacko. Vedľa trénera Kožárika (vpravo) stojí Dušan Ujhely.

Medzitým však zavítal na hokejový tréning. Opatrne si obul korčule, poriadne dotiahol šnúrky a noha nič... Žiadna bolest v členku. Vykorčuľoval na ľad a noha znova nič... Žiadna bolestivá reakcia. „*Na tom tréningu som korčuľoval ako šarkaň. Mal som neskutočnú radosť, že ma neboli noha. Ani tréning som nechcel ukončiť.*“ Aj vyzutie z korčule prebehlo bez problémov, a tak bolo definitívne rozhodnuté. „*Je koniec. Pri futbale ma bolí noha, pri korčuľovaní nie. Zostanem pri hokeji. Nešťastný okamih urobil zlom v mojej budúcej kariére.*“ Zvítazil hokej, s futbalom bol koniec.

Nadchýnal sa Sovietmi

Nebyť tohto momentu, ktovie... Budúci reprezentant si vedel spočítať, kol'ko je dva a dva. Vedel, že so svojou postavičkou bude mať čo robiť, aby sa presadil pri urastených chlapoch. Vedel, že pri mantineli mu to patrične osolia a často sa mu aj ujdú rany. Spoliehal sa však na svoju šikovnosť. A taktiež na to, že na ľade sa hýbali iné svetové esá, ktoré nestáli dvakrát v rade, ked' pánožko nadeloval centimetre i kilogramy. Ked' mohol z času na čas vidieť v televízii v akcii sovietskych hokejistov, nadchýnal sa nimi. A hlavne pozorne sledoval parametre seberovných, ako sa dokázali presadiť medzi statnými chlapmi. „*Som neskutočne šťastný, že som ešte hral proti takým veličinám ako Michajlov – Petrov – Charlamov. Potom som nastupoval proti ich nástupcom, ktorí tvorili útok Žluktov – Balderis – Kapustin. Na záver kariéry aj proti azda najhviezdnnejšej generácii ruských útočníkov Makarov – Larionov – Krutov. Zažil som teda tri generácie famóznych sovietskych hráčov. Vo svete je množstvo skvelých hokejistov, ale pre mňa sú dodnes najlepší na svete sovietski, respektíve ruskí hokejisti. A nikto ma nepresvedčí o opaku. Veľmi uznávam ruskú hokejovú školu.*“ Práve Vladimíra Petrova a Valerija Charlamova si všímal najviac. Postavu mali podobnú ako on. Stále sa uistoval – prečo ja by som tak nemohol hrať ako oni? – Veľmi obdivoval ich hru a túžil raz sa im vyrovnať.

Ruskú hokejovú školu veľmi uznával. Chcel sa ukázať vo vzájomných zápasoch v čo najlepšom svetle.

TRI SVÄTOPLUKOVE PRÚTY

V posilňovni naberajú silu Jozef Lukáč (zľava), Marián Repašský a Vincent Lukáč.

A potom sa Vincent mohol pochváliť aj takouto postavou. Magnetofón a „repráky“ nesmeli chýbať.

Lukratívna premiéra

V dorasteneckej kategórii sa Vincent Lukáč dlho neohrial. Strávil v nej iba jednu celú sezónu. Nad ostatnými chlapcami tak vyčnieval, že vtedajší tréner VSŽ Košice Břetislav Guryča spolu so svojím asistentom Jurajom Ferencom ho vytiahli do A-mužstva. Na svoj prvý zápas v železiarenskom drese do smrti nezabudne. Odohral sa 7. septembra 1971 proti Švédskej. Zdá sa vám to čudné? V príprave na ligu sa Košice stretli práve s národným tímom Švédska, ktorý viedol kanadský tréner Harris. Zápas sa skončil bez gólov 0:0. „*V bráne chytal legendárny Holmqvist, pätnáštku mal útočník Nilsson... Myslel som si, že sa zbláznil. Sedemnásťročný bažant si odkrútil premiéru proti Švédom! Niečo také by sa mi ani vo sne neprisnilo. Ved' pred tromi rokmi som mal nohu v sadre a chcel som hrať futbal!*“

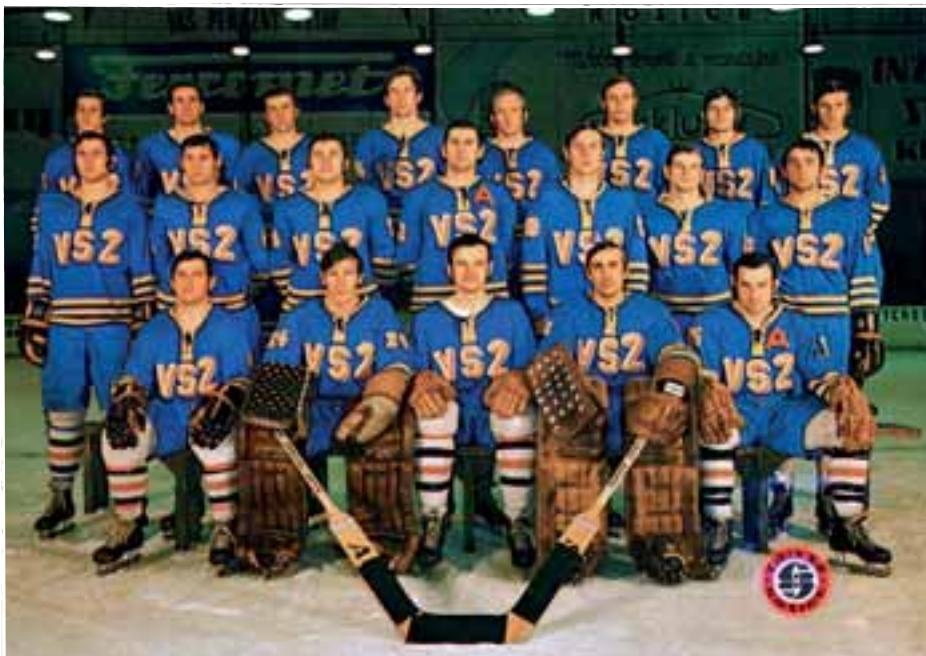
Veľa však nechýbalo, aby z parádnej premiéry nebolo nič. Pre 17-ročného mladíka je život gombička. Takže, keď mu tréner Guryča deň pred zápasom doslovne povedal – „*Počúvaj, zasran, tu budeš čakať. Keby sa náhodou niečo udialo, tak nastúpiš!*“ – veľkú hlavu si z toho nerobil. Vincent Lukáč zo slušnosti a bez jediného slova prikývol. No ako do jedného ucha vošli tieto slová, z druhého bleskovo vystrelili. Mladý „zasran“ si totiž myslel, že tréner si robí vtipy. V deň zápasu sa v Košiciach hral prestížny futbalový duel VSS Košice – Dukla Praha. Ako veľký fanúšik sa teda vydal na futbal. Keď sa zápas skončil, s húfmi ďalších fanúšikov sa stáhoval na zimný štadión.

Guryča ťa za-bi-je!

Prebiehala už prvá tretina, keď mladý bažant otvoril dvere povestnej „stodoly“, ako prezývali štadión Ladislava Trojáka. Bezstarostnosť rýchlo vyšumela, keď si ho na chodbe vyhliadol podplukovník Ivan Čerevka, dlhorocný známy funkcionár košického klubu: „*Kde si, ty zasran?! Guryča ťa hľadal! Ked' ti raz povedal, že tu máš byť, tak tu máš byť, ty zasran jeden! Ťa za-bi-je!*“

Spomalený dôraz na sloveso znel hrozivo. Po takom privítaní začal mladík splývať so stenou. Bol bledý, nevydal zo seba ani hlások. Ešte poriadne nestihol absorbovať prvú spŕšku kriku, už sa spustila druhá vlna, tentoraz priamo od trénera Guryču. Kadencia slov a ich význam sa len jemne obmenili. Aj tentoraz sa v každej druhej vete opakovalo slovo zasran... Nikdy predtým sa tak rýchlo neobliekol do výstroja ako počas prvej prestávky. Na druhú tretinu už teda bol k dispozícii trénerom, hoci mal nohavice inej farby ako ostatní spoluhráči. Guryča ho postavil do tretej lajny k bratovi Imrovi a Karolovi Kövérovi. Keď videl na ľade Švédov, išiel sa zblázniť od radosti. Bol to zážitok! Nielen pre atraktívneho súpera, ale aj preto, že diváci ho veľmi povzbudzovali. Mladý hokejista sa snažil dobre

TRI SVÄTOPLUKOVE PRÚTY

Mužstvo VSŽ Košice ešte v časoch brankára Jiřího Holečka (druhý sprava v dolnom rade). Mladučký Vincent Lukáč je v hornom rade úplne vľavo, jeho brat Imrich je na opačnej strane.

Tretí útok Košíc tentoraz bez výstroja. V Bulharsku pri Čiernom mori si Vincent osedlal brata Imricha (vľavo) a dnes už nebohý Karol Kövér sedí na pleciach brankára Pavla Svitana.

prihrávať a čo najmenej pokaziť. Počas dvoch tretín zaujal sviežim výkonom. Bolo mu odpustené. Guryča mu povedal, že si má zobrať výstroj a stáhuje sa od dorastu k A-čku.

Ked' vyhnal Dzurillu z bránky

V prvom momente sa aj trocha hanbil, mal obrovský rešpekt pred skúsenými matadormi v tíme. Obrovskou výhodou bolo, že mal pri sebe staršieho brata Imra, ktorý mu bol aj v novom prostredí veľkou oporou. Veľkým plusom bolo aj to, že do kádra pribudol ďalší Košičan, čo mu uľahčilo etablovať sa do priazne fanúšikov. V tom čase bolo v tíme Košičanov ako Šafranu, spočítať by sa dali na prstoch jednej ruky – Šándrik, Onofrej, Kövér, Imro Lukáč... Tréner Guryča mu našiel miesto v treťom útoku pri Imrovi a Kövérovi.

O pár dní sa začína nová ligová sezóna. Vincent Lukáč si ani na svoj premiérový ligový gól nemohol vybrať lepšiu chvíľu ako 5. novembra 1971, keď VSŽ Košice hostili doma bratislavský Slovan s Nedomanským v útoku a s Dzurillom v bránke. „Práve tomuto velikánovi som strelil svoj premiérový ligový gól. Išiel som sám a zakončil som blaflákom na behkend. Stále to mám pred očami. Dokonca si ešte pamätam, čo povedal, lebo po tomto góle na 3:0 naštvaný Vlado Dzurilla odišiel z bránky. So slovami: ‚Do p..., taký zasran mi dá gól.‘ Bol to pre mňa neskutočný zážitok.“ Košice nakoniec vyhrali 5:2.

Mužstvo VSŽ Košice na sústredení v Bulharsku. Vincent Lukáč stojí druhý sprava.

O šest' rokov neskôr ako 23-ročný dostał pozvánku do reprezentácie na majstrovstvá sveta do Viedne. Hádajte, s kým bol na izbe... S Vladom Dzurillom. „Ja som ho volal ocko alebo tatko. Bol starší a ja som mal pred skúsenými hráčmi veľký rešpekt. A Vlada som veľmi uznával. Stali sa z nás neskutoční kamaráti.“

Strelecký kráľ Vincent I.

Vráťme sa však ešte k ligovým začiatkom. Mladý, tenký, ale zato rýchly, šikovný a hlavne nebojáčny nováčik sa rýchlo stal miláčikom tribún. Zo začiatku v poslednej lajne iba naberal ostrohy, no postupne sa v ňom začal prejavovať inštinkt strelca par excellence. V prvých dvoch sezónach iba sledoval z lavičky, aké góly strieľajú Bedřich Brunclík (s 13 gólmí najlepší strelec Košíc v sezóne 1971/72) či Karel Čapek (s 18 gólmí najlepší strelec Košíc v sezóne 1972/73), no potom už zasadol na trón kráľ Vincent I. Trochu preskakujeme, ale je to vhodné miesto na to, aby sme si povedali, s akým gólostrojom sa predvádzal. Osemkrát po sebe sa stal najlepším strelcom VSŽ! Začal tak naháňať neohrozeného strelca ligy Milana Nového z Kladna. Dosahoval úchvatné sumáre: v sezóne 1973/74 – 28 gólov, v ďalšom ročníku

Pozor, páni! Hokejku si pripravuje najlepší strelec ročníka 1982/83.

Majstrovský titul získal Vincent Lukáč na vojenčíne v Jihlavě.

Takýto upravený záber dostal Vincent Lukáč na pamiatku po svojom 300. ligovom góle.

1974/75 – 25 gólov, potom 1975/76 – 17 gólov, následne 1976/77 – 48 gólov, ďalej 1977/78 – 36 gólov, v sezóne 1978/79 – 27 gólov, 1979/80 – 43 gólov, nakoniec 1980/81 – 29 gólov. V ročníku 1981/82 bol najlepším kanonierom Košíc ďalší hrídina tejto knihy Igor Liba s 35 gólmami, kedže v tom čase bol Vincent Lukáč na vojenčíne v Dukle Jihlava, kde nastrielal 22 gólov. Potom sa vrátil do Košíc a v sezónach 1982/83 (49 gólov) a 1983/84 (30 gólov) znova kraľoval v drese VSŽ.

Spolu desaťkrát, čo je v súčasnosti niečo nepredstaviteľné, sa stal Vincent Lukáč najlepším strelcom VSŽ Košice. Stojí za zmienku, že v dvoch sezónach 1979/80 a 1982/83 sa stal aj najlepším strelcom súťaže. V oboch prípadoch sa zároveň stal jej najproduktívnejším hráčom – v prvom so 67 bodmi, v druhom so 68 bodmi.

Možno sa viacerí pristavia pri sezóne 1976/77, ked' nastrielal do očí bijúcich 48 gólov, no napriek tomu nedominoval štatistikám. Vtedy sa však historicky utrhol Milan Nový s 59 gólmami a s 90 bodmi (iné pramene uvádzajú dokonca 93 bodov). Sú to naozaj obdivuhodné čísla, ak si zoberieme do úvahy, že v tom čase sa hralo 44 zápasov za jeden ročník, kým v súčasnosti vďaka play-off odohrajú tímy okolo 60-70 zápasov za sezónu! Štatistiky Vincenta Lukáča sa derú do popredia o to viac, že v jeho prvých desiatich sezónach v drese VSŽ ako klub paberkoval na konci tabuľky a takmer pravidelne bojoval o záchranu.

Tri roky po jeho príchode pribudol do A-mužstva VSŽ Košice aj tretí brat Jozef. Takisto v sedemnástich rokoch. Bratská trojica tak bola v roku 1974 kompletná. „Keď sme po prvý raz nastúpili všetci traja v jednej formácii v domácom zápase proti Sparte, tak to bol pre všetkých šok. Pokial' ide o nás, boli sme veľmi šťastní,“ spomína Vincent Lukáč.

Znovu proti Švédom

Chýr o mladom strelcovi z východného Slovenska sa rýchlo dostal až k tým najpovolanejším. Nehovoriac o tom, že nešlo iba o výstrel do tmy, ale konštantnú každoročnú streleckú výkonnosť. Vincent Lukáč mal za sebou aj dva úspešné juniorské šampionáty, hoci išlo „iba“ o majstrovstvá Európy do 19 rokov. V roku 1972 vo Švédsku (tréneri Gut a Fako) i o rok neskôr v ZSSR (tréneri Guryča a Šmat) sa pričinil o bronzové kovy.

Z ME si vezú naši juniori znova bronzové medaily

ČSSR-Fínsko 3:2 (0:1, 1:0, 2:1)

LENINGRAD (česk.) — Na utrážili po prvý raz až v 7. min., tie už však znešire pohľadali po slovajúcej akcii Kraussovi. Nedarilo sa najmä obrazom, tenčier musel dokonca atachovať dvejšiu Ridičku-Roháčik. Do druhej treťiny sme nastúpili len s kompletne pravou strelnicou a s ďalšou trojkrásou. VIK, Harvát, Kopeč, v ktorom premiechali iniciatívne stupne. Na hranici Virkina vyuvinuli ako silný tlač a Finsku na hranici len s cenu fajlovo. O sútien výťažku rozhodla posledná treťina. Góly: Lukáč 2, Kopeč — Kraussov, Karasov. Fred násilne 6000 divákov rozhodovali Jugorov (ZSSR) a Haapavesi (Švéd).

Treťina — ČSSR: Svoboda — Višek, Ježen, Ridička, Roháčik, Pajdibašuer, Horák — Veith, Richter, Lukáč — Lach, Harvát, Kočí — Kopeč, Gergely, VIK. (Tréneri Ing. Guryča a Šmat.)

● ГЕРОЙ МАТЧА

Форвард из Кошице

Энергичный генератор матче склонил победу, когда на поле вышли подавленные Виктором Драгом (№ 213, крайний левый крайний) и Юрием Драгом (№ 212, крайний левый крайний) сборной Чехословакии. Несмотря на свою плохую игру вратарей, Виктор не покидал зоны прокона, и его жажда победы Финам не помешала ему забить по второму голу в матче.

Последний из забитых в Чехословакии голов был забит капитаном сборной, чей Владислав Мартинов, в Драговском матче, заслужил свой второй желтый карточка.

У Виктора отличные руки и отличная физика, поэтому, думаю, ему не мешает даже возраст. Для нас подходит в матче еще один кандидат — Виктор Драг. Кстати, может быть, Финам постарел немного старше. Но видимо этого Чехословакии хватило, чтобы убедить себя в том, что первенствующий венец оправдан.

Vítazstvo nad Fínskom rozhodlo o našom bronzove na ME do 19 rokov. Vincent Lukáč streli dva góly a sovietska tlač si forvarda z Košíc vybrała za hrdinu stretnutia. Nezabudla pripomenúť jeho anabázu s futbalom a ako dobre to osud zariadi, že sa venuje hokeju.

Jeden z prvých záberov Vincenta Lukáča v reprezentačnom dresu v súboji s Curtom Larssonom. V Göteborgu sme 14. februára 1974 prehrali so Švédskom 2:5. Vincent nastúpil v prvom útoku s Nedomanským a Jiřím Holíkom.

Reprezentačná postupnosť krokov sa nepretrhla ani v nasledujúcej sezóne 1973/74, keď si Vincent Lukáč pripísal prvé tri reprezentačné štarty v A-mužstve. Ten prvý 18. novembra 1973 v Prahe proti Švédskej. Vo víťaznej premiére (5:2) dostal 19-ročný mladík, ktorý hral v útoku s Hlinkom a Veithom, dôveru od tréner-ského dua Gut – Starší.

V ďalšej sezóne 1974/75 síce odohral iba jediný duel, no ten stál za to. V Prahe si 27. marca 1975 na svoje konto pripísal prvy reprezentačný gól. V rámci turnaja Cena Izvestijí (v tomto roku sa hrala dlhodobá súťaž od septembra do marca) sme porazili Fínsko 7:5 a Vincent Lukáč v 3. minúte otvoril skóre zápasu, keď prekonal Léppanena. „Keď som začínať ako najmladší v reprezentácii a videl som tie osobnosti, tak som potreboval plienky... Mal som obrovský rešpekt pred nimi a nohy sa podľa mnou triasli ako pod práve narodeným telátom. Pri pohľade na Dzurillu, Machača, Pospíšila, Nedomanského, Holíka, som sa ja, mladík z Košíc, normálne hanbil obliekať.“

HOKEJ PO KANADSKU ŽALOVAL ČSSR-Kanada 4:1 (1:0, 1:1, 2:0)

Ač v odvetovém utkání s kanadskou predstavou se oživilo náš reprezentativní výkonev a kritizované hrajícího neopět zaskočili, bylo tu však na nové velké stále, díky nesoustřednosti a malé odrazu. Vlakům už vše mohlo v sportu a nejenom ve řeči, že jenž byli rychlejším Kanadou vzdálosti zkracovati. Napředodvídat vše, co následuje všechno výkonem a výkusem, pochopit všechno je možné deštivých, když hokejisté proti nás vydělaly prvního prostřeku horu porážky, což vyneslo potenciál násilu daleko výše, a to je před významným komplikací, na něž už teda nezbývá všechny zlata zanechat v kádru, nežna.

V úvodním souboji mezi našími základními členy ČSSR-Británie — Macieš, Pešapek — Kubín, Kajíč — Dvořák, Vaňkov — Chára, Šimůnek — Ebenovský, Švec, E. Šimůnek — V. Lukáč, Dostál, Němcov — M. Štěpánek, F. Hýsek, Pospíšil — Holík, L. Novák, R. Šimek.

Rakousko-Svazec 2:1, 1:0 (Bartholomä, G. Götz) — Šimůnek, G. Smith, Vladimír, Metzner, Gmeiner, O. Smetana — D. Šimůnek, Štrazl — Verweijerigt, Metzner, Lemer — Ellis, F. Eggenstein, Ebenovský — Gilbert, Michalczuk, Guttman — Hartman, Matz, Wenzl.

Rakousko-V. Lukáč 2:1, 1:1, 1:0 — Verweijerigt, Holík (1:0) — V. Lukáč — Šimůnek (2:1) — Šimůnek, Dostál; 2:0.

Kanadské kanadci pak také vystřelili až v posledním čtvrtém kvartetu, když výkonem zlatovali a kritizované hrajícího neopět zaskočili. Měřitka Šimůnek, jenž vzdálosti zkracoval, všechno výkonem a výkusem, pochopit všechno je možné deštivých, když hokejisté proti nám vydělaly prvního prostřeku horu porážky, což vyneslo potenciál násilu daleko výše, a to je před významným komplikací, na něž už teda nezbývá všechny zlata zanechat v kádru, nežna.

V. Lukáč Vincenc Lukáč, který prohrál přípravnou čínskou přípravu v září, vydělal gól.

v úvodním duelu se kanadci vzdály jen o jednu výhodu, a to v první třetině dva góly, te v průběhu druhého třetiny, třetí výhodu měli už v přídi. Pro kanadské kanadce se výhoda, nežže už pod výkonem hrajícího, jenž neplnil svůj základní úkolec kanadského hokeje, se skutečně vzdály, bylo užit říkalo. Je na tom i všech neopět výkonem a výkusem, když hokejisté proti nám vydělaly prvního prostřeku horu porážky, což vyneslo potenciál násilu daleko výše, a to je před významným komplikací, na něž už teda nezbývá všechny zlata zanechat v kádru, nežna.

Na politické zájmeno upozornujeme, že se jde oživlou přípravou. Zd. Šimůnek vystřelil a kritizoval jen hranou říkalo, nežže už pod výkonem hrajícího, když hokejisté proti nám vydělaly prvního prostřeku horu porážky, což vyneslo potenciál násilu daleko výše, a to je před významným komplikací, na něž už teda nezbývá všechny zlata zanechat v kádru, nežna.

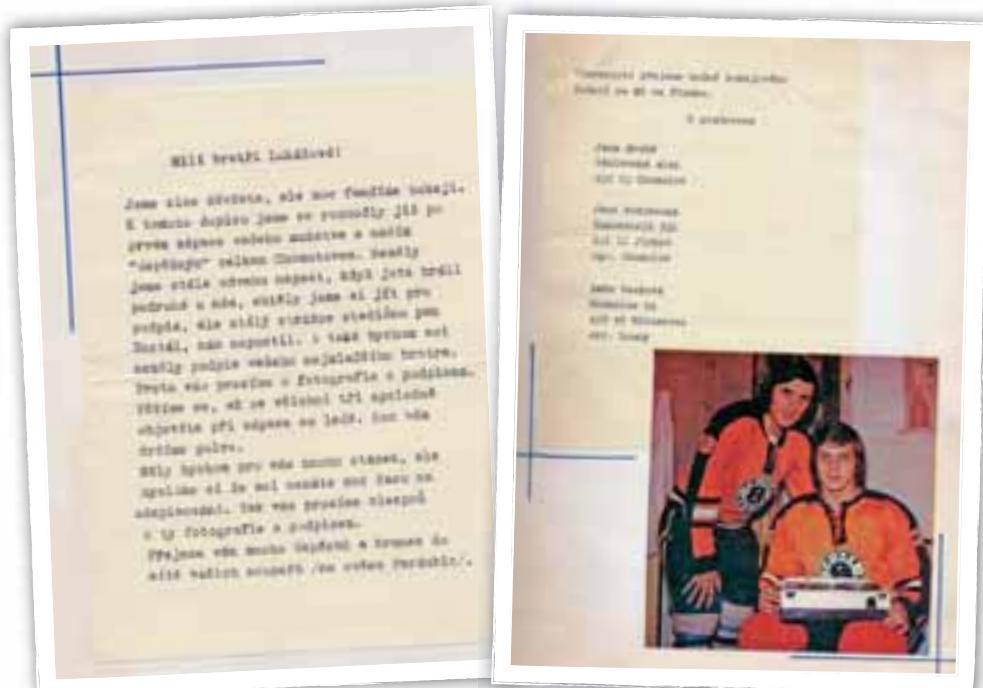
JAROMÍR STANKA

F. DOPRAVENÝ UTKÁČ VYDĚLIL
ČSSR-Kanadu ve výhodě dvaceti minút. Lukáč říkalo, že výhoda nebyla. Byl výkusem kanadků doma vzdály. Spolu s Lukáčem je ve výhodě vzdály Kanadky D. Šimůnek a Lukáč Malenka. Jindřich ŘEĀZINEK

Vydarený zápas Vincenta Lukáče. Kanade strelil dva góly.

Správa z televízie

V sezóne 1976/77 už patril medzi stabilných členov reprezentácie. Medzi turnajom Cena Izvestijí a majstrovstvami sveta vo Viedni, ktoré sa začínali 21. apríla 1977, odohral československý tím ešte sedem priateľských stretnutí. Vincent Lukáč nastúpil vo všetkých a zaznamenal ďalšie štyri góly. Jeden streli brankárovi NSR Kehlemu pri víťazstve 11:2, druhý Fínovi Ylönenovi pri remíze 2:2 v Helsinkách, ďalšie dva pridal v generálke na MS, ked' mužstvo ČSSR v Prahe porazilo Kanadu 4:1. Vincent Lukáč v tomto zápase streli po góle dvom rozdielnym brankárom, najprv Melochemu a v druhej tretine striedajúcemu Davidsonovi. To už tušil, že nebude chýbať v záverečnej nominácii na MS v Rakúsku. „*Človek to akosi podvedome vycíti, že sa mu darí počas celej sezóny. Navyše som nevybuchol ani v reprezentácii. O nominácii som sa dozvedel z televízie a z novín. Potom mi prišiel list, v ktorom bol podrobny program zrazu mužstva. Celý som sa roztriasol, ked' som sa dozvedel, že pôjdem na majstrovstvá sveta. Do národného tímu sa bolo neskutočne ťažké dostať. Česi mali lepších hokejistov. Stretnutia sa hrali na tri formácie a skvelých pravých krídel bolo v tom čase toľko, že tréneri si nevedeli vybrať – Vladimír Martinec, bratia Štastní a mohol by som pokračovať. Čo meno, to pojem.*“

Vincent Lukáč i jeho bratia už boli pojmani a v časoch, ked' sa ešte písali listy, im chodili aj takéto pozdravy od čítateľiek.

Vinco na svojich premiérových MS vo Viedni zbieran skúsenosti aj v zápase s Tre kronor.

Prvé MS a hned' zlato

Vo Viedni štartovalo osem tímov. Klasickú silnú šestku zloženú z európskeho kvarteta a zámorského dua dopĺňala dvojica outsiderov, ktorími boli tímy NSR a Rumunska. Hralo sa systémom každý s každým. Nášmu tímu odborníci veľké šance nedávali, hoci obhajoval zlato z Katovíc. Všeobecne sa očakávalo, že mužstvo ZSSR, ktoré v tom období kraľovalo hokeju, znova nastúpi na zlatú cestu. Po základnej skupine však prekvapujúco viedli Švédi (12 b.), pred Sovietmi (12), ČSSR (11) a Kanadou (9). Práve prvú štvorku čakal ešte finálový turnaj, v ktorom sa znova stretli medzi sebou, pričom sa im body zaratúvali do spomínanej tabuľky.

Táto nadstavba práve tímu ČSSR skvele vyšla, navyše, do karát mu zahrali aj výsledky súperov. Hned' na úvod tím Československa porazil favorizovanú zbornú ZSSR 4:3. „*To bol nervák. V 21. minúte sme pritom vyhrali 4:0, no neubehla ani polovica stretnutia a už bolo 4:3. Potom však Vlado Dzurilla skvele zachytil.*“ Vzá- päť Kanada sfúkla vedúcich Švédov 7:0. O dva dni neskôr sme porazili Švédov 2:1 a ZSSR podľa očakávania Kanadu 8:1. Pred posledným hracím dňom sme tak mali v tabuľke pätnásť bodov, ZSSR štrnásť a Švédi dvanásť bodov.

Švédi im prinavráteli titul

V posledný deň MS otváral program zápas ČSSR a Kanady vo viedenskej Stadthalle. „*Od začiatku sme hrali zle. Ako keby nám posledný krok k obhajobe zlata zväzoval ruky, nohy. Prehrali sme vysoko 2:8. Kanadania nás bili ako žito. A to doslovne. Nezabudnem, ako pri mantineli stál tréner Starší a čosi vravel. Popri mantineli korčuľoval Phil Esposito a vrazil mu jednu päťštu do tváre. To boli typickí Kanadania. Mysleli sme si, že zlato je definitívne preč a domov sa vrátimo so striebrom. Vedeli sme, že Rusi si už zlato nenechajú uchmatnúť. Navyše bolo prakticky nemožné, aby niektoré mužstvo dvakrát na turnaji porazilo zbornú. Tá mala neskutočne silné mužstvo. Tretjak, Cygankov, Vasiljev, Pervuchin, Michajlov, Petrov, Charlamov, Balderis, Žlukťov, Kapustin, Jakušev, Maľcev... Šialenstvo...*“

A zápas sa vyvíjal podľa predpokladov. Šadrin už v 8. minúte prestrelil Höögstu a čakalo sa na výšku skóre... Stal sa však malý zázrak. Ešte do polovice stretnutia Roland Eriksson hetrikom do Tretjakovej bránky otočil skóre z 0:1 na 3:1 pre Švédov! Kedže na výsledku sa už do konca zápasu nič nezmenilo, Švédi po víťazstve 5:1 v základnej časti vyhrali i druhý vzájomný duel a hráči ČSSR mohli jasat' po zisku ďalšieho titulu majstra sveta. Striebro si vybojovali Švédi, bronz patril sklamanému tímu ZSSR. „*Vo Viedni som nehral pravidelne. Skôr som iba sporadicky naskakoval do stretnutí, kedže spolu s Edom Novákom sme boli náhradníci. Odohral som asi päť zápasov a pripísal som si iba jednu asistenciu,*“ dopĺňa Vincent Lukáč. Titul majstra sveta sa však rátal!

TRI SVÄTOPLUKOVE PRÚTY

Po MS vo Viedni mal Vincent Lukáč svadbu. Už ako majster sveta sa 18. júna 1977 zosobášil s Eviou Keltošovou. „Deň pred sobášom mi komunisti zaklopali na dvere a povedali, že nemôžem mať svadbu v kostole. Pritom som nikdy nebol komunistom. Namiesto do kostola sme teda vo svadobnom museli ísť na Námestie oslobođiteľov, aby sme položili kvety k pomníku padlým sovietskym vojakom... Niečo nenormálne. Potom sme sa aj tak zobražovali v kostole,“ spomína Vincent Lukáč.

Čoskoro prišla na svet dcéra Lenka.

Päťročné čakanie

Pre Vincenta Lukáča to bola veľká škola, no trochu zarazilo, že na ďalší šampiónát si musel počkať až päť rokov. Na MS sa opäť predstavil až v roku 1982. Prečo taká dlhá pauza? Dôvodov bolo viac. V roku 1980 sa napríklad MS neuskutočnili, lebo na programe boli zimné olympijské hry v Lake Placid.

Ďalšiu príčinu našiel Vincent Lukáč aj u seba. Určitou „pomôckou“ pri konečnej nominácii na MS bol totiž práve spomínaný turnaj Cena Izvestijí. Kto sa dostal do nominácie na toto kvalitne obsadené podujatie, ten mal s najväčšou pravdepodobnosťou istú aj účasť na MS. „Ja som na tomto turnaji štartoval niekol'kokrát. Nasledujúci rok po MS vo Viedni som však bol zranený a nešiel som naň. Reakcia čelných predstaviteľov bola taká, že som sa vraj úmyselne vyhol tejto akcii, lebo sa mi nechcelo ísť. A tak vraj so mnou nerátajú ani na MS. Neskôr som sa dvakrát vyhovoril. Poviem to na rovinu, nechcelo sa mi tam cestovať. Nenávidel som tento turnaj pred Vianocami. So Sovietskimi sme pravidelne hrali posledný zápas na turnaji a všetci už boli myslou v lietadle. Nemohli sme sa dočkať 60. minúty, aby sme čím skôr mohli cestovať domov. Priznávam, urobil som chybu a už sa to so mnou viezlo.“ Táto zákopová vojna trvala až do sezóny 1981/82, keď Vincent Lukáč strávil rok na vojenčine v Jihlave. Vtedy nastal zlom. To už bol pri reprezentačnom kormidle Luděk Bukač.

Vinco ku koncu roka 1979 na košickej lavičke v zápase na ľade pražskej Sparty.

СОСТАВЫ КОМАНД

СБОРНАЯ ЧССР

Вратари

№ 1 — Иржи КРАЛÍК
№ 2 — Яромир ШИДЕЛ

Защитники

№ 3 — Петер СЛАНИНА
№ 5 — Эраст БОКРОШ
№ 7 — Моймир БОЖИК
№ 8 — Арнольд КАДЛЕЦ
№ 9 — Ярослав БЕНАК
№ 13 — Радослав СНОВОДА
№ 16 — Антонин СТАВЯНЯН
№ 23 — Юрай БАКОН

Беки и нападающие

№ 10 — Петр РОСОЛ
№ 11 — Петр ЛИБА
№ 12 — Павел РИХТЕР
№ 14 — Петр КЛИМА
№ 18 — Дарюс РУСНАК
№ 19 — Владислав ЦАЛЬФ
№ 20 — Яромир ЛАЛА
№ 21 — Душан ПАШЕК
№ 22 — Владислав СВОЗИЛ
№ 24 — Иржи ГРДИЧА
№ 25 — Ян ВОДИЛА
№ 29 — Вацлафт ЛУКАЧ

Старший тренер — Давид БУКАЧ
Тренер — Станислав НЕВЕСЕЛЫ

ПРИЗ ИЗВЕСТИЯ 84

**ФИНЛЯНДИЯ — ФРГ
ЧССР — СССР**

21

Tí skôr narodení môžu oprášiť ruštinu.
Pre tých, ktorým azbuka nič nehovorí,
prezradíme, že „kamandu“ ČSSR tvorili
brankári Jiří Králík, Jaromír Šindel, obrancovia
Peter Slanina, Ernest Bokroš, Mojmír Božík,
Arnold Kadlec, Jaroslav Benák, Radoslav
Svoboda, Antonín Stavjaňa, Juraj Bakoš,
útočníci Petr Rosol, Igor Liba, Pavel Richter,
Petr Klíma, Dárius Rusnák, Vladimír Caldr, Jiří
Lála, Dušan Pašek, Ladislav Svozil, Jiří Hrdina,
Ján Vodila, Vincent Lukáč. Pod nimi sú tréneri
Luděk Bukač a Stanislav Neveselý.

Bulletin k turnaju Izvestija z roku 1984.

Plakal, že nejde na ZOH

Vo februári 1980 sa uskutočnila trinásta zimná olympiáda v Lake Placid. Na jej hokejovom turnaji Vincent Lukáč štartoval. Ani v tomto prípade však jeho nominácia nebola jednoduchá. Dalo by sa povedať, že jej predchádzal pôrod s poriadnymi kontrakciami... V prebiehajúcej sezóne 1979/80 mu to do brán súperov pritom utešene sypalo. Napokon, so 43 gólmami sa na konci sezóny stal najlepším streľcom súťaže. Napriek tomu však chýbal v prvotnej nominácii Karla Guta. „Bola to pre mňa ľažká rana. Čítal som nomináciu a plakal som doma. Nechcel som veriť, že v nej nie som. Dokonca som bol aj na decembrových Izvestijach... Do olympiády zostávali dve kolá a myslel som si, že sa zbláznim. S frustráciou som sa vyrovnal po svojom. Hrali sme doma so Škodou Plzeň a v rozpäti 20 sekúnd som streliл dva navias rovnaké góly. Išiel som sám na brankára a príklepom z troch metrov som trafil ľavý vinkel. O pár sekúnd som to zopakoval ešte raz. Doteraz nechápem, ako sa niečo také mohlo udiat.“

Rád by som si túto scénu z archívu pozrel. Veľmi po tom túžim. Rozhodoval nebohý Juraj Okoličný a povedal mi, že toto ešte vo svojej kariére nevidel. Myslel si, že je v televízii a pozerá na ‚replay‘. Vrável mi: ‚Keby som mohol, tak ti podám ruku.‘ Za Plzeň hral Bohuslav Ebermann, ktorému som povedal: ‚Odkáž tým v Prahe, že Lukáč vie hrať hokej.‘ O dva dni ma dodatočne nominovali.“

Ked' sme už načrtli Plzeň, Vincent Lukáč má v súvislosti s týmto mestom ešte jednu zaujímavú príhodu, ked' Košičania mali na západe Čiech odohrať majstrovské stretnutie. „V deň zápasu o 10. hodine som sa v Prahe, kde sme boli ubytovaní, stretol s futbalistami Lokomotívy Košice a dali sme si po štyri deci víンka. Oni v Prahe hrali zápas až na druhý deň, lenže ja v ten

„Nech žije ‚káesčé!‘“ Ak Vincent Lukáč neboli 1. mája na svetovom šampionáte, aj jeho sa týkala „dobrovolná povinnosť“ manifestovať cez centrum Košíc na Sviatok práce.

Aj hokejisti sú len ľudia. Na prípravu zdvívajú poháriky Vincent Lukáč s manželkou, Imrich Lukáč s manželkou a celkom vpravo Bedřich Bruncík.

istý o 17. hodine v Plzni. V 4. minúte sme však viedli 3:0, pričom som streli všetky tri góly! Nakoniec sme vyhrali 7:4 a ja som štyrikrát skóroval... Keď futbalisti Lokomotívy pozerali večerné správy, len neveriacky krútili hlavami.“

Svedok zázraku

Do USA sa nenominovalo 22 hráčov ako na MS, ale iba 20. Pardubický útok Vladimír Martinec – Jiří Novák – Bohuslav Šťastný dostal trhlinu a posledne menovaný zostal doma. Na miesto neho letel Vincent Lukáč. Tlak košických funkcionárov i hokejovej verejnosti, ktorá sa pýtala, ako je možné, že najlepší strelec ligy nie je v nominácii, nakoniec zabral. „Všetci na mňa zazerali. V Lake Placid celkovo nevládla najlepšia atmosféra, objavili sa aj hádky – Nový s bratmi Šťastnými. Navyše si Martinec zlomil ruku. Ja som hrával v útoku s Jirkom Novákom a Ebermannom. Bola to pre mňa fantastická skúsenosť.“ V šiestich zápasoch si zaknihoval 9 bodov za dva góly a sedem asistencií. V Lake Placid vtedy žiarili bratia Šťastní. Marián, Peter a Anton v spomínaných zápasoch nazbierali spolu 33 bodov!

Hokejový turnaj na tejto olympiáde sa natrvalo zapísal do histórie tohto športu. Univerzitný výber USA vtedy získal senzačné zlato, keď vo finálovej skupine zdolal favorizovaný tím ZSSR 4:3. Celý svet písal a hovoril o zázraku. „Miracle on Ice,“ stále sa hovorí v zámorí a všetci už len po týchto troch slovách vedia, o čo ide. Partia študentov, z ktorých najstarší mal 25 rokov, zdolala sovietsku mašinu. Medzinárodná hokejová federácia nazvala tento zápas udalosťou storočia. „Američania mali neskutočný manšaft. Bol som na tomto stretnutí. Vládla na ňom šialená atmosféra. Samozrejme, treba sa naň dívať v kontexte vtedajšej studenej vojny medzi dvoma veľmocami Západom a Východom,“ hovorí Vincent Lukáč.

Nakoniec získal akreditačnú kartičku do Lake Placid.

Sklamanie z výsledku i z dediny

Samotné olympijské hry organizačne dosť pokrívkavali. So súčasnými štandardmi sa to ani nedá porovnať. „Olympijská dedina bola v priestoroch bývalej basy. Zrekonštruovali ju tak, že v nej počas olympiády bývali športovci. Boli sme dvaja na izbe. Izby však boli také maličké, že sme nevedeli okolo seba prejsť. Vyložene väzenské

priestory. Trochu to pôsobilo aj deprimujúco. Menšie problémy boli aj s dopravou, keďže k dispozícii boli dosť staré autobusy. Myslím si, že aj štadióny mohli byť lepšie. Čo sa však týka prostredia a prírody, boli nádherné, jedlo úžasne chutilo. Najväčšiu spomienku mám na rýchlokorčuliara Erica Heidena, ktorý vyhral všetkých päť disciplín. Jeho sestra Beth pridala bronz. Doteraz mám pred očami jeho nohy, mal neskutočné stehná.“

Československo skončilo na 5. mieste. V základnej modrej skupine skončilo až tretie za Švédskom a USA. Prvé dva tímy zo skupín postupovali do finálového turnaja. Československo sa stretlo s Kanadou, tretím tímom červenej skupiny, v zápase o 5. miesto a zvíťazilo 6:1. Dnes by sa takéto umiestnenie bralo všetkými desiatimi, vtedy sa to považovalo za neúspech. Hlavne potupná prehra s americkými študentmi 3:7 rezonovala dlho po návrate. Sklamanie bolo veľké, ved' Československo patrilo medzi špičku v hokeji. „*Celá olympiáda pre nás nebola vydarená. Úprimne, medalu sme si ani nezaslúžili. Aj preto nerád spomínam na Lake Placid. Československo získať iba jeden bronz v behu na lyžiach zásluhou Kvety Jeriovej. Naozaj sa nebolo čím chváliť. O štyri roky neskôr v Sarajeve to už bola iná káva.*“

SPOMIENKY PO ROKOCH

LUDĚK BUKAČ (reprezentačný tréner Československa): „*Spomínam si na donomináciu Vencu. Bol som vtedy sice len asistent pri Karlovi Gutovi, ale pamätam si na tento problém. Na Slovensku viacerí cítili krvdu, že najlepší strelec ligy v prebiehajúcej sezóne sa nedostal do záverečnej nominácie. Problem bol v tom, že Vencia bol koncový hráč, vedľa ktorého musel byť pracovitý hokejista, ktorý musel predvídať, že je častejšie vpredu a že za ním tak bude častejšie otvorennejší priestor, ktorý musel pokrývať práve Vencov spoluhráč z útoku. Z tohto dôvodu nebol v prvej nominácii. Tlak na jeho donominovanie však bol skôr mimošportový. Na Slovensku prevládali pocity, že slovenskí hráči sú v spoločných výberoch utláčaní. Musím sa priznať, že počas mojej éry reprezentačného trénera som sa do podobnej situácie nikdy nedostal. Vždy sme nominovali hráčov, o ktorých sme vedeli, že sa v národnom tíme môžu presadiť.*“

Zlomová sezóna

Ako absolvent strávil Vincent Lukáč na vojenčine iba rok. Už pred jeho príchodom do Jihlavy ho sprevádzala vizitka, že nerád trénuje. Čoskoro sa však všetci na čele s trénermi Pitnerom a jeho asistentom Neveselým presvedčili, že k nim roz-hodne neprišiel slabo trénovaný hokejista. Pritom na predsezónne testy na ľade

1. FUTBALOVÉ-HOKEJOVÉ KRIŽOVATKY VINCENTA LUKÁČA

prišli všetci hráči Dukly, na čele s Lálom, Chalupom či Válekom, skutočne fyzicky a kondične nabití. „Testy pozostávali z rýchlosťi a vytrvalosti. Modrá – červená, šest bŕzd, bránková – modrá trikrát a šesťkrát okolo ihriska. Posledný okruh, to už boli Himaláje. Vyhal som celé testy. Vo všetkých súťažiach som mal najlepšie časy. Porazil som aj vychýreného rýchlika – Jirku Lálu. Tréneri Pitner s Neveselým zostali paf. Odvtedy som mal na vojenčine pokoj. Neveselý to referoval aj Bukačovi, takže odvtedy

VÝHODOSLOVENSKÉ ŽELEZIARNE a. s. KOŠICE				SC 757	TEAC	OKTOBER 1979	
LUKÁČ VINCENT				84	€ 7.7	400	1
346003	1	F	10				
14.02.54	2	5	€ 120	155x15	20,46		50
041 MESAČNE PLATY E 341 VÝROČNÉ STREČENÝ 891 PRÍDAVKY NA DETI	112500	146200	14000	631 ČAK. ZC. HĽLY 632 PUZICKA JU. STSP 546 ZEMLJ. POIST. FRAC. 581 ČLELSKE FCB 582 ČLELSKE TJ. VZ 584 ČLELSKE TJ. VZ 585 ZAVÍRY ČASOFIS 596 FALIER. VÝPCVANIE	110800	264400	300000 265000 30000 100 500 200 640
361200	361200	335200					
1840	23						264400
500 300 50 20 10 5 2 1							

Pred vojenčinou a i po nej bol Vincent Lukáč, podobne ako ostatní hráči Košíc, vedený ako zamestnanec Východoslovenských železiarň. V Československu sme totiž nemali oficiálne profesionálnych športovcov, iba amatérov, ktorí športovali popri „zamestnaní“. „Ja som bol počas celého pôsobenia v Košiciach vedený v hutnej keramike ako pomocný palič. Imro mal vytvorenú pozíciu v zlievarni a Jožo na doprave. Samozrejme, do práce som nechodil. Objavil som sa tam iba raz mesačne – po výplatu.“ Pre tých neskôr narodených pripomíname, že v tých časoch nepípeli SMS správy na telefón o tom, že výplata je na účte, ale po obálku s výplatou sa chodilo fyzicky na mzdové oddelenie podniku. Táto výplatná páska Vincenta Lukáča je z októbra 1979. Vtedy 25-ročný hokejista zarabal 3 612 československých korún v hrubom (približne 120 eur). V čistom dostał na ruku 2 644 Kčs. Iba pre zaujímavosť, priemerná mesačná hrubá mzda v roku 1979 bola 2 591 korún (86 eur). Podľa inflačnej kalkulačky by však vtedajších 3 612 Kčs zodpovedalo v roku 2020 hodnote 1 196 € (36 034 Sk). V čistom 875 € (26 377 Sk).

som nechýbal na žiadnom reprezentačnom sústredení a nevynechal som ani jeden zápas. Je však pravda, že som mal v tom čase parádnú fazónu. Jihlava bola zlomová, čo sa týka môjho pôsobenia v národnom tíme.“

Na obdobie v Dukle Jihlava v sezóne 1981/82 spomína ako na jedno z najlepších v kariére. Jihlava tvorila základ reprezentácie a práve v tejto sezóne získala majstrovský titul. Po osemročnej prestávke. Mimochodom, je to jediný klubový titul vo Vincovej kariére. Ako jeden z mnohých iných si môže povedať, že titul majstra sveta bolo preňho získať ľahšie ako klubové prvenstvo. Napokon, je dvojnásobným majstrom sveta.

Stanislav Neveselý mal skvelý prehľad o mladých hráčoch, keďže ich mal dosť v reprezentačnom B-mužstve, čo bol vlastne výber do 23 rokov. Na vojenčinu do Jihlavu si mohol doslova vyberať najvhodnejších adeptov. Niektorých mu aj sami nükali, príkladom bol otec Petra Klímu. Ten v klube nedostával šancu a navyše trochu potreboval aj upraviť hrebienok... V tomto kontexte si treba uvedomiť, že mladí hráči neboli len do počtu, ale viacerí boli veľkými talentmi, len jednoducho nedostávali šancu. V 80. rokoch 20. storočia bol pretlak mládežníckych tímov. Napríklad Kladno malo dva ligové dorasty – SONP a Poldi, rovnako bol na tom Litvínov. Lenže vtedajšia doba mladým nepriála, tăžko sa presadzovali do prvého mužstva. Starší hráči nemohli odchádzať za hranice do cudziny, zostávali doma a držali si pozície. Tréner Neveselý si preto takéto talenty stáhoval k sebe do Jihlavu. Hoci vojenčinu nik neobľuboval, viacerí hráči privítali, že dostali šancu. Navyše vo výbornom kolektíve.

Titul s rekordným ziskom

Vincent Lukáč si pôsobenie v Dukle Jihlava pochvaloval. „V tej sezóne sa nám darilo. Zo 44 zápasov sme prehrali iba sedem. Doma iba dva, aj to po predĺžení. Niekoľko kôl pred koncom sme už oslavovali titul. Pred druhým Kladnom sme mali 12-bodový náskok. Mimochodom, nazbierali sme rekordný počet bodov – 74. Dovtedy a ani do rozdelenia federácie nik nezískal za sezónu viac bodov.“

Na začiatku sezóny mal aj kusisko smoly, lebo mu zlomili zápästie, takže nakońiec odohral iba 37 zápasov, v ktorých nastrieľal 22 gólov. „Asi mesiac som nehral. S Jardom Holíkom sme si dali stávku o basu šampanského. On tvrdil, že do konca sezóny nestrelím dvadsať gólov. Celé mužstvo mi fandilo, lebo chlapci vedeli, že Holík nerád prehrával a ešte viac nerád niekomu platil.“

Vincent Lukáč mal aj po zranení skvelú formu a neustále o nej presviedčal oboch trénerov. „Autobusom sme išli do Litvínova. Sedel som asi na treťom sedadle za trénerom Pitnerom. Obrátil sa ku mne a hovorí: ‚Venco, v Litvínove musíme vyhrať.‘ Vrávím mu: ‚Dajte nás hrať spolu s Jankom Vodilom.‘ Ten dovtedy hrával skôr sporadicky. Vyhrali sme 6:3, streliť som dva alebo tri góly a Pitner cestou späť len krútil hlavou.“

Copak je to za vojáka... Vincent Lukáč v prvých dňoch vo vojenskej uniforme a neskôr v Jihlave.

Pred koncom súťaže mi zasa druhý tréner Neveselý povedal, že nepôjdem domov, ak prehráme v Trenčíne. Vtedy bola veľká rivalita medzi oboma Duklami. Hral som proti bratovi Jožkovi, Slaninovi, Bakošovi. Šestnásť sekúnd pred koncom som streľil víťazný góľ na 2:1. Trenčín preto vypadol. Celé mesto mi to hádam doteraz nevie zabudnúť. Taký je však šport. Na Jihlavu naozaj nemôžem povedať krivé slovo. Veľmi dobre sme boli zohraní. Absolútne som nemal žiadne problémy s českými hráčmi. Naopak, boli sme veľmi dobrí kamaráti. So všetkými som vychádzal a na nikoho nedám dopustiť, či už tak bolo na klubovej, alebo reprezentačnej scéne.“

SPOMIENKY PO ROKOCH

STANISLAV NEVESELÝ (asistent reprezentačného trénera Československa a tréner Dukly Jihlava): „Venca Lukáč pochádzal skôr zo skromnejších pomerov, preto si vážil všetko, čo dostał, respektívne, čo si mohol kúpiť. Raz si kúpil malé auto – fiatku. Alebo mu ju niekto kúpil, neviem. Jedno obdobie nehrál absolútne nič. Stále mal pred očami len svoje auto. Zobral som si ho nabok a hovorím mu: „Počúvaj, zober si desať dní vol'na a až sa nabažíš auta, potom príd'a budeš zasa hrať.““

Fiat Mirafiori. V časoch škodoviek, žigulíkov, moskvičov, wartburgov a trabantov to bolo auto ako z inej planéty.

Vpredu si dělej, co chceš...

Postupne sa stal pilierom národného mužstva. „*Ako som sa pozeral na Hlinku či Martínca, keď som bol mladý, tak som aj ja túžil, aby som patril medzi mazákov a aby výsledky i hra stáli na nás,*“ želal si Vincent Lukáč. „*Mal som viac prezývok. Venco, Bizón, Giovanni. Bizón mi napríklad vymyslel tréner Bukač. Neustále mi pripomínal: „Venco, vpředu si můžeš dělat co chceš, ale dozadu musíš.“ To bola jeho klasická veta smerom ku mne.*“ Jedinú starosť v obrannej tretine mal Vincent Lukáč iba s tým, aby ustrážil priestor, kde hral ľavý obranca súpera, ktorého mal na starosti. Teda, aby nevystrelil, prípadne neprihrál na gól. Keby ho neustrážil, mal by po chlebe. Ochotne vypomohol aj inde, ale tento moment mal hlboko zafixovaný v hlave. Smerom dopredu to už bola iná káva. „*Tréner Bukač niekedy žasol, čo sme dokázali na ľade. To sa však nedá vymyslieť. Jednoducho to musí byť vo vás. Keď sme získali puk, moju jedinou úlohou bolo odpútať sa čo najrýchlejšie od súpera.*“ To znamenalo zabrat’ na prvých troch metroch a čakať na prihrávku. Okrem výbornej korčuliarskej techniky a bleskového zrýchlenia musí mať dobrý kanonier aj intuíciu a predvídadost’. A tieto všetky prvky zdobili hru Vincenta Lukáča.

Pán červenej čiary

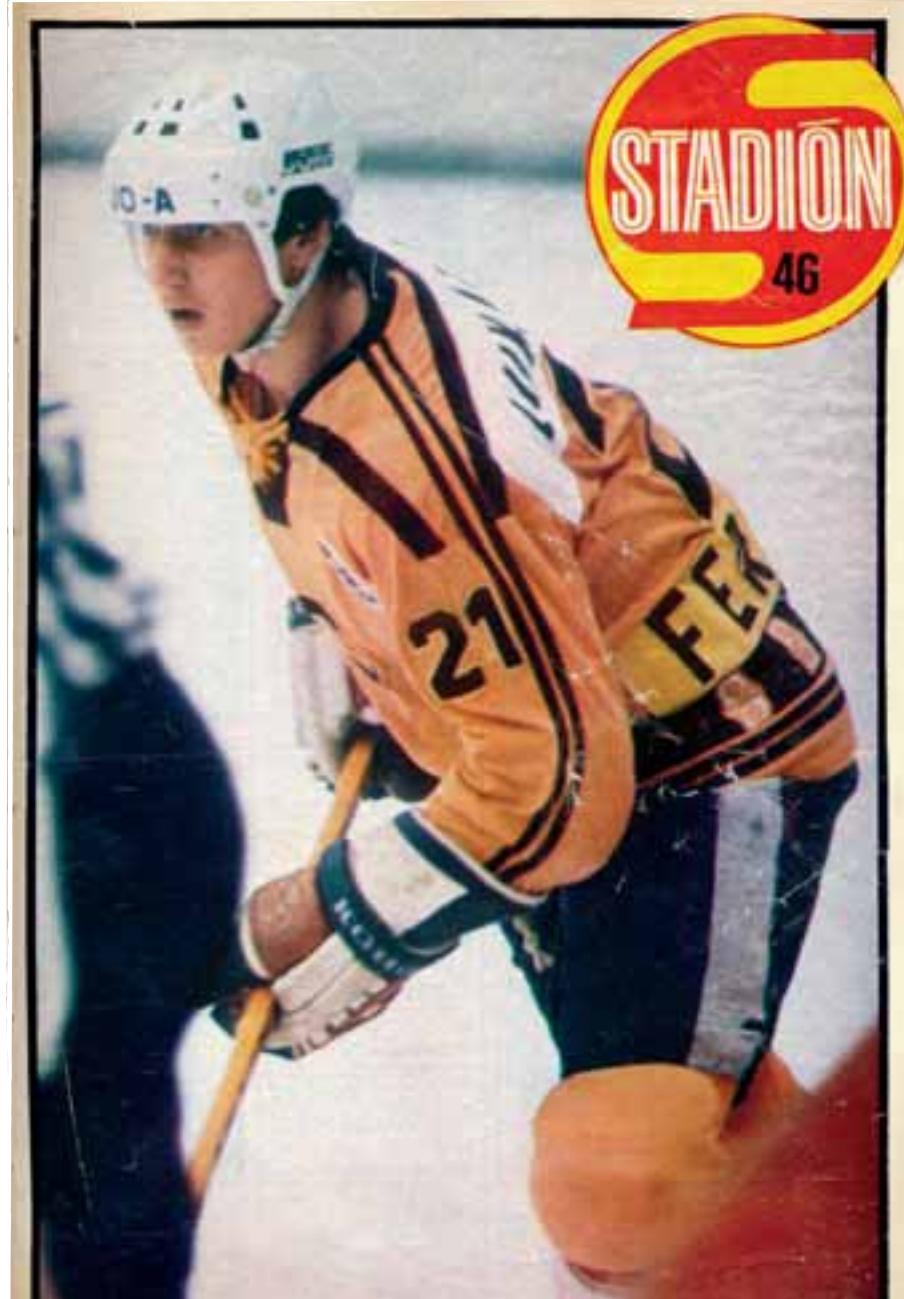
Slávny futbalový tréner Manchestru United Sir Alex Fergusson po jednom zo zápasov Ligy majstrov, v ktorom jeho tím hral proti AC Miláno, povedal, že útočník „rossoneri“ Filippo Inzaghi sa musel narodiť v ofsjade. Stále osciloval na ofsjadovej hrane a asistent rozhodcu sa aj so svojou zástavkou v ruke mohol zblázniť... Územie Vincenta Lukáča sa zasa nachádzalo okolo červenej čiary. Tam bol neohrozený pánom. Stačila sekunda zaváhania, nepozornosti či strata koncentrácie a súper už len pozorne študoval číslo dresu s jeho menovkou... Narodil sa na červenej čiare? „*Chacha-cha! Najväčší rozdiel medzi hokejom a futbalom je ten, že vo futbale môže hráč zastať, no v hokeji je to neprípustné. Stále musí korčuľovať a byť v pohybe. Kto zastane v hokeji, je nulový. Pochopiteľne, ak by som sa skryl za obrancu, nikdy by som nedostal prihrávku. Vedel som, že musím byť neustále v pohybe a vypýtať si prihrávku.*“ Tréner František Neveselý neraz iba nechápavo krútil hlavou nad jeho letmým štartom. Zrýchlenie na dvoch-troch metroch a odpútanie sa od obrancov mal obdivuhodné. Jeho doménou bol výber miesta a neustále uvolňovanie a ukazovanie sa obrancom. Peter Slanina hral za ním v obrane šesť rokov a práve od neho a rovnako tak od Juraja Bondru dostával najviac kolmíc, ktoré ho vyzvali na naštartovanie motorov smerom k súperovej bránke.

„Nenormálne, šrác!... To bola móda...“ so smiechom okomentoval svoje modelingové pózy Vincent Lukáč.

Lavička Košč – tréner Zábojník a za ním Vinco s bratom Imrichom.

Na titulke Stadiónu.

V šatni VSŽ Košice.

Keby bolo dnes

Súčasné pravidlá hokeja sú priam stvorené pre Vincenta Lukáča. V debatách často zdôrazňuje – vraj, veľká škoda, že v časoch jeho aktívnej kariéry neplatili.

Hokej už nie je taký zákerný. „*Tol'ko rán, úderov a bitiek, čo som dostal na domácom i medzinárodnom lade, dnes už pomaly nevidiet.* Všetko sa píska a trestá. Súčasný trend rozhodovania s minulým sa nedá porovnať. Terajší sa už skôr ponáša na basketbal. V súčasnosti každý krosček sa trestá, nie sú výnimkou tresty do konca zápasu za napadnutie krku a hlavy. V našich časoch sa niečo také absolútne nepískalo.“

Zväčšila sa útočná tretina. „*Výborná pomoc hlavne počas presiloviek, no aj pri variáciách v útočnom pásme. Viac priestoru prináša viac možností na kombinácie a prihrávky. Obrovská výhoda.*“

Zrušila sa červená čiara. „*Predstavujem si, ako by mi náš obranca poslal prihrávku až k druhej modrej čiare. Asi by museli natiahnuť siet', aby ma zastavili... Neviem si predstaviť, ako by ma chytili. Nerozumiem, prečo v dnešnom hokeji tak málo korčuľujú hráči sami na brankára.*“

Konce zápasov oživili samostatné nájazdy. „*To by bolo niečo pre mňa. Škoda, že sa u nás vtedy nerozhodovali zápasy na samostatné nájazdy. Veľmi rád som strieľal góly. Dnes by bol takýto hokejista na nezaplatenie. Hráči idú desaťkrát sami na brankára a strelia dva góly. Ja som z desiatich nájazdov osem premenil. Na trénin-*

V izbe úspešného hráča nesmie chýbať nástennka. Vľavo pod číslom 21 sú klubové obrázky, vpravo pod číslom 29 zase reprezentačné.

11 kilogramov, súčasný sa zastaví na šiestich kilogramoch. To je veľký rozdiel. Ako keby ste na niekoho navliekli päťkilovú vestu... Dnes si už nikto nevie predstaviť, kol'ko vážili premočené rukavice, namoknuté korčule či drevené hokejky. To sa ani nedá porovnať."

Jak to vypadá v obraně...

V reprezentácii bol Vincent Lukáč veľmi oblúbený. Na každom zraze ho už spoluhráči vyčkávali, tešili sa na jeho vtipy, ktoré boli v jeho podaní nezabudnuteľné. Bolo jedno, či sa sedelo v šatni, čakalo na letisku, presúvalo sa v autobuse, veselý východniar sa o náladu vždy vedel postarat.

goch som stále niečo vymýšľal. Brankári ma dvakrát nemali v láske, no tiež sa pri mne učili a zdokonalovali sa. Blafáky z jednej strany, z druhej strany, strely medzi nohy, vedľa nohy, ponad lapačku, popod vyrážačku. Stále som niečo vymýšľal a špekuoval."

Niečo sa zmenilo aj v opačnom garde. Výstroj brankárov neboli v minulosti taký mohutný ako teraz. Stačí si pozrieť napríklad vtedajšieho Jiřího Králíka, ktorý nezaberal ani polovicu bránky a súčasných brankárov, pri ktorých má niekedy človek pocit, že zaberajú celú bránku. „Beriem tento aspekt, no na druhej strane si treba uvedomiť, že v súčasnosti je výstroj o polovicu ľahší, než sme ho mali my. Napríklad, môj niekdajší kompletný výstroj vážil

Neraz sa stalo, že pred dôležitým zápasom bol v kabíne ticho ako v hrobe. Vážnosť jednotlivých stretnutí si všetci uvedomovali, no tréner Luděk Bukač často poznamenal: „*Venco, je tu ticho, řekni nějaký vtip z východu.*“

Na tréningoch sa neraz vedeli hráči odreagovať na rôznych vtipných komentároch, ale ani kormidelníci nezostávali. Svedčí o tom jedna príhoda. „*Veno, pojď sem,*“ zavolal naňho počas tréningu Luděk Bukač a pokračoval: „*Pojď, abys viděl, jak to tu v obraně vypadá...*“ Narážal tým na to, že obranné pásmo nebolo jeho najobľúbenejším miestom. „*Ja veľmi dobre viem, ako vyzerá,*“ reagoval Vincent Lukáč. To sa už spoluhráči zabávali, pretože situácia pokračovala názornou ukážkou.

SPOMIENKA PO ROKOCH

LUDĚK BUKAČ (reprezentačný tréner Československa): „*Na tú názornú ukážku si pamätám, ako keby sa udiala teraz. Raz sme mali tréning, na ktorom som Vencu vzal za ruku a pred chlapcami som mu ukázal, ,kde bydlíme'. Vzal som ho teda do obranneho pásma, lebo tam nikdy neboli, nepoznal to tam, tak nech tam nakukne... ,Tady je naše branka, tu je levej roh obranné tretiny, tam je pravej roh. Nadechni se, abys věděl, jak to tu chutná, jelikož to nevíš – povědal som mu.*“

Vincent Lukáč stále nosil v hlave Bukačovu vetu: „*Vpředu si dělej, co chceš, dozadu musíš.*“ Inak naňho nedá dopustiť. Počas kariéry ho viedli viacerí tréneri, medzi nimi i renomovaní, no Luděk Bukač je uňo na najvyššom stupienku. „*Skvele na mňa psychologicky pôsobil. Bol perfektný psychológ a neskutočný taktik. Ked' sme vyhrali a ja som hral ako z partesu – streliл som trebárs hetrik –, v živote neprišiel do kabíny a nepochválil ma. Prišiel, iba sa usmial, žmurkol na mňa a to bolo všetko. Nikto si to ani nevšimol. Ked' mi však zápas nevyšiel, nedarilo sa mi v ňom, nikdy ma nezhodil pred celým kolektívom. Pozrel na mňa a ja som už vedel, aká bije. V očiach som mu prečítal, že je na mňa nahnevaný. Nikdy ma však nepotopil. Pre mňa to bol obrovský psychologický doping. Nepochválil ma, ked' bolo dobre, no nezhodil ma ani, ked' bolo zle. Podržal ma.*“

Skúsený tréner si uvedomoval, že výsledky v každom kolektívnom športe stoja na osobnostiach. Všetci vedeli a vedia, čo znamenali a znamenajú pre kolektív Makarov, Fetisov, Jágr, Maradona, Messi či Ronaldo. Tréneri sú aj na to, aby odrážali akúkol'vek kritiku zvonku. Vedia, že ak podržia svoje hviezdy, tie sa im niekol'konásobne viac revanšujú. Potom už iba stačí zosúladit' orchester okolo sólistov a zrazu je všetko akési jednoduchšie. „*Schopnosti, ktoré mi Pán Boh nadelil, som využil hlavne v prospech kolektívu. Som veľmi rád, že som mal počas celej kariéry vždy šťastie na výborných spoluhráčov,*“ hovorí Vincent Lukáč.

AKO HO VIDÍME MY

IGOR LIBA O VINCENTOVI LUKÁČOVI: „Košice, to boli Lukáčovci. Tak to aj Vinco bral – ja a moji bratia. Postupne sa však v Košiciach vytvorila skvelá generácia hráčov, ktorá sa pričinila o pamätné dva federálne tituly. Jeho genialita spočívala v tom, že nezniesol prehru, prípadne nezniesol, keď neskóroval v zápase, nedostal sa do šance alebo nespravil niečo výnimočného. Keď mu nič z toho nevyšlo, bol z toho hotový. Jednoducho neexistovalo, aby v zápase nejakou formou nezaujal. To bol koniec... Hned“ na ňom bolo vidieť, že je nervózny. Vinco hral najlepšie vtedy, keď streľil gól hned“ na začiatku stretnutia. Potom už bol nezastaviteľný. Bol vyložene brejkový hráč. Vracala sa dozadu a brániť sa mu veľmi nechcelo. To je všeobecne známe. Vynahrádzal to však v ofenzíve. Za každých okolností vedel v pravý čas nakorčuľovať do voľného priestoru, kde si pýtal prihrávku. Treba si uvedomiť, že korčuľovať pritom mohol iba po červenú čiaru. Vtedy totiž platili ofsaždy na červenej čiare. Priestor okolo nej bol mimoriadne prehustnený. Dnes už ofsaždy na červenej neplatia a útočníci si tak môžu hľadať miesto v celom strednom pásmi. Neviem si predstaviť, čo by vystrájal, keby už vtedy „zrušili“ červenú čiaru. Alfou a omegou Vinca bolo zrýchlenie na prvých dvoch-troch metroch. To bolo niečo neskutočné. A hlavne, keď sa dostal do nájazdu, vedel ho i premeniť. Jeho príklepy okolo hláv brankárov do horných rožkov bránky boli povestné a sprevádzali ho počas celej kariéry. Na tréningoch sa venoval príklepu celé hodiny. Diváci počas košických zápasov tipovali, ktorý vinkel trafti, či pravý alebo ľavý.“

DÁRIUS RUSNÁK O VINCENTOVI LUKÁČOVI: „Mimo ľadu som sa viac bavil s Vincom. To vyplývalo aj z toho, že ja som spával na izbe s Vincom a Igor zasa s Dušanom Pašekom. Len čo sme prišli na ľad, tak som držal s Igorom. Dôvod bol prozaický – my sme museli tvoriť hru, aby sme Vinca dostali do brejku. Vincovou povinnosťou bolo držať sa aspoň obrancu pri bránení. Po získaní puku tak mohol hned“ vyštartovať dopredu. Bol hráčom, ktorý bol strašne nahnevaný, keď nestrelil gól. Potom som ho musel tlmiti na striedačke, lebo začal naokolo nadávať, že nedostal prihrávku a podobné reči. Smerom dopredu bol Vinco neopakovateľný. Nik mu nestačil. Všetci traja sme sa veľmi dobre dopĺňali. Vinco bol vyložene koncový hráč. Vedel veľmi pekne aj prihrať, keď to bolo potrebné. Keď v strednej tretine dostal puk, bleskovo ho potiahol do útočnej tretiny a my sme tam potom dokorčuľovali a už sme si prihrávali.“

2. KANADSKÝ AZIMUT DÁRIUSA RUSNÁKA

Pri mene Dáriusa Rusnáka figuruje miesto narodenia Ružomberok. Ak by si niekto mysel, že aj on, podobne ako jeho dvaja spoluhráči z legendárneho reprezentačného útoku, začínal na zamrznutej rieke, tak sa mylí. K Lukáčovmu Hornádu a Libovej Toryse neprípadne Váh.

Dárius Rusnák sa totiž 2. decembra 1959 na Liptove iba narodil. Obaja rodičia po ukončení vysokej školy pracovali v Ružomberku. Mama Štefánia učila na gymnáziu, otec pracoval na okresnom úrade. Keď sa v rámci Československa vytvárali kraje, v Banskej Bystrici sa vytvoril krajský národný výbor a Dárius Rusnák starší v nom dostal miesto, jeho manželka zasa začala učiť na pedagogickej fakulte. Rusnákovci sa stáhovali. Malý Darko mal vtedy necelý rok. Jeho skúsenosť s Ružomberkom tak bola naozaj minimálna.

Prečo Dárius?

Dárius je aj v súčasnosti málo rozšírené meno. V minulosti bolo jeho nositeľov ešte poskromnejšie. Nehovoriac, že aj otec sa volal Dárius. Ako prišli k tomuto „rodovému“ menu? „*Samozrejme, s otcom sme sa bavili aj na túto tému. Pochádza z Oravy, blízko je Poľsko a u našich severných susedov je meno Dariusz dosť rozšírené. Môj pradeo býval v Jablonke, ktorú spolu s ďalšími 26 obcami Najvyššia rada Dohody v roku 1920 pridelila Poľsku. Slovensko vtedy stratilo časť svojho územia. Môj dedo dal otcovi meno Dárius a veľmi túžil po tom, aby toto meno zostalo v rodine. V preklade z latinčiny meno znamená mocný. Pochádza od známeho perzského kráľa Dareia, ktorý prehral pamätnú bitku pri Maratóne. Otec teda vypočul môjho starého otca a ja som pokračoval v rodinnej tradícii. Aj ja som jedného zo svojich synov pomenoval Dárius. Povedal som mu, že by som bol rád, keby sa toto meno dedilo ďalej, tak som zvedavý, ako to nakoniec dopadne. Bol by som však veľmi rád, keby som mal aj vnuka Dáriusa.*“

Meno Dárius sa v rodine dedí z generácie na generáciu. Hokejová legenda so synom Darkom.

Slávnosť k Medzinárodnému dňu žien. Malý Darko nesmelo pokukáva medzi druhým a tretím chlapčekom sprava.

Takého Slováka ťažko hľadať

Inak úspešný hokejista o sebe s úsmevom rád tvrdí, že takého Slováka, ako je on, len ťažko hľadať. Otec pochádza z najsevernejšej dediny na Slovensku z Oravskej Polohy. Mama zasa pochádza z Kysúc, konkrétnie z dedinky Nesluša. „Ja som sa zasa narodil na Liptove, v Ružomberku. Keď si ma medzi rečou niektorí doberali, čo sa chválím Ružomberkom, tak som odvetil: ‚Viete, kto sa narodil v Ružomberku? Andrej Hlinka, Ľudovít Fulla, Jozef Vengloš a ja!‘ Všetci sa na tom smiali. Hokej som začal hrať v Banskej Bystrici a zakotvil som v Bratislave. Prešiel som tak od severu celé Slovensko.“

Rusnákovci najprv bývali na sídlisku. Doma na dvore sa športy menili v závislosti od ročného obdobia – futbal striedal hokej a opačne.

„Oci! Oni ma nenechajú hrať!“

Pred štvorposchodovou bytovkou bolo vždy rušno. Malý Darko chcel hrávať futbal, no v partii boli viacerí starší chlapci a, ako je to zvykom, mladších zobraťi k sebe zväčša iba preto, aby bol rovnovážny stav na oboch stranach. Ich hlavná úloha bola – nezavazdať. Rusnákovci bývali na samom vrchu, takže o sťažnostiach typu: „Oci! Oni ma nenechajú hrať!“ – vedeli všetci susedia. Neraz tak starší Rusnák musel zísť dolu a chlapcom prehovoriť do duše, aby medzi seba zobraťi aj malého štuplíka.

Po skončení 1. ročníka sa celá rodina prestáhovala do časti Uhliško, ktoré vtedy vyrastalo v Banskej Bystrici. Odtiaľ bolo oveľa bližšie k zimnému štadiónu. Futbal sa hral na Štiavničkách a to bolo oveľa ďalej. Aj preto vyhral hokej.

Vo všeobecnosti, malý Darko odmalička inklinoval k športu. Na základnej škole sa zúčastňoval na rôznych aktivitách, ktoré organizovali pri rôznych príležitostiach. Raz vyhral beh, inokedy preteky na kolobežke. Prím však hrali dva najpopulárnejšie športy. Kedže výstavba domov bola v plnom prúde, partia chlapcov sa vo voľnom čase nenudila. Vždy si našli nejakú aktivitu, ktorá síce nie vždy korešpondovala s predstavami dospelých, no pre detský svet bola výnimocná. Rodili sa nové kamarátstva a medzi nimi pre budúcnosť československého hokeja aj jedno veľmi dôležité.

Majstrovstvá Slovenska mladších žiakov v Liptovskom Mikuláši. Dárius s „áčkom“ na prsiach.

Osudové kamarátstvo

Raz sa zoznámil s jedným chalanom a na ulici začali hrať hokej. Ladili a spolu im to išlo výborne. Až tak, že dvaja hrali proti desiatim chlapcom. Práve pri takej presile si Dárius Rusnák začal cibriť techniku, presné prihrávky i streľbu. Neskôr sa spolu prihlásili aj na výber do hokejových tried. Obaja chodili do jednej triedy. Deväťročný tretiak uspel – do školy ho mamka nahlásila o rok neskôr –, no pred kamarátom, ktorý bol o rok mladší, zatvorili dvere. Naďalej však spolu vonku hrávali hokej a o rok neskôr uspel vo výbere už aj kamarát. Len pre zaujímavosť, volal sa Ondrej Bíreš a neskôr si zahral aj v Košiciach.

Dárius Rusnák sa naučil korčuľovať ako viacerí iní chlapci v tom čase – na kvintačkách. „Až potom som dostal kanady. Tie mi kúpila mama. Pod stromček som pravidelne dostával hokejové veci. Raz hokejku, inokedy prilbu. Mamka mi pravidelne opravovala výstroj. Toho v obchodoch veľa nebolo. V klube sa dedil z jedného hráča na druhého. A tak aj vyzeral.“

Banánový argument

Dáriusov o štyri roky mladší brat Juraj nemal pochopenie pre naháňanie čiernej gumy. Učarovalo mu lyžovanie. V Banskej Bystrici bol na pretekoch pravidelne tretí - štvrtý najlepší. Neustále súťažil s budúcim olympionikom Petrom Jurkom, ktorý bol vždy prvý. „K tradičným bratským naťahovačkám veľmi nedochádzalo. Tým, že som bol starší, tak bráško ani veľmi vyskakovat' nemohol, hned' by som ho vytrieskal,“ smeje sa Dárius Rusnák pri spomienkach na detské časy. Vzápätí vytiahol spoločnú príhodu: „Juraj sa raz zamkol do izby. Za svet nechcel otvoriť. Po polhodine konečne otvoril. Rýchlo som pochopil, prečo to urobil. Zobral banány, čo vtedy bola vzácnosť, a nielen zjedol, ale doslova zožral celé kilo banánov. Hned' som mu začal prehovárať do duše: ‚Ty si brat? Nehanbíš sa zjest' všetky banány a ani sa nerozdelíš?‘ Brácho vtedy vypustil neskutočnú vetu, na ktorej sa dodnes smejeme. ‚Čo sa ty stážuješ? Ved' ked' ja som nežil, len ty si žral banány. A ja som sa teraz iba prvý raz najedol banánov.‘ Bohovský argument...“

Výborná partia mladších žiakov

U mladších žiakov sa začala tvoriť výborná partia. Trénersky ju viedol otec Jaroslava Barochovského. V tom čase síce mená ako Dárius Rusnák, Peter Slanina, Jaroslav Barochovský, Karol Ondreička či Vladimír Hiadlovský nikomu nič nehovorili, no neskôr medzi hokejovou verejnosťou silno rezonovali. Kariéra malého Darka sa

Žiaci Banskej Bystrice s trofejou. Písal sa rok 1972 – v popredí je kapitán Jarko Barochovský, za ním Janko Dvorský a za ním s „áčkom“ na prsiach je Darko Rusnák.

Nádeje Iskry – v popredí Jarko Barochovský, za ním Paľko Babic, Darko Rusnák, Janko Dvorský a ruku v bok má Peťko Slanina.

pomaly ešte ani nezačala a už jej hrozil reálny koniec. Mohla za to jedna malichernosť. V tom čase už jeho otec pracoval v Bratislave, kde chodil na týždňovky, a do Bystrice sa vracal iba na víkendy. Raz na Dušičky vyrazila celá rodina na Kysuce, aby skrášlili hroby príbuzných a zapálili sviečky. Kým všetci mali čas, malý Darko horel nedočkavostou, kedy sa už konečne vrátia, lebo jeho v Banskej Bystrici čakal zápas za mladších žiakov. Dovtedy otravoval rodičov, že už musia ísť, až nakoniec nasadli do auta a vydali sa na cestu späť. Na štadión dorazili päť minút pred začiatkom stretnutia. Pochopiteľne, tréner meškajúceho mladíka ani nepostavil na zápas. „*Cestou domov ma otec celý čas búchal po hlave. ,Pokazili sme si celý víkend kvôli tebe. Nakoniec si ani nehral. Už nikdy ti nenaletím na tvoje prosíkanie. Nebudeš chodiť na hokej a hotovo!*“ Zakázal mi hokej,“ spomína Dárius Rusnák.

Porušovanie zákazu

Kedže však Rusnák senior bol počas týždňa pracovne v Bratislave, nevedel, že jeho syn aj tak chodieval potajme na tréningy. Ked’ bol otec doma, tak chodil hrať hokej na rybník. To už však mala obavy jeho mamka. Mohol sa prepadnúť pod ľad

Po víťaznom turnaji. Dárius stojí v strede s pohárom v ruke. Tréner Ján Lehocký stojí druhý sprava. Ďalší tréner Jaroslav Barochovský je úplne vľavo.

a tragédia by bola ľahko na svete. Zatelefonovala teda trénerovi Barochovskému a vysvetlila mu, aký majú problém v rodine. Tréner sa nakoniec stretol s Darkovým otcom, vysvetlili si celú záležitosť a otec odvtedy začal podporovať svojho syna aj v hokejovej línii.

Ešte viac mu začal drukovať, keď sa Darko na košickom turnaji Ladislava Trojáka stal najlepším strelcom a dostal krištáľovú vázičku. Po rokoch mu otec rád pripomíнал, že týmto zákazom ho len chcel vyprovokovať, aby sa viac snažil. Aj vďaka tomu dosiahol to, čo dosiahol.

„Vtedy v Banskej Bystrici otvorili experimentálnu hokejovú triedu. Bolo to iba po druhýkrát v historii. Štyri roky pred nami otvorili jednu triedu, a keď táto partia skončila, otvorili druhú. To už som v nej figuroval aj ja. Tento projekt vymyslel Jaro Starší. Mal veľký ohlas, uchytil sa a začali ho realizovať aj v iných mestách. Boli sme naozaj výborná partia. Napokon, stali sme sa majstrami Slovenska v mladších žiakoch. To nás už viedol tréner Janko Lehocký,“ spomína na vydarené začiatky Dárius Rusnák.

Druhé stáhovanie

Ubehlo iba pár rokov a Rusnákovci sa znova stáhovali. Do 8. ročníka 13-ročný Dárius Rusnák nastúpil už v meste na Dunaji – v Bratislave. Jeho ďalšia kariéra však nepokračovala v Slovane. Medzistanicou bola bratislavská BEZ-ka. „Práve uskutočno-

vali výber 14-ročných chlapcov. V Banskej Bystrici bolo sústredenie, ktoré viedol Pavol Siroták. Pomerne dosť chlapcov tam vtedy bolo práve z BEZ-ky. S otcom sme teda nešli na Slovan, ale do BEZ-ky. Dva roky som tam hral pod vedením Paľa Sirotáka.“

Klub vznikol v roku 1957 a bol základňou pre mnohých vynikajúcich hráčov, ktorí neskôr zakotvili v Slovane. Dárius Rusnák tam bol dva roky a medzitým pribudli do kádra Ivan Dornič, Dušan Pašek, Pavol Norovský či Jozef Daňko. „Dvakrát sme vyhrali majstrovstvá Slovenska starších žiakov. V tom čase sa prišlo s experimentom, že sa stretli majstri Slovenska a Česka. My sme vtedy vyhrali v Litvínove, ktorého dres obliekali Ondro Weissmann, Honza Hrabák či Vlado Jeřábek. Pre nás to bol veľký úspech.“

V žiackom veku proti Kanadánom!

Už v mladom veku Dárius Rusnák premiérovo okúsil kanadský hokej. Hoci v 70. rokoch vyznie táto veta ako utópia, on mal to šťastie, že ju prežil na vlastnej koži. Do Československa vtedy po prvý raz zavítal výber starších žiakov Ontaria! Kanadáni nastúpili v sobotu proti BEZ-ke, v nedel'u zasa proti Slovanu. Oba zápasy

Žiaci BEZ Bratislava v roku 1974 pod vedením Pavla Sirotáka (v strede dolného radu). Dárius je v hornom rade piaty zľava. Druhým sprava je zasa Dušan Pašek.

Tréner BEZ Pavol Siroťák drží Dáriusa Rusnáka po tom, ako mu po jednom zo súbojov vyrazili dych.

vysielala televízia v priamom prenose! „Lepili sme plagáty po Bratislave a nakonieč sa na nás prišlo pozrieť 3 000 divákov. Bola to veľká udalosť,“ spomína Dárius Rusnák na prvý dotyk s kanadským hokejom. Vtedy ani nepomyslel, že o desať rokov neskôr bude práve javorový list pri jeho najväčšom životnom úspechu.

BEZ-ka Ontario porazila, on sa ukázal vo výbornom svetle. Všimli si to aj funkcionári Slovana, ktorí ho začali lanáriť do svojho dorastu. Táto kategória trvala od šestnástich do devätnástich rokov – teda štyri roky.

Rusnákovský gól

Práve v tom období sa začala rodíť finta, ktorá je už navždy spájaná s Darom Rusnákom. Miešanie puku za bránkou, jeden-dva klamlivé pohyby a potom bleskové zasunutie puku vedľa žídky, ked' sa brankár nestačil presunúť z jednej strany na druhú – dodnes tento spôsob skórovania nazývajú všetci „rusnákovský gól“. „V podstate som sa to naučil u starších žiakov. Veľkú zásluhu na tom mal Paľo Siroťák. Nešlo

Radost po góle. A možno práve spoza bránky.

však o klasické zasúvanie. Jednoducho som dostal puk, išiel som za bránku a pri prvej žrdke, keď sa brankár začal presúvať, som im hodil puk a spoluhráči zakončovali do práznejnej bránky. Viackrát sa stalo, že si nenakorčuloval do voľného priestoru Marián Bezák ani Jano Jaško, tak mi neostávalo nič iné, len skúsiť oklamat' brankára. Začal som teda sám zasúvať puky do bránky. Užiakov som sa naučil túto fintu a neskôr som ju zdokonalil do perfektnej podoby. Ved' za dorastencov a neskôr aj za seniorov som takto nastrieľal množstvo gólov. Z toho vznikli góly, ktoré označili za rusnákovský spôsob skórovania."

Gól spoza bránky strelił neskôr aj takým brankárskym veličinám, akými boli Vladislav Tretjak či Tony Esposito. Brankárov privádzal do šialenstva, išlo ich roztrhnúť od zlosti. Vedeli o jeho finte, dávali si na ňu veľký pozor, no ani tak nedokázali zabrániť gólu, ktoré sú nočnou morou pre brankára. „Najhoršie bolo, že vtedy nebolo toľko kamier okolo bránok ako teraz. Som presvedčený, že na mojom konte by bolo minimálne o 30 gólov viac. Neustále sme sa všetci na ľade hálali, či puk prešiel za bránkovú čiaru alebo nie.“ Stalo sa to hlavne vtedy, keď bol puk pod brankárom, ktorému sa „nechcelo“ vstávať z ľadu, prípadne časťou tela ležal za bránkovou čiarou. Vstával tak, že sa najprv celý posunul do bezpečnej zóny, a až potom sa zdvihol. Ani on sám si totiž nebol istý, kde priľahol puk. Dárius Rusnák si na také filigránstvo mohol pokojne dať copyright. „Brankári si už neskôr na mňa dávali pozor. Keď ma videli za bránkou, boli v oveľa väčšom strehu. Už vedeli, že stačí jeden zlý pohyb, chybné otočenie hlavy a ja som to hned' využil. Naozaj mi stačil iba maličký okamih a puk som spoza bránky zasunul vedľa žrdky do siete. Neraz som si aj robil žarty, keď som niektorému brankárovi zakričal: ‚Kde si? Z druhej strany dávam gól.‘ Po zápase mi však nikdy žiadali brankár nenaďával.“

Na Granlundov šibalský gól v semifinálovom zápase medzi Fínskom a Ruskom (3:0) na MS 2011 sa viacerí isto pamätajú. Za bránkou si puk šikovne „nalepil“ na hokejku, vyzdvihol ho na čepeli a spoza bránky ponad plece brankára bleskurýchle zakončil pod hornú žrdku. Nad takouto realizáciou Dárius Rusnák neuvažoval, hoci s jeho spôsobom mal dosť spoločného. „Ja som tento spôsob nikdy neskušal. Zostal som verný svojmu – dobre nacvičenému zasunutiu,“ hovorí.

Obrusovanie diamantu

V Slovane na zohratie s novým kolektívom a so spoluhráčmi v útoku nepotreboval dlhý čas. Okamžite začal dominovať na ľade a stal sa oporou družstva. To už vtedajší tréneri Miroslav Nitka a Eduard Gábriš zbystrili pozornosť a upozorňovali na šikovného hráča s perfektným čítaním hry. Presadil sa až tak, že dva roky po sebe sa stal najlepším hráčom tímu v kanadskom bodovaní! Diamant ukáže svoju krásu vtedy, keď je krásne obrúsený. To si uvedomovali aj v Slovane, preto mladého,

Sústredený pohľad zo striedačky.

útleho hokejistu povolali do prvého mužstva. Nech tréneri „áčka“ a kolektív starých harcovníkov brúsi hrany tohto drahokamu. Medzi seniorov ho na posledných päť zápasov sezóny povolal tréner Ladislav Horský. Dárius Rusnák dokončieval iba druhú úspešnú sezónu v doraste. Premiéru si odkrútil 22. marca 1977 v rámci 40. kola ročníka 1976/77 v Brne. Veľmi sa ľou chváliť nemôže, lebo Slovan podľahol Zetoru 1:4. Aj vďaka skvelému výkonu svojho dlhorocného brankára Vladimíra Dzurillu, ktorý však už vtedy chytal v Brne.

Dzurilkova hokejka

Vstup na seniorskú prvoligovú scénu nemal gólové vyvrcholenie. Na svoj prvý ligový gól si musel Dárius Rusnák počkať až do nového ročníka.

Čakanie však netrvalo príliš dlho. Asi to bolo osudové, no v 2. kole, 30. septembra 1977, cestoval Slovan znova do Brna a proti belasým sa do bránky Zetoru postavil opäť Vlado Dzurilla. Zetor prehral 2:5. Za Slovan vtedy skórovali veľké mená nasledujúcich rokov – Peter Šťastný, Marián Šťastný, Bezák, Jaško a Rusnák. „Bol som pri bránke a puk som len dorazil. Nie som si istý, ale mám taký dojem, že puk smeroval

Skvelý slovanistický útok – zľava Ján Jaško, Marián Bezák a Dárius Rusnák.

Dárius Rusnák na kolenách. Nezvyčajné biele rukavice navodzujú dojem, že má na ruke sadru.

medzi Vladove betóny... Radosť som mal obrovskú. Asi ako každý hráč, keď streľí prvý ligový gól. Ved' som mal iba 17 rokov.“ Na prvoligovej scéne zažiarila nová kométa. Mimochodom, z budúceho hviezdneho reprezentačného útoku, o ktorom je táto kniha, tak svoj prvý ligový gól nedal Dzurillovi iba Igor Liba.

Skvelého brankára nespomíname náhodou. Hoci obliekal dres Zetoru, býval v Bratislave. Dárius Rusnák si veľmi dobre pamätá na rozkorčúlovanie pred týmto súbojom. Prišiel naň totiž aj Vlado Dzurilla, potrénoval so slovanistami, následne odcestoval do Brna a večer nastúpili proti sebe! Vtedy nič nezvyčajné – hoci, vedeli by ste si dnes predstaviť, aby predpoludním trebárs hráč Zvolena trénoval s tímom Banskej Bystrice a večer nastúpili proti sebe?

„Ako mladé ucho, ktorého povolali z dorastu, som sa pred svojou ligovou premiérou chcel ukázať v čo najlepšom svetle, tak som si na rozkorčúlovaní dobre zastrieľal a dvakrát som Vladovi streľil puk medzi betóny. Milan Kužela si ma zavolal nabok a vraví mi: „Daj to ešte raz Dzurilkovi medzi nohy, nech je sranda.“ Ja som vtedy nevedel, čo je vo veci. Až potom som sa dozvedel, že Vlado bytostne neznášal, keď niekto zakončoval medzi betóny. Ja som teda korčúloval naňho, zakončil som a bum... Tretíkrát mu puk preletel medzi chráničmi. Už nebolo pomoci, aby nevypenil. Keď sa raz napriahol, tak ste mali vidieť, ako jeho široká hokejka letela za mnou až k mantinelu,“ smial sa po rokoch.

„Mladý, tu sedím ja!“

Mladí hráči to po príchode k seniorom nemajú dvakrát ľahké. Kým si nájdú svoj kúsok miesta v šatni, na lavičke a na ľade, vypočujú a prežijú si svoje. Aj Dárius Rusnák tým prešiel. Všeobecne je zaužívaná tradícia, že ak hráč po prvý raz vojde do šatne, kde si sadne, tam bude stále sedieť, pokial' bude v klube. Starší majú najlepšie miesta, mladí najhoršie. Ak starší odídu, tak mladší sa zasa posúvajú na lepšie fleky. „*Nikdy nezabudnem, ako sme prišli po prvý raz do Brna. Vtedy bol ešte v mužstve Rudo Tajcnár, ktorý potom v lete emigroval. Prišiel som do kabíny, položil som si veci na miesto a čakal som, čo sa bude diat. Prišiel Rudo a tým svojím hrubočizným pomalým hlasom sa ku mne sklonil a hovorí: ,Mladý, tu sedím ja!' Len som sa zatrepal, už som tam nebola. V strede šatne bol masérsky stôl a pod ním malá stolička. Rudo ju zobrajal, dal ju vedľa svojho miesta, lebo sedel na konci lavice, a hovorí: ,Mladý, tu si sadni. Tento jeden vešiak je tvoj!'*“

Tri dorastenecké tituly

Dárius Rusnák sa teda v dorasteneckom veku začal pomaličky etablovať na seniorskej prvoligovej scéne. K sebavedomiu mu pomohol aj fakt, že v dorasteneckej lige sa stal trikrát majstrom Československa! Na svojho o jeden a pol roka staršieho

Mimoriadne úspešný tím dorastencov Slovana – Dárius stojí tretí sprava vedľa brankára Pavla Norovského, úplne vpravo je Anton Štastný. Pod ním kľačí s číslom 15 Ľubomír Pokovič.

spoluhráča Mariána Bezáka však nemal. Ten dokonca všetky štyri roky v doraste pretavil na titul majstra ČSSR! Fantastická bilancia. „*História na niečo také ani ne-pamäťa. Podľa mňa jediný človek v Československu s takou úžasnou bilanciou. Len si uvedomte, že kádre sa neustále obmieňali a tituly môžete získať len v určitom časovom úseku, nie ako pri senioroch, kde na to máte celú kariéru. Neuveriteľné. Ja som o štvrtý titul prišiel aj preto, že v poslednom dorasteneckom roku sme už spolu s Dušanom Paškom hrali za dospelých a už sme nechodili chlapcom vypomáhať. Majstrom Slovenska sa stali Košice a tie hrali o majstra ČSSR.*“ Pri takej silnej dorasteneckej základni bola len otázka času, kedy sa výnimočná partia hokejistov majstrovsky prejaví aj v seniorskom veku.

Poltucet v reprezentácii

Premiérové majstrovstvá sveta hokejistov do 20 rokov sa na prelome rokov 1976 a 1977 uskutočnili v Československu, konkrétnie v mestách Zvolen a Banská Bystrica. Zväzoví funkcionári zverili tento výber do rúk Ladislava Horského. Ten koučoval dvadsiatku na prvých troch ročníkoch. Na strednom Slovensku brali mladé „levičatá“ bronz, o rok neskôr v kanadských mestách Montreal a Quebec skončili štvrté a na tretích MS vo švédskych mestách Karlstad a Karlskoga získali striebro. Kedže Ladislav Horský sedel súčasne na lavičke Slovana, ktorý mal v tom čase skvelých mladíkov, odzrkadlilo sa to aj v nominácii na druhé MS tejto vekovej kategórie. Do Kanady zobrajal aj vychádzajúcemu hviezdu Dáriusa Rusnáka. Za „vel'kou mlákkou“ mu smutne rozhodne nebolo, lebo mal pri sebe ďalších šiestich spoluhráčov zo Slovana! V Kanade sa predstavili aj Anton Šťastný, Ivan Černý, Marián Bezák, Ján Jaško, Eugen Krajčovič a Vladimír Urban. Zo zlata sa tešila sovietska partia okolo Makarova, Fetisova či Kasatonova, strieborný skončil švédsky výber okolo Matsa Näslunda a iba bronz zostal pre domáce javorové listy s hviezdym Waynom Gretzkým.

Prvá veľká medaila

Už sme spomínali, že MS hráčov do 20 rokov sa na prelome rokov 1978 a 1979 uskutočnili vo Švédsku. Práve tam si Dárius Rusnák siahol na prvú veľkú medailu na medzinárodnej scéne. Československo získalo spomínané striebro, no mohlo i viac, lebo bolo blízko k zlatu.

Tím ČSSR mal veľkú kvalitu, ved' hráči ako Igor Liba, Arnold Kadlec, Ján Jaško, Anton Šťastný, Dárius Rusnák, Jiří Lála, Dušan Pašek, Peter Slanina, Juraj Bakoš, Antonín Plánovský či Miroslav Fryčer sa neskôr stali pojмami československého hokeja.

Úspešná dvadsiatka trénera Ladislava Horského (sedí v saku) a jeho asistenta Pavla Wohla (vo vetrovke). Dárius Rusnák sedí celkom vpravo a Igor Liba je v strednom rade štvrtý sprava.

ČSSR a ZSSR postúpili z prvej základnej skupiny, Švédsko a Fínsko z druhej. Vo finálovej skupine sa začína odznova každý s každým. Tím ČSSR neprehral ani jeden zápas, no nakoniec skončil na 2. mieste. So Švédskom remizoval 1:1, so ZSSR prekvapujúco 2:2 (v základnej skupine s ním prehral 1:9!) a na záver porazil Fínsko (6:5). ZSSR na čele s Kasatonovom, Larionovom a Krutovom sa tešil z titulu majstra sveta, o bod za nimi skončilo Československo, bronz zostal domácom. V kanadskom bodovaní vyhral suverénne Vladimír Krutov. V šiestich zápasoch nazbieraných 14 bodov (8+6). Z československého výberu boli v prvej desiatke Bratislavčania Ján Jaško a Anton Šťastný, ktorí mali zhodnú bilanciu troch gólov a štyroch asistencií.

Historický majstrovský titul

Ostrohy nadobudnuté na medzinárodnej scéne sa čoskoro začali prejavovať aj na domácej. Ladislav Horský zložil fantastický tím, z ktorého sa časom všetky mená stali pojmom. Neustále hráčom prízvukoval, že už sú osobnosti, len to musia dokázať aj na ľade. A bolo jedno, či išlo o mladých alebo o starších.

Úvod sezóny 1978/79 neboli dvakrát ideálny, lebo sa zranil Peter Šťastný, ktorý dostal pukom do hlavy. Elitný center zostal mimo hry, no otvoril sa priestor pre iných. „Viac možností som tak dostával ja spolu s Dušanom Pašekom. Z vojenčiny sa

Daro s pukom na hokejke počas majstrovskej sezóny.

vrátil Miro Miklošovič, takže už bol pretlak centrov. Presadit' sa do kádra, v ktorom sa hrávalo na tri útoky, bolo veľmi ťažké. Ked' sa Peter vrátil, spolu s Dušanom sme sa striedali na tejto pozícii."

Manšaft si perfektne sadol, vytvorila sa skvelá partia, ktorá držala pokope nielen na lade, ale i mimo neho. Netvorili sa žiadne skupinky, naopak, medzi tréningmi hráči prakticky ani neopúšťali zimný štadión. Našli si rôzne aktivity, no najčastejšie holdovali biliardu. Treba priznať, že tréner Horský namiešal odvážny kokteil mladosti, bravosti a skúsenosti. Stojí za zmienku, že až deväť hráčov z 20-členného kádra malo dvadsať rokov a menej! Dnes si niečo také ani nedokážeme predstaviť, lebo v klube sa počas sezóny premelie aj 30-40 hráčov, ktorí reálne zasiahnu do zápasov. Ked' si však uvedomíme, že polovica kádra by mala mať maximálne 20 rokov, tak v predsezónnych prognózach by sa za úspech považoval už postup do play-off. O titule by sa asi nik neodvážil hovoriť...

Ladislav Horský bol tréner, ktorý sa nebál dať príležitosť mladým hráčom. Nehovoriac o tom, že viacerých hráčov viedol v reprezentačnej dvadsiatke, takže veľmi dobre vedel o ich kvalitách, ktoré potvrdzovali aj na medzinárodnej scéne. Horský siahal po hráčoch zo svojej juniorky, ktorá v tom čase získavala jeden titul za druhým. V súčasnosti si kluby v takom množstve nevychovávajú hokejistov, radšej siahnu po hotových hráčoch zo zahraničia.

Perspektíva mladých hráčov bola v Slovane obrovská. Mal najširšie zastúpenie v reprezentačnej dvadsiatke, preto si všetci uvedomovali, aký potenciál drieme v tomto klube. „*Dokazovali sme to už prístupom k tréningu. Napríklad naša mladá formácia hrala na tréningu vždy proti bratom Šťastným. Väčšinou sme hrali o desať korún. Peniaze však nešli bratom do vrecka, ale do spoločnej kasy. Tam sa nazbierala pekná suma, a ked' prišla prestávka, tak sme vyrazili na spoločné stretnutie. Ked' sme zase porazili bratov Šťastných, čo bolo možno raz za dva týždne, tak v kabíne bola veľká zvada. My mladí sme sa iba ticho popod nos usmievali a tešili sme sa, že aj oni prispeli do kasičky. Na tréningu sme tak neustále makali, nemohli sme si dovoliť vypustiť ani minútku. V opačnom prípade by nás ,Šťaváci' dobili a ešte by sme boli i platiaci orgán..."*

Úspešnosť bratov Šťastných

V tom čase československému hokeju dominovalo Poldi SONP Kladno, ktoré od sezóny 1974/75 po sezónu 1977/78 táhalo sériu štyroch titulov po sebe. Slovan skončil v predchádzajúcej sezóne, bol či už ročník 1977/78, na 8. mieste. Všetci však verili, že v ďalšom ročníku bude nasledovať progres v podobe lepšieho umiestnenia. Ale že to nakoniec bude majstrovský titul, v to veril málokto. Vedľ slovenský tím ho vo federálnej lige ešte nikdy nezískal...

Po emigrácii Petra a Antona Šťastných zostal doma najstarší z bratskej trojice Marián (druhý sprava). Celú sezónu 1980/81 musel nútene stáť, tak sa venoval stavbe svojho domu vo vtedajšom Jure pri Bratislave. Práve tam ho prišli navštíviť Vincent Lukáč (vpravo) s bratom Jozefom (vľavo).

Dárius Rusnák v súboji s Dvořákom z Vítkovíc.

TRI SVÄTOPLUKOVE PRÚTY

Dve gólové radosti Dáriusa Rusnáka po góloch do siete brankára Sparty Praha Miroslava Termera.

Hlavne jihlavská Dukla po sérii druhých a tretích miest chcela prelomiť hegemoniu Kladna. A svoj cieľ aj napĺňala. Prvú štvrtinu ligy sice vyhrali Vítkovice, no po polovici už viedla Dukla. Pred Slovanom mala náskok siedmich bodov, čo pri dvojbodovom systéme za víťazstvo bolo dosť.

V tíme Slovana však bratia Šťastní vytvorili útok skazy, s ktorým si súperi nevedeli poradit. Keď títo traja vykorčulovali na ľad, vždy to zaváralo gólem. Slovan nastrojel v sezóne úctyhodných 215 gólov, pričom bratia Šťastní zaznamenali takmer polovicu gólov – 103! Marián 39, Peter s Antonom po 32. Všetci traja sa ocitli v najlepšej päťici strelcov celej súťaže spolu s Martincom (42) a Novým z Kladna (33). Pri Vladimírovi Martincovi sa ešte nakrátko pristavíme. Kým všetci hráči mohli odohrať maximálne 44 stretnutí, Martinec ich mal na konte 45! Anomália vznikla vďaka jeho vojenčine. V posledný novembrový deň skončil v Dukle Jihlava a od 1. decembra sa vrátil do Pardubíc. Keďže však duel 21. kola si Jihlava predohrávala 26. novembra, v tomto kole vlastne nastúpil za dva tímy.

Naštartovali ich Vítkovice

Marián Šťastný sa zo 74 bodmi stal najproduktívnejším hráčom súťaže, Jána Bukovinského vyhlásili za najlepšieho obrancu a Marcel Sakáč skončil medzi brankármi druhý za Kráľkom. „Pamätam si, ako sme v polovici sezóny hrali vo Vítkoviciach a dve minúty pred koncom sme prehrávali 2:5. Bratia Šťastní vtedy v posledných minútach neschádzali z ľadu. Hrali v jednom slede. Dokázali zmazať náskok domáčich a nakoniec sme získali bod za remízu 5:5! Anton s Petrom strelieli po dva góly. Fantastické, čo dokázali, boli na neudržanie. Hoci sme vtedy boli ešte na 4. mieste, po takomto zápase sme sa sami presvedčili, aká obrovská sila tkvie v našom tíme. Sebavedomie sa nám začalo stupňovať od zápasu k zápasu,“ spomína Dárius Rusnák.

S dvoma ľavými korčuľami

V druhej polovici súťaže vojakom z Jihlavy došla para. Doma stratili až 14 bodov a hoci mali najlepšiu obranu, keď inkasovali 84 gólov, stačili im to iba na 2. miesto. Práve s Jihlavou súvisí jedna unikátna príhoda, na ktorej sa musí Dárius Rusnák smiať aj po rokoch. „Pred každým stretnutím bola veľká tlačenica o miesto v zostave. Cestovali sme na zápas do Jihlavy a tréneri nominovali aj Eugena Krajčoviča. Korčule vtedy brúsil Dušan Žižka. Vždy, keď ich nabrúsil, tak ich iba hodil na kopu, nepároval ich. Hráči si už z kopy vybrali tie svoje. Keďže Eugen mal podobné korčule ako jeden spoluhráč, ktorý nakoniec necestoval do Jihlavy, omylom si zobrajal

jednu jeho korčuľu. Na Vysočinu tak cestoval s párom ľavých korčúľ. Takto odohral dve tretiny! Až potom si to všimol Marián Šťastný, ktorý s úžasom pozeral, čo má Eugen na nohách. My sme všetci pozerali ako blázni. Trochu bolo i veselo, no na druhej strane dostal aj ‚kefu‘, ako si dovolil takto hrať. Priznám sa úprimne, že na Eugenovej hre vôbec nebola badáť tento hendikep. Na tomto príklade vidieť, ako si všetci vážili, že môžu nastúpiť a hrať.“

Natrieskaný zimák

V januári 1979 sa mladíci vrátili z úspešných MS do 20 rokov vo Švédsku, kde získali striebro a pozitívnu energiu prenesli aj na klubovú scénu. Sezóna sa pomaľčky začala lámať v prospech Slovana, ktorý sa postupne dostal do trháka. V Bratislave už dávnejšie prepukol hokejový ošial, po lístkoch sa pred každým domácim stretnutím len tak zaprášilo. Desaťtisícové návštevy boli pravidlom. A bolo jedno, či pricestoval popredný celok alebo posledný kolektív. „*Dostávali sme sice lístky, ale ako mladí hráči sme museli nejaké odovzdať starším hráčom, ktorí mali viac známych. Mohli sme si ich dopredu kúpiť a zabezpečiť ich tak pre svoje okolie. Turnikety vtedy neboli, mnoho ľudí sa dostalo na zimák načierno, takže štadión doslova praskal vo švíkoch a nebolo nič výnimočné, keď sa v ňom tiesnilo 12 000 divákov. Pred zápasom i medzi tretinami hrali dve kapely. Neskutočná atmosféra,*“ žiaria oči aj po mnohých rokoch Dáriusovi Rusnákovi, ktorému sa spomienky odvájajú pred očami, akoby sa tento historický okamih odohral iba pred párr týždňami. On sám zohnal lístky otcovovi, bratovi a kamarátom zo školy. Mama na štadión nechodila, doma počúvala pri rádiu reláciu S mikrofónom za hokejom. „*Eufória, ktorá panovala v Bratislave počas posledných zápasov, sa nedá ani opísat. A nielen v Bratislave. Celý slovenský národ vtedy fandil Slovanu. Ved' slovenské mužstvo dovtedy nezískalo ani jeden titul. Všetko vyvrcholilo kolom pred koncom, keď sme si definitívne zabezpečili titul po víťazstve 6:2 nad Pardubicami.*“

Oslava titulu

Slovanisti mali tri kolá pred koncom komfortný päťbodový náskok pred Jihlavou. Karty boli jasne rozdané. Stačilo im získať dva body a nemuseli sa obzerat' za výsledkami Dukly. Vo Vítkoviciach im to ešte nevyšlo, keď prehrali 2:6, no doma proti Pardubiciam erupcia radosti takmer zbúrala zimný štadión. Generácia Faka, Dzurillu, Golonku, Nedomanského či Staršieho sa nedočkala takéhoto momentu. Vychutnávať si ho však mohli rovnako so svojimi nástupcami. Sen mnohých generácií sa totiž stal skutočnosťou. V minulosti bol Slovan neraz tak blízko k titulu,

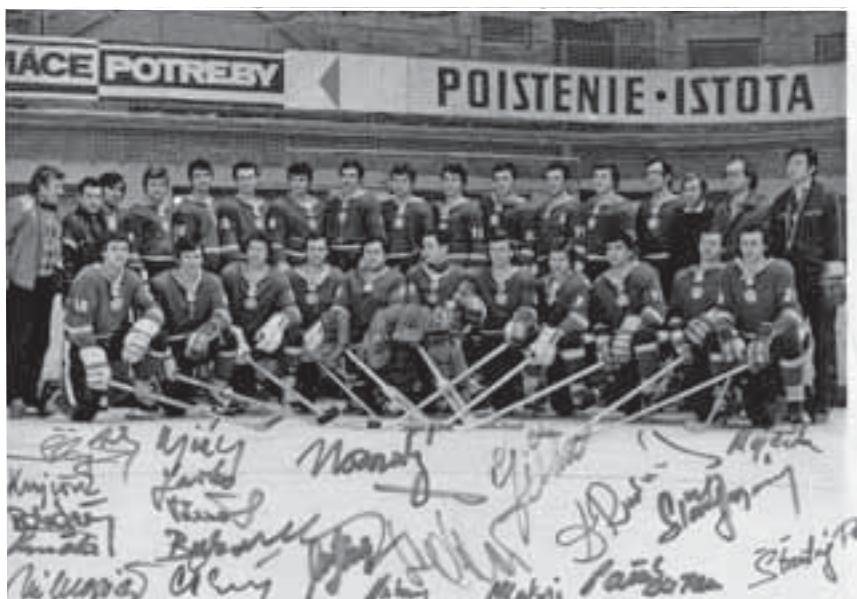
Prvé šampanské na striedačke striekalo už pár minút pred záverečnou sirénou.

Fanúšikovia zaplavili hraciu plochu. Oslavy nemali konca-kraja.

V šatni pri oslave titulu nemohlo chýbať šampanské.

Slovan Bratislava – majstrovský tím zo sezóny 1978/79.

no vždy oň nejakou súhrou okolností prišiel a maximom bola pozícia korunného princa. Teraz sa konečne majstrovské oslavys po prvý raz udiali na slovenskej pôde. „*Pamätam si, že kapitán Milan Kužela otváral prvé šampanské ešte na striedačke pred záverečnou sirénou.*“

Odovzdávanie majstrovskej trofeje sa však nekonalo. Tú dostali až po poslednom zápase v Litvínove. Tento moment vôbec nemohol zabrániť spontánnym oslavám fanúšikov. Ľudia naskákali na ľadovú plochu, všade striekalo šampanské, hráči sa ocitli na pleciach fanúšikov a prakticky sa ani nevedeli dostať do šatne. „*Niečo neuveriteľné. Treba otvorene priznať, že titul v posledných zápasoch uhrali bratia Šťastní. Samozrejme, bez dobrého kolektívu by to nešlo. Pridávali sa aj ostatní hráči,*“ hovorí Dárius Rusnák.

Delenie majstrovskej odmeny bolo plne v kompetencii trénera Horského. Najviac si prilepšili najskúsenejší hráči a tí, čo najviac odohrali. Tí, čo boli ešte v dorasteneckom veku, dostali najmenej. „*My najmladší sme dostali po 1 500 korún, lídri mužstva dostali okolo 5 000 korún. Tie peniaze však neboli prioritné. Pre mňa to bolo niečo neuveriteľné, fantastické, ako z rozprávky. Ved' ako 17-ročný som dostal šancu medzi seniormi a už o dva roky som sa tešil z historicky prvého titulu pre Slovan. Hoci som si to v prvom momente neuvedomil, napršalo mi do nosa. Prišiel som do školy a zrazu na gymnázium, ktoré som navštievoval, ma vyhlásili v rozhlase, že sa mi podarilo získať titul majstra Československa. Všetci ma v škole poznali.*“

Majstrovská jazda

Slovanisti dohrali sezónu v Litvínove v zápase plnom zvratov. Domáci viedli 3:1, potom prehrávali 3:5 a napokon vyhrali 6:5. „*Po návrate z Litvínova sme mali jazdu cez Bratislavu na 1203-kách. Tí skôr narodení si určite pamätajú na tieto autá, ktoré mali zaplachtovanú korbu. Plachty dali dolu, na korbu dali lavičky, hráči si na ne posadali a s trofejou a za neustáleho trúbenia sa vydali cez celé mesto. Ľudia nám kývali, tliaškali, zastavovali sa pri nás. Úžasné!*“

Stojí za to si pripomenúť majstrovský káder Slovana pod vedením trénerskej dvojice Ladislav Horský – Miroslav Kubovič. Tvorili ho brankári Marcel Sakáč, Pavol Norovský, obrancovia Ivan Černý, Jozef Bukovinský, Milan Kužela, Ľubomír Roháčik, Vladimír Urban, Ľubomír Ujváry, útočníci Marián Šťastný, Peter Šťastný, Anton Šťastný, Marián Bezák, Miroslav Miklošovič, Milan Mrukvia, Dušan Pašek, Dárius Rusnák, Ján Jaško, František Hejčík, Eugen Krajčovič, Dušan Žižka.

Mimochodom, sezóna 1978/79 je podľa Dáriusa Rusnáka jedna z najúspešnejších v histórii bratislavského športu. Ved' titul nezískali iba hokejisti, ale z fédérálneho prvenstva sa tešili i basketbalisti Interu, hádzanárky Štartu a volejbalisti Červenej hviezdy, ktorí v tom roku dokonca vyhrali Európsky pohár majstrov!

Vylúčený hráč Slovana číslo 15, Dárius Rusnák, menší trest – nedovolené bránenie.
Zo stretnutia s Duklou Jihlava. Trest mu ukladá známy rozhodca Vladimír Šubrt.

O rok bronz

V nasledujúcej sezóne 1979/80 skončil Slovan tretí s 55 bodmi, keď získal iba o päť bodov menej ako v majstrovskej sezóne. Druhá Jihlava nazbierala 67 bodov, po ročnej prestávke sa titul znova stáhoval do Kladna, ktoré získalo až 71 bodov. Nebol to teda žiadny dramatický ústup z pozície, lebo vo vyrovnanej federálnej lige bolo aj 3. miesto úspechom. Viacerí zastávajú názor, že najviac Slovanu uškodila vojenčina Mariána Šťastného, ktorý v polovici sezóny zamiešril do Jihlav. Dovtedy tento kľúčový hráč stihol nastrielať za Slovan 20 gólov v 22 stretnutiach. Za Duklu nastúpil v 14 zápasoch s bilanciou ôsmich gólov a šiestich asistencií. Mimoriadne produktívny útok bratov Šťastných dostal veľkú trhlinu, ktorú sa nepodarilo zacelíť.

Pohroma však ešte len mala prísť. V ročníku 1980/81 skončil Slovan posledný a dva roky po oslave titulu opustil najvyššiu súťaž! Ešte v auguste pred začiatkom sezóny štartoval Slovan v Pohári majstrov európskych krajín v Innsbrucku, kde skončil tretí za CSKA Moskva a fínskou Tapparou Tampere. Domov sa však vrátil už bez Petra a Antona Šťastných, ktorí emigrovali do Kanady. Marián sice zostal doma, no zakázali mu hrať hokej. „*Do Innsbrucku na Pohár majstrov som necestoval, lebo*

V rámci družby cestoval Slovan na zápasy do Kyjeva. V dolnom rade zľava sú Ľubomír Roháčik, Dárius Rusnák, Marián Bezák a Pavol Norovský. Hore stoja Jozef Danko, Róbert Pukalovič a Ivan Černý.

päť dní predtým sa mi ozvalo slepé črevo, tak som musel ísť na operačný stôl. Pred odchodom do Rakúska za mnou zašiel do nemocnice Peter Šťastný, ktorý sa prišiel rozlúčiť. Netušil som, aká je to rozlúčka... Až potom v Hlase Ameriky som sa dozvedel, že s Tónom emigrovali,“ spomína Dárius Rusnák.

Skazonosný nový model

Pre Slovan to bola obrovská strata, s ktorou sa nedokázal vyrovnať. Prvý najúdernejší útok sa Slovanu rozpadol, z druhého už starsí hráči boli dávnejšie preč a zrazu sa mladíci z tretej lajny ocitli v prvej.

Bratislavčania sa však ešte menej ako so stratou famóznych bratov nedokázali vyrovnať s novým modelom súťaže. Už sa nehralo na remízy. Naopak, pri vyrovnanom skóre po 60 minútach nasledovalo desaťminútové predĺženie a poňom samostatné nájazdy. Vítaz získal dva body, porazený žiadnen. Pre Slovan boli predĺženia doslova pohromou. Deväťkrát sa jeho zápasy skončili remízou, no ani raz v nich nebodoval! Dvakrát prehral v predĺžení, sedemkrát v nájazdoch.

Len pre zaujímavosť, remízou sa skončilo 31 stretnutí v celej lige, takže Slovan sa o ne pričinil takmer z jednej tretiny. Naopak, najúspešnejšie boli Vítkovice, ktoré si zaknihovali sedem víťazstiev v ôsmich predĺženiach. Aj vďaka nim sa druhýkrát v histórii tešili z majstrovského titulu, keď získali 68 bodov, o dva viac ako druhé České Budějovice. Na konci tabuľky bola situácia taktiež vyrovnaná – desiaty bol Gottwaldov, teda súčasný Zlín, s 30 bodmi, jedenásťta Plzeň s 28 bodmi, dvanásťty, a teda posledný Slovan s 28 bodmi.

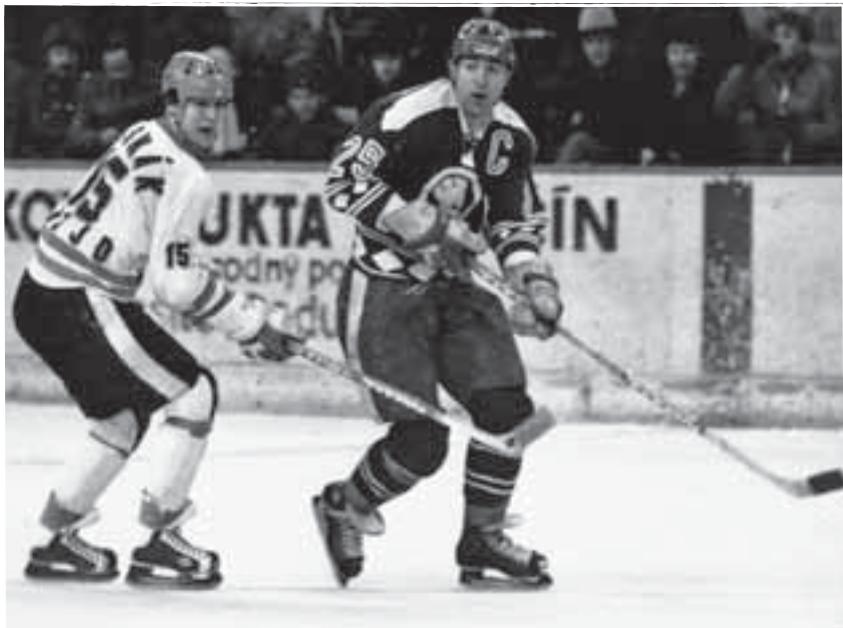
Po sezóne si niektorí novinári vytvorili tabuľky podľa starého modelu, v ktorom sa rátali nerozhodné výsledky. Majstrom by boli České Budějovice, Slovan by sa zachrání... „*Presne tak. Dokonca úplne v pohode. Neviem, či by sme neskončili okolo 8. miesta,*“ podotýka Dárius Rusnák.

Bratislavskí sršni

Ladislav Horský v reprezentácii spočiatku zložil mladý útok z Bezáka, Rusnáka a Krajčoviča, za ktorými hrali Ivan Černý a s Vladimírom Urbanom. Na prelome rokov 1979/1980 sa v Lake Placid konal predolympijský turnaj, na ktorom štartovalo aj B-mužstvo ČSSR pod vedením Ladislava Horského a Stanislava Neveselého. Horský si so sebou zobrajal aj piatich mladých zverencov zo Slovana. Práve na tomto turnaji zložil útok Bezák – Rusnák – Jaško. „*Z tohto obdobia nám prischla prezývka bratislavskí sršni. Vrátili sme sa totiž z USA a predvádzali sme hokej, ktorý sme tam mesiac hrali – tvrdo do tela, bodyčeky.*“

Úderný útok Slovana na ľade – zľava Ján Jaško, Dárius Rusnák a Marián Bezák
a v rovnakom zložení aj na jednej z besied.

Dárius s kapitánom Plzne Bohuslavom Ebermannom.

Pred bránkou Trenčína. Dáriusa Rusnáka (vľavo) bráni jeho kamarát Peter Slanina.

Geniálny útok sa tak dal dokopy skôr na reprezentačnej scéne ako na klubovej. Všetci traja si náramne sadli a spolu hrali niekol'ko sezón, až kým Marián Bezák po sezóne 1986/1987 neodísiel do Brna. Potom sa útok definitívne rozpadol. Spolu už nehrávali ani Dárius Rusnák s Jánom Jaškom. Tréneri ich rozdelili, aby sa rozložila útočná sila do viacerých útokov. Dárius Rusnák, v tom čase už skúsený matador, začal po svojom boku vyučovať iných talentovaných mladíkov. Vystriedali sa pri ňom Jozef Pethö, Karol Rusznyák, Ernest Hornák, Stanislav Horanský či Ladislav Karabín. „Teší ma, že všetci títo chlapci sa neskôr uchytili v hokeji. Mal som dobrý pocit, že som im mohol odovzdať svoje skúsenosti,“ hovorí Dárius Rusnák.

Reprezentačná premiéra

Na svoj prvý reprezentačný štart sa pamäta veľmi dobre. Prišiel práve v roku 1980, keď emigrovali bratia Šťastní. Začiatkom decembra, týždeň po jeho 21. na-

V marci 1981 sme v príprave porazili v Prahe Švédsko 3:1 a bol pri tom aj Daro Rusnák ako jediný Slovák.

rodeninách, sa Československo pripravovalo na turnaj Cena Izvestijí. Najprv sa 8. a 9. decembra 1980 doma stretlo s tímom NDR. V Tepliciach vyhralo 12:1, na druhý deň v Litvínove dokonca 17:0.

Dárius Rusnák práve v Tepliciach vo svojej reprezentačnej premiére streliл svoj úvodný gól v národnom tíme. V Litvínove pridal ďalšie dva. Hral v útoku s Martincom a Novým.

Nasledoval dvojzápas vo Fínsku. V Oulu sme 12. decembra 1980 vyhrali 6:3, v Helsinkách o dva dni neskôr remizovali 2:2. Aj v tomto súboji Dárius Rusnák skôroval. „*Na Fínsko si dobre spomínam. Bol som mladý holub, nemal som ani dvojičku, tak som na izbe spal s doktorom Tintérom. Neskutočne chrápal. Najprv sa ma spýtal, či mi to nebude prekážať. Ja som mu hned' odpovedal, že nie. A potom to prišlo. Ako keby ste videli scénu z Fantomasa, kde si známy francúzsky herec Louis de Funès dal štuple do uší, zatieskal si, a kedže počul zvuk, štuple si ešte viac zatlačil do uší. Navlas rovnako to urobil aj tento lekár. Otočil sa na stranu a hned' zaspal. Ja som nemal šancu. Podarilo sa mi zaspaať až niekedy nad ránom.*“ Z Helsínk už výprava odletela priamo do Moskvy.

Kanadský pohár

V septembri 1981 štartoval tím ČSSR na Kanadskom pohári. Dárius Rusnák hral v útoku s Dušanom Pašekom a Jaroslavom Pouzarom. V pamäti má predovšetkým zápas s Kanadou, keďže na buly sa skláňal s Waynom Gretzkým. „*S Kanadou sme síce remizovali 4:4, mohli sme i vyhrať, ale trafil som iba hornú žrdku.*“

Pred Kanadským pohárom sa odohrala zaujímavá situácia. Otec Dáriusa Rusnáka musel ísť do Prahy podpísаť reverz, že jeho syn neuteče. Zistili si totiž, že je oňho veľký záujem. „*Otec v tom čase pracoval na ministerstve vnútra. Nebol však policajt, ale civil. Bol riaditeľom Ústredného archívu MV pre národné výbory. V Kanade som sa stretol aj s bratmi Šťastnými. Dost' ma sledovali. Raz som volal Petrovi, že mu nesiem veci, ktoré potreboval, rôzne osobné papiere o škole a iné dokumenty. Viem, že hned' prvý rozhovor medzi mnou a Peterom Šťastným už ‚očko‘, čo nás malo na starosti, malo nahratý. Tréner Bukač videl, že manželky bratov boli u nás na izbe, lebo prišli vyzdvihnuť spomínané veci. Pred štartom turnaja si ma preto zavolal a povedal mi: ‚Viem, že je o teba veľký záujem. Chcem ťa požiadat' o jednu vec. Ak máš záujem utieciť, tak to urob až po Kanadskom pohári. Nie ešte pred ním alebo počas neho, aby si mi nerozbil celé mužstvo.‘ Ja som mu na to povedal: ‚Pán Bukač, nebojte sa, ja sa vrátim domov. Nemám záujem zostať v Kanade,‘“ spomína Dárius Rusnák, ktorý bol spolu s Lálom a Dudáčkom najlepším streľcom nášho výberu. Všetci traja streliл po štyri góly.*

Nešťastné zranenie oka

Slúbne rozvíjajúca sa kariéra mohla dostať nekompromisný knokaut v sezóne 1981/82. Slovan po vypadnutí z najvyššej súťaže hral I. slovenskú národnú hokejovú ligu (I. SNHL). V domácom zápase s Popradom 19. novembra 1981 prišiel Dárius Rusnák skoro o oko po zákroku Alexandra Szücsa. Do hokejového kolotoča sa vrátil až po troch mesiacoch dlhodobého liečenia. „*My sme vtedy všetko vyhrali, ale mali sme silného konkurenta, ktorým bol Poprad. Ten mal vtedy naozaj výborné mužstvo. Poprad viedol Miro Nitka, ktorý asi tri mesiace po tomto incidente zomrel. Strašne ho štvalo, čo sa mi stalo. Pri jednom z rozhovorov sa mi priznal, že Szücsovi povedal, aby ma poriadne obsadzoval, držal ma. Jednoducho, jeho to nezaujímalo, ako to urobí, ale nesmel ma pustiť prejsť až pred bránku, aby som neskóroval. Pri jednom zákroku som padol na ľad, a ked' Szücs odo mňa odchádzal, tak ma bafol hokejkou po prilbe. Čepeľ hokejky sa po prilbe zviezla tak nešťastne, že ma trafila do ľavého oka a poškodila mi zrak,*“ vracia sa k nešťastnému okamihu Dárius Rusnák.

V podstate na mesiac sa vžil do roly slepca. Obe oči mal zalepené. Mal pred nimi len tmu. „*Mal som veľmi veľa stehov. Išlo však o veľmi jemné stehy, aké zvyknú robiť plastickí chirurgovia, takže vlastne na tvári okolo oka ani nevidieť nejaké jazvy. Z jednej tretiny som mal utrhnutý aparát anatomickej šošovky. Jej utrhnutá časť pri každom pohybe plávala a aby som na ľade videl, musel som nosiť kontaktnú šošovku – raz*

Slovan CHZJ Ď Bratislava v roku 1982. Ďaro v dolnom rade druhý zľava.

osem dioptrií, inokedy päť, potom šest, pre zmenu štyri. Taký deficit postihnutého oka som mal. Jedno štästie bolo, že vtedy mi z Ameriky posielali kvapky Carbachol, ktoré mi znižovali vysoký očný tlak. Stopercentne som už nikdy nevidel. Vďaka kontaktnej šošovke som videl detailne tri štvrtiny ihriska a puk. Hrával som však napriek tomuto hendikepu – celý život s kontaktnou šošovkou.“

Paradoxne, operovať sa dal až na staré kolená. Tým, že zrenička nebola našponovaná, sa postupne scvrkávala. Dostával sivý zákal, preto si ju dal vyoperovať.

Pre 22-ročného hokejistu teda tento zákrok naštastie nemal fatálne následky. V kariére mohol pokračovať, ale súbežne s ňou začal chodiť aj na súdne pojednávania. „*Súd s Alexandrom Szücsom som vyhral, ale ďalej som už nežiadal o finančné odškodnenie. Szücs pochádzal zo siedmich detí, tak sme to s právnikom ďalej neživili. Ospravedlnil sa mi nanúteným listom. Pol roka nesmel hrať, ale mňa nijakou formou neodškodnil.*“

Počas pobytu v nemocnici ho prišlo navštíviť množstvo kamarátov a spoluhráčov. Prišli ho hlavne psychicky podporiť, lebo prežíval ľažké obdobie. Zo začiatku mu nik nevedel dať stopercentné záruky, že následky z tohto zranenia mu neprekrázia sľubne rozvíjajúcemu sa kariéru. A že raz bude kapitán majstrov sveta? Tak o tom sa nikomu ani nesnívalo. Medzi viacerými návštěvami však do nemocnice zavítala aj jedna – nie práve dvakrát vitaná – príslušník Štátnej bezpečnosti. O dôvodoch „priateľskej“ návštěvy sa netreba dvakrát rozpisovať. ŠtB tlačila na to, aby podpísal spoluprácu. „*Odmietol som a neskôr ma stále otravovali. Už to začínalo byť neúnosné. Nikdy som nebol eštebákom,*“ spomína Dárius Rusnák.

SPOMIENKY PO ROKOCH

ALEXANDER SZÜCS (bývalý hokejista Popradu): „*Mám to v živej pamäti, hoci si to nerád pripomínam. Sú to nepríjemné veci, ktoré mi zobraťi kus života. Rozmenené na drobné – celý incident má stál kopu času, peňazí, pribrzdil moju hokejovú kariéru a nemohol som dokončiť vysokú školu. Študoval som popri zamestnaní na ekonomickej fakulte a pre tento zákrok som v Bratislave nemohol urobiť určité skúšky... Vtedy aj také niečo bolo možné. Je to však už dávno za nami... Sám neviem, ako sa to celé zvratio. Na súdnych konaniach premietali videozáznam, na ktorom nič nebolo vidieť. Stretnutie pískal rozhodca, ktorý bol zároveň sudcom na hlavnom pojednávaní v Bratislave! Zaujímavé je, že nikto nič nevidel. Čiaroví rozhodcovia videli, že išlo súboj o puk. Všetky dokazovania potvrdili, že išlo o neúmyselné zranenie. Najväčší paradox je ten, že ja som mal puk na hokejke, korčuľoval som okolo mantinelu, Daro Rusnák ma napádal pri bránení. Nastala celkom hlúpa zhoda náhod. On spadol, ja som si prekladal hokejku a pokračoval som v akcii. Išiel som za pukom, ktorý smeroval k obrancom Slovana. Vtedy boli na ľade Roháčik s Bukovinským. Ani oni dvaja nič nevideli. Naozaj neviem, čo*

Promócia po ukončení právnickej fakulty. Vedľa Dáriusa napravo stojí jeho rodičia. Sú tam však zaujímavé aj iné postavy. Celkom vpravo v okuliaroch je Jozef Bukovinský, o čo si vyššie stojí „Stramák“ v kockovaných nohaviciach – Ján Jaško a najzaujímavejšou persónou je pán s fúzmi vpravo celkom hore – budúci prezident SR Ivan Gašparovič.

Pri preberaní diplomu.

sa presne stalo. Neviem si predstaviť, ako by som sa mohol pri ňom zastaviť a vedome ho udriet' hokejkou rovno do oka! Naozaj si to neviem predstaviť! Doteraz neviem, ako prišlo k jeho zraneniu. A Rusnák to pri prvých vypočúvaniach takisto nevedel. Čo sa však diaľo ďalej okolo tohto prípadu, to je iný príbeh.

Rozhodne nás tréner Nitka nijako nenabádal, aby sme zvlášť bránili Rusnáka a nedovolili mu útočiť. Ja som hral v prvom útoku so Štolcom a Šeligom a nasadzovali nás na prvú formáciu súpera. Za úlohu sme mali vždy hrať v maximálnom nasadení a ubrániť súpera, aby neskóroval. Tréner Nitka, nech mu je zem ľahká, bol seriózny človek a také niečo by nikdy nepovedal. Celyj prípad sa tiahal tri a pol roka a počas tohto obdobia som chodil po súdoch. Hned' pri prvom pojednávaní ma osloboďili. Predseda senátu bol zároveň pán rozhodca Skačáni, ktorý tento zápas viedol s Grúňom a Benešom na čiarach. Rusnákov advokát sa odvolał. Odsúdili ma a trestom bolo desaťpercentné strhávanie platu počas šiestich mesiacov. Potom sme sa zase my odvolaли. Jedno pojednávanie striedalo druhé. Daro Rusnák odo mňa žiadal 5 000 korún. Na to, čo všetko absolvoval a čo všetko stálo v znaleckých posudkoch a lekárskych vyjadreniach, aké vážne zranenie mal, tak išlo fakt o smiešnu sumu. Mám taký dojem, že z toho celého chceli urobiť exemplárny prípad. Hoc, neviem prečo. Nakoniec ma odsúdili v čase, keď' prišla do platnosti prezidentská amnestia Gustáva Husáka. Vzťahovala sa aj na paragraf týkajúci sa môjho prípadu, podľa ktorého ma potrestali, takže trest zahladili a osloboďili ma. Tri a pol roka sme sa teda úplne zbytočne tiahali po súdoch. Disciplinárka mi zastavila činnosť na šest mesiacov. Darovi som asi dva-tri dni po celej udalosti napísal ospravedlňujúci list, v ktorom som uviedol, že ma veľmi mrzí, čo sa stalo na ľade. Zdôraznil som, že to bolo v súboji, bez nejakého iného úmyslu.

Nikdy som sa s Darom nestretol, aby sme si to všetko vysvetlili, iba na súde. Po týchto všetkých peripetiách a problémoch som už ani nemal záujem o stretnutie. Priznám sa, že do inkriminovaného zápasu som obdivoval Slovan, pretože zaň hralo množstvo mojich kamarátov z Popradu. Po tom všetkom som zanevrel aj na Slovan. Pokial' ide o mňa, hokej som hral do roku 1991, keď' som ukončil aktívnu činnosť ako 36-ročný v Partizane Belehrad. Začal som trénovať, bol som pri senioroch v Humennom, v Kežmarku a v Trebišove. Neskôr som trénoval mládežnícke kategórie. V roku 2015 som definitívne zavesil trénerstvo na klinec. Našiel som si prácu – s dlhorocnými hokejovými skúsenosťami robím školníka v materskej škole..."

Odporúčanie lekárov? Veľký problém!

Dárius Rusnák sa na ľad vrátil až koncom februára 1982. Už s plexisklom na prilbe. Vtedy mu veľmi pomohol tréner Jaroslav Walter. Chodil s ním po rôznych lekároch na Slovensku i v zahraničí. V Moskve totiž navštívil odborníka Filatova. Ten mu chcel oko operovať. Podobne tak i významný slovenský odborník z Banskej Bystrice Milan Izák. Nakoniec na operáciu ani nešiel.

Po jednom z prvých tréningov po zranení oka.

Takto pod názvom „Pätnástka už čaká na Rusnáka“ naaranžovali v Slovane tento záber. Z predného pohľadu ide o pravé oko. Po prvý raz Dáriusovi namontovali na prilbu plexisklo.

Prvé tréningy po návrate na ľad sledovali spoza mantinela dva špičkoví lekári, neskôr profesori – kardiochirurg Viliam Fischer (vľavo) a očný špecialista Andrej Černák.

Problém bol totiž v tom, že žiadny lekár mu nechcel dať potvrdenie o tom, že prešiel lekárskou prehliadkou a môže znova hrávať hokej. Ani oftalmológ profesor Zoltán Oláh si niečo také nechcel zobrať na svedomie a o pečiatke na papier nechcel ani počuť. Argumentoval tým, že Dárius Rusnák mal vážne poškodené oko a bolo by obrovským rizikom pokračovať ďalej v hokejovej kariére. Podľa profesora reálne hrozilo, že mohol úplne prísť o oko.

S trénerom Jaroslavom Walterom tak chodili po vyšetreniach. Práve vtedajší kouč Slovana sa výraznou mierou pričinil o to, že pečiatku nakoniec dostal, hoci... „*Išlo o odobrenie lekárskej prehliadky, ale iba štvrtej kategórie. Premenené na drobné: mohol som hrať hokej rekreačne, amatérsky, ale nie profesionálne. Musel som podpísať reverz.*“

Vojenčina? Tá už bez problémov!

V tejto súvislosti je zaujímavé, že napriek zraneniu musel Daro narukovať na vojenčinu. Aj keď výborný tenista Jiří Hřebec, ktorý pri autonehode takmer prišiel o oko, do maskáčov nemusel. Za vojenčinu pre Dáriusa Rusnáka sa angažoval Jaroslav Walter. Na prvý pohľad to nedáva logiku a nekorešponduje to s predchádzajúcimi riadkami, no od zranenia oka po narukovanie na obranu vlasti ubehlo asi šest rokov. A za ten čas mal svoj vývoj aj vzťah medzi Dáriusom Rusnákom a Jaroslavom Walterom.

Vojenčinu si odkrútil až v sezóne 1987/88 v Dukle Jihlava a bol to jeden z jeho najúspešnejších ročníkov. V 44 zápasoch nazbieral 51 bodov za 17 gólov a 34 prihrávok. „*Veľmi sa mi darilo. V Jihlave som vyhral viacero ocenení. Bol som najprodukívnejší hráč tímu, mal som na svojom konte najviac prihrávok, najlepší útok. Jediné ocenenie, ktoré mi ušlo, bol najlepší strelec tímu. Tým sa stal Oldo Válek, ktorý hral na krídle v mojom útoku a tăžil z mojich prihrávok. Strelil 25 gólov.*“

Dárius Rusnák pritom pôvodne chcel ísť na vojenčinu do Trenčína, no tam ho zase nechcel tréner Jaroslav Walter. Ten ho dokonca za trest, o ktorom si ešte povieme, chcel nasmerovať do michalovskej „véteječky“, čiže do Vojenskej telovýchovnej jednoty. Išlo tiež o armádny klub, akých bolo v bývalom Československu pomerne dosť, no z rukujúcich hokejistov si doň mohli vyberať len tých, o ktorých nestáli Trenčín, Jihlava či iné silnejšie armádne kluby. Hoci Jihlava si do svojich radov vyberala z tých, ktorí museli povinne splniť brannú povinnosť, ozajstné hrozienia v podobe mladých, dravých talentov, ktoré už získali ostrohy v prvej lige a ukázali zaujímavý potenciál, pri Dáriusovi Rusnákovi privreli oči a urobili výnimku. Jaroslav Pitner bol vtedy na tomto výbere a siahol po ostrieľanom útočníkovi. Treba si uvedomiť, že išlo už o 28-ročného hráča, ktorého vyhodili z reprezentácie po neúspešných MS v Moskve v roku 1986.

Dárius Rusnák pred brankárom Vítkovíc Pavlom Cagašom.

A v zápase so Zetorom Brno pred Karlom Langom.

*Skoro gymnastická šnúra v stretnutí s vtedajším Gottwaldovom, dnešným Zlínom.
Na starých mantineloch je ešte len ochranná sieť.*

Duel s Teslou Pardubice už s plexisklom na mantineloch. Na ľade brankár Dominik Hašek.

Dárius vedel strieľať góly aj vo futbale. Ako v tomto prípade ľavačkou na gulášovom zápase v Kremnici.

Urovnanie po rokoch

Čo sa vlastne stalo medzi kapitánom majstrov sveta a výborným trénerom, že z toho vznikli také ľaháčky okolo povolávacieho rozkazu? „Jardo bol stále presvedčený, že päť rokov predtým ho v Slovane vyhodili kvôli mne. Stále si myslí, že ja som v tom mal prsty, lenže to nebola pravda. Vždy sme chodievali do rekreačného strediska CHZJD Harmónia na predzápasové sústredenie. Ja som tam vtedy nešiel, lebo som na druhý deň ráno mal súdne pojednávanie so Szücsom. Walter prišiel na súd ako svedok. Na súde bola aj moja mama. Walterovi som vravel: ‚Pokojne tréner, dnes ten zápas vyhráme a bude všetko super.‘ On však bol už v tom čase odvolaný. Večer prišlo do Harmónie vedenie Slovana a odvolalo ho z trénerskej funkcie. Lenže ja som to vôbec nevedel. Vtedy neboli také informačné toky ako dnes. Ked' som mu teda povedal tie slová, iba sa na mňa škeril so slovami: ‚Darečku, Darečku...‘ Nepovedal mi však nič. Prišiel som na obed do Klubhotela a tam mi vravia: ‚Vieš, čo sa stalo? Waltera odvolať!‘ Vtedy mi všetko začalo dochádzat. Jardo Walter bol po celý čas presvedčený, že to bola moja práca. Možno až päť rokov pred jeho smrťou sa mi ho podarilo presvedčiť, že som v tom nemal prsty. Musím priznať, že som ho mal veľmi rád. Ked' ma uvádzali do Siene slávy slovenského hokeja, tak som ho požiadal, aby mi práve on odovzdal toto ocenenie. Veľmi si vážil, že som si ho vybral na takú slávnostnú chvíľu.“

Slovan z roku 1982, ked' ho viedol Jaroslav Walter (v tmavom saku).

AKO HO VIDÍME MY

VINCENT LUKÁČ O DÁRIUSOVI RUSNÁKOVI: „Daro bol o čosi slabší korčuliar, no ruky a hlavne hlavu mal fantastické. Vedel podržať puk, nezľakol sa, keď naňho súperi vybehli, a mal neskutočný cit pre prihrávku. Vedel vždy nájsť ten správny moment, aby pukom našiel presne čepeľ spoluhráča. A bolo úplne jedno, či bol chrbotom k bránke, či bol za ňou, v rohu klziska alebo v nájazde pri prečíslení. Mať hlavu hore, prihrať puk v správnom momente a presne si vyžaduje kumšt. Kol'kokrát sme svedkami, ako veľmi nádejne vypracovanú akciu pokazí triviálna chyba pri rozohrávke. V tomto smere bol Daro výnímočný. A tie jeho góly spoza bránky... Dodnes na ne nadávam. Strelí pár gólov za život a píše sa len o nich, lebo ich Rusnák strelil typicky rusnákovsky spoza bránky. Ja som strelil skoro 400 gólov a nič o mne nepísali... Stále sme sa z neho smiali: ‚Ty slepý jeden, ako si dokázal streliť ten gól! To len blázon brankár ti dokáže pustiť taký gól.‘ Vždy si dokázal nájsť miesto pod chráničom brankára, pri žrdke či medzi jeho betónmi. Niečo neskutočné. Je však pravda, že Daro mal na toto špeciálne zakončenie aj prispôsobenú hokejku. Bola pomerne dlhá a koniec čepele mal viac zakrivený. Len neveriacky sme krútili hlavou a smiali sme sa, keď takto skóroval. Daro vlastne ani pekný gól nestrelil. Sám na bránu mohol ísť tažko, lebo by ho dobehla ešte aj babka, a strela príklepom do vinkla nebola v jeho repertoári. Štvrtok vystrelil a v piatok došla jeho strela do bránky – také mal šupy... Ako však hovoríم, jeho genialita spočívala v úplne inom.“

IGOR LIBA O DÁRIUSOVI RUSNÁKOVI: „Daro bol vyložený center. Bolo na ňom vi-dieť, že je to dríč. Na ľade pritom pôsobil nenápadne. Zakladanie útokov bola zväčša moja doména. Vtedy to mal na starosti ľavý krídelník. Hrali sme na klasické stiahnuté ľavé krídlo. Daro nás oboch krídelníkov vedel zo svojej pozície ideálne stmeliť na ľade. Mälokto mu mohol zobrať puk. Vedel si ho perfektne prikryť, hoci nebol rýchly. Naopak, bol skôr pomalší. Opakujem však, absenciu rýchlosťi nahradzal silou. Hlavne v okolí bránky to bolo na nezaplatenie. Mal obrovský prehľad a vedel vždy v pravý čas prihrať. Napokon o jeho prehlade najlepšie svedčia jeho typické góly spoza bránky. Pokojne si na ne mohol dať copyright. Nie nadarmo sa im vraveli rusnákovské góly. Nik ich tak nedokázal strieľať ako on. Všetci súperi o tom vedeli, brankári si dávali dvojnásobný pozor, no aj tak inkasovali. Je však pravda, že Daro mal aj dlhšiu hokejku a zahnutý koniec čepele, takže s ňou vedel stvárať takéto veci. Viem, že Kanadania sa raz na MS vo Fínsku stážovali na jeho zakrivenie hokejky, no nepochodili a museli ísť na trestnú lavicu.“

3. IGOR LIBA – Z TRETEJ LIGY NA MS

Športové a hokejové začiatky Igora Libu sa v ničom neodlišovali od iných detí v čase normalizácie na prelome 60. a 70. rokov. Základy mu nedali žiadni špeciálni tréneri, ktorí privádzajú deti do tajov športu, ale ulica. Celá partia šarvancov boli samoukovi. Kto mal talentu viac, vytŕčal a chcelo ho každé družstvo, kto ho mal menej, ten sa nakoniec priradil do toho tímu, aby počty hráčov sedeli. Igor patril od začiatku do tej prvej kategórie. A bolo jedno, či chlapci mastili futbal, basketbal alebo hokej.

Najstarší bratia skončili v lige

Igor Liba sa narodil 4. novembra 1960 ako druhý zo štyroch súrodencov. Všetci štvrťa športovali, no najďalej to dotiahol práve Igor. Vrcholovú úroveň však dosiahol aj o štyri roky starší Dušan. Známy futbalový stopér, tvrdý ako skala, vynikal najmä vo vzdušných súbojoch. Fanúšikovia si ho budú pamätať najmä z federálnej

*Jedna sviečka na torte je jasným znamením, kolko rokov má tento záber.
Už vtedy sa mu formovala typická ofinka.*

ligy, keď obliekal dres TJ Plastika Nitra a DAC Dunajská Streda, potom sa stal trénerom. Tretí v poradí Marián sa venoval basketbalu, no ten ho neskôr prestal baviť, najmladší Vlado sa dal tiež na futbal, no musel s ním skončiť. Ani u Libovcov sa nededili športové gény po rodičoch. Boli klasickí robotníci – mama Irena pracovala vo vtedajších Odevných závodoch kapitána Nálepku (OZKN) Prešov, otec Cyril v ZPA Prešov – a mali sa čo obracať, aby nasýtili štyri hladné krky. „*Bývali sme priamo v centre Prešova, kde stála stará hádzanárska hala. Vlastne to boli prvé štyri paneláky, ktoré postavili v meste. Majú presne toľko rokov ako ja. Náš stál prvý. Už sme v ňom bývali, keď stavali vedľajšie.*“

Športovali vždy a všade

Ked'že aj vtedy mal deň 24 hodín a neboli mobily, počítače, pričom televízory stále neboli bežnou súčasťou domácností, množstvo voľného času priam volalo využiť každú chvíľu na pobyt na čerstvom vzduchu. „*Na ulici prakticky neboli žiadne autá, mali sme preto toľko priestoru na hranie, že sme mohli robiť, čo sme chceli. Už cestou zo školy sme sa delili. Z tašiek sme si urobili bránky a už sme naháňali loptu. Mali sme to šťastie, že sme bývali pri škole, ktorá mala futbalové i hádzanárske ihrisko a tie boli nonstop otvorené. Nik nás z nich nevyhadzoval ako dnes, takže sme mali kde športovať. Základom však bola ulica. A škola. Telesná výchova bola na vysokej úrovni a práve na nej sme dostali lásku k športu. Na škole fungoval futbal, volejbal, basketbal, volejbal, gymnastika, atletika. Práve takáto všeobecná príprava chýba dnešnej generácií. Už len to, že všetci mali rovnaké cvičky, červené trenírky a biele tielko, malo niečo do seba. Urobili sme dvojrad a už sme išli – predpažiť, upažiť, vzpažiť, kotúl. Viem, že to vyznieva smiešne, ale mali by ste vidieť dnešné deti na ľade. Ak poviem: „Rozdel'te sa do štyroch skupín, to by ste videli ten horor, keď pozerajú na seba a nevedia, čo majú spravit. Postaviť sa do zástupu? Beznádejně... Slová ako upažiť, vzpažiť radšej ani nepoužívam. Na vine však nie sú deti, ale súčasné hodiny telesnej výchovy,*“ spomína Igor Liba.

Základným materiálom bol filc

Ked' prišla zima, partia sa presúvala k Toryse. Vtedy ozajstná zima trvala tri-štyri mesiace, takže pri zimných športoch sa deti vyšantili do sýtosti. Aj pri hokeji. Na čižmy sa priskrutkovali železá a korčule boli na svete. O hokejových triedach v Prešove ešte nechyrovali. Neprekážalo to. Chlapci žili vo svojom svete. Domáca výroba výstroja len umocňovala bezstarostnosť tej doby a dodávala ešte väčšie čaro vzájomným duelom. Chlapci si navzájom porovnávali kúsky a jeden druhému

závideli. Všetko sa robilo doma na kolene a základným materiálom bol filc. Kto mal molitan, bol už väčší frajer.

Igor sa tešil aj na verejné korčuľovanie. Nevynechal ani jedno a dodnes spomína, že mu veľmi pomohlo.

Situácia sa zmenila, až keď mal desať rokov. V Prešove robili výber do žiackeho tímu. Bol to naozajstný výber. Len aby ste vedeli, dnes sa robí nábor...

Vtedy premiérovou zakladali hokejové triedy na Základnej škole Československej armády, ktoré pretrvali dodnes. Vychovali reprezentantov a majstrov sveta, ako boli Igor Liba, René a Peter Pucherovci, Martin Štrbák. „*Vtedy neboli mládežnícke triedy rozdelené na piatakov, šiestakov, siedmakov, ôsmakov, deviatakov, dorastencov a juniorov. Jednoducho boli mladší žiaci, starší žiaci a dorastenci. Ja som napríklad ako 15-ročný hral za dorastencov proti 19-ročným. Bud' sa človek presadil, alebo skončil.*“

Prvou hokejkou bol Sojuz

Na výber k mladším žiakom prišli chlapci z rôznych kútov Prešova a okolia. Niektorí sa poznali z ulice, iní sa videli po prvý raz. Určitý čas trvalo, kým sa skamarátili malý Igorko Liba s Jankom Vodilom či Milankom Stašom. Postupne bolo čoraz zreteľnejšie, kto má talent a kto nie. Rozpoznávali to samotní hráči a hlavne tréneri. Malým chlapcom však vtedy hlavičky nezaťažovala reprezentácia, zahraničie či NHL. O tej nemali ani potuchy. Naháňali puk a popri hokeji sa nadálej venovali ďalším športom.

K svojej prvej „vážnej“ hokejke prišiel naozaj originálne. Na prelome rokov 1970/1971 sa v Prešove konali majstrovstvá Európy hráčov do 19 rokov. Celkom suverénne zvíťazil ZSSR, keď vyhral všetkých päť zápasov pri skóre 46:5. Druhé Švédsko a tretie Československo mali po sedem bodov. Nasledovalo Fínsko, NSR a beznádejne posledné Nórsko. Mimochodom, za najlepšieho brankára vtedy vyhlásili mladé ucho Vladislava Tretjaka... „*Tímy bývali na internátoch a my sme ako chlapci chodili pod okná a pýtali si od hráčov hokejky. Keď ich zopár vyhodili, podarilo sa mi jednu ukoristiť. Staral som sa o ňu ako o oko v hlave. Celú sezónu mi poslúžila. Je však pravda, že som ju neustále dával dokopy klinčekmi, ktoré používali obuvníci. Neskutočne bola pozbíjaná. Ale bola moja. Bol som prešťastný, že mám takú hokejku. Volala sa Sojuz.*“

Päťdesiatka s ťažkým srdcom

Začiatky s prvými korčuľami mali tiež svoje čaro. Starší sa iba pousmejú nad tými časmi, tí neskôr narodení pri preplnených športových obchodoch budú len neveriacky kývať hlavou. Igor sa vybral na zamrznutú Torysu. Po dvojkilometrovej

štreke si sadol, že si obuje korčule. Začal si obúvať prvú, keď si všimol, že druhej nies. Stratil ju po ceste a napriek hľadaniu ju už nenašiel... „*Sused mal korčule. Volali sa „horovky“ respektíve „kanadky“. Boli kožené a hlavne asi o tri čísla väčšie, než som potreboval. Vravel, že mi ich predá za 50 korún.*“ Mama nechcela ani počuť o takej investícii. Celú noc však nespala. Synáčik tak veľmi túžil po tých veľkých korčuliach, že neustále prosenie ju chytilo za srdce. Až ráno pred cestou do práce sa zlutovala a vytiahla päťdesiatku. Bol to veľký peniaz a len s utrápeným pohľadom sa ho zbaľovala.

Keby nebolo Andrusa...

Igor Liba mal šťastie na výborných trénerov. Doteraz s rešpektom spomína na Pavla Andrusa, ktorý mu dával základy v prvých žiackych rokoch, a na Jaroslava Hrabčáka, ktorý ho viedol v doraste a neskôr i pri mužoch. „*Nebyť pána Andrusa – a tvrdím to s úplnou vážnosťou –, nik by nepoznal hokejistu Igora Libu! V určitom období u mňa totiž nastala situácia, ktorú si neviem vysvetliť ani po rokoch. Z ničoho nič som zrazu prestal chodiť na hokej. Racionálny dôvod alebo príčina tohto rozhodnutia neexistovali. Nešlo o nejaký vzdor, jednoducho tak som sa rozhadol. Celý mesiac som sa neukázal na tréningu. Už som nechcel hrať hokej.*“

Andrus si povedal, že mesiac je dostatočne dlhý čas, aby mladý prestal „strečkovať“, tak sa vybral k Libovcom. Rodičia zostali zaskočení, keď im zazvonil mládežnícky tréner. Pravdupovediac, oni ani poriadne nevedeli, či ich syn hrá, alebo nehrá hokej. Mali iné starosti. Mama Igora Libu prvýkrát pochopila, že jej syn hrá vážnejší hokej, keď prestúpil do Košíc. Dovtedy nebola v Prešove ani na jednom hokejovom zápase. Až v Košiciach na ne začala chodiť.

Návrat s vyťahanými ušami

Tréner Pavol Andrus teda zavítal k Libovcom, vyžiadal si Igorka a naozaj originálnym spôsobom zachránil kariéru budúceho velikána československého a slovenského hokeja. „*Stále to mám pred očami. Sedel som, keď ku mne pristúpil a chytil ma za ucho. Tak mi ho vytiahol a vykrútil, že v momente som vyskočil. Krv sa mi doň valila, keď ho púšťal so slovami: „A zajtra budeš na tréningu!“*“ Tréner videl obrovský potenciál, ktorý sa v Igorovi Libovi skrýval a nechcel len tak ľahko prísť o mimoriadne nadaného hráča. „*Dodnes som mu vdľačný za tú návštevu a vždy na ňu radi pospomínam, keď sa stretneme.*“

Igor svoje nadanie začal čoskoro preukazovať nielen na tréningoch, ale i na l'ade. S Jankom Vodilom si náramne rozumeli. Ako keby tieto časy predznamenali

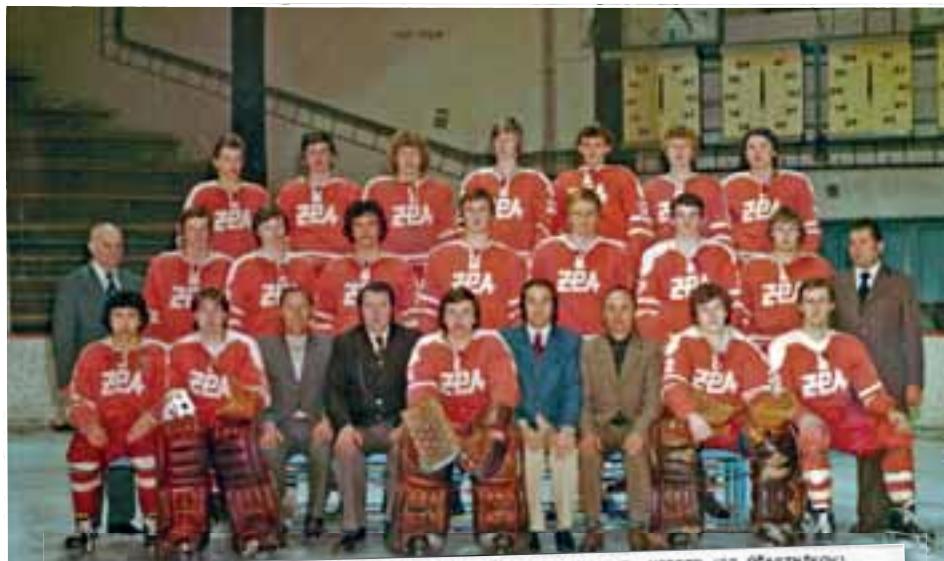
Spolupráca medzi Igorom Libom a Jánom Vodilom fungovala bez problémov počas brigád i priamo na ľade.

budúcnosť na dlhé roky. Korčuliarsky prevyšovali ostatných o triedu. A nielen vo vlastnom tíme, ale i súperových hráčov. Ich šikovnosť doslova naháňala strach i Košiciam. „*Pán Selvek vtedy trénoval košickú mládež. Určite má v pamäti, ako sme v Košiciach prehrávali 0:3, no po mojich štyroch góloch sme nakoniec vyhrali 4:3.*“

Brigády u Vodilovcov

Od žiackych čias si Igor Liba s Jánom Vodilom sadli povahovo i hráčsky. Neskôr k nim pribudol Milan Staš. Ak však Prešovčania chceli nastúpiť v plnom zložení v majstrovských zápasoch, museli vynaložiť mimoriadnu obetu. Nehokejovú. „*Vodilovci vtedy stavali dom. Stavba domu bola prioritná. Čo tam po nejakom žiackom zápase. Janov otec sa nedal nijako odmäkčiť. Teda dal, ale mali sme ruky riadne vytáhané. Otec ho nechcel pustiť na zápas. Museli sme ísť brigádovať na stavbu a až vtedy dal povolenie. Na výber sme nemali. Áno, pustím ho, ked' prídebrigádovať na dom. Aj po rokoch mi znie v ušiach táto veta.*“

Aj takýmto spôsobom sa upevňovali vzťahy. Prichádzali majstrovské zápasы a s nimi nielen nové skúsenosti, ale aj huncútstva. „*Cestovali sme na zápas do Žiliny. Ubytovanie sme mali v budove, kde bola práve svadba. Hned' vedľa našej izby mali*

A. DOMAŠ ZPA PREŠOV - 2. LIGA ČSSR V SEZÓNE 1977/78 - 5. MIESTO (IZ ÚČASTNÍKOV)

Horný rad zľava: NAVRÁĽA, FABIÚČA, HELOŇA, ŠEJAK, KOBUDA, HAĽKO, HONZA
Stredný rad zľava: STREMK (vied. režisér), MICHALIK, ČURILLA, PRÍŠOĽAK, VODILA, JURČIŠIN,
LIBA, ROKOČT, HONZA (vied. režisér)
Dolný rad zľava: KHED, MAGLAY, ČING, KOBLÍŽNÝ (predseda KM), HRABČÁK (tréner), DURICA,
SOFFA (tréner), ŠIMKOVČ (tej. TD), PISKURA, VYROSTKO

svadobčania sklad, v ktorom boli nápoje, jedlo a hlavne zákusky, torty. Samozrejme, nedalo nám neochutnať z tých dobrôt... Nutkanie bolo veľké, neodolali sme. Problém z toho však bol ešte väčší.“

Na ME z tretej najvyššej súťaže!

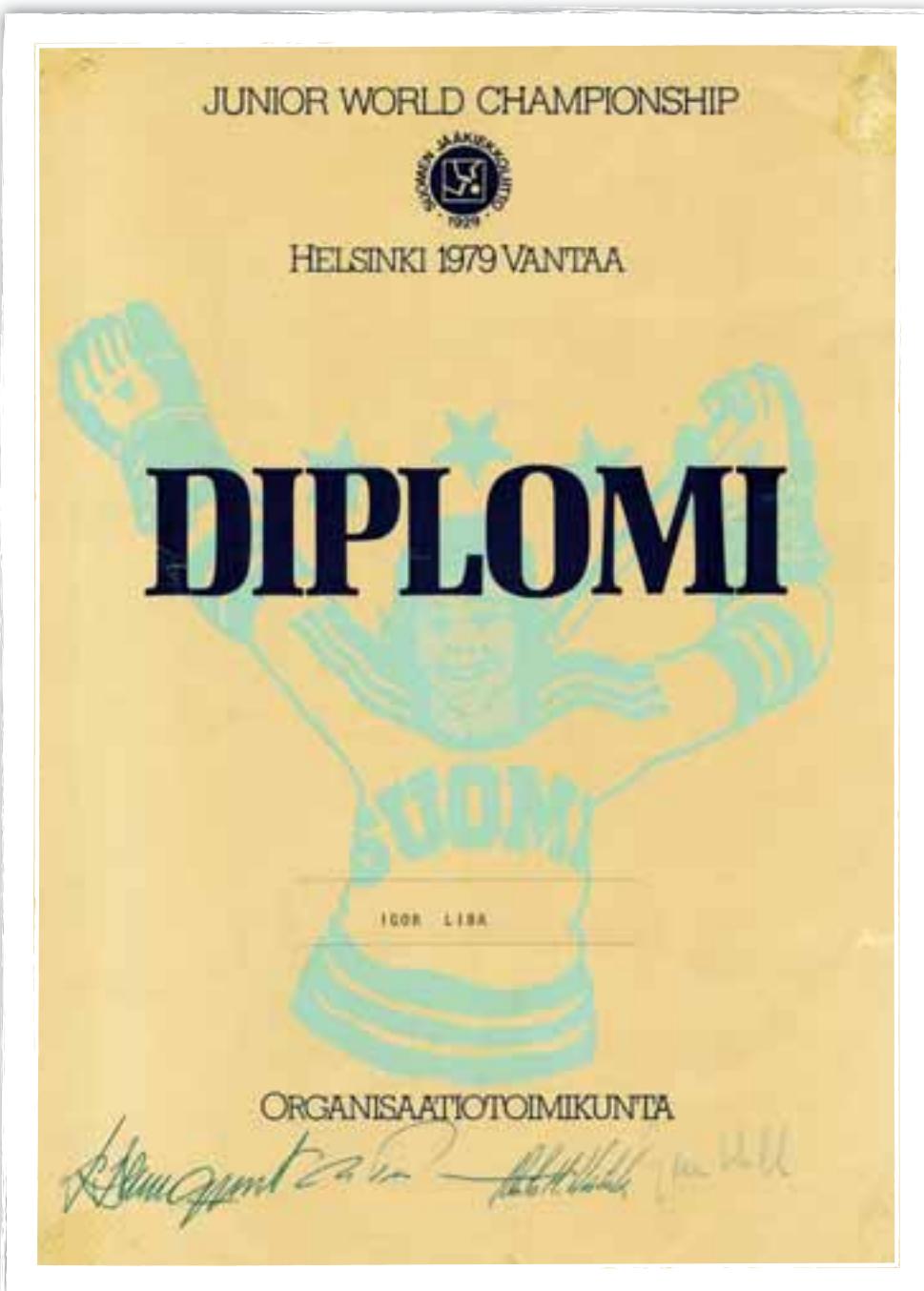
Chlapci z roka na rok napredovali. Ani sa nenazdali a zrazu začala na dvere klopať reprezentácia. Na prelome rokov 1977/1978 sa vo fínskych mestách Helsinki a Vantaa uskutočnili majstrovstvá Európy hráčov do 18 rokov. Do výberu Jiřího Folprechta a Miroslava Nitku sa dostali viaceré mená, ktoré neskôr u fanúšikov na Slovensku rezonovali – Dušan Pašek, Róbert Pukalovič, Juraj Bakoš, Ľubomír Pokovič a Igor Liba.

Dostat' sa do užšej nominácie nebolo zdäleka jednoduché. V Poprade sa najprv stretli hráči z východného Slovenska. Najlepších z nich čakal celoslovenský zraz vo Zvolene, odkiaľ vyberali elitu do reprezentácie ČSSR. „*Na ten zraz si veľmi dobre pamätám. Vo Zvolene vtedy mali zakrytý štadión len na jednej polovici, druhá bola odkrytá. Spustilo sa veľké sneženie a my sme počas neho trénovali a hrali hokej. Mne sa darilo. Hrali sme niekoľko zápasov a ja som v každom streliл po tri góly.*“ Bolo rozhodnuté! Prešov bude mať svojho zástupcu na ME hráčov do 18 rokov! Aby bolo jasné, prečo také nadšenie, treba si uvedomiť, že ZPA vtedy hrali tretiu najvyššiu súťaž! Presadiť sa z tejto ligy v konkurencii českých a slovenských klubov bolo niečo nepredstaviteľné. Viete si predstaviť, aby v súčasnosti hokejista z tretej najvyššej súťaže štartoval na MS?

Fíni výhodu domáceho prostredia nakoniec pretavili do zisku majstrovského titulu. Druhý skončil ZSSR, tretí boli Švédi a ČSSR obsadila nepopulárne 4. miesto. Mimochodom, za najlepšieho útočníka na šampionáte zvolili 17-ročného mladíka Jariho Kurriho...

Prvý raz v lietadle

Tento šampionát bol z pohľadu ďalšej Igorovej kariéry prelomový. Po prvý raz bol v kapitalistickej krajine, otvorili sa mu oči a zrazu získaval nové, doteraz nepoznané obzory. Bol už vo veku, keď začínal chápať, že v hokeji môže napredovať, bude sa ním živiť a vďaka nemu spoznávať celý svet. V tom čase to bola veľká výzva. „*Viacerí chlapci po prvý raz leteli v lietadle. Všetci sme boli z toho prekvapení, všade okolo milióna tlačidiel, tak sme stláčali a skúšali, na čo slúžia. Po jednom takom stlačení k nám prišla letuška a pozerá sa na mňa, čo som chcel. Nevedel som ceknúť po anglicky, tak narychllo zo mňa vyhŕklo: „Džus“. To bolo prvé slovo, ktoré mi napadlo. Zhodou okolností malo rovnaký význam aj v angličtine. Nakoniec mi ho priniesla a ostatní chlapci iba pozerali a tíško závideli.*“

Diplom pre Igora Libu z juniorského šampionátu vo Fínsku.

Kde sa dvaja bijú...

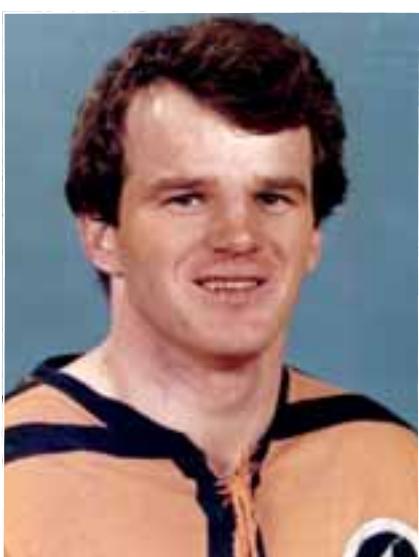
O rok neskôr už Igor figuroval v československom výbere na majstrovstvá sveta do 20 rokov, ktoré hostili švédske mestá Karlstad a Karlskoga. Ako sme už spomínali, na šampionáte sme pod vedením trénera Ladislava Horského a jeho asistenta Pavla Wohla získali strieborné medaily.

Prvý na klubovej úrovni v tom čase trénoval Slovan Bratislava, druhý zasa Spartu Praha. Obaja sa zapozerali do Igorovej hry. A začalo sa flirtovanie. Horský ho vábil do Slovana, Wohl mu zasa tâhal popod nos spartánske motúziky. Už na prvý pohľad mal v ruke silnejší argument, ktorým mohol zahrať na city mladého Prešovčana. Do stovežatej Prahy totiž zlanáril Jána Vodilu a bolo by ideálne, keby z bývalých dlhorocných spoluhráčov v Prešove boli aktuálni aj v Sparte. Ako to však býva, kde sa dvaja bijú, usmieva sa tretí. Košice obom kohútom vyhodili tromfy z rúk a Igor sa stáhoval do VSŽ.

Ked' ho pred sezónou 1979/1980 začali lanáriť Košičania, Prešov hral tretiu najvyššiu súťaž. Prešovskí funkcionári si dali podmienku: ak postúpime do SNHL, pustíme ťa do Košíc. „Už ani neviem, ako presne sa to udialo, no spomínam si, že v jeden deň k nám prišiel vtedajší tajomník VSŽ Košice pán Matis. Zostali sme prekvapení. Ani som netušil, že Košice majú o mňa záujem.“

Pavol Matis mal vtedy podrobne zdokumentovanú polovicu Slovenska. Teda celé východné Slovensko a stredné po Banskú Bystricu a Liptovský Mikuláš. To bola vtedy, ako sa dnes hovorí, sféra záujmu Košíc. Druhá polovica už spadala pod bratislavský Slovan. Nemohlo sa stať, aby nejaký šikovný mladík napríklad z Bardejova odšiel do Slovana. Rovnako tak nikto neprišiel do Košíc zo Skalice či Nitry. „Raz mi pán Matis povedal, že skúšal stiahnuť do Košíc aj Žiga Pálffyho, no ten nakoniec prestúpil do Nitry. Pavol Matis sedel na každom mládežníckom zápase a sledoval všetky talenty.“

Igor Liba si medzitým zahral na ďalších MS hráčov do 20 rokov. Na prelome rokov 1979/1980 sa juniorský šampionát uskutočnil vo fínskych mestách Helsinki a Vantaa, no československému výberu sa nedarilo. Striebro neobhájil, zverenci Jozefa Golonku sa domov vrátili bez medaily, lebo skončili štvrtí. Titul obhájili Sovietsi, druhí skončili Fíni, tretí Švédi. Na prvých

Igor Liba na začiatku košickej kariéry.

štyroch miestach bolo rovnaké poradie aj v kanadskom bodovaní. A boli to veru zvučné mená – 1. Vladimír Krutov 11 bodov (7+4), 2. Jari Kurri 11 (4+7), 3. Hakan Loob 9 (7+2), 4. Ján Vodila 8 (6+2).

Ked' incident pomohol

Košičania začali prípravu na nový ročník už v apríli 1979 pod vedením trénera Miroslava Nitku a jeho asistenta Jána Selveka. Igor Liba ju súčasťne absolvoval celú, ale v nabitom kádri „železiarov“ najprv nemal miesto v základnej zostave. Hrával za dorast a do A-mužstva nazrel až v druhej polovici sezóny. Stalo sa tak po tom, keď mal Dušan Ľudma na tréningu nezhody s trénerom Nitkom. „*Pri odchode z tréningu vrazil do trénera, ktorý spadol na ľad. Všetci sa razom okolo neho zhŕkli, čo to robí.*“

Pochopiteľne, neostalo to bez reakcie. Na ďalší zápas tréner Nitka povolal Igora do áčka a Ľudmu posadil na kraj striedačky ako náhradníka.

Odvtedy sa začala písat' Igorova slávna éra v najvyššej súťaži. Do košickej zostavy namiesto seba už nikoho nepustil. Na premiéru si pamätá veľmi dobre. Tréner Nitka ho na ľade Vítkovíc postavil do prvého útoku k dvojici Brunclík - Čapek. Mladý, 19-ročný hokejista sa mu vo víťaznom zápase odvŕačil hned' aj premiérovým gólem. Sezónu už dohrál s áčkom a v novom ročníku si zahral v útoku

Tréner Ján Selvek získal s Košicami tri majstrovské tituly. Igor Liba naňho nedal dopustiť.

F mestského pod-mestského Dolomitovia násilí prechádzajú domov traja Slováci. Pravý igorovi Libačovi (vľavo) a tretníkem Jánom Selvekom (uprostred) sa počali ako horečníčiar titulu a dosah už však súťažiť hokejisti Dukly Trenčín Stanislav Hachinger (vpravo).

K výkonnostným lyžiarskym strediskám patrí aj mnohé ďalšie gne lekársky odpisník pod horečnou významou.

bude Taliansko a komunitné Cavalese. Do tomto mestsku, ležaceho v nadmorskej výške cca 1 000 metrov, prichádza zvláštne zaujímavé upomienku moja za trenéra Krištofom Jánom Selvekom. Kedyže nedostal pravidelné hotelové, nosil čierne tričko s vlastnou písňou na vlastnej ruke – v Juhoslovenskej, literne viedla jeho ľudok do spomienkového talianskeho mestsku. Konkrétnie do hokejového klubu HC Forni Cavalese. Hral tu prve ligu, ani „potkal“ sa na chvíle babaľu a skončil tu novofitom trenerom – v kontinentálnom Česko-Slovensku – bol poslaný tam zo vysokých hodín. No predovšetkým zistil ho v napätejšej leteckej hodejovej súťaži. Tak si to želal, spomína a menejči klubu, medzi ktorí sú vtedy zistený zverenec Forni, Tréner Selvek, rychlý prenájom aktuálneho športového parku – a Ondrej Tomáška a Konáku, no najviac si užívával od Liba, jeho výkonnosť, ale i modernodômy „jazeng“, mal zapáčenosť.

– Tak som priesiel, – zistíme reprezentatívny – Niečo tu nie je. Mestskú, aká sú ti aktívne výkony, tie je náša potreba. I keďže sú to číni pomerne a hocijská... – my si sústavnú, na miere dobrej hry sú interponujú. Je to sú sú to v ňomu väčšu nevedeli prestať. Predpohľadom, tréning, obed, odpočinkový, včerajšajší Interreg a... všeobecne medzi dny sú výkony byťo. Občas sú toto základne nájdúť nejaké k hokejovom, spustiť ažom, no kde je to meno. Rovnako, ak meno prieť prechádzavy vedenia Klubu, musiať dostať na Slovensko. (Druhý tretník Hachinger, ku horečníčiu. Tam výkum, zo seba mášaum a smeruj počasne spom.) Ten momentovo však ponadnosť neprejde na meny. Naďaj kent! až všedomom, že súma mi rieši člen a ju po priehodach pomozí kontinuovať, keď sú počasnosti.

NÁJPRODUKTÍVNEJŠÍ

Ajen v Koláčoch, chodi do práce menejčka a na ťačku Štefan Blažíkopolohy Richarda a podstavčačica Alessandria, zvieri Igor Jurčík a bosta HC Forni Cavalese.

– 22 già
Drža
ly zo XI
– prieč
– Uva
mudz te
Spolu s
mym na
Kremko
je zdro
dreviny
k hokej
toto ke
je Štat
trénings
Riad
skone, 1
uč. len
a vtedy
už všet
časoch
užebiek
horytie
pláka #

Sedz
okusen
ho, všet
prezen
tymaj
a rodu
širok p
akomu
močo
magick
činnos
posúva
ty Rich
de, no
pričia
v preč
Poco
čas v
horeč
menej
kejst
váčom
nancie
– Bla
v ulici
uprav

Spolu legionárčili aj v talianskom Cavalese.

s Faithom a Barochovským. „Hrat' s Bédom bol skutočne nezabudnuteľný zážitok. Ďalšie dva roky v útoku s Jánom Faithom boli pre mňa obrovským progresom. Práve jemu vďačím za veľa, čo som sa naučil. Ešte aj na striedačke ma bil. ,Čo som ti povedal, ako si to mal dať?' – a bum rukou po prilbe. Samozrejme, v dobrom. Bral som to, že tak to má byť. Dnešní hráči si to ani nevedia predstaviť. Podobné to bolo aj s trénermi. Ked' na nás raz zvreskol pán Selvek, to bolo niečo! A ešte viac nás to vyburcovalo k lepšiemu výkonu.“

Igor Liba zažil v Košiciach krásne roky svojej kariéry a klub si ho učril vyvesením jeho dresu pod strop Steel Arény. V Košiciach vyradili naraz štyri čísla, takže si ich už v tomto klube nikto neobleče.

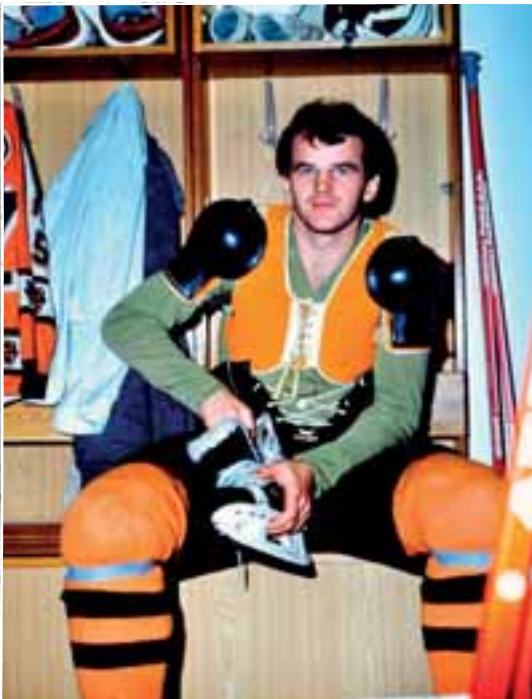
Šťastie na trénerov

Igor Liba si pochvaluje, že počas kariéry mal šťastie na trénerov. V Košiciach nedal dopustiť na Miroslava Nitku či Jána Selveka. Obaja boli féroví chlapi. „Pamätam si na jednu príhodu, pri ktorej sa už len usmejeme. Mali sme predzápasové rozkorčúvanie. Prišli tam bratia Milana Staša a začali náhho čosi kričať. Ten im iba stihol zakričať, že nie teraz, ale až potom. Po rozkorčúvaní sme si sadli do šatne a tréner Nitka prišiel za Milanom a hovorí mu: „No... môžeš tam ľuďom ďalej mávať.“ Posadil ho na striedačku a nezahral si v tom zápase.“

Zaujímavosťou je, že až traja Igorovi spoluhráči v tom čase ho neskôr viedli v Košiciach ako tréneri – Bedřich Brunclík, Ján Faith a Ján Šterbák.

Igor Liba v drese VSŽ Košice odohral tri následné sezóny. Na československú scénu vňom vyletel ako kométa. V prvej košickej sezóne stihol streliť 16 gólov, Košice nakoniec skončili siedme. O rok neskôr klesli na 9. miesto, no Igor Liba žiaril ešte výraznejšie. Strelil síce iba o gól viac, no k sedemnástim zásahom pridal 24 asistencií a 41 bodov v 43 dueloch už bolo, samozrejme, pekné číslo pre ešte len 20-ročného mladíka. V tretej sezóne sa už stal najlepším strecom I. československej ligy! V streleckých pretekoch zdolal „nezničiteľného“ kanoniera Milana Nového. Igor nasúkal 35 gólov, jeho konkurent z Kladna o šesť gólov menej.

Aj vďaka tomuto honoru si vypýtal miestenku do národného tímu. Reprezentační tréneri napokon inú možnosť ani nemali. Nezobrať do tímu najlepšieho strelca súťaže? To jednoducho nešlo. Podobne ako v košickom tíme sa Igor bleskovo etaboval aj na reprezentačnej scéne. Pritom vtedy sa Košice len zachraňovali, nakoniec skončili ôsme. Vlastne počas tých troch spomínaných sezón sa „oranžovo-čierni“ zakaždým motali na konci tabuľky.

Hráčsky výstroj sa oproti minulosti výrazne zmenil.

Vydarený záber – láska na celý život nakladá Igorovi na zadok. Celú kariéru hral s oblúbenou titankou. Dokonca i v súčasnosti má v kancelárii zviazaných päť drevených titaniek.

Vydarená vojenčina v Jihlave

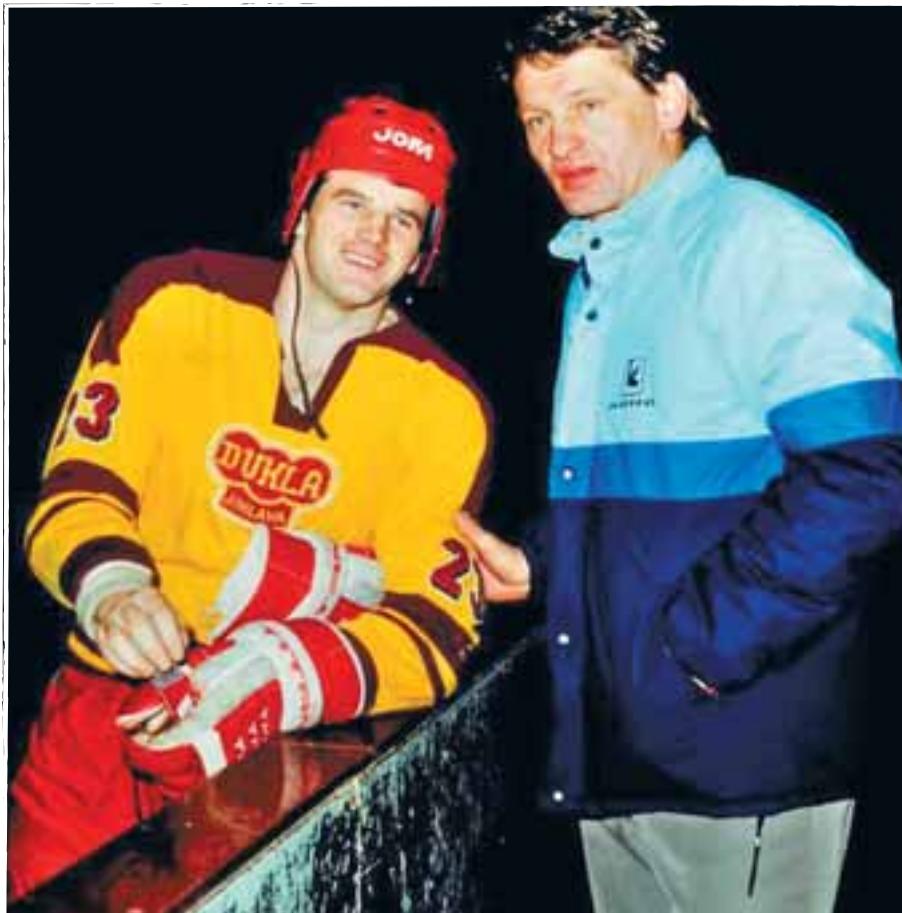
V roku 1982 ho čakala vojenčina. Armádna jednotka medzi hokejovými klubmi Dukla Jihlava mala v tomto smere právo prvého výberu a pochopiteľne siahla po drahokame z Košíc. Igor Liba pôvodne zamýšľal, že druhý rok strávi v Trenčíne, ale v Jihlave o tom nechceli ani počuť. Podobne ako u ostatných hráčov, ktorí prišli na vojenčinu na Vysočinu, aj Igora oslovili s ponukou, aby podpísal a zostal pôsobiť na Horáckom štadióne. Za ponuku sa podľakoval, ale odmietol ju. A neskôr podobne zareagoval aj na ponuku Sparty Praha. „Pre mňa okrem Košíc nič iné neprichádzalo do úvahy.“

Dva roky v Jihlave boli zo športovej stránky pre Igora mimoriadne plodné. Našiel tam skvelé zázemie, výborný kolektív a v oboch sezónach sa tešil z majstrovských titulov. Dva roky odohral v útoku s Ondřejom Weismannom a Rostislavom Vlachom. Prvý rok to bol najsilnejší útok Dukly. Výborne hral v tomto zložení i druhý rok, no to už mu sekundoval ďalší útok, ktorý sa dal dokopy: Rosol – Kameš – Klíma. Títo mladíci si perfektne sadli a v rovnakom zložení hrali aj v reprezentácii. Pravda, až kým Petr Klíma neemigroval do zámoria. Boli to dva mimoriadne silné útoky. Za sebou mali takisto reprezentačných obrancov, a tak nie div, že Jihlava v súťaži kraľovala. „Všetci, čo sme vojenčili v Jihlave, sme bývali v jednom väčšom rodinnom dome

mimo kasárni. V ňom sme sa „hrali na vojakov“, strážili sme sa, robili sme si „devčáka“. Mali sme tam nonstop svojho kuchára. Mohli sme tam byť ôsmi-desiat. Pamäťám si, že tam vtedy boli so mnou Weismann, Vlach, Rosol či Klíma.“

Namiesto hokeja do basy

Počas poviňnej vojenčiny chlapci pozažívali množstvo úsmevných príhod, na ktoré spomínajú celý život. Igor Liba nikdy nezabudne na jeden zápas Jihlavu v Plzni. „Vystúpil som z autobusu, že sa sám pojdem trochu prejsť. Ostatní už išli na štadión. Ako na potvoru ma zastavila vojenská hliadka. Vychádzkovú obuv som však nemal

S jaroslavom Holíkom.

Najúdernejší útok Dukly – zľava Weismann, Vlach, Liba.

Igorovi Libovi sa chystá gratulovať reprezentačný tréner Luděk Bukač.

Hokejisti Dukly Jihlava oslavujú majstrovský titul.

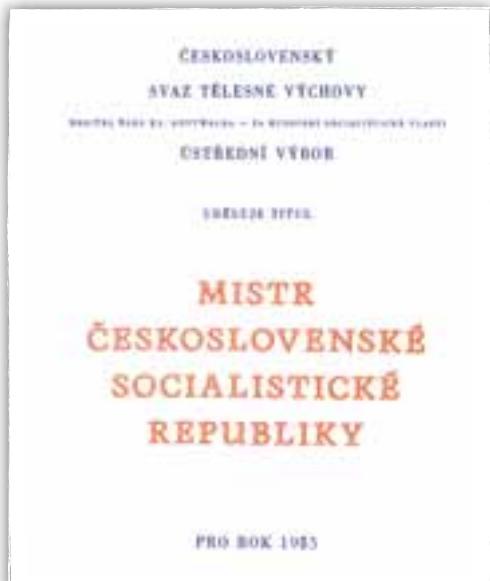
Igor Liba (vpravo) s iným Prešovčanom Jánom Jurčišinom a s majstrovskou trofejou. Jurčišin bol veľký hokejový talent, no osud sa s ním nepekne zahrál. V roku 1982 sa stal s Československom juniorským majstrom Európy, o rok neskôr sa tešil s majstrovským titulom v Jihlave. Mal slúbenne rozbehnutú kariéru, no pre porušený nerv na malom mozgu musel predčasne ukončiť kariéru. Tri roky po titule. Nevyliečené ľahšie i ťažšie otrasy sa podpisali pod poškodenie centrálnej mozgovej sústavy a ochromenie pohybového aparátu, neskôr bol odkázaný na invalidný vozík a v marci 2008 vo veku 46 rokov zomrel.

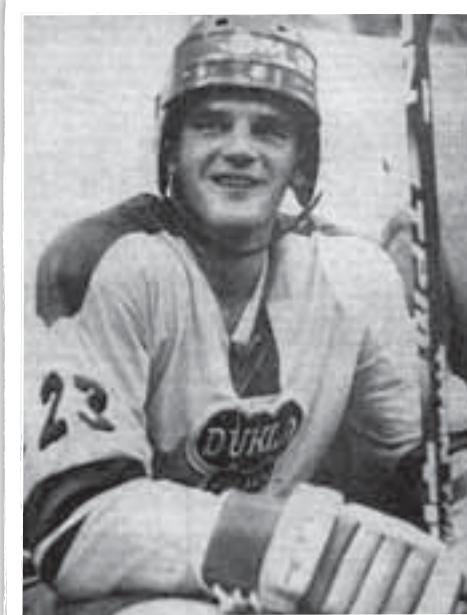
Vojak so samopalom vpravo je Igor Liba po slávnostnej prísahe ešte v Liberci. Po úvodnom mesiaci odišiel do Jihlavy. Na stráži mieru boli aj ďalší dva vojaci, budúce opory Košíc – Mojmír Božík (vľavo) a Milan Staš. Na fotografii sú ešte rodičia a tri bratia Milana Staša.

ako bežní vojaci, mal som obuté niečo úplne iné, čo sme fasovali na Dukle, no podľa nich to bola nevhodná obuv. Čiapku som dokonca ani nemal. Pochopiteľne, hliadka si neustrojeného vojaka pekne-krásne podala až do detailov. Mohol som donekonečna vysvetľovať, že som hokejista a prišiel som z Jihlavy a tu na zimnom štadióne budeme hrať hokej. Nič nezaberalo. Ako keby som hádzal hrach na stenu. Stále operovali tým, že nie som ustrojený a musím ísť s nimi.“

Igora teda zobraťi do kasárni, ktoré boli asi 200 metrov od štadióna. A putoval rovno do basy! Nik z klubu pritom nevedel, kde je! Od rukavíc mnohokrát prepotenené ruky, plné mozoľov od hokejok a činiek v posilňovni, tak zrazu držali do „kopčekov“ zložený väzenský mundúr, ktorý vyfasoval a putoval za mreže. Budúci majster sveta mal pri sebe „skvelé“ osadenstvo. „Cigáni, bigoši a medzi nimi ja. Musel som sa nasucho oholiť. Strašné chvíle. Nebolo mi všetko jedno. Stále som opakoval, že som hokejista, hráme tu zápas, nech si to zistia. Asi to museli niekomu oznámiť. Nakoniec, ani neviem ako, zavolal generál Tvaroška a zrazu boli všetci v pozore. Tak ich zjazdil, že kmitali ako motorové myši. Rovno z basy som išiel na štadión a stihol som ešte zasiahnuť do druhej tretiny. To už všetci na lavičke vedeli, čo sa stalo. Tréneri sa smiali, ked' som sa objavil na striedačke. Dokonca som ešte aj gólov streli.“

Aj takýto oficiálny dekrét dostávali majstri v bývalom režime. Tento diplom dostal Igor Liba v Dukle Jihlava.

V dresе Dukly Jihlava.

„Nepamäťam sa, ktorému spoluhráčovi som bol na svadbe, no pani vedľa mňa je mama Dušana Pašeka, Irma,“ podotkol Igor.

Takmer majstrovský hetrik

Každý titul sa odzrkadlil aj v povýšení, takže na výložkách postupne pribúdali „pecky“. „Tréner Neveselý bol jeden skvelý odborník a človek, ktorý nikdy nikoho nepodrazil, nikomu neublížil. S doktorom Bukačom vytvorili skvelú dvojicu. Boli to veľmi fíroví ľudia.“

Dukla Jihlava bola v tom čase silným pojmom. Pravidelne bola najväčším dozávateľom hráčov do reprezentácie. A vôbec nebola žiadna výnimka, keď polovica „národnáku“ mala domicil Dukla Jihlava.

Po návrate do Košíc veľa nechýbal, aby Igor Liba zavŕšil majstrovský hetrik. V Košiciach sa úspešne popasovali s generačnou výmenou a začal sa tvoriť veľmi silný kolektív. Ten skončil v sezóne 1984/85 na 2. mieste za Jihlavou, keď za ňou zaostal o pätnásť bodov, čo bol pri dvojbodovom systéme za víťazstvo priepastný rozdiel. V nasledujúcej sezóne 1985/86 sa už Košice tešili z historicky prvého titulu majstra Československa. O dva roky pridali do svojej zbierky aj druhý federálny titul.

Prvá cena v Športke

Aj ďalšia úsmevná príhoda Igora Libu sa viaže k Plzni. Košičania cestovali vlakom do Prahy a odtiaľ autobusom. Igor Liba s Milanom Stašom si zašli do jednej zberne podať Športku, predchodcu súčasného Lotta. Milan Staš si šikovne zapamätał Igorove čísla a neskôr si ich zapísal na papierik. Ráno mali Košičania rozkorčúlovanie pred zápasom a po ňom nastupovali do autobusu, aby ich odviezol do hotela. Medzi prvými nastúpil Milan Staš a šoférovi podal papierik so slovami: „Pán šofér, keď príde Igor a bude sa pýtať na čísla Športky, tak mu povedzte tieto čísla.“

Vtedy o internete nikto nechyroval, teletext neexistoval... Všetci čakali na žrebovanie v televízii a tí, čo boli na cestách, na hlásenie športových správ v rádiu.

Igor Liba nastúpil do autobusu a hned sa pristavil pri vodičovi: „Pán šofér, nemáte náhodou čísla Športky?“ Odpoved bola pozitívna, ved Milan Staš to už zariadił... „Jo, jo, tady je mám,“ odvetil šofér. Keď začal hovoríť čísla, Igor neveril vlastným ušiam! To hádam ani nemôže byť pravda?! A celý autobus už iba počúval: „Mám! Mám! Mám... mám. Milaňúú! Vyhrali sme prvú cenu v Športkeeeeeeee!!!“

Všetci hráči jasali, gratulovali mu a spoločne s ním sa tešili. Výhra vtedy bola 300 000 korún, čo bol neskutočný peniaz, keďže priemerný plat sa vtedy pohyboval na úrovni 2 500 korún. V súčasnosti by to bolo takmer 2,6 milióna korún, necelých 86 000 eur.

Igorovi Libovi sa už hlavou preháňali myšlienky, ako s výhrou naloží, na čo ju minie. Do akcie zasvätení spoluhráči nedali na sebe vedieť, že ho dobehli. Všetci do jedného! Iba Igor Liba ako jediný nevedel, aké čísla naozaj vyžrebovali. Spoluhráči nemohli a nechceli nič prezradíť aj preto, lebo po večernom zápase Igor všetkých

pozýval osláviť svoj úspech. Košičania v Plzni dosiahli dobrý výsledok, remizovali 2:2 a Igor Liba všetkých zavolal na pivo do jednej „hospody“ oproti zimnému štadiónu. Všetko platil on. Potom už Košičania nasadili do autobusu, ktorý ich odviezol do Prahy na Hlavní nádraží, kde ich už čakal lôžkový vagón. „*O desiatej večer išli v rozhlase správy a na ich konci zaznela po športových novinkách tradičná formulka: „Nyní něco pro sázejících.“ Do éteru sa začali valiť čísla prvého i druhého tahu, ktoré ani náhodou nekorešpondovali s tristotisícovými Igorovými číslami. Úsmev mu razom zmizol z tváre, zmeravel. Naopak, celý autobus spustil neskutočný výbuch smiechu. Strašne bol na mňa naštvaný. „Ty koňar konský“, zareagoval po niekol'kých sekundách. Tri dni sa so mnou nerozprával, potom sme opäť fungovali ako kamaráti,*“ spomína Milan Staš.

Alkohol a krištál

Skúsenosti so kšeftovaním v zahraničí sa medzi hráčmi odovzdávali automaticky. Starší hráči v kluboch zasvätili do týchto tajov mladších, takže tí odchádzali na juniorské šampionáty značne vyzbrojení. K svojej „bagáži“ pristupovali maximálne opatrne, ba až úctivo. Nie však preto, že v podvedomí im to prikazovala starostlivosť o výstroj. „*Už na prvých juniorských turnajoch bolo pre nás najväčšou starostlou, ako zarobiť 100 mariek,*“ smeje sa po rokoch Igor Liba. Každá krajina mala svoj zoznam tovaru, ktorý sa najlepšie predával a z ktorého plynul najväčší zisk. Je známe, že vo Švédsku či Fínsku je určitá forma prohibície. Na severe Európy je najprísnejšia „alkoholová politika“. Predaj alkoholu je prísne regulovaný a štát má naň monopol. „*Za socializmu sme nefungovali ako teraz, že si zoberiete kreditku a môžete nakupovať v ktorejkoľvek časti sveta. Museli sme si zarobiť tvrdú menu, aby sme si niečo kúpili v zahraničí, prípadne doláre a marky prinesli domov a odložili na knižku. Do vakov sme brali hlavne šampanské a tvrdý alkohol. Napchali sme ho azda do všetkých chráničov, ktoré sme mali. Na colnici sme boli všetci maximálne vystresovaní a trípli sme, či nám niečo nájdu. A tie skrývačky peňazí... Aj desať mariek sme zašívali do nohavíc, aby nám ich colníci nenašli, lebo by nám ich zhabalí.*“

Nemecký a švajčiarsky trh si zasa žiadal krištál. „*Raz sme cestovali do Rosenheimu, kde som mal dohodnutý jeho predaj. Mal som zaň dostať okolo 200 mariek. Celá cesta prebiehala v pohode. V poslednej chvíli však autobus prudko zabrzdi a všetko sa mi z batožinového priestoru zosypalo na hlavu. Krištál sa porozbíjal a ja som nad ním doslova plakal. Myslel som si, že dostanem infarkt,*“ spomína Igor Liba.

Colníci málokedy brali ohľad, že kontrolujú úspešných hokejistov. Miestami to vyzeralo, že si na nich chcú doslova zgustnúť. Kým napríklad nemeckí iba mávli rukou, československí sa predháňali v ostrážitosti. „*Nikdy nezabudnem, ako sme raz dostali za odmenu zájazd do Nemecka. V roku 1985 sme zvíťazili v Prahe na majstrovstvách sveta. Nedokážete si predstaviť, čo s nami jedna colníčka robila... Darmo sme jej vysvetľovali, že sme majstri sveta, ju to vôbec nezaujímalo. Všetci sme museli vyjst'*

von z autobusu, taktiež sme museli vyložiť na cestu všetky vaky a príručnú batožinu. Nebolo spokojná, kým všetko neprekontrolovala. Ani kolegovia colníci ju nedokázali presvedčiť, aby nás nechala.“

Slanina s gobelínom

V ďalšej spomienke bol v hlavnej úlohe „obchodného riaditeľa“ obranca Peter Slanina. Košičania vtedy vycestovali do švajčiarskeho Lugana na finálový turnaj Európskeho pohára. Skončili druhí za CSKA Moskva, pred švédskym Färjestadom a domácom Luganom. Dnes táto súťaž funguje pod názvom Liga majstrov. „*Peto sa rozhodol pre nezvyčajný artikel – gobelín. V jednom zápase sme po prvej tretine vyhrali, tak si Peto povedal, že kašle na taký zápas, a odišiel do šatne. Zrazu iba pozéráme, ako so zrolovaným gobelínom na pleci behá po štadióne a predáva ho. Jediný exemplár na svete – tak lámal potenciálnych kupcov. My sme hrali hokej a on predával gobelín. A predal ho!*“ – spomína Igor Liba.

Ked' cestovali hokejisti do ZSSR, presnejšie na Ukrajinu, tak vedeli, že tam „letí“ oblečenie – od ženských pančušiek, topánok až po džíny. Predalo sa všetko, lebo tam bolo všetkého nedostatok. „*Raz mi pri predaji riflí začali vymýšľať, že za také oni nedajú toľko peňazí, lebo nie sú značkové. Musí tam byť značka. Moja mamka pracovala v OZKN, tak som jej vravel: „Mami, našite mi nejakú značku na tie nohavice.“ Mamka tam dozadu prišila placku Lee Cooper, prípadne inú, akú mala k dispozícii, a Rusi zrazu ťiarili šťastím: „Toto sú kvalitné rifle!“ – pochvalovali si, ked' sme im neskôr priniesli na predaj. Pritom išlo o identické džíny.*“

Svoj interný prieskum trhu si urobil brankár Pavol Švárny. A veru bol veľmi zaujímavý. „*Na východ od nás sme cestovali vlakom. A veľmi dobre si pamätam, ako sme Paťovi na ceste späť pomáhali nakladať do vlaku hobľovačku! Bola celkom veľká, mali sme čo robiť.*“ V ukrajinskej časti ZSSR sa však podľa Igora veľmi dobre predával akýkolvek tovar. Za utŕžené peniaze potom kupovali televízory či vysávače. „*Hoci veľmi hučali, ale tāh mali taký, že vysávali koberce ešte aj susedovi pod vami...*“

SPOMIENKY PO ROKOCH

MILAN STAŠ (bývalý reprezentant Československa a dlhorocná opora VSŽ Košice): „*Raz sme cestovali na sever Európy a Jožo Lukáč si vyvŕtal otvor do hokejky, kam si skryl zrolované marky alebo doláre. Hokejku si následne dobré opáskoval na viacerých miestach, aby nevzbudzovala pozornosť. Nakoniec bola až taká všedná a tuctová, že ked' sa na hraniciach pristavil pri hokejovej výprave colník a medzi rečou nadhodil, či by sa nenašla nejaká voľná hokejka, pre ľahšie odbavenie počas kontroly preto šéfovia výpravy vybrali práve tú*

Jožkovu. Ten okamžite spozornel a všetkých zalarmoval so slovami: „Nie, nie, tú nie! Tá je moja najobľúbenejšia.“ Peťo Slanina raz pred cestou na Ukrajinu vyzul málo zjazdené pneumatiky zo svojho auta a uložil ich do veľkých bran-kárskej vaku. Na Ukrajine ich predal jednému taxikárovi. Ten si až neskôr všimol, že nie sú úplne nové. Na druhý deň sa vrátil za Peťom a reklamoval pneumatiky. Peťo ako keby iba na to čakal: „Tvaja ošibka, maji dengi! Časť rubľov mu však vrátil. Niekoľko sme si uťahovali najmä z mladších hráčov, keď išli za hranice a od nás starších si nechávali poradiť. Keď sa spýtali, čo teraz letí, čiže čo sa oplatí vziať so sebou a výhodne predať v cudzine, tak s obľubou sme im s vážnym výrazom na tvári povedali: „Jednoznačne pneumatiky. Na zadné kolesá od traktora...“ S Igorom sme dlhoroční veľkí kamaráti. Zažil som s ním mnoho príhod. Povestné boli najmä jeho jazykové prešmyčky. Veľmi milé. Jeden čas som si ich aj zapisoval. Napríklad po remíze 2:2 v Pardubiciach bol veľmi napálený na rozhodcov. Prišiel dole z l'adu a neskôr v šatni spustil: „Ci pana, tak zle písali, taký som bol nasratý a rozčúlený, až vo mne voda vrela.“ Tak som ho ešte podpichol: „Čo sa ti nezapol chladič?“

Premiérový gól za ČSSR

Aj do reprezentácie mal štýlový vstup. Podobne ako v Košiciach, aj teraz sa hned' v premiére uviedol strelecky. Začiatkom decembra 1981 oznámil reprezen-tačný tréner Luděk Bukač nomináciu na sústredenie pred turnajom Cena Izvestijí. Bol v nej priebežne najlepší strelec ligy Igor Liba. Na svojom konte mal v tom čase 19 gólov, o jeden viac ako Milan Nový. „Moja nominácia do reprezentácie už visela vo vzduchu. Vtedy sa výkony hráčov sledovali dlhodobo – rok, dva, tri. Neexistovalo, že niekto zahrá 2-3 zápasy a už sa oňho zaujímal reprezentačný tréner.“

V rámci sústredenia odohrala ČSSR dve prípravné stretnutia s NDR. Komunis-tická časť Nemecka bola naozaj ideálnym súperom na premiérové strelecké zápisu. Napokon, o rok skôr sa presne takto proti NDR prezentoval Dárius Rusnák. Domáca ligová súťaž NDR pozostávala iba z dvoch účastníkov – Dynama Berlín (15-násobný majster NDR) a Dynama Weisswasser (25-násobný šampión) – z ktorých sa sklada-la aj reprezentácia.

Tím ČSSR vyhral proti východným Nemcom najprv 11. decembra 1981 v Tábore 7:0 a o deň neskôr v Příbrami 12:0! „Tím NDR bol naozaj iba na rozcvičku. Pre nás to neboli súper. V tom období však nimi neboli ani Dáni, Nóri, Taliani, Francúzi či Švajčia-ri. To boli jednoznačné záležitosti. Pre nás to boli skôr tréningové stretnutia.“

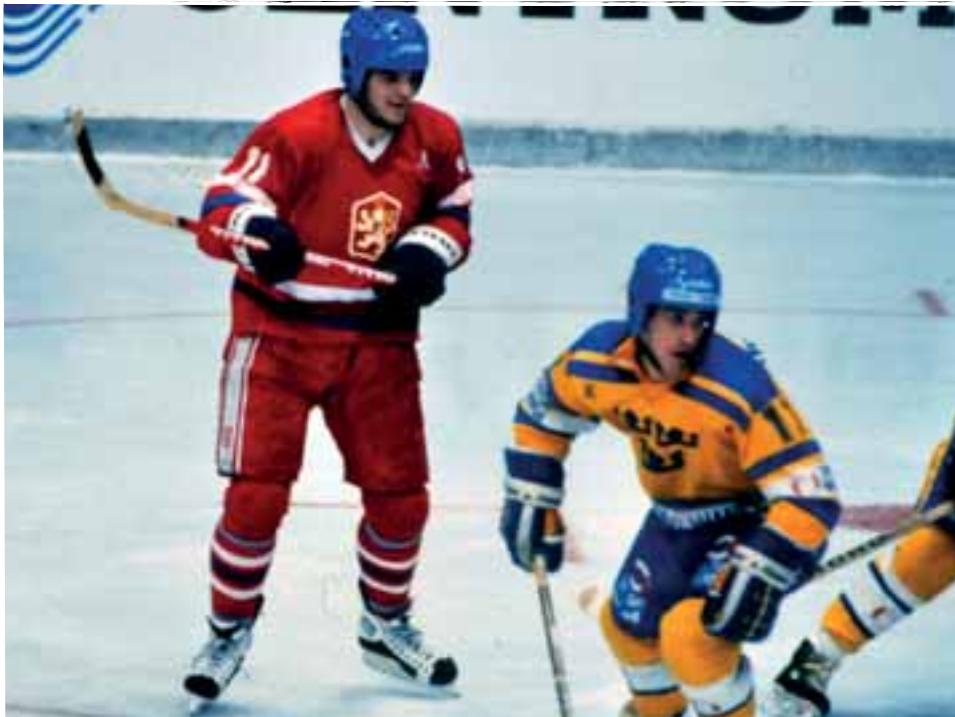
Igor Liba sa blysol vo svojich prvých dvoch reprezentačných zápasoch, keď streliл po jednom góle. Po dvoch góloch streliл Vincent Lukáč a tretí z útoku Peter Ihnačák iba asistoval. Bol to východniarsky útok, ktorý sa čoskoro mal stať lídom reprezentácie.

Zápasy medzi ČSSR a ZSSR mali vždy extra náboj. Igor v bratislavskom súboji s Ťumenevom.

A tu pre zmenu so Švédom Michaelom Hjälmom.

V zápase so Švédskom.

Paradoxne, na klubovej úrovni títo hráči nikdy spolu nehrali. Vincent Lukáč v tom čase vojenčil v Jihlave, Peter Ihnačák hral za Spartu a Igor Liba bol v Košiciach. „*Nikto z nás troch nehral nikdy s nikým v jednom útoku na klubovej úrovni. Keď sme však prišli do reprezentácie, hrali sme, ako keby sme spolu hrávali od žiackych čias.*“

Nadšení odborníci

Na turnaji Cena Izvestijí skončil československý výber druhý za ZSSR. Igor Liba si v Moskve pripísal na svoje konto ďalšie štyri štarty a streľil dva góly Fínom pri vysokom víťazstve 9:2. Kalendárny rok tak mohol bilancovať ako mimoriadne úspešný – na konte mal šest štartov za reprezentáciu, dal štyri góly. „*Na Igora sme boli, samozrejme, veľmi zvedaví, je to mladý, perspektívny hráč. Nesklamal nás, má všetky predpoklady rastu, môže sa z neho stať dobrý reprezentant. Je technicky na výške a je aj typom tvorivého hráča,*“ pochválil po Moskve benjamínka tímu Luděk Bukač.

Odborníci boli z hry nováčika v národnom tíme nadšení. Ohlasy boli len pozitívne a moskovský turnaj si užíval aj Igor. Pravda, prvý zápas mu veľmi nevyšiel, lebo po jeho chybe Švédi skórovali a nakoniec sa duel skončil remízou 4:4. Z ozajstného ostrého debutu teda nemal dvakrát radosť. Bol nešťastný, dokonca neveril, že tréneri postavia východniarsky útok aj na druhý zápas proti ZSSR. Postavili a slovenská formácia zahrala veľmi dobre, hoci ČSSR prehrala 1:2. Pre Igora to bol zvlášť emotívny zápas. Pred jedenástimi rokmi sedelo v hľadisku prešovského zimného štadióna desaťročné chlapča a na vlastné oči obdivovalo počas spomínaných ME do 19 rokov Vladislava Tret'jaka. „Zrazu som stál zoči-voči proti najlepšiemu brankárovi na svete. Po prvý raz som nastúpil proti zbornej, ktorá mala fantastický tím. Ach, ako rád by som streli gól, no nebolo to vôbec jednoduché. Navyše, priznávam, pred Tret'jakom som mal rešpekt. Predsa len – Tret'jak je Tret'jak. Šance boli, no i tak, čo všetko pochytal...“ vyjadril sa po zápase pre Šport Igor Liba.

Nasledoval súboj s Fínskom – Liba streli spomínané dva góly, Ihnačák jeden. To sa už aj zahraniční pozorovatelia začali zaujímať o hráča s číslom 30. S takým číslom začínal Igor v reprezentácii. Nasledovalo finále, v ktorom sa stretli dve najlepšie mužstvá. ČSSR tentoraz podľahla ZSSR 3:4 a zo slovenského útoku sa raz presadil Vincent Lukáč. „Z československého tímu na mňa na turnaji zapôsobili Uvíra, Liba a Hrdina,“ priznal po zápase legendárny tréner zbornej Viktor Tichonov.

Po návrate domov bol z reprezentácie nadšený aj samotný Igor. Až tak, že pre Východoslovenské noviny vyslovil priam kacírsku myšlienku: „Štýl hry Petra Ihnačáka a Vinca Lukáča je podobný hre nášho útoku vo VSŽ, ktorý vedie Faith. Bol by som rád, keby sa tento reprezentačný útok udržal a predstavil sa o rok aj v košickom celku. Myslím si, že to nie je nereálne.“

Zaujímavá kartička, hlavne pri pohľade na levy v znaku. Zhyzdiť pekný znak socialistickými symbolmi – namiesto koruny nasadiť levovi päťcípú hviezdu a na hrud' mu dať plamienky namiesto dvojkríza – to dokážu len komunisti...

Ej, keby vedel, ako sa mýlil! Ved' po sezóne ho čakal odchod na dvojročnú vojenčinu v Dukle Jihlava a Peter Ihnačák už pomaličky pripravoval plán útekú za more...

AKO HO VIDÍME MY

DÁRIUS RUSNÁK O IGOROVİ LIBOVI: „Igor bol presný opak Vinca. Kopu vecí za nás zachránil, keď sme prepadli po strate puku. Bol klasickým stiahnutým ľavým krídлом. Igor bol priekopník v našom útoku. Vzadu nás niekedy dokázal oboch zastúpiť. Jeho akčný rádius bol obdivuhodný. Vybojoval puk v rohu klziska pred súperovou bránkou, no o päť sekúnd dokázal to isté zopakovať za našou bránkou na opačnom konci hracej plochy. Pre každého trénera mimoriadne cenný hráč. Na druhej strane, hoci bol aj výborný strelec, radšej na góly prihrával. Pohodový človek mimo ľadu a pán hokejista na ľade.“

VINCENT LUKÁČ O IGOROVİ LIBOVI: „Obaja s Darom sú o šesť rokov mladší ako ja. S Limbim som prežil pekné časy v Košiciach. Iróniou osudu bolo, že som si s ním nikdy nezahral v jednom útoku. Igor je svojský človek i hráč – ľudový a priamy. Dokázal na ľade urobiť takú vec, ktorú málokto čakal. Jednoducho to bolo v ňom a bola to svojím spôsobom jeho genialita. V tom čase to bolo typické stiahnuté ľavé krídlo. Jedno z najlepších na svete. Bol silný na korčuliach, no nemenšiu silu mal aj v rukách. Pri mantineloch dokázal vybojovať nespôčetné množstvo pukov. Práve on mal za úlohu vypomáhať obrancom a vyvážať puky z obrannej tretiny. Bol výborný korčuliar, a keď nabral rýchlosť, bol pre každého súpera nesmierne nebezpečný. Mal veľký cit pre prihrávku.“

Igor v dvoch výskokoch pred fínskou bránkou.
Na jednom zábere má brankár svetlý dres, na druhom tmavý. Nájdite ďalšie rozdiely...

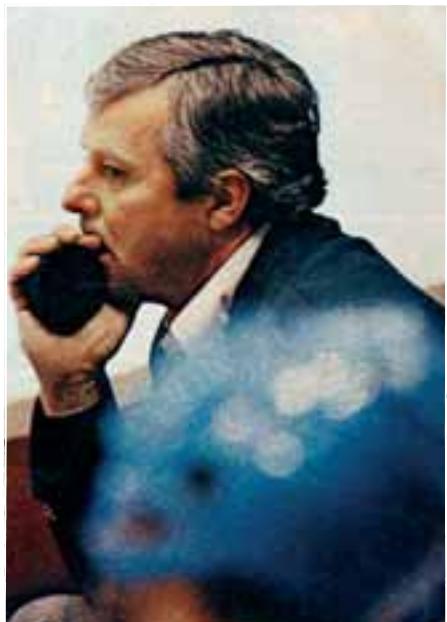

4. SPOLU LEN POD JEDNÝM TRÉNERSKÝM TANDEMOM

Všetci traja útočníci začínali v národnom tíme v rôznom období a pri rôznych príležitostiach. Najväčšie skúsenosti mal najstarší z nich Vincent Lukáč. Ten k reprezentačnému dresu po prvý raz privoňal v novembri 1973. Dárius Rusnák si reprezentačný dres prvýkrát obliekol v decembri 1980 a Igor Liba v decembri 1981. Celá trojica však najkrajšie reprezentačné roky zažila pod vedením českého odborníka Luďka Bukača a jeho asistenta Stanislava Neveselého.

Tréner Luděk Bukač (4. 8. 1935 – 20. 4. 2019) bol bývalý stredný útočník, ktorý celú kariéru odohral prakticky v pražských kluboch. Rodák z Ústí nad Labem začínal v LTC Praha, neskôr v I. ČLTK Praha a za dospelých hral v Motorlete Praha a v Sparte Praha. Iba na dve sezóny si odskočil do Dukly Jihlava. V najvyššej súťaži

Dr. Luděk Bukač v typickej zamyslenej polohe na striedačke.

Aj po osmdesiatke sa stále venoval mládeži. V roku 1991 založil so synom Lud'kom hokejovú školu Bukač Hockey.

odohral trinásť sezón a v 292 stretnutiach nastrieľal 152 gólov. V reprezentácii nastúpil na 30 zápasov a zaznamenal v nich jedenásť gólov. Štartoval na dvoch majstrovstvách sveta v roku 1961 (striebro) a v roku 1963 (bronz). V roku 1967 ako 31-ročný ukončil hráčsku kariéru a vrhol sa na trénerstvo. Najprv viedol Spartu Praha (1967 – 1969), potom sa stáhoval na východ Slovenska – VSŽ Košice (1969 – 1970) – na juh Česka – Motor České Budějovice (1971 – 1973) – a kruh sa uzavrel znova v Sparte Praha (1973 – 1980).

Od roku 1979 už bol pri československej reprezentácii ako asistent spolu so Stanislavom Neveselým, ked' šéfom realizačného tímu bol Karel Gut. Po olympiáde v Lake Placid v roku 1980 sa stal hlavným trénerom ČSSR a bol ním až do roku 1985. Po MS v Prahe zamieril k južným susedom do Rakúska, kde viedol reprezentáciu do roku 1991. Odtiaľ prešiel k západným susedom, pri nemeckej reprezentácii bol do roku 1994. Vrátil sa domov a v tom istom roku sa stal koučom českej reprezentácie, kde skončil po neúspechu na Svetovom pohári 1996. Na dva roky (1998 – 1999)

Asistent trénera Stanislav Neveselý na striedačke,
pod ním sedí Dárius Rusnák.

sa stal koučom Poľska. Na svojom konte má dva tituly majstrov sveta (1985, 1996), dve striebra z MS (1982, 1983), jeden bronz (1981) a striebro zo ZOH 1984.

Stanislav Neveselý (17. 5. 1936) je zasa rodákom z Břilíc v okrese Jindřichův Hradec. Bývalý útočník začína v Moravskej Třebovej, neskôr v Litoměřiciach. V lige obliekal dres dvoch klubov Sparty a Jihlavy. V rokoch 1959 až 1967 odohral 169 stretnutí a strelil v nich 33 gólov. V Dukle sa stal asistentom Jaroslava Pitnera a v tejto pozícii sa tešil z 8 titulov (1967, 1968, 1969, 1970, 1971, 1972, 1974, 1982). Ďalšie tri získal už ako hlavný tréner (1983, 1984, 1985). V rokoch 1973 – 1979 bol zároveň trénerom reprezentačného B-mužstva. Od roku 1979 sa stal asistentom pri reprezentačnom trénerovi Karlovi Gutovi. O rok neskôr už asistoval Bukačovi až do zlatej koncovky na MS 1985 v Prahe. Neskôr pôsobil v Klotene a vrátil sa k reprezentácii pri Pavlovi Wohlovi či Jozefovi Horešovskom. V rokoch 1991 – 1998 bol športovým riaditeľom a manažérom českej reprezentácie.

A v súčasnosti.

Jasné Himlove mantinely

Po nevydarenej olympiáde v Lake Placid v roku 1980 nastala podľa očakávania zmena na trénerskom poste pri našom národnom tíme. Ešte pred olympiadou si Bukača zavolal najvyšší šef športu v Československu, predseda ČSTV Antonín Himpl a bez akýchkoľvek okolkov mu predostrel ponuku na post reprezentačného kormidelníka. Trénera teda nevyberal žiadny výkonný výbor hokejového zväzu či predsedu zväzu, túto kompetenciu si uzurpoval Himpl. „*Pamäťám si na ten dialóg, ako keby sa udial včera. Počúvaj, chcem, aby si bol reprezentačným trénerom a aby si ním bol až po najbližšiu olympiádu. Zajdi si dole na kádrové oddelenie, tam máš pripravenú zmluvu. Nikomu to však nehovor. A pamätaj si: Ked' budete prví, tak ti budem tlieskať. Ked' budete druhí, tak budem spokojný, ked' tretí, prehryzm to, ale ked' budete štvrtí, tak ti podám ruku, že som urobil chybu a rozídeme sa.*“ Antonín Himpl však budúcemu trénerovi povedal ešte jednu dôležitú vetu: „*Ak budeš čokoľvek potrebovať, bude t'a niekto obťažovať a chcieť po tebe nejaké veci, príď za mnou a ja to zariadim. Ty sa venuj iba hokeju, nič iné od teba nechcem.*“

Dva mesiace po olympiáde v Lake Placid sa uskutočnil Švédsky pohár. Išlo o premiérovú akciu trénerského dua Luděk Bukač – Stanislav Neveselý. Štartovali na nej štyria Slováci – vpredu sedí druhý zľava Peter Šťastný. V hornom rade stojí druhý zľava Anton Šťastný, nasleduje Dárius Rusnák a Marián Bezák.

Blízko seba. Stanislav Neveselý žije v Jihlave, Luděk Bukač mal chalupu v Lutovej a v nedalekom Jindřichovom Hradci organizoval kempy.

Stretávali sa dlhé roky. Luděk Bukač a tréner ZSSR Viktor Tichonov.

Intervencia v pravý čas

Všetci traja slovenskí hráči svorne tvrdia, že Luděk Bukač ich mal rád a oni zasa jeho. Vychádzali spolu výborne, bola medzi nimi vzájomná dôvera. Tá v Rusnákovom prípade vyústila do zaujímavej situácie, keď vypomohol svojím zásahom práve Luděk Bukač. „*Raz za mnou prišiel Daro celý smutný a hovorí mi: ,Tréner, ja končím, nechcem hrať hokej.‘ Zostal som ako obarený. Spýtal som sa ho, čo sa stalo. Daro mi povedal, že na Slovensku chcú od neho veci, ktoré on nemôže robiť a nikdy robiť nebude. Jediné východisko, ako si zložiť z pliec toto bremeno, je ukončenie kariéry.*“ Skúsený, rozhladený tréner a pedagóg nemusel dvakrát rozmýšľať, čo je vo veci. Dáriusa Rusnáka ako reprezentanta, ktorý často cestoval do cudziny, dosť nekompromisne vábila do svojich služieb všemocná Štátnej bezpečnosti. Tajní chceli, aby spolupracoval.

Bukač ani nemusel premýšľať, čo má robiť. Veľmi dobre mal v hlave uloženú vetu Antonína Himla, tak neváhal ani na sekundu. S Darom sa rozlúčil so slovami, aby počkal pári dní, nič nerobil a hlavne, aby nikde do médií nerozprával, že končí s kariérou. Reprezentačný kouč napochodoval za Himlom a jasne zrozumiteľnou rečou mu povedal, že vnútro mu rozbíja mužstvo. „*Dali ste mi ďažké úlohy, vraveli ste mi, aby som prišiel, keď bude nejaký problém a nech sa okrem hokeja o nič nestarám. Nech nám dajú pokoj a nech si nevšímajú chlapcov v mužstve, aby sa na pokoji mohli venovať hokeju. O dva týždne bolo nejaké sústredenie, Daro prišiel ku mne a hovorí mi: ,Tréner, dákujem vám. Som slobodný, voľný človek. Som pripravený, môžem hrať.‘*“

TROJLÍSTOK O REPREZENTAČNÝCH TRÉNEROCH

IGOR LIBA: „*Luděk Bukač bol človek, ktorý si od nikoho nenechal zasahovať do práce. Jednoducho neexistovalo, aby mu niekto hovoril do roboty tak, ako sa to niekedy deje v súčasnosti. Aj keď prišiel Karel Gut či iný popredný funkcionár, slušne im ukázal, kde sú dvere. Zo začiatku si urobil poriadok a potom už nik neotravoval. Často sa stávalo, že pri tréningoch ani nechodil na ľad. To bola doména Stanislava Neveselého. Tréning sledoval z tribúny. Po ňom prišiel a spolu s asistentom preberali, čo bolo dobré, čo nie a ako by to malo fungovať. Bol perfektný a férkový človek. Tak, ako distingvovane vyzeral, tak sa aj správal. Ani neviem, či som ho niekedy počul kričať. Je však pravda, že bol ďažko prístupný. Teda aspoň navonok tak pôsobil. Musím priznať, že náš útok, ale aj celkovo Slovákov, mal skutočne rád. Takého trénera som v kariére nezažil. Aj keď sme sa po rokoch stretli, vždy sme radi zaspomínali na staré časy.*

Stanislav Neveselý bol zasa mimoriadne pracovitý chlap, doslova ,dráč‘. Vedel si trénin-

gy pripraviť do najmenších detailov. Vedel, kedy pridať, kedy ubrať. Z ľudskej stránky bol neskutočný dobráčisko. S Bukačom si náramne sadli zo všetkých stránok a myslím si, že to bolo aj vidieť.“

DÁRIUS RUSNÁK: „Myslím si, že sa veľmi dobre dopĺňali. Stando Neveselý vedel počas zápasu, ale i v tréningovom procese poradiť a povedať svoj názor. Bukač však bol veľmi dobrý kouč. Vedel vycítiť, komu ako ide hra. Rozumel sa hokeju a hráči mali pred ním obrovský rešpekt. Pamäťám si, ako raz vyskakoval Jirko Kokrment a tréner Bukač ho vyhodil z národnáku. Bukača som veľmi uznával, hoci od hráčov vyžadoval veľké tréningové dávky. V príprave sme neskutočne dreli. Do bezvedomia sme jazdili ‚bazény‘ na sústredeniach – čiže korčuľovali sme dookola hracej plochy. Asistent Neveselý sa niekedy priklonil na našu stranu, sám vycítil podľa svojich hráčov z Jihlavy, že už máme dost. Ked' sme napríklad povedali, že už máme štyri jazdy, Bukač kričal: ‚Né, lenom tři!‘ Neveselý hned' na to: ‚Né, už mají čtyři.‘“

VINCENT LUKÁČ: „Myslím si, že Luděk Bukač spolu so svojím asistentom Františkom Neveselym nás mali veľmi radi. Celá naša trojka si vybudovala rešpekt aj v mužstve. Vedeli, že majú ‚šalený‘ slovenský útok, za ktorým sú aj výsledky. Je však pravda, že sme boli kamarátski so všetkými. Nikto s nikým nemal problém a to bolo super. Bolo to aj zásluhou trénera Bukača. Zažil som viacerých skvelých trénerov – Horský, Gut, Starší, Nitka, Zábojník, Selvek, Pitner, Neveselý, ale tréner Bukač bol nad všetkými. Bol to jeden inteligentný, rozhladený a rozvážny chlap. Nielenže bol výborný hráč, rozumel hokeju, ale čo povedal, malo hlavu a pätu. V šatni mal prirodzený a ohromný rešpekt. Stačil pohľad a každý vedel, čo a ako. Mal skvelú povahu a so Stanislavom Neveselým k sebe neskutočne pasovali, výborne sa dopĺňali. Stando Neveselý bol veľký pracant. Pán Bukač mälokedy išiel na ľad. Postavil sa hore a sledoval všetky činnosti. Tréningy priamo na ľade viedol Stando Neveselý. Zápasy koučoval pán Bukač.“

5. MS 1982 – PO PRVÝ RAZ SPOLU

V roku 1981 boli majstrovstvá sveta vo Švédsku – v mestách Štokholm a Göteborg. Reprezentační tréneri od svojho nástupu na lavičku museli v prvom rade nájsť nástupcov za bratov Šťastných. Teda aspoň čiastočnú nahradu. Československo skončilo na 3. mieste. Vo finálovej skupine získalo 6 bodov, o jeden bod menej ako druhé Švédsko. Suverénny ZSSR nazbieral 10 bodov. Našu reprezentáciu pripravili o striebro vzájomné zápasy so Švédmi. V základnej skupine s nimi remizovali 3:3 (tento výsledok sa prenášal do finálovej skupiny) a vo finálovej skupine im podľahli 2:4. Na našom bronze nič nezmenila ani prekvapujúca remíza 1:1 zo ZSSR v poslednom stretnutí celého turnaja. Spomíname ju však z iného dôvodu. Bol to prvý z troch nerozhodných výsledkov na MS po sebe medzi týmito dvoma rivalmi. Dárius bol jediným Slovákom vo výbere trénera Ľudka Bukača. V príprave v Nymburku si totiž Dušan Pašek zlomil nohu. S reprezentáciou sa vtedy lúčili Ivan Hlinka, Vladimír Martinec, Bohuslav Ebermann. Slovenského centra postavil uznávaný tréner práve medzi posledných dvoch menovaných. Nestratil sa, práve naopak, čerstvá krv

Igor ŠIBA prvykrát na svetovom hokejovom šampionáte seniorov

End point price brought down to 1000 million lire per tonne according to government decree as of 1966. In a meeting, involving the Ministry of Finance, the Ministry of Economic Development, and the State Treasury, it was decided that the new decree would take effect from 1st January 1967. The decree also stipulated that the new price would be applied to all contracts concluded before 1st January 1967.

1970-1971-го вида, а в 1972-1973-го — вида, предшествующего.

„Przede wszystkim nie na jedno, typer” – mówiącymi tym zdaniem opisują się funkcjonariusze policji. „Nikt zdecyduje”, to jest, że nie można pozwolić żadnej sprawie, żadnej postaci, żadnej w sytuacji z której skorzystać. Zdjęcie

— А вони зможуть зробити? —
— Вони зможуть зробити, що підуть
від нас, — відповів Гарріс.
— І як вони зможуть зробити це?

"I would suggest that we all have given appropriate attention to those questions, but I believe that the most important thing is to make sure that our policies are reciprocal and that they are based on a recognition of the rights of others as well as our own rights."

PADOL DO OKA EXPERTOM

последний раз вспомнил про звонок, но не знал, что это за звонок. Аглая сидела в кресле. Рядом с ней стояла пантера. Красавица-кошка сидела, вытянувшись, и смотрела на Аглаю.

posed. *Asteromyces* *platensis* occurs in white pine by root disease process. Although no pathos, and a different species than that was once described¹ — probably a different species of *Asteromyces*.

Fig. 11a is a microscopic drawing, as magnified 600x, of a sterile spore. Fig. 11b is a portion of rayous tissue taken from the same specimen. The spore is 1.24 microns, and the rayous tissue 1.25 microns. The spore is smooth, and the rayous tissue granular. *Asteromyces* *platensis* is a common disease association. Pseudo-*armillaria* is often seen with it.

Fig. 11c shows a 200x magnification of a portion of rayous tissue. The spores are 1.25 microns in diameter and the rays 1.25 microns.

pozitivní reprezentace. Díky tomu mohou být využity pro poskytování informací o životě České republiky, které mají význam pro všechny občany České republiky. Tento fakt je důležitý pro rozvoj demokratického systému v České republice.

EXPERTOM

pozitivne je potreba v prenosnosti obrazov, ktorimi sa vysvetluje funkciu vlastností i funkciu funkcií, ktoré sú významné v teorii informácií.

Латвийские спортивные и творческие организации, а также представители культуры и науки выразили свою обеспокоенность тем, что в Латвии не созданы условия для полноценного функционирования парламентской деятельности. Помимо этого, парламентский процесс в Латвии не соответствует международным стандартам. Важно отметить, что в Латвии не созданы условия для полноценного функционирования парламентской деятельности. Помимо этого, парламентский процесс в Латвии не соответствует международным стандартам.

Pred štartom vo Fínsku boli veľké očakávania od slovenského útoku Lukáč – Ihnačák – Liba.

je vždy zdrojom novej energie a hoci táto transfúzia bola naozaj vydarená, nezaručovala mu automaticky miesto na najbližšom reprezentačnom vrchole. Dárius Rusnák nastúpil na všetkých osem zápasov a turnaj ukončil s bilanciou troch gólov a troch asistencií. Na centra štvrtého útoku rozhodne nie zlá bilancia. Dostať sa do záverečnej nominácie na MS bolo v tom čase veľmi náročné. Ved' si len zoberme súčasnosť, kol'ko známych mien a kvalitných slovenských hráčov sa nakoniec nedostane do výberu na svetový šampionát. A to hovoríme o slovenskej reprezentácii. Lenže z federálnych čias tvorili národný tím najlepší Česi a Slováci.

V sezóne 1981/82 čakal na reprezentáciu prvý vrchol už v septembri v podaní 2. ročníka Kanadského pohára. V základnej časti sme si vôbec neviedli zle. Remizovali sme so ZSSR 1:1, s Kanadou 4:4, zdolali Fínsko a Švédsko zhodne 7:1 a prehrali sme iba s USA 2:6 po neúspešnej poslednej tretine, ktorú sme prehrali 0:4. V semifinále sme sa stretli so ZSSR a po prehre 1:4 sa pre nás turnaj skončil. V druhom semifinále sa zrodil rovnaký výsledok v prospech Kanady. A prišlo dlhoočakávané finále, pred ktorým sebavedomý kouč Kanady Scotty Bowman všade vykrikoval, ako jeho zverenci ukážu, že v Kanade sa hrá najlepší hokej na svete! Prehru si nepripúšťal, bol by to vraj koniec sveta. V Montreale sa hralo 13. septembra 1981 a trinástka bola pre javorové listy veľmi smoliarska. Bowman zažil obrovskú potupu, keď jeho zverenci prehrali 1:8! Pre profíkov, ktorí opovrhovali európskym hokejom, to bola nepredstaviteľná facka.

V Československom výbere boli dvaja Slováci – Dárius Rusnák a Dušan Pašek. Kým Pašek neskóroval, Dárius Rusnák si viedol fantasticky. V šiestich zápasoch streliл štyri góly.

Druholigista so zmluvou do NHL!

Dárius Rusnák teda mal výborne našliapnuté do ďalšej sezóny. Prišlo však spomínané ľažké zranenie oka, navyše Slovan, ktorý dva roky predtým oslavoval historický prvy titul, vypadol z I. ligy. Rusnákovi preto nikto nedával veľké šance, že poletí do Helsínk.

Po trojmesačnom výpadku pre problémy s okom začal hrať iba dva mesiace pred šampionátom. Aj preto sa ocitol vo štvrtej lajne. Ešte väčším šokom bolo, že sa v nabitom československom výbere ocitol hokejista z II. ligy – prvej SNHL! V súčasnosti niečo nepredstaviteľné. „*To sa veru nestáva často, navyše po ľažkom zranení oka. A s druholigistom podpísal v Helsinkách päťročný kontrakt aj celok NHL...*“ smial sa Daro. Reprezentační tréneri i zástupcovia Quebecu však veľmi dobre vedeli o jeho kvalitách, z ktorých nič neubral ani podradnejší názov súťaže. „*Poznali moje kvality, len nevedeli, aké budú následky po zranení oka. Musím priznať, že Bukač ma vtedy podržal. Hoci som vyše troch mesiacov nehral, zobrajal ma na MS.*“

Československo-NSR 2:4 (0:3, 1:0, 1:1) – na MS v hokeji

Úloha favorita nám nesvedčí

Nevýplňaný výhru mohli hokejisti dať ľahšie. Odštartovali – Kasíkovi výhru zlepšili – Druhá rýbačka niesla

ŠKODA (článok) – Československo-NSR 2:4 (0:3, 1:0, 1:1). Na Škodovom štadióne v Prahe sa včera odohralo súbojové stretnutie československej hokejovej reprezentácie s nemeckou národnou. Počas prvej polovice sa hokejisti z ČSSR vysvetlovali s výhrou, ktorú však v poslednej desiatke minút zlepšili kasíkovi. V druhej polovici výhru už nedokázali udržať, ale výhru už zlepšili. Ako výhru zlepšili.

Na Škodovom štadióne v Prahe sa včera odohralo súbojové stretnutie československej hokejovej reprezentácie s nemeckou národnou. Počas prvej polovice sa hokejisti z ČSSR vysvetlovali s výhrou, ktorú však v poslednej desiatke minút zlepšili. V druhej polovici výhru už nedokázali udržať, ale výhru už zlepšili. Ako výhru zlepšili.

Na Škodovom štadióne v Prahe sa včera odohralo súbojové stretnutie československej hokejovej reprezentácie s nemeckou národnou. Počas prvej polovice sa hokejisti z ČSSR vysvetlovali s výhrou, ktorú však v poslednej desiatke minút zlepšili. V druhej polovici výhru už nedokázali udržať, ale výhru už zlepšili.

POTKLI SME SA, NESPADNEME?

Načas ještě připomínáme progresivní vývoj výhry českých hokejistů. Počas prvej polovice výhru už nedokázali udržať, ale výhru už zlepšili. Ako výhru zlepšili.

Načas ještě připomínáme progresivní vývoj výhry českých hokejistů. Počas prvej polovice výhru už nedokázali udržať, ale výhru už zlepšili. Ako výhru zlepšili.

Úvodný výbuch sa skryl za hodnotenie, že hokejová špička sa rozširuje.

MS '82 v hokeji: ČSSR-Kanada 6:2 (1:1, 2:1, 3:0)

Druhá (skutočná?) tvár čs. tímu

Zmeny v našej zostave ● Gól Kanadčanov nás nepoložil ● Lála trikrát do čierneho ● Talianko vyhralo nad USA

A viere sme mali zo zábery Kanada, stále v tom byť dali, ve štarte, dešteľou

dokončili tento článok.

ČSSR – KANADA

6:2 (1:1, 2:1, 3:0)

Tak stratične č. „javorový listom“, ktorý si už Prahu včerajškom zdrojom, zmeňovali v momente záverečnej desiatky. Len týždiu predtým sa distancie medzi hokejistami v interiéri na hore a v tradičnom složení a ktorého členovia mohli vysvetliť všetko drahá. Lála tiež, keď na záverečné výsledkové tabuľky s hokejovou siedmičkou medailami reagovali dôstojne. Počas výstupu do hokejového sveta hokejisti z ČSSR vysvetlovali, že sú významnou súčasťou československej hokejovej reprezentácie. Len týždiu predtým sa distancie medzi hokejistami v interiéri na hore a v tradičnom složení a ktorého členovia mohli vysvetliť všetko drahá. Lála tiež, keď na záverečné výsledkové tabuľky s hokejovou siedmičkou medailami reagovali dôstojne.

OVODYN GÓL KANADČANOV

V 11. min. zdrojoviny Hradec Králové z hokejky na Škodovom štadióne hokejisti z ČSSR vysvetlovali, že sú významnou súčasťou československej hokejovej reprezentácie. Len týždiu predtým sa distancie medzi hokejistami v interiéri na hore a v tradičnom složení a ktorého členovia mohli vysvetliť všetko drahá. Lála tiež, keď na záverečné výsledkové tabuľky s hokejovou siedmičkou medailami reagovali dôstojne.

Načas ještě připomínáme výhru českých hokejistů v druhej polovici, tak nem vychádzeli.

Na Škodovom štadióne v Prahe sa včera odohralo súbojové stretnutie československej hokejovej reprezentácie s nemeckou národnou.

Načas ještě připomínáme výhru českých hokejistů v druhej polovici, tak nem vychádzeli.

Na Škodovom štadióne v Prahe sa včera odohralo súbojové stretnutie československej hokejovej reprezentácie s nemeckou národnou.

Načas ještě připomínáme výhru českých hokejistů v druhej polovici, tak nem vychádzeli.

Na Škodovom štadióne v Prahe sa včera odohralo súbojové stretnutie československej hokejovej reprezentácie s nemeckou národnou.

Načas ještě připomínáme výhru českých hokejistů v druhej polovici, tak nem vychádzeli.

Na Škodovom štadióne v Prahe sa včera odohralo súbojové stretnutie československej hokejovej reprezentácie s nemeckou národnou.

Načas ještě připomínáme výhru českých hokejistů v druhej polovici, tak nem vychádzeli.

Na Škodovom štadióne v Prahe sa včera odohralo súbojové stretnutie československej hokejovej reprezentácie s nemeckou národnou.

Načas ještě připomínáme výhru českých hokejistů v druhej polovici, tak nem vychádzeli.

Na Škodovom štadióne v Prahe sa včera odohralo súbojové stretnutie československej hokejovej reprezentácie s nemeckou národnou.

Načas ještě připomínáme výhru českých hokejistů v druhej polovici, tak nem vychádzeli.

Na Škodovom štadióne v Prahe sa včera odohralo súbojové stretnutie československej hokejovej reprezentácie s nemeckou národnou.

Načas ještě připomínáme výhru českých hokejistů v druhej polovici, tak nem vychádzeli.

Na Škodovom štadióne v Prahe sa včera odohralo súbojové stretnutie československej hokejovej reprezentácie s nemeckou národnou.

Načas ještě připomínáme výhru českých hokejistů v druhej polovici, tak nem vychádzeli.

Na Škodovom štadióne v Prahe sa včera odohralo súbojové stretnutie československej hokejovej reprezentácie s nemeckou národnou.

Načas ještě připomínáme výhru českých hokejistů v druhej polovici, tak nem vychádzeli.

Na Škodovom štadióne v Prahe sa včera odohralo súbojové stretnutie československej hokejovej reprezentácie s nemeckou národnou.

Načas ještě připomínáme výhru českých hokejistů v druhej polovici, tak nem vychádzeli.

Na Škodovom štadióne v Prahe sa včera odohralo súbojové stretnutie československej hokejovej reprezentácie s nemeckou národnou.

Načas ještě připomínáme výhru českých hokejistů v druhej polovici, tak nem vychádzeli.

Na Škodovom štadióne v Prahe sa včera odohralo súbojové stretnutie československej hokejovej reprezentácie s nemeckou národnou.

Načas ještě připomínáme výhru českých hokejistů v druhej polovici, tak nem vychádzeli.

Na Škodovom štadióne v Prahe sa včera odohralo súbojové stretnutie československej hokejovej reprezentácie s nemeckou národnou.

Načas ještě připomínáme výhru českých hokejistů v druhej polovici, tak nem vychádzeli.

Na Škodovom štadióne v Prahe sa včera odohralo súbojové stretnutie československej hokejovej reprezentácie s nemeckou národnou.

Načas ještě připomínáme výhru českých hokejistů v druhej polovici, tak nem vychádzeli.

Na Škodovom štadióne v Prahe sa včera odohralo súbojové stretnutie československej hokejovej reprezentácie s nemeckou národnou.

Načas ještě připomínáme výhru českých hokejistů v druhej polovici, tak nem vychádzeli.

Na Škodovom štadióne v Prahe sa včera odohralo súbojové stretnutie československej hokejovej reprezentácie s nemeckou národnou.

Načas ještě připomínáme výhru českých hokejistů v druhej polovici, tak nem vychádzeli.

Na Škodovom štadióne v Prahe sa včera odohralo súbojové stretnutie československej hokejovej reprezentácie s nemeckou národnou.

Načas ještě připomínáme výhru českých hokejistů v druhej polovici, tak nem vychádzeli.

Na Škodovom štadióne v Prahe sa včera odohralo súbojové stretnutie československej hokejovej reprezentácie s nemeckou národnou.

Načas ještě připomínáme výhru českých hokejistů v druhej polovici, tak nem vychádzeli.

Poltucet „javorovým listom“ potešíl.

Prvá prehra po 45 rokoch!

Vo Fínsku na 48. majstrovstvách sveta začalo Československo zle. Prvého súpera z NSR malo bez problémov poraziť, no prišla šokujúca prehra 2:4. Prvá po 45 rokoch! Už po prvej tretine bolo 0:3! Minútu pred prvou súčinnosťou tak Langa striedal Králik. V drese súpera sa postarala o všetky štyri góly prvá formácia Kiessling, Kretschmer – Kuhl, Kühnhackl, Steiger. „*Vstup do turnaja sme mali katastrofálny. Bol to pre nás šok. NSR však na takýchto turnajoch vždy na nás vedela zahrať. Verila si proti nám,*“ upozorňuje Vincent Lukáč. „*Bol to nešťastný zápas. Našťastie sme si v druhom zápase vylepšili náladu, keď sme zdolali Kanadu 6:2,*“ spomína Igor Liba. „*A to bol ďalší šok! S Nemeckami prehráme a Kanadu suverénnne zdoláme... Hoci až v posledných štyroch minútach sme streľili tri góly,*“ pridal postreh Vincent Lukáč.

SPOMIENKY PO ROKOCH

MILAN NOVÝ (dlhorocný reprezentant a hráč Poldi Kladno): „*Začali sme zle, keď sme prehrali s Nemeckom. Mali sme vtedy mladé mužstvo a nakoniec sme skončili druhí za Sovietskym zväzom, porazili sme aj Kanadu. Z tohto pohľadu tento šampionát pre nás dopadol výborne. Mali sme naozaj nové mužstvo. Po šampionáte som v reprezentácii skončil aj ja, keď som zamieril do Washingtonu. Keď je generačná výmena, úspech sa nemusí dostaviť, no my sme získali striebro, čo si všetci vysoko vážili.*“

PAVEL RICHTER (dlhorocný reprezentant a hráč Sparty Praha): „*Prehra s Nemeckami bola veľkým prekvapením. Mali sme asi 60 striel a dali sme iba dva góly. Chytal Karel Lang, ktorému to veľmi nešlo. S Nemeckami to však vždy bolo rovnaké: tlačili sme, tlačili a oni raz uleteli a dali gól. Nemci však začínali byť veľmi nebezpečným tímom. Mená ako Kühnhackl, Truntschka, Hegen, Kiessling, Friessen či Steiger sa stali veľmi známymi. Neskôr prišla ďalšia prehra s Rusmi. Už sme sa normálne bavili o tom, aby sme nezostúpili... Porazili sme však Kanadu 6:2 a pamäťám si, že Jarda Pouzar streľil dva góly a otvoril si tak cestu do Edmontonu, kde potom získal tri Stanley Cupy. Našťastie sme sa naštartovali dvoma víťazstvami na nulu proti USA a Fínsku. Nakoniec sa striebro bralo ako úspech.*“

Premiérovou spolu proti USA – 19. 4. 1982

Prišiel však tretí duel a znova prehra, hoci tentoraz tak trochu aj očakávaná – 3:5 so ZSSR. Výsledky ako na hojdačke potvrdil aj štvrtý duel 6:0 s USA. V štatistikách sa po prvý raz objavil útok Lukáč – Rusnák – Liba. Dvadsať sekúnd pred koncom uzavrel poltucet Lukáč. „*Iha nehral dobre. Mal plnú hlavu iných starostí, neustále telefonoval do zámoria, čo sa podpísalo pod jeho koncentráciu na šampionáte. Asi si aj tréneri všimli, že nie je v stopercentnej forme, tak ma na jeden*

MS '82 v hokeji: ČSSR–ZSSR 3:5 (1:1, 2:2, 0:2)

Druhá, no nie nečakaná strata

Dve tretiny sme držali krok ● V 23. min. sme viedli 3:1 ● Na zvrat už nebolo sily ● Dnes hráme s USA ● Boj o finále bude veľký

Z TAMPERE ĎALEKOPISUJE VLADIMÍR MALEC

Po sobote – dni odpočinku sa na svetovom šampionáte v hokeji vo Finsku v mestách Helsinki a Tampere hrala v nedelu dňa 18. ťaživica zápasov. V Tampere sa záujem sústredil na popoludňajší zápas našich hokejistov a dôraz jediným neporaženým celkom – zborom ZSSR, ktorý v hlavnom meste Helsinkách sa hral večer zápas Kanada – Švédsko. Pretože však na šampionáte sa učiali niektoré prekvapenia, ani dva zvýšené zápasov NSR – Talianko a Finsko – USA neboli bez zaújmavosti a príťažlivosti.

Situácia po troch hracích dňoch na MS hovorí, že o štýl finálového miesta bude urputný boj.

**ČSSR – ZSSR
3:5 (1:1, 2:2, 0:2)**

Pred samodržím, strhnutím sa, vyslokuvalo o nadom nečakane vysokej výťaske nad Kanadou 6:2, najmä preto, že to boli práve Kanadania, ktorí v prvom svojom zápase doslova zmietli

z ľadu domáce Finsko 9:2. Niektori západní novinári pripisovali prehru Kanady a CSSR aj tomu, že na reprezentantov favorovanej lístu dočasne aklimatizáciu faškovci. Vraj aby sa posilnila bojová nálada kanadského mužstva, na piasku ohlásil príchod prezident NHL John

Ziegler... Ale to nechajme bokom. V centre našej pozornosti bol poľudňajší duel so zborom, ktorá malá ako jediná zvýšený počet bodov – 8, vši, ostatné tímy, s výnimkou USA mali súverne po dva body. Tesne pred týmto zápasom hovorili novinári o remíze.

V prvej tretine výsledok uhládli, ale v ľahkých zápasoch prvá tretina má pre neho mužstvo inú hodnotu. V nej ide väčšo o to, aby sme medvedík zbornej došiel sa do jej zvyčajného tempa. Túto slohu v prvej tretine splnili skvela. Bolo dôležité, aby nás hráči stihli tak vysokému tempu, aké nasadil nás super a tak sa neraz stalo, že nás tréner vystriedal – v priebehu hry dve razy oproti jednej päťke zbornej. →

(Pokračovanie na 5. str.)

(Pokračovanie z 1. strany)

Tak sme si detrili sily, ale aj tak už v 60. sekunde puk zazvonil o pravú bránu Králikové brány na poplach. Čs. reprezentanti spiesli hru, ba Pašek nepríjemne vyskúšal pozornosť Trefjaka, ten bol ale na miesto. Naša takтика bola výborná a účinná. Doslova sme zabilosovali pásme medzi červenou a našou modrou dierou a tak hráči zbornej museli vždy utodiť do „plných“ a neprípustili sme unijnym manevrom v streďnom pásme, aby sa rýchlosťnou útočníckej zbornej dostávali do premiek pred našu bránu. Pokiaľ nám sily stačili, boli sme však ako rovnocenným supertočom zbornej. Lenže sme v 13. minúte inkasovali nešťastný gól, keď zaúpriala spoluhráčka Kadlec – Pašek, náš hráč strátil puk a Kapustín ho pokojne prihrál pred bránou voľne stojacomu Šálmovovi – 0:1. Na naše šťastie sme rýchlo vyrovali, do je v takomto zápase veľmi dôležité. Pri trne-výme pred Trefjakom sa Kokremont najlepšie orientoval pri prihrávke Černík a dofukol puk do brány – 1:1.

ZA NOŠU PREKVAPENÍ

primiesla: druhá tretina. Za 75 sekúnd sme viedli 3:1 a, dôľa, sa povedal, že to vyzrislo všetkym dych – až na hráčov zbornej. Prípadný kiks mohol znamenať

štýrny góly v sieti Trefjaka a taký zápas by sa asi fažko vyrával. Peknúto boli góly. Najskôr sa Kokremontovo vypálenie etakoval obranu zbornej, vybojoval puk, Lala šikovne obklpel Babinova, viedol sme 2:1 a potom prekvapil Trefjaka Pouzar hrdos streľou od medrej. Čakal sme druhý nástup ZSSR a len aj priľal. Inkasovali sme dva góly od medrej v 26. Babinov 3:2 (pri vylúčení Pouzara) a v 30. Kováčikov vynesený 3:3 a na dovoľok evropský rozhodca Dag Olsson nariadi čudesne trestné striefanie, keď predĺžil (pri našej prekvape) ušiel s. Makarov a Králik jeho strielu chytil... A toetu istému hráčovi vyzrislo puk aj pri trestnom striefaní.

Ove tretiny sme – teda statične – džali so zborom krok, ale pri množstve ďalších osobných súbojov sme nelen strácali sily, ale aj puky. Tak sme inkasovali aj štvrtý gól, keď Hrdina neutralizoval v súboji pri mantinelu puk, Larionov nám dal veľmi doležitý štvrtý gól. Bol opäť od medrej čiary (z tejto „parkeny“ sme inkasovali doverne tri góly), ale Králik možno viniť iba z jedného – ľetieho, lebo inak chytil veľmi dobre a môžeme povedať, že najmenej tri-čtyri isté góly chytil. A ten pláty, ktorý dostal z hokejky Šepeleva, chytil nemohol, lebo sovietsky útočník ostať celkom sám a pohodlné namieril.

STATOČNÝ BOJ NAŠICH

V poslednej tretine sa hra rozdrobila na množstvo drobných osobných súbojov, z ktorých stále fahli hokejisti zbornej. Už sme im nestacili tak kontrolovať aj v prvej polovici zápasu, ale aj tak patrí našim pochvala, že statične bojovali od začiatku až do konca. A prehral s takym superom a v tak náročnom zápasu na psychiku, ale aj fyzicku nasedenie, nie je nijaká hanba. Skôdali však dvoch zbytočných vylúčení Pouzara a Dvořáka. Inkasovali sme pri nich vždi veľmi dôležité góly, na 3:2 a 3:4... ale napriek všetkému videli diváci po hokejovej stránke doteraz najkvalitnejší hokej, v ktorom bolo pôsobivé prekvapujúci živatos a vysoké nasedenie všetkých hráčov. Žiaľ, v závere sme už fyzicky nestacili a tak pred Trefjakom sme si dostávali zriedkavo a tiež sme už nestacili tak kryť priestor v streďnom pásme ako sa nám to dario do asi polovice stretnutia.

* Góly: 13. Šálmov, 15. Kokremont 22. Lala, 23. Pouzar, 26. Babinov, 30. Kováčikov, 44. Larionov, 46. Šepelev

▲ ČSSR: Králik – Chalupa, Dvořák Kadlec, Hořava, Svoboda, Uvíra – Lala, P. Hrnčík, Lhota – Lala, Kokremont Černík – Korbela, Nevy, Richter – Hrdina, Pašek, Pouzar. Tréner L. Bukač, S. Nevesely.

Za prehry so ZSSR sa nikdy nezniesla vlna kritiky.

MS '82 v hokeji: CSSR – USA 6:0 (1:0, 1:0, 4:0)

Raz jasno, raz oblačno

Hladké víťazstvo po priemernom výkone ● Skóre vylepšili góly v závere ● Konečne aj V. Lukáč ● Zajtra je na MS voľný deň

Z TAMPERE ĎALEKOPISUJE VLADIMÍR MALEC

Raz jasno, raz oblačno. Tak sa dôstojne charakterizoval výstupenie našich hokejistov na MS vo Finsku, kde bol včera štvrtý hrací deň. Aspoň výsledky násia k tomuto výjednaniu.

Vítazstvo príšlo vždy aj po predchádzajúcej prehra, trba už teraz len dať, že „aprílové“ výsledky si naše mužstvo vybrať už na začiatku. Ze toto favoritu nemajú na tehotorenom šampionáte tak ľahká a jednoznačná ako v minulosť potvrdil aj druhý popoludňajší zápas Švédsko – Talianko. Večer sa potom hrali dva zápasy: ZSSR – Finsko, Kanada – NSR.

CSSR – USA
6:0 (1:0, 1:0, 4:0)

Hned na začiatku sa pred americkým gólmajstrom Reschom v sanci objavil Lála a ked o inomčo na to Kokrmont pustrel chránič brankára USA, zdieľalo sa, že násia nenechajú nôť na náhodu a za druhým svojim víťazstvom na MS pojdu.

jednoznačným spôsobom. Vedenie nášho celku 1:0 však hráčov nevybúravalo, skôr upadli do skôrnosti stavu uspokojenia a Američania nám hned vzápäť Hirschom a Robertom dva razy nebezpečne podkúrili. Naďalej v našej bránke stál vo výberajúci deň skutočne

výborne disponovaný Králik, ktorý si za výkon v stretnutí zaslúžil piate absolútum. S prehľadom čeliť nejednej nebezpečnej situácii pred nášou bránou, z ktorých väčšinu ide na vrub nepozoritelnosť v obrannej činnosti. Keby hráči USA mali viac súl parozumenia v spoločnej medzi sebou, tak to možno byť hneď v súvode pre nás nepríjemné. Hlavne ked si uvedomíme, ako sa zle hraj proti slabšiemu superovi, keď sa mužstvu nedá.

My sme v prvej tretine nevyužili presily, pri výľobe P. Johnsona a Schneidera, Američania sa tešili pred jej skončením sioce nadavali z „gólu“ sri presívotke (na lavici tretných bol Hrdina), puk však prešiel do brány bočnou sieťou.

(Dokončenie z 1. str.)

Ani v druhej tretine sme nehrávali dobré, viazla kombinácia a mnohí skóre sa rodili po súlovcích akciach. Darmo sme čakali na peknú kombináciu nášho tímu. Američania, pokial mali sily nám to nedovolili, nasopak nás nám podkúrili, ked pocíili, že cez našu obranu sa dá dosať ľahko prekročiť. Pochopiteľne, že sa ľahko, kto bude mať v závere viac sily. Podľa všetkého v závere mal priest nás. A ten aj prišiel. Američania už na konci zápasu nesčakali a tak sme im opäť hrav-dali v poslednej minute hry dva góly, teda celkové triy. V závere sme boli jasne lepší, prejedli sa naša herna disciplína a kondičná prednosť.

Americké mužstvo hralo iba slabšo. Až na niektoré momenty neučaralo inč. čo by si zaslužilo pochvalu a je jasné, že tento čas nemá nijaký nárok hrať vo finále. Napokon už asi nebude. Ked ame-

sa trénera L. Blukuda pýtal na jeho názor na záver stretnutia, povedal: „Vedeli sme, že násia hráči majú v nohách ľahké stretnutie so ZSSR a tak sme čakali na posledné tretinu. Verili sme, že v nej sa rozhodne o našom víťazstve. No možíme o tom rozhodnúť už skôr.“ K výbornym lanciam USA a zásluhom nášho brankára nás tréner poznamenal: „Správne to poznamenal americký coach Bill Selman, kedy povedal, že pre ich mužstvo je najväčším problémom deťa gól.“ Na Tade sme videli jedno z najplášťiblých amerických výberov a tak z tohto hľadiska víťazstva nemôžeme robiť dalekoššiešie uzáverky.

* Góly: 2. Kokrmont, 28. Pouzar, 42. Kadlec, 54. Nový, 60. Kokrmont, 60. Lukáč.

▲ CSSR: Králik – Svoboda, Uvíra, Chalupa, Dvořák, Kadlec, Holava – Korbelá, Nový. Richter – Lála. Kok-

ment, Černík – Hrdina, Pašek, Pouzar – Lukáč, Rusnák, Liba. Tréner L. Blukuda a S. Nevesely.

▲ USA: Resch – Martha, Langway, Kleinendorst, Roberts, Ramsey, Micheletti – Gorence, B. Miller, Schneider – Hirsch, Housley, Broten – Erickson, M. Johnson, Antonovich – P. Miller, P. Johnson, de Grio. Tréner B. Selman.

● Vyložení: Hrdina, Liba, Kadlec, Svoboda, Pašek, Richter – P. Johnson, Schneider, B. Miller, Roberts, Ramsey, M. Johnson, Micheletti, Ramirez – vstrelci na 2. min.

● Ruzhodovači: Komppala (NSR) – Pomol, Vanhanen (Finsko) – 3870 divákov, Tampere.

Aj druhému zámorskému tímu sme nadeliili poltucet. Po prvý raz sa v zostave objavila v jednom útoku trojica Lukáč – Rusnák – Liba.

Igor Liba pred švédskym brankárom Petrom Lindmarkom.

zápas posunuli medzi Vinca a Igora. Po ňom sa Peťo zasa vrátil do zostavy,“ uvažuje nahlas Dárius Rusnák.

Nasledovalo znova víťazstvo na nulu – tentoraz 3:0 nad Fínskom. Skóre znova uzatváral Lukáč. Vzápäť remíza 3:3 so Švédskom, keď na priebežných 2:0 upravoval Liba. V oboch prípadoch nastupovala trojica Lukáč – Ihnačák – Liba. V poslednom zápase skupiny nasledovalo v poradí už tretie víťazstvo bez inkasovaného gólu – 10:0 nad Talianskom. Na dvojcifernom výsledku mal už leví podiel definitívne nový útok Lukáč (1+3) – Rusnák (2+0) – Liba (1+0). Pred týmto duelom totiž Peter Ihnačák opustil výpravu a emigroval do Kanady.

„Nikto o tom nemal tušenia. Ani ja som o ničom nevedel. Pamätám si však, že sme mali večeru a Peťo na nej chýbal. Zdá sa mi, že zavolali pána trénera Bukača, že má telefón. Vtedy volal Peťo, že je na lodi, odlieta do zámoria a na šampionáte s ním už tréner nemá počítať. Tréner Bukač sa potom vrátil a povedal, že Peter Ihnačák práve opustil tím,” vracia sa k udalosti, ktorá mala zásadný vplyv na vytvorenie legendárneho útoku Igor Liba. Ako priznáva, sám sa tak trochu čudoval, že táto udalosť nemala tvrdší dosah na trénera Bukača, lebo emigrácia v tom čase so sebou niesla veľké následky. Aj pre zodpovedných činovníkov. „*Tréner Bukač za to však nemohol. Napriek týmto udalostiam nakoniec pre nás tieto majstrovstvá dopadli celkom dobre. Ved’ sme sa tešili zo strieborných medailí,*“ doplnil Igor Liba.

ČSSR – Talianiško 10:0 (2:0, 5:0, 3:0)

V sobotu popoludní si naši reprezentanti definitívne vybojovali účasť vo finálovej skupine. Vyhrali sme vysoko 10:0 a násťmu brankárovi Králikovi sa podarilo udržať si čisté konto už v treťom stretnutí (Finsko 3:0, USA 6:0). Našich hráčov však zaujímal, s kým budú hrať prvy zápas v nedele.

Samotné stretnutie s Talianskom bolo fahkou záležitosťou československých reprezentantov. Narazili na unavené taliansko-kanadské mužstvo, o ktorom sa pred zápasom hovorilo, že sa bude overovať, či niektorý z hráčov nehrál v minulosti na majstrovstvách sveta juniorov, či na inom šampionáte v díre Kanady, a ak by sa ukázalo, že je to pravda, skrečovali by ich zápasy, vypadli by z A-skupiny a zachránili sa USA.

Nad Talianskom sme mohli vyhrat aj výšším rozdielom, no naši sa ľahko prešadzovali proti osobnej a nečistej hre súpera. Liba rýchla kombinácia a výmena pukov priniesla úspechy a tak sme dali aj váčinnú gólov. A boli sme prvým mužstvom, ktoré poslalo von z brány Corsiho, o ktorom šiel na šampionát dobrý chýr. Proti nám nemal nijaké šance, a po perfektnom piatom góle Rusnáka odšiel Corsi na striedačku poslušne sám... Vybiera sa darioľ útoku Lukáč – Rusnák – Liba. Tento útok dal štyri góly a vyburcoval aj ostatné k výbornym výkonom. Vydaril sa nám aj začiatok zápasu, Rusnák dal v 8. min. násťuvedci góľ, ktorý mužstvo uspokojil. Ked si potom nechal taliansky obranca Tenisi buchnúť od Korbelu do hokejky, na ktorej mal puk, viedli sme 2:0, čo bolo rozhodujúce pre vstup do druhej tretiny. V nej sme za jedenásť minút dali štyri góly a z nervozného zápasu sa stala jednostranná záleženosť, mužstvo sa pochválilo najmä na začiatku druhej treti-

ny, keď za 24 sekúnd dal Černík a Hrdina po góle. No najkrajší góľ zápasu dal Vincent Lukáč, ktorý po samostatnej akcii v pade skóroval. Talianske mužstvo bolo bezzubé a vedomé si, že svoju úlohu udržať sa v A-skupine, spínilo, nekládlo ani veľký odpor. Naši v závere už nemuseli vydávať zo seba ani polovicu sil ako v predchádzajúcich stretnutiach, čo im príalo vhod pred prvým finálovým zápasom. O našej prevahy hovoria aj strely na brány: na Králika smerovalo len 9, na Corsiho 28 a Sanzu 20...

A ČSSR: Králik – Kadlec, Hořava, Svoboda, Uvíra, Chalupa, Dvořák – Korbel, Nový, Richter – Lála, Pouzar, Černík – Hrdina, Pašek, Plánovský – Lukáč, Rusnák, Liba.

A TALIANSKO: Corsi (32. Sanza) – Tomassoni, Bellio, Ciracio, Tenisi, Pasqualotto, Amodeo – Farelli, Bragnallo, Manno – Milani, Dell'Jannone, De Piero – Priondolo, Goegan, Iovio.

* Góly: 8. Rusnák, 17. Korbel, 23. Černík, 23. Hrdina, 32. Rusnák, 33. Pašek, 38. Lukáč, 47. Liba, 58. Lála, 59. Korbel.

* Vytúčení: Nový, Kadlec, Korbel, Uvíra – Bellio 3x, Bragnallo, Piero, Milani, Presilovsky: 1:0.

* Rozhodovači: Sepponen, Hovisepä, Sinkkonen (váletci Finsko).

S Nevesely: „Pre nás to bolo posledné stretnutie a potrebovali sme v ňom zvíťazíť. Na začiatku boli hráči trocha nervozní, potom sa však rozohrali a od druhej tretiny kontrolovali hru až do konca stretnutia.“

D. Chambers: „Blaňoželám mužstvu ČSSR k víťazstvu i k postupu do finále. Nás super bol jasne lepší, je to veľké mužstvo, dali nám pekné góly, naše mužstvo bolo však už veľmi unavené a na takú záťaž hráči nie sú zvyknutí.“

V tlači sa viac rozoberalo, či Taliani neanulujú všetky zápasy, lebo majú naturalizovaných Kanadanov... O tom, prečo nehral Peter Ihnačák, nepadla ani zmienka. Napokon, všetky médiá dostali zákaz informovať o jeho emigrácii.

„Ja som sa o Peťovom úteku dozvedel od Vinca. Ukázal mi papier, kde bolo napísané, že odišiel od výpravy a kufre s vecami aby odovzdal jeho bratovi. Mali sme tam so sebou „očko“ a ten ho začal naháňať po celých Helsinkách. Všetci sme vedeli, čo sa stalo, ale nikomu sme to nemohli povedať. Tréner Bukač to celému mužstvu oficiálne oznámil na druhý deň. Vtedy sme sa dali dokopy a už sme hrali spolu,“ ponúkol svoj pohľad na zlomový moment Dárius Rusnák.

Hoci to vyzerá na úporne bránenie vlastnej bránky – zľava Igor Liba, brankár Jiří Králík, na ňom leží Vinc Lukáč, pri nich Milan Chalupa –, zdanie klame, záber je zo zápasu s Talianskom 10:0...

Nočné telefonáty do zámoria

Oveľa presnejší obraz o úteku Petra Ihnačáka má Vincent Lukáč. On jediný z výpravy totiž vedel, čo sa chystá, a jemu jedinému Peter prezradil túto informáciu. Napokon, spolu spali na izbe. „*Vyjadrenia všetkých hráčov ohľadom tejto udalosti sú bud' dohady, alebo klamstvá. Iba ja viem celú pravdu. S Petrom sme boli super kamaráti. Hral s mojím bratom Jožkom na vôbec prvých majstrovstvách sveta do 20 rokov, ktoré sa konali na prelome rokov 1976 a 1977 vo Zvolene a v Banskej Bystrici. Pred šampionátom vo Fínsku sedel Peťo v Prahe s trénerom Bukačom a mal s ním vážnu debatu. Prisahal trénerovi, že neutečie. Vtedy nikto z nás netušil, čo sa chystá. Ani ja nie. Pamätam si, ako sa Peťo na pražskom letisku za sklon lúčil s frajerkou. To už boli dohodnutí... Ona mala v tom čase vybavený zájazd do zahraničia. Ju pustili, ale Peťa nie. Kedže sa zaňho zaručil tréner Bukač, tak ho pustili aspoň na majstrovstvá sveta do Fínska. Počas samotného šampionátu som bol s Petrom na izbe a registroval som iba jeho neskoré telefonáty. Robil som sa, že spím, ale počul som jeho debaty s bratom, ako sa dohadovali. Brat ho mal čakať v Helsinkách a na lodi mali spolu odcestovať do Švédska. Odtiaľ odletieť do*

Kanady. To som počul, no nevedel som, kedy sa tak stane. Bolo mi jasné, že sa niečo pripravuje, ale nemal som poňatia, v ktorý deň príde tento moment. Deň pred zápasom s Talianom sme predpoludním zlăhka trénovali. Z haly sme mali blízko do hotela, takže sme chodili peši. Peťo si ma zavolal a hovorí: „Zbalil som kufor a všetky svoje veci. Keď chceš, zober si ich.“ Mal na myсли veci, ktoré sme fasovali. Ja odchádzam,“ povedal mi. Hoci som mal tušenie, zostal som doslova zarazený: „Vážne, Peťo?!“ Ešte raz mi zdupľoval svoje rozhodnutie: „Áno, Vincko, idem.“ Objavili sa i slzy v očiach. Za štadiónom sme boli sami dvaja. Objali sme sa, silno sa vystískali, pobozkali sme sa a podali sme si ruky. Ešte som mu zaželal všetko dobré, nech mu vyjde angažmán v NHL, a rozlúčili sme sa. Za zimákom sme si ešte navzájom zamávali a potom sme sa už nevideli. Jeho brata, ktorý za ním priletel z Ameriky, som však nevidel.“

Bukač veril Ihnačákovi

Peter Ihnačák patril na vojenčine v Jihlave i v Sparte Praha medzi popredných hráčov ligy, no dvere do reprezentácie mal zatvorené, maximálne pootvorené na jednu nohu. Dôvodom bola jeho rodina v USA, ktorá tam zapustila korene v roku 1930. Hoci jeho kvality boli nesporné, do kapitalistickej cudziny nemohol vycestovať. Štátne orgány si dávali veľký pozor na tzv. nespoľahlivých a nedôveryhodných ľudí, u ktorých bola veľká pravdepodobnosť útek na Západ. Dnes si to viacerí ani nedokážu predstaviť a možno sa nad tým usmejú, no vtedajšia mašinéria a vás-deprítomná Štátnej bezpečnosti si dávali veľký pozor na svoje ovečky. Tobôž, keď kádrový profil Ihnačákovcov sa ani trochu nezhodoval s komunistickou ideológiou. Rodičom Petra Ihnačáka sa viedlo celkom dobre, no len do roku 1948, keď im komuniſti zhabali majetok. Peter pochádzal zo silne náboženskej rodiny, pričom mal deviatich súrodencov! Ďalší dvaja zomreli. Traja z nich už v tom čase emigrovali do USA... V roku 1966 išla za slobodu najstaršia z desiatich detí Magdaléna a krátky prienik slobody v roku 1968 využili na zmenu domicilu Ján a Mária. Pod Tatrami zostali ďalší siedmi súrodenci – z nich boli dvaja poprední hokejisti – Peter a najmladší zo všetkých Miroslav, hráč Košíc. Štátnej moc ich nezastavila, obaja nakoniec postupne emigrovali do Kanady. Na Slovensku tak zostala pätnať súrodencov – Ružena, Stanislav, Dušan, Anna a Valéria.

Nomenklatúra však dlhý čas držala oboch hokejových bratov pod pokrievkou. Videla v nich veľkú hrozbu na emigráciu, preto Peter mal zákaz cestovať na Západ so Spartou Praha a Miro zasa nemohol s Košicami vycestovať ani do Miškovca... Peter pred pár rokmi priznal, že nikdy neuvažoval o emigrácii, lebo ako hokejista sa mal dobre. V Sparte zarábal na tú dobu pekné peniaze, a ešte keby mohol cestovať s reprezentáciou, tak by mu k šťastiu nič nechýbalo. Neúnosné šikanovanie štátnych orgánov sa nabaľovalo až do takej miery, že sa už len čakalo na ten správny mo-

ment. Pre Petra prišiel práve v sezóne 1981/82. Do začiatku tohto ročníka mal na svojom konte iba 8 štartov v reprezentácii, za ktorú streľil 4 góly. Hoci patril medzi najlepších centrov v Československu, o olympiáde v Lake Placid 1980 mohol snívať, rovnako tak o MS 1981 či Kanadskom pohári v tom istom roku.

Tréner Bukač mal v Sparte dvoch výborných slovenských hráčov – Jána Vodilu a Petra Ihnačáka. Druhý menovaný mal fantastickú sezónu, preto sa ku koncu roka 1981 začal objavovať aj v nomináciách na prípravné zápasy. Ale zatiaľ opatrne a hlavne na vybrané stretnutia. Teda, žiadne výjazdy na Západ. Najprv si Ihnačák zahral v decembri v dvoch domáčich dueloch proti NDR (7:0, 12:0) a potom ho tréner Bukač nominoval i na Izvestiju do Moskvy. V reprezentačných súbojoch potvrdil vysokú výkonnosť. Až takú, že z nej začínali mať strach na ministerstve vnútra. Zodpovední činovníci už šípili, ako sa kryštalizuje národný tím na MS 1982 do Fínska. Útok Lukáč – Ihnačák – Liba mal svoje miesto vyárendované. Ked' vo veľkom predstihu pred MS zatelefonovali Luďkovi Bukačovi zo sekretariátu zväzu, aby im oznámil predbežnú širšiu nomináciu na šampionát, Bukač sa začudoval, prečo ju chcú tak skoro vidieť, ved' je ešte dosť času. Odpoved' znala: „*Chce ju vidieť vnútro.*“ Netreba dvakrát hádať prečo. Bukač teda oznámil mená hráčov v širšej nominácii. Onedlho za ním prišiel sekretár zväzu po druhýkrát a hovorí mu: „*Ihnačáka tam nedávaj!*“ Bukač zareagoval jednoduchou otázkou – prečo. „*Nabiješ si hubu,*“ vravel sekretár. „*Prečo by som si mal nabít' hubu. Tak si ju nabite vy. Ak ho chcete vyškrtnúť, tak ho vyškrtnite. Ihnačák je dobrý hráč, najlepší stredný útočník v lige a bude v nominácii,*“ trval na svojom Bukač. Pointa bola tá, že nikto sa neodvážil natvrdo vyradiť Ihnačáka z kádra a všetci chceli, aby tak urobil reprezentačný kouč. Samozrejme, ten to neurobil. Naopak, raz si zobrať Ihnačáka nabok a oznámil mu, že ho nominuje na majstrovstvá sveta a chce, aby išiel do Fínska. „*Poznám celú twoju rodinnú situáciu. Svoj súkromný život si zariad', ako chceš, to je twoja záležitosť, ale bol by som rád, keby si mužstvo z toho vynechal. Inak si rob, čo chceš,*“ spomína Luděk Bukač a hned' aj pripojil reakciu Petra Ihnačáka: „*Tréner, ja som tak šťastný! Ja chcem hrať za národné mužstvo.*“

Pomohlo aj to, že ostražitosť komunistickej moci napokon trochu ochabla s vedomím, že MS sa budú konať vo Fínsku. V tom čase bolo totiž Fínsko spriatelená krajina východného bloku, ktorá utečencov neprijímalá, ale vracala ich späť do vlasti. Pohlavári si zrejme povedali, že v tejto spriaznenej krajine žiadnen útek nehrozí, preto Petrovi Ihnačákovi vystavili zelenú. Zabrali aj slová trénera Bukača, ktorý sa za hráča zaručil.

Reprezentační tréneri tak mohli de facto od začiatku sezóny rátať s Petrom Ihnačákom a začali spriadať plány, s kym by mohol hrať v útoku. Vol'ba vyšla na Vinca Lukáča a Igora Libu. Táto trojica odohrala v príprave tucet stretnutí, v ktorých presvedčila kompetentných o oprávnenosti ich kroku. Do Helsík sa teda všetci pozerali s optimizmom.

Aby bola absurdnosť vyšperkovaná do krajinosti, tak vo Fínsku bol v tom čase veľvyslancom Ján Husák, syn vtedajšieho generálneho tajomníka ÚV KSČ a prezidenta ČSSR Gustáva Husáka. Po remíze so Švédskom pozval Ján Husák vedenie výpravy k sebe na veľvyslanectvo. Menšie pohostenie, úsmevy na všetky strany, želanie úspechov na šampionáte. Tradičný obraz, keď veľvyslanec prijme športovcov. „*Z hráčov tam neboli nikto. Ja som však syna vtedajšieho generálneho tajomníka ÚV KSČ a prezidenta republiky dobre poznal. Pred turnajom Izvestija sme chodili na prípravné zápasy do Fínska. Asi trikrát som mu niesol kufor z Československa,*“ spomína Daro.

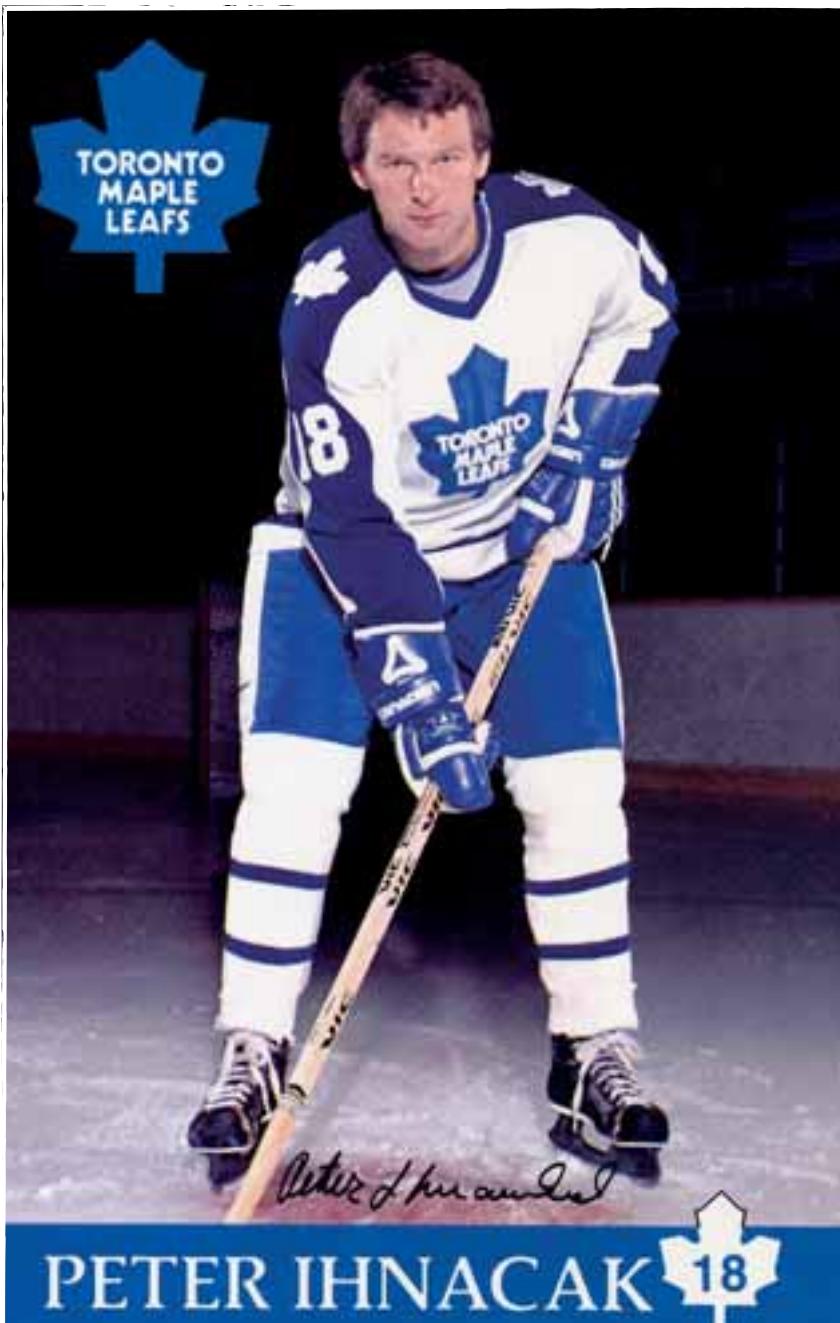
Večer už Jánovi Husákovovi v súvislosti s Petrom Ihnačákom zamrzol úsmev na tvári. Jeho úrad bol medzi prvými informovaný, že hráč opustil československú výpravu. „*Mrzelo ma, že sa tak zachoval voči mužstvu i voči mne,*“ uzavrel Ihnačákovu emigrantskú tému Luděk Bukač.

Hľadali ho na letisku, on sedel na lodi

Peter odletel s výpravou do Fínska, pričom mal pri sebe dva cestovné doklady. Súkromný cestovný pas totiž pred časom odmietol vydať československým orgánom a neustále ho ukrýval v hokejových nohaviciach. Športovci pred

Naši reprezentanti v Helsinkách. Vľavo dvojica Vincent Lukáč s Dáriusom Rusnákom, v pozadí Arnold Kadlec a vpravo František Černík.

Peter Ihnáček zažil v Toronte krásne roky.

cestou do zahraničia navyše dostávali aj služobné doklady, ktoré im po prílete na miesto okamžite odobrali. Petrovi veľmi pomohol brat Ján, ktorý po telefónickom kontakte zalarmoval vedenie Toronto Maple Leafs, ktoré malo o Petra už dlhší čas veľký záujem. Ján teda priletel z New Yorku do Helsínk a s Petrom sa stretli nedaleko hotela, v ktorom bývala výprava ČSSR. Peter vôbec nevzbudil pozornosť.

Z haly do hotela išiel iba naľahko oblečený a v šľapkách. Len čo sa bratia stretli, veci nabrali rýchly spád. Autom vyrazili do prístavu, sadli na trajekt a odplávali do Švédska. „*Prišiel som pomaly do hotela, trochu som sa natiahol, popoludní sme mali voľno a išiel som na večeru. Stolička vedľa mňa však zostala prázdna. Prešlo päť minút, desať a vedľa mňa stále nikto. To už zbystril pozornosť aj tréner Bukač. ,Venco, Bizóne, kde je Petr?’ – spýtal sa ma. ,Neviem, kde je. Možno v izbe, neviem,’ zareagoval som. Poslal maséra do izbu, no neboli tam. Prešla polhodina, pomaly sme už mali večeru za sebou a Petra nikde. Vo výprave bol aj človek z ŠtB, volal sa Lagron, na to meno nikdy nezabudnem. Z ČSTV boli vo výprave aj Himl s Dušekom. Zavolali ma do izby a zbadali zabalené veci. ,Kde je Peter?’ – už neviem po koľkýkrát nasledovala táto otázka. ,Netuším. Odkial’ by som to mal vedieť. Neostávalo mi nič iné, ako zapierať, lebo potom by som mal ešte aj ja veľký problém,*“ priznáva Vincent Lukáč.

Vedenie výpravy síce čoskoro odhalilo Petrov úmysel, no už bolo veľmi neskoro. Zalarmovalo aj letisko a kým zodpovední činovníci pátrali po hráčovi vo fínskom hlavnom meste, on už bol na otvorenom mori a čoskoro vo švédskych výsostných vodách. Odtiaľ Peter s Jánom odleteli do Kanady.

„Pokakaný eštebáčik“

Celé leto sa zdokonaľoval v jazyku, podľa dohody ho draftovalo Toronto Maple Leafs v 2. kole ako 25. celkove. Odohral tam potom nasledujúcich osem sezón a urobil si skvelé meno v NHL. „*Ked’ si predstavím toho eštebáčika, čo bol s nami, ešte teraz mi je z toho do smiechu, ako tam začal lietať. Bol v šoku. Doslova vyzeral ako „pokakaný“. Ušiel mu totiž hráč počas majstrovstiev sveta! Navyše z krajiny, z ktorej sa emigrovať vlastne ani nedalo! Ked’ si predstavil, čo ho čaká po návrate, ako ho potrestajú... Do konca majstrovstiev za mnou chodil a neustále dobiedzal. ,Venco, řekni jak to bylo. Není možné, abys o ničem nevěděl.’ Ja som mu stále dookola vravel: ,Pán Lagron, čo si myslíte, že Peter mi povedal, vtedy a vtedy utečiem do zámoria?’ Na tomto príklade bolo vidieť, že ak niekto chce utiecť, tak mu v tom nezabránite,*“ zdôraznil Vincent Lukáč.

SPOMIENKY PO ROKOCH

STANISLAV NEVESELÝ (asistent reprezentačného trénera Československa a tréner Dukly Jihlava): „Ihnačák bol v Sparte a veľmi chcel mať odkrútenú vojenčinu. Ve-del som, že má brata v Amerike. Dokonca som sa s ním zišiel na olympiáde v Lake Placid. Hovorili sme spolu a vyzvedal sa, či by bola šanca, aby bol Peter v národnom mužstve. Stoj čo stoj chcel ísť na vojenčinu, tak som ho vzal k sebe na dva roky do Jihlavy. Hned' na začiatku som mu povedal: Ty ,blbče' môžeš prísť do Jihlavy, ale musíš mi prisahat', že mi neutečieš z vojenčiny. Bol by to obrovský prúser, kardinálny malér. Zoberiem tā na svoje riziko, vybavím všetko, aby si s nami mohol cestovať aj do zahraničia, ale ked' zdrhneš... Dal mi na to ruku a musím povedať, že čo slúbil, to aj dodržal. Dal som k nemu do útoku Vládu Martinca, ktorý bol skúsený útočník a hrali skutočne veľmi dobre. Všetko bolo v poriadku, nemal som s ním najmenší problém. Tak sme tie dva roky ,převálčili' a išlo sa na šampionát do Fínska. V tom čase som ho už nemal v klube, tak ma až tak netlačila jeho situácia. Prišli sme do Helsínk a on hned' vzal roha. Veľmi sme nemohli vymýšľať, tak sme k Lukáčovi a k Libovi posunuli ďalšieho Slováka Dara Rusnáka. Ich spolupráca zafungovala veľmi dobre, a tak sa zrodil nový útok. Z pohľadu Slovenska legendárny útok. Prznám sa, že vtedy nám ani nenapadlo, že na štyri roky máme postarané o vynikajúcnu formáciu. Nakoniec sme odohrali výborný turnaj a získali sme striebro. A že na tomto šampionáte premiérovo nastúpila prvá formácia Fetisov, Kasatonov – Makarov, Larionov, Krutov? To som ani nepostrehol. To je pekná náhoda. Na jednom šampionáte sa dali dokopy dva legendárne útoky.“

MILAN NOVÝ (dlhoročný reprezentant a hráč Poldi Kladno): „Peťo sa išiel prejst po Helsinkách a už neprišiel (smiech)... Pán doktor Bukač si ma ako kapitána pozval na izbu, zapálil si ,doutník', dal si ,panáka' whisky a spýtal sa ma: ,Co budeme dělat, Milane?' Ja som mu s úsmevom povedal: ,No v prvom rade musíme hrat', pán doktor. A hrat', ako najlepšie vieme. Potom si myslím, že to zvládneme.' O novom zložení útoku sme sa rozprávali minimálne. Pán Bukač bol vynikajúci tréner, takže sa veľmi nevypytoval na názor iných. Samozrejme, ja ako kapitán som bol predĺženou rukou trénera. Vychádzali sme spolu výborne. Dôvera je základ. Potom je väčšia pravdepodobnosť, že je mužstvo úspešné. Samozrejme, že nás táto situácia zaskočila. Bola úplne iná doba ako teraz. Neostávalo nám nič iné, iba si so vzniknutou situáciou poradiť. Pochopiteľne, bol to smutný večer, lebo sme niečo podobné nečakali, ale taký je život. Na takýchto turnajoch sa stáva, že mužstvo príde o hráča, ale väčšinou pre chorobu či zranenie. Aj z toho dôvodu je tam hráč navyše. Ked' sú dobrí hráči, je dobrý aj tím. A ked' som chcel byť dobrý kapitán, tak sme si s touto situáciou museli poradiť. Aj preto si striebro ceníme.“

PAVEL RICHTER (dlhoročný reprezentant a hráč Sparty Praha): „Na tento moment si spomínam veľmi dobre. Predpoludním sme mali tréning a bol som prvý, kto sa o Peťovom úteku dozvedel od Vinca Lukáča. Streli sme sa v hoteli a Vinco mi vraví: ,Pal'ko, čo mám robiť – Peter si zobrajal veci a odišiel.' Vravím mu: ,No čo by si mal robiť...' Musíš ísť za Bukačom a povedať mu to.' My sme sa s niečím takým dovtedy nestretli.

Nezažil som, aby niekto emigroval z národného mužstva. Ak sa to udialo, tak len z klobového výjazdu. Pre všetkých teda bola Petrova emigrácia obrovským prekvapením. Už len preto, že Luděk Bukač zobrajal Petra do národného tímu, pretože mu dôveroval. Veľmi dobre vedel, že niektorí jeho súrodenci sú na Západe. Neskôr sme sa dozvedeli, že ho varovali – ak Petra zožerie na majstrovstvá sveta, tak pravdepodobne utečie. On ho napriek tomu vzal na šampionát, dôveroval mu, no Peter ho sklamal...“

PETER IHNAČÁK (bývalý reprezentant ČSSR, osiem sezón strávil v tíme Toronto Maple Leafs, v súčasnosti skaut Washingtonu Capitals): „*Vincovi som neustále opakoval, že utečiem z Helsínk, ale on mi neveril. Hovorím mu: ,Vinco, v pondelok som preč.’ Následne som mu vravel v utorok som preč, potom v stredu. Každý večer sa mi vysmieval, že dni utekajú a ja som stále tam. Denne od pondelka sme sa lúčili. Mohol ma udať, ale neurobil to. Nevedel som na sto percent, kedy pricestuje môj brat a kedy máme naplánovaný odchod. Hrával som zápasy s pasom a dvoma tisícami dolárov v hokejových nohaviciach. Deň po zápase so Švédskom išlo vedenie výpravy na veľvyslanectvo, hráči dostali vol’no. Ked’ som odchádzal v taxíku do prístavu, tak som ich všetkých videl pred hotelom, práve odchádzali na ambasádu. Vedenie výpravy sa o mojom úteku dozvedelo, až ked’ sa vrátilo do hotela a pri večeri zostala moja stolička prázdna. Mali sme štastie, ked’ sme prišli na lod’, že kontrolovali len lístky a nie pasy. Inak sa z Fínska nedalo utiecť. Potom som ešte zavolal Vincovi, že som na lodi a na ceste do Švédska. Pánovi Bukačovi som nevolal, na to som nebol pripravený. So Štátou bezpečnosťou som mal neustále problémy. Raz mi zobrajali pas a napísali mi, že som nepriateľom štátu a ohrozujem jeho bezpečnosť. To mal byť dôvod, prečo mi berú pas. Tak som skončil s hokejom a odišiel som do Popradu. Onedlho mi poslali predvolanie na súd, že mám absencie v práci a pôjdem do basy... Stále niečo. S Duklou Jihlava som mal ísť do Davosu na Spenglerov pohár. Pán Pitner si ma zavolal a hovorí: ,Peter mám dobrú správu. Hovoril som s ministerstvom obrany, povolí tí odjazd s nami.’ Mali sme vianočnú večeru pred cestou a na nej mi oznámil, že necestujem, ale cez Vianoce mi dal opušták na Slovensko. Mal som cestovať na olympijské hry do Lake Placid, už som sedel v lietadle, no v poslednej chvíli ma z neho vytiahli a zostal som doma. Pritom som bol som Spartou vo Švédsku a vrátil som sa.“*

Zrodil sa legendárny útok

Ihnačákov útek na Západ tak prinútil Bukača s asistentom Neveselým uvažovať nad zložením nového útoku. Ked’že išlo o slovenský útok a tréneri chceli zachovať určitú kontinuitu, tak veľa možností na výber nemali. Vol’ba padla na Dáriusa Rusnéka. Reprezentačnému trénerovi vtedy ani nenapadlo, že na štyri roky má s jednou útočnou trojicou vyriešené. Zrodil sa útok s číslami 29 – 18 – 11. „*V národnom*

Po emigrácii Petra Ihnačáka zaujal jeho miesto v slovenskom útoku i na izbe s Vincentom Lukáčom bratislavský center.

mužstve som k osemnáštke prišiel tak, že som si ju zobraľ po Mariánovi Šťastnom. Nedalo sa veľmi vymýšľať. U nás boli čísla iba do 30. V Slovane som mal pätnáštku, ktorú mi zasa dal Julo Haas, lebo bol jediný pravák v Slovane. A keďže ja som ním bol tiež, vol'ba padla na mňa," vysvetlil Daro.

„Keď som prišiel do reprezentácie, tak 21-ku mal Hlinka a to bol niekto. Vybral som si 29-ku a už mi zostala. Košickí fanúšikovia však majú v pamäti, že bratský útok Lukáčovcov nastupoval s číslami 14, 19 a 21,“ pohral sa s číslami Vincent Lukáč.

Igor Liba mal už od žiackych čias vysnívanú sedmičku, no po príchode do Košíc si toto číslo nemohol vybrať, lebo ho nosil Bedřich Brunclík. A v Košiciach si ju už ani nikto neoblečie, lebo ju vyvesili pod strop Steel Arény. „Najbližšie bola päťka, tak tá mi prischla. Striedal som ju s deviatkou. To boli 80. roky. V 90. rokoch som už nosil jedenáštku. Čo sa týka národného mužstva, tak spočiatku som mal tridsiatku, neskôr som si vybral jedenáštku. Padla mi do oka, darilo sa mi v nej, tak už mi zostala. Priznám sa však, že čísla som neriešil. V NHL som bral číslo, ktoré bolo voľné,“ hovorí Igor Liba.

Na štyri roky pokoj

Večerný duel klopal na dvere, takže dlho všetci kompetentní nemohli rozjímať nad rozliatym mliekom. Naštastie, súper z Talianska bol na úrovni tréningového partnera. Aj to s oboma prižmúrenými očami. Takže ani pri prípadnej dekoncentráции jednotlivcov nehrrazil výkonnostný ani výsledkový úlet. „*Sedeli sme s trénerom Bukačom, ktorý poznamenal: Jeden Slovák odešel, dáme vám ďalšího.*“ Prišiel k nám Daro Rusnák. Tréneri nás tak dali dokopy a mali na štyri roky istý útok, na ktorý sa mohli spolahnúť. Výkonnostný nárast bol obdivuhodný,“ vracia sa k zrodu formácie LRL Vincent Lukáč. „*Začalo sa nám daríť a už nás nechali spolu,*“ vráv Dárius Rusnák.

„Trénerova prvá reakcia bola, že dá dokopy slovenský útok, čo bola, podľa môjho názoru, správna vec. Napokon, slovenský útok tu bol aj predtým, iba Peter Ihnačáka nahradil Daro Rusnák, ktorý dovtedy nehrával pravidelne na tomto šampionáte. Peter i Daro mali podobný štýl hokeja, korčuľovania. Obaja boli strední útočníci, vedeli po držať puk a v správnom okamihu ho prihrať a obaja neboli veľmi rýchli. Typologicky si teda boli veľmi podobní. Tréner Bukač nemal príliš veľmi na výber, ak nechcel porozbíjať všetky útoky. Dá sa povedať, že od prvého okamihu sme si sadli. Už vtedy sme dobre vychádzali mimo ľadu, no tentoraz vzájomná previazanosť fungovala i počas zápasov. Paradoxne, my sme sa v hoteli vôbec nebaobili o tom, akým systémom budeme hrať, aby nám to spolu klapalo. Jednoducho sme vykorčulovali na ľad a fungovalo nám to. Všetci traja sme si výborne sadli. Asi to bol osud. Hoci sme na klubovej úrovni boli rivali, lebo už vtedy Slovan a Košice boli veľkými súpermi, v národnom mužstve sme tvorili super partiu. Navyše sme boli Slováci a v tom čase nás veľa v reprezentácii nebolo. Vlastne s nami bol už iba Dušan Pašek,“ konštatoval Igor Liba.

Dvaja sa vracali, tretí útočil

Prešovský rodák už načrtol, že Ihnačák s Rusnákom dvakrát neoplývali rýchlosťou. V tejto súvislosti sa mu v pamäti vynára nezabudnuteľná veta Vinca Lukáča, ktorý si Dáriusa Rusnáka vždy doberal: „*Daro, my sme sa už z útoku vracali do obrany a ty si vtedy začal útočiť,*“ smial sa pri týchto slovách Igor Liba. „*Je to pravda. My sme už dvíhali ruky, že ideme striedať, a Daro vtedy prišiel za nami do tretiny... Mal lýtku ako baletka. V živote nás nemohol dokorčuľovať do tretiny,*“ glosoval Vincent Lukáč a v dobrej nálade pokračoval: „*Daro mal vážne zranenie oka, po ktorom až tak dobre nevidel. Aj som mu v dobrom nadával, keď mi neprihral presne: ,Ty slepý. Ved' nedovidíš z jedného konca klziska na druhé.'* To je však pravda. Samozrejme, brali sme to s humorom.“

Majstrovstvá sveta v roku 1982 boli svojím spôsobom milníkom pre svetový hokej. Okrem zrodu legendárneho československého útoku Lukáč – Rusnák – Liba

vstúpila v Helsinkách na medzinárodnú scénu ešte legendárnejšia prvá formácia. Na MS za ZSSR po prvý raz nastúpila päťka Vjačeslav Fetisov, Alexej Kasatonov – Sergej Makarov, Igor Larionov, Vladimír Krutov. V tomto zložení privádzala táto päťica v nasledujúcich rokoch svojich súperov do zúfalstva. „*Priznám sa, že to som ani nevedel,*“ tváril sa prekvapene Igor Liba.

Kanadské hviezdy

To však ešte nebolo všetko. Vo Fínsku sa na MS predstavil 21-ročný kanadský mladíček Wayne Gretzky. Už vtedy budil oprávnenú pozornosť. Neskôr sa z neho stala najväčšia hokejová hviezda všetkých čias. Bol to prvy a zároveň posledný štart na majstrovstvách sveta v jeho bohatej hokejovej kariére. Domov sa vracal s bronzom. „*Vtedy sme o ňom veľa nevedeli. O NHL prichádzali iba sporadické správy, internet nebol, tak sme nemali poňatia, že nejaký hráč už v mladom veku láme*

Igor Liba sa teší z gólu do siete švédskeho brankára Göteho Wälitala.

nováčikovské rekordy. Mená ako Sittler, Ciccarelli, Gretzky, Gartner, Hawerchuk nám prakticky nič nehovorili. Brali sme ich, že sú to takí istí hráči ako my," vrazil Igor. Vtedy sa mu ani neprisnilo, že o pár rokov si v jednom útoku zahrá s najjagavejšou hviezdou – Waynom Gretzkým.

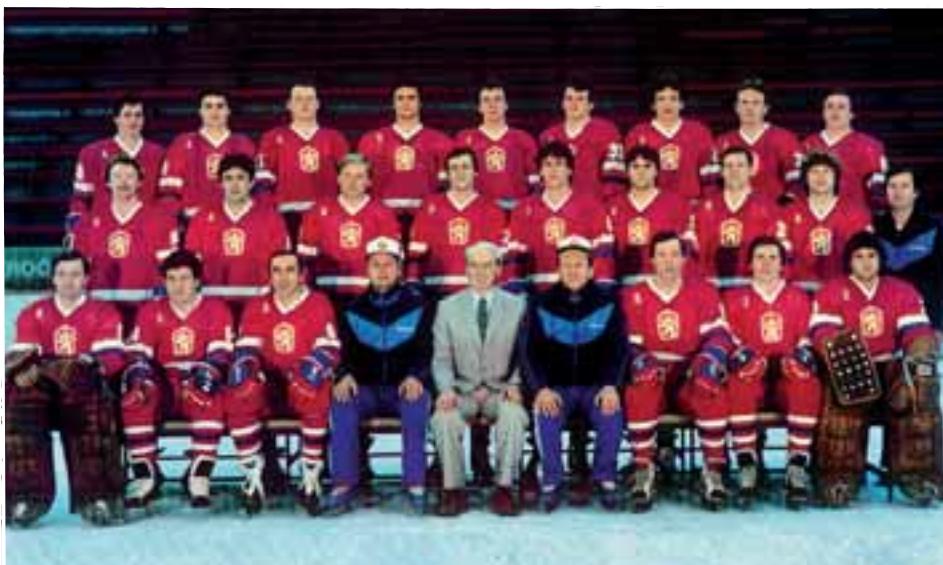
Vo Fínsku sa navyše hralo podľa nového herného systému, ktorý však platil len na týchto jedných MS. Osem účastníkov hralo systémom každý s každým. Mužstvo na poslednom mieste automaticky vypadlo do B-divízie. V základnej skupine sa udialo mnoho prekvapujúcich výsledkov. Už sme spomínali, že ČSSR prehrala z NSR 2:4. Talianko šokujúco neprehralo so zámorskými celkami – remizovalo s Kanadou 3:3 a senzačne zdolalo USA 7:5! Práve toto víťazstvo rozhodlo o tom, že USA zostúpili do B-kategórie!

Pre tímy na 5., 6. a 7. mieste sa šampionát skončil. Prvá štvorka zohrala ešte raz medzi sebou zápasy každý s každým. Pretože sa však priratúvali výsledky zo základnej skupiny, táto nadstavba mala vysoko formálny charakter v boji o titul majstra sveta. Základnú skupinu totiž bez straty bodu vyhrali Sovietsi so 14 bodmi, pred ČSSR a Švédskom po 9 bodov a Kanadou 8 bodov. Keďže pri dvojbodovom systéme za víťazstvo bolo v hre iba šest bodov, Sovietsi mohli odohrať finálovú skupinu na pol plynu.

Bezgólová remíza

Už po prvom zápase s Kanadou (6:4) si poistili zlato. V druhom zápase ČSSR zdolala Švédsko 3:2 po dvoch góloch Vinca Lukáča. Ten druhý padol tri a pol minúty pred koncom. Bolo to veľmi dôležité víťazstvo v boji o striebro. V druhých zápasoch finálovej skupiny hralo Československo s Kanadou. Javorové listy sa rýchlo ujali vedenia 1:0, no v druhej tretine v priebehu 35 sekúnd Lála a Liba otočili stav na 2:1. Kanada však streliala tri góly a nakoniec vyhrala 4:2.

Keďže ZSSR vyhral nad Švédskom podľa predpokladov 4:0, pred posledným dňom bola situácia za Sovietmi veľmi zamotaná. ZSSR jasne viedol bez straty bodu. Z 9 zápasov mal 18 bodov. Za ním nasledovala ČSSR s 11 bodmi, Kanada 10 a Švédsko 9. V predposledný aprílový deň 1982 vykorčulovali na ľad najprv Kanadčania so Švédmi. Presnejšie Gretzky proti Švédom. Budúca hokejová superhviezda už vtedy predvádzala neskutočné víťazné predstavenia. Zámorskí hráči vyhrali suverénne 6:0 a Gretzky okrem streleného hetriku zaznamenal ešte dve asistencie! Kanada sa tak dostala o bod pred ČSSR. Tá tak mala pred sebou obrovskú výzvu. Ak chcela striebro, musela proti ZSSR bodovať. Teda proti celku, ktorý dovtedy nestratil ani bod a všetko valcoval. Už pred zápasom sa viedli všelijaké reči. Vraj spriatelené bratské krajiny si navzájom pomôžu. Ved' ZSSR už o nič nešlo, zlato má isté. Tieto reči navyše podporil fakt, že do bránky nešiel Tretjak, ale Myškin. Blondavý brankár bol

Takto pózoval výber ČSSR pred MS vo Fínsku. V porovnaní s nasledujúcou fotografiou, na tejto figuruje aj Peter Ihnačák (v strednom rade celkom vľavo)

2. mieste. Určite sme sa však so Sovietmi nedohodli na výsledku. Či sa niečo pieklo po politickej linke, to neviem, ale medzi hráčmi k niečomu takému určite nedošlo. Hrali sme naplno, ako sa len dalo. Napokon, my sme v tom zápase mali aj dost šancí, len sme ich nepremenili. Samozrejme, po príchode domov padali rôzne otázky, najčastejšie, či sme sa dohodli s Rusmi,” uškŕnal sa Dárius Rusnák.

„Výsledok 0:0, vylúčení 1:1... Naozaj to môže na prvý pohľad vyzerat’ tak, ako keby obe mužstvá ani pri bránke neboli,” smeje sa Vincent Lukáč. Ked’ hovorí nasledujúce vety, preladí na vážny tón. „Za celú história v národnom tíme som nikdy nepočul jediné slovo od politikov, predsedu zväzu, ČSTV či trénerov, že výsledok bude taký a taký. A ešte proti Sovietom? Neexistuje! Celý národ vedel o určitej forme nevraživosti proti Sovietom. Ved’ stačilo pustiť hymnu pred zápasom a fanúšikovia už boli naštartovaní... Je však pravda, že najradšej som hrával proti ZSSR. Vraveli sme si: Rusi sú Rusi, na nich nemáme. Prehra sa očakávala vždy, my sme vo vzájomných zápasoch mohli len prekvapit,” podotkol Vincent Lukáč.

Inak povedané, nad ZSSR sa v tom čase mohlo zvíťazit’ raz za čas, ale nie víťaziť pravidelne. Rusi hrali technický hokej, chceli strieľať góly, preto menej bránili. Taktika na Rusov bola stále rovnaká – brániť, brániť a hrať na brejky. Otvorená hra by sa rovnala samovražde. Doslova by súpera prevalcovali. Čím dlhšie protivník držal dobrý výsledok, tým bol súper nervóznejší. „Dokonca som po rokoch zistil, že, ked’ Rusi neskórovali v prvej tretine, boli neskutočne nervózni. A bolo jedno, či sa tak deje

Po netradičnej bezgólovej remíze sme sa tešili zo striebra.

proti Československu, Švédsku či NSR. Ale späť k bezgólovej remíze. Pamätám si, ako tam behal medzi striedačkami Alan Eagleson, ktorý kričal a nadával, že sme sa dohodli na remíze. Čo je to vraj za hokej, a že hráme na 0:0. Opakujem ešte raz, neverím tomu, že by nám Rusi nechali remízu iba tak. Medzi nami bola veľká rivalita," hovorí Vincent Lukáč.

SPOMIENKY PO ROKOCH

LUDĚK BUKAČ (reprezentačný tréner Československa): „Výsledok 0:0 nie je pre hokej veľmi typický, ale stávajú sa aj také veci. Rozhodne však nemôžem povedať, že niekto z hráčov alebo z vedenia mužstva mal k ruskej výprave tak blízko, že by dokázal zariadiť takúto remízu. Stretnutia s Rusmi boli vždy vypäté. Nepamätám sa, že by tam vystrájal Alan Eagleson, ale pokojne to mohol hovoriť, lebo výsledok nenahrával Kanadánom do kariet.“

STANISLAV NEVESELÝ (asistent reprezentačného trénera Československa a tréner Dukly Jihlava): „Prirodzene, zniesla sa na ten zápas kritika zo všetkých strán, ako si ‚bratské národy‘ pomohli. U nás sa však o niečom takom nemohlo písat ani hovoriť. Pokojne sa to tak mohlo vyložiť, ale môžem potvrdiť, že o žiadnej nejakej dohode neviem. Ak si niekto myslí, že sme sa s kolegom Bukačom a Tichonovom dohodli na remíze, tak to je obrovský omyl. To jednoducho ani nešlo. Neexistuje, aby sme sa na niečom dohovárali. Dokonca si ani nemyslím, že by to išlo po politickej linke. S odstupom času si skôr myslím, že sa to možno upieklo medzi niektorými hráčmi. S Rusmi sme často hrali, chlapci sa

navzájom poznali, preto si myslím, že skúsenejší hráči, ktorí sa spolu roky stretávali na lade, mohli ovplyvniť chod udalostí tohto stretnutia. Napokon, Rusi si tiež uvedomovali, aká je situácia pred týmto duelom. Tam ani nebolo potrebné nejakých slov.“

LADISLAV SVOZIL (reprezentant a hráč Vítkovíc): „S Rusmi sa nedal hrať otvorený hokej. Vždy to bolo vyslovene o obrane. Kto strelil prvý gól, mal obrovskú výhodu a nádej na dobrý výsledok. Aj preto v tom čase z toho pramenili také výsledky.“

MILAN NOVÝ (dlhorocný reprezentant a hráč Poldi Kladno): „Zápasy so Sovietskym zväzom boli vždy ťažké. V prvom rade musel zachytať brankár. Bez toho to jednoducho nešlo. Museli sme i výborne brániť a byť čo najefektívnejší v koncovke. Proti Rusom vždy platilo, že ich môžete raz-dvakrát poraziť, ale nie pravidelne porážať. Tím trénera Tichonova bol veľmi silný a tituly majstra sveta, vyrábal' ako na bežiacom páse. Proti nim musíte mať i šťastie, ale to k tomu patrí. Samozrejme, že sme zaregistrovali reči o tom, že to bolo dohodnuté, aby prvé dve priečky brali krajiny východného bloku, ale všetko sú to názory v štýle – jedna pani povedala... Zoberte si MS 1977 vo Viedni, kde sme získali zlato. Sovietsi zdolali vo finálovej štvorčennej skupine Kanadu, ktorá nakoniec skončila štvrtá, 8:1. V posledný deň turnaja nám stačilo poraziť Kanadu a mali by sme zlato vo vrecku. My sme však od nich dostali osmičku a ešte niečo od cesty, lebo to bolo veľmi tvrdé stretnutie! Všetci boli presvedčení, že ZSSR bez problémov zdolá Švédov a získa titul. Išli sme do izieb a vraveli sme si, že sme si prehrali šancu na obhajobu zlata z Katovíc. Prišlo však k veľkému prekvapeniu, lebo favorit prehral 1:3. Striebro tak brali Švédi a Rusom zostal bronz. Na takej úrovni žiadne dohody neexistujú. To sú iba fanúšikovské reči pri pive. Hráči sa sústredujú iba na svoj výkon. Alebo iný príklad – MS v Prahe 1978. Celý čas sme hrali výborne, všetci čakali, že zavŕšime majstrovský hetrik, no nakoniec o jediný gól sme prišli o zlato, ktoré zobraza zborná. Vždy sa vynoria fámy a zaručené informácie, no sú to iba výmysly.“

PAVEL RICHTER (dlhorocný reprezentant a hráč Sparty Praha): „Celý národ si myslí, že to bola dohovorená remíza! Nič také však nebolo. My sme s Rusmi ani neboli v kontakte. Rusi spali vždy v inom hoteli ako ostatné tímy. To je jedna vec. Druhá – dohovoriť sa na výsledku 0:0 je nezmyselná záležitosť! Ja som mal napríklad obrovskú šancu proti Myškinovi. Veľmi dobre si pamätam, že som zo strany urobil poloblafák a trafil som časť hokejky nad vyrážačkou. Obrovská šanca. Krútil som hlavou, ako tam ten „blbec“ dal tú hokejku a ja ako som ju ako „blbec“ trafil. Priletelí sme do Prahy a s nami nikto nehovoril! Boli sme druhí na svete a pre nikoho sme neboli zaujímaví. Prišiel som domov, zašiel som na pivo a ani tam skoro nikto so mnou neprehovoril. Až kým niekto neutrúsil: „To je tak, vole, když se domluváte s Rusákama na výsledcích.“ Až vtedy mi vlastne došlo, prečo s nami celý národ nehovorí. Môžem potvrdiť, že to tak nebolo. Nikdy predtým a ani nikdy potom. Dohovoril's Rusmi sa nikdy ani nedalo. Treba si uvedomiť, že oni už boli predčasne majstrami sveta. V ten deň už teda boli v meste. Neskôr sme sa dozvedeli, že boli tri hodiny na nákupoch. Pravdepodobne nás podcenili a neboli vo víťaznej náladе. Im už vlastne o nič nešlo a nastaviť motiváciu je potom veľmi náročné.“

Po návrate výsluchy na ŠtB

Návrat domov bol smutno-veselý. Striebro sice potešilo, keďže rok predtým získał tím ČSSR bronz, no výprava sa domov vrátila o jedného hokejistu menšia a to bol problém. V tom čase dosť veľký problém. „Hned po príchode domov nás čakali výsluchy. Klasický scenár Štátnej bezpečnosti. Posadili ma pred stôl, zasvetili lampu a namierili mi ju rovno do tváre. Nasledovali otázky, či som vedel, že plánuje útek, ako k nemu došlo a podobne. Veľa som sa na výsluchu nezdržal, lebo som nič nevedel, tak sa odo mňa nič nedozvedeli,“ vrável Igor. „Mňa nevypočúvali. Ja som nič nevedel,“ dodal Dárius Rusnák.

Svoje si užil aj Vincent Lukáč. Štátnej bezpečnosti ho vypočúvala štyri hodiny. Stále dookola sa ho tajní snažili zlomiť. Ako je možné, že nič nevie, keď s ním spal v jednej izbe. Ako je možné, že nič nezistil. Vincent Lukáč sa neustále bránil slovami, že o ničom netušil. Ved' by mu Peter určite nepovedal, že sa chystá utieť. O takýchto veciach sa vraj nerozpráva. „Stále tlačili na mňa, že som vedel o jeho pripravovanom úteku. Priznaj sa! Vedel si, že utečie! Prečo si nič nepovedal?! Neustále som opakoval: Myslíte si, že mi povedal – teraz utekám? Mal nejaké telefonáty, ale nemal som ani poňatia,

Slovenské kvarteto zľava Vincent Lukáč, Dárius Rusnák, Dušan Pašek a Igor Liba malo na palube lietadla radosť zo zisku strieborných medailí.

s kým hovoril.‘ Na rad prišla káva a výsluch pokračoval od začiatku. ,Ešte raz, ako to bolo? Akože, nič nevieš? Ved’ to ani nie je možné! Ved’ si s ním bol na jednej izbe! Musel si niečo vedieť! Prečo si nič nepovedal?’ Krútili sme sa na mieste stále dookola a stále na mňa tlačili, aby som sa priznal... Bolo to Petovo rozhodnutie a ja som ho rešpektoval. Bol mi ako brat. Držal som slovo, nič som neprezradil. Čo som mal bežať za kompetentnými a vrvat’ im, že teraz nasadá na lod’? Ved’ ja som sám neveril, že sa odhodlá na útek a že mu to nakoniec aj vyjde. Po čase sa mi potom Petó podákoval, že som dodržal slovo a nikomu som nič nepovedal,“ spomína na krušnejšie chvíle Vincent Lukáč.

Peter Ihnačák neboli zdáleka jediný hokejový prípad emigranta. Mnoho hokejistov utieklo na Západ – bratia Šťastní, Petr Klíma, František Musil, David Volek, Michal Pivoňka či Petr Svoboda. Ale zo seniorských majstrovstiev sveta utiekol z tímu iba Peter Ihnačák.

Ani Goulet ho nezlomil

Už sme načrtli, že Dárius Rusnák sa po vážnom zranení oka nielen dostał na MS, ale ako druholigový hráč dokonca podpísal zmluvu s klubom NHL Quebec Nordiques.

Chýr o výbornom hokejistovi sa rýchlo rozniesol až do zámoria. Presnejšie do kanadského Quebecu. Funkcionárov tamojších Nordiques upozornili na šikovného stredného útočníka jeho bývalí spoluhráči zo Slovana – bratia Šťastní, ktorí emigrovali do zámoria. Generalita klubu na čele s prezidentom Marcelom Aubutom preto neváhala a hoci vedela, aké zranenie má za sebou, vycestovala za ním do Helsínk na MS v roku 1982. Aj pri Rusnákovi predpokladala podobný scenár príchodu – emigráciu, čiže útek. Vo Fínsku sa nič také nekonalo. Došlo však k podpisu päťročnej zmluvy s Quebecom. Každý rok mal dostať 170 000 dolárov! V súčasnosti nad touto sumou iba mávneme rukou, no pred 35 rokmi to boli pre našinca obrovské peniaze. Mimochodom, bolo to ešte o niečo viac, ako zarábala budúca superhviezda klubu i NHL Peter Šťastný. Podľa inflačnej kalkulačky zodpovedala táto suma v roku 2020 hodnote 455 702 dolárov. „*O rok na MS v Nemecku som sa stretol s ikonou Quebecu Nordiques Michelom Gouletom, ktorý hral za Kanadu. Chalani mu práve predávali krištál a Michel mi povedal, aby som utiekol, že v Quebecu mi bude dobre. Aj on ma tiahal do Kanady,*“ usmial sa Dárius Rusnák. Ako vlastne dochádzalo k podpisu zmlív s klubmi NHL, ked’ sa všetko robilo v tajnosti? „*Zástupcovia Quebecu prišli za mnou do hotela v Helsinkách, kde sme boli ubytovaní. Nebolo to jednoduché, lebo ,očko’ chodilo stále za nami a vypytovalo sa na všetko možné. Vtedy podpísal kontrakt s Nordiques aj Vinco. Neskôr z toho mal problémy. Po MS 1985 totiž išiel do nemeckého Rosenheimu a musel sa vykúpiť zo zmluvy,*“ hovorí Dárius Rusnák o momente, ktorému sa ešte budeme venovať.

Igor Liba a Dárius Rusnák pred brankárom Myškinom.

Nedočkali sa

Dárius Rusnák sa tak po necelom roku znova skláňal na vhadzovanie proti Gretzkému. Hral proti nemu na Kanadskom pohári 1981 a stretli sa aj v Helsinkách. Ešte viac sa mu však do pamäti vryl iný center Kanady – Bobby Clark. „Ja som vtedy dvakrát vystrelil priamo z buly. Ked' potom bolo vhadzovanie v kanadskom obrannom pásme, tak sa Bobby otočil k brankároví a upozorňoval ho: ‚Dávaj pozor, lebo strieľa priamo z buly.‘ Skoro som mu dal gól.“ Túto príhodu spomína Dárius Rusnák preto, lebo Bobby Clark si československého centra dobre zapamätał. Ked' mu neskôr vypršala zmluva s Quebecom, ktorá sa nikdy nenaplnila, tak v roku 1987 ho draftovala Philadelphia Flyers. Generálny manažérom Flyers neboli nikto iný ako Bobby Clark. Ani on sa však Dara vo svojom klube nedočkal.

„Ja som mal počas každých majstrovstiev sveta a sústredení ponuky do zahraničia i na emigráciu. Záviselo od povahy človeka. Keby som chcel, neboli problém emigrovať,“ zamyslel sa Igor a pokračoval v začatej téme: „Do cudziny s nami síce chodil tajný agent ŠtB, ktorý vystupoval v rôznych funkciách. My sme vedeli, kto je, a on vedel, že my vieme. Bol to celkom sympatický chlapík, no nemal šancu ustrážiť všetkých hráčov. Chodili za nami rôzni skauti a on nemal šancu všetko ustriechnúť.“

Skauti ako pijavice

Ako to celé prebiehalo? Hráči išli na nejaké nákupy do mesta a skauti si ich vystopovali. Lákali ich na peniaze. „Napríklad za podpis zmluvy nám slúbovali 300 alebo 500 dolárov. Tlmočníka sme nepotrebovali. Skautmi boli Slováci a Česi. Jeden z nich sa volal Katona. Ten vábil viacerých reprezentantov. Doslova niekedy za nami chodili ako pijavica. Raz sme si sadli a oni predo mnou otvorili kufor a v ňom plno peňazí. Tak ma lákali do Calgary. „Podpiš, vraveli mi. Ja som však odmietol, nič som nepodpísal. Bolo to bezprostredne po olympiáde v Sarajeve. Len tak na mňa pozerali. Vôbec netuším, koľko dolárov bolo v tom kufríku – 100 000? 200 000? Neviem. V tom čase to pre nás bola závratná suma. Stačilo prikývnut’ a vybavili by aj emigráciu. Stačilo iba naznačiť a okamžite by začali pracovať na útek. Nad emigráciou som však nikdy nepomýšľal. Ani s manželkou sme sa na tú tému vôbec nebavili,“ podotkol Igor.

Hlavu v smútku mali z kvázimanažérov aj reprezentační tréneri. S pribúdajúcimi rokmi rástlo aj sebavedomie týchto „skautov“ a postupne sa ani nepokúšali nejakým spôsobom zakamuflovať svoje úmysly. V sezóne pred domácom šampionátom v Prahe ich počinanie už miestami prekračovalo únosnú hranicu. Nikto s tým však nič nemohol robiť. „Katona a Balogh jazdili za mužstvom všade po Európe a lákali ich do zámoria. Boli doslova ako pijavice. Chlapci boli z ich aktivity úplne mimo. Strašne ich tie medové motúzy nahlodali. Najhoršie na tom bolo, že to ani nešlo zastaviť. Jednoducho to ani nemalo cenu a museli sme sa s tým zmieriť. Oni na svoje cesty po svete dostali peniaze, ktorými si hradili výdaje i ubytovanie v hoteloch, kde bývali mužstvá,“ opisuje vtedajší stav reprezentačného trénera Luděk Bukač.

Majstri presiloviek

Vincent Lukáč a Igor Liba si na ľade výborne rozumeli. Mali pripravené aj signály. Jeden presilovkový vymyslel Vincent Lukáč. Celý čas sledoval a špekuloval, ako hrať presilovku efektívnejšie. Nedalo mu spávať rozostavenie v tretine a hlavne moment, že jeden hráč musí byť predsa neustále voľný! „Osobne som nakresnil trénerovi Bukačovi, ako by sme chceli hrať presilovky. Jeden presilovkový signál som mal v Košiciach, keď som hral s Jožom a Brunclíkom, respektíve s Faithom, a druhý som vymyslel v národáku. V reprezentácii sme však využívali oba varianty. Nebudem daleko od pravdy, keď poviem, že nám vyšlo 90 percent presiloviek. Teda šanca ako zvon, alebo gól. Túto presilovku od nás odpozerali Rusi i Švédi. Nebola neprehliadnutelná, naopak, jej systém bol rýchlo rozpoznateľný. Vyžadoval si však hokejovú zručnosť a majstrovstvo. Ak jeden hráč nedokáže prihrať druhému cez hokejku alebo medzi korčule, je technicky slabý. My sme v tomto smere nemali najmenší problém.

Výborne sme si sadli aj s obrancami. Za nami hrali Edo Uvíra s Radom Svobodom a musím uznať, že to bola super dvojica. Edo bol fantastický chlapec. Jednak bol silný a aj korčuliarsky perfektný. Pri presilovke pôsobil ako štvrtý útočník. Pointa signálu spočívala v tom, že sme sa za 10-15 sekúnd museli dostať do tretiny, čo sa nám v pohode darilo. Stále som si vravel, že jeden hráč musí byť volhý. Samozrejme, iba vtedy, ak sa sám nezašije pri presilovke a postaví sa k obrancovi. Vytvorili sme teda líniu a na tri prihrávky sme si vytvorili stopercentnú šancu," nadchýnal sa Vincent Lukáč. Pri týchto dvoch nacvičených signáloch bolo dôležité aj držanie hokejky. Vincent Lukáč mal šťastie, že na klubovej i na reprezentačnej úrovni bolo rovnaké. Vincent Lukáč bol ľavák na pravom krídle a praváci boli i jeho brat Jožo na opačnom krídle a Bédo Brunclík. Identické to bolo aj v národnom tíme – Dárius Rusnák s Igorom Libom boli praváci. „Neuveriteľná zhoda náhod. Presilovky nám vychádzali jedna radosť. Tréner Bukač žasol. Keď sme mali výhodu presiloviek, už nás posielal na ľad. Z dvoch signálov nám jeden určite vyšiel. Pokial' človek trochu rozmyšľa na ľade a nie je vyslovený baran, tak podobnú presilovku musí zvládnuť. Zvlášť v súčasnosti, keď sa útočné tretiny zväčšili o 1,5 metra. Pri dnešnom luxusnom priestore v tretine sú hráči pri presilovkách neskutočne zvýhodnení.“

Liba striedal Lukáča

Po úspešnom šampionáte nasledovali zaslúžené dovolenky a uvažovanie nad tým, ako ďalej v novej sezóne. Igorovi Libovi uľahčil myšlienkové pochody asistent reprezentačného trénera Stanislav Neveselý, ktorý na klubovej úrovni viedol v tom čase elitný tím v ČSSR Duklu Jihlavu. Už počas šampionátu Igora neraz podpichol, ako sa naňho teší v nasledujúcich dvoch sezónach. Košické krídlo totiž čakala dvojročná vojenčina na Vysočine. Vlastne striedal Vinca Lukáča, ktorý sa z vojenčiny vrácal do Košíc. O Igora Libu bol súčasťou medziarmádnymi klubmi, takže mala právo prvého výberu.

Igor Liba narukoval na mesiac do Liberca a potom sa stáhoval do Jihlavy. Tá v tom čase kraľovala československému hokeju, takže ani veľmi neprekvapilo, že sa po dvoch sezónach vrátil do Košíc s dvoma majstrovskými titulmi. Už v tej prvej si v 43 zápasoch zaknihoval 45 bodov (27 gólov + 18 asistencií).

Vincent Lukáč po návrate do Košíc žiaril ešte viac. Odohral súčasne o zápas menej ako Igor Liba, no 68 bodov za 49 gólov a 19 asistencií bolo famóznym číslom.

Ani Dárius Rusnák príliš nezaostával. Slovan sa po roku vrátil do najvyššej súťaže a v 42 zápasoch nazbieral 33 bodov (19+14).

Nikto pre tieto skvelé štatistické ukazovatele nepochyboval, že majstrovstvá sveta v Nemecku v roku 1983 budú znova v znamení útoku Lukáč – Rusnák – Liba.

6. MS 1983 – DRUHÝ ŠAMPIONÁT, DRUHÉ STRIEBRO

Kým vo Fínsku dali Bukač s Neveselým príležitosť šiestim debutantom na MS, o rok neskôr boli dokonca siedmi nováčikovia: Hašek – Benák, Musil – Válek, Růžička, Caldr, Černý.

Dejiny sa však prepisovali v súvislosti s nomináciou Miroslava Dvořáka. Po prvý raz totiž československí tréneri povolali do reprezentácie profesionála. Dvořák mal za sebou vydarenú sezónu vo Philadelphii. V 80 zápasoch získal 37 bodov (4+33), čo na európskeho obrancu vôbec neboli zlé čísla. Naopak, boli skvelé.

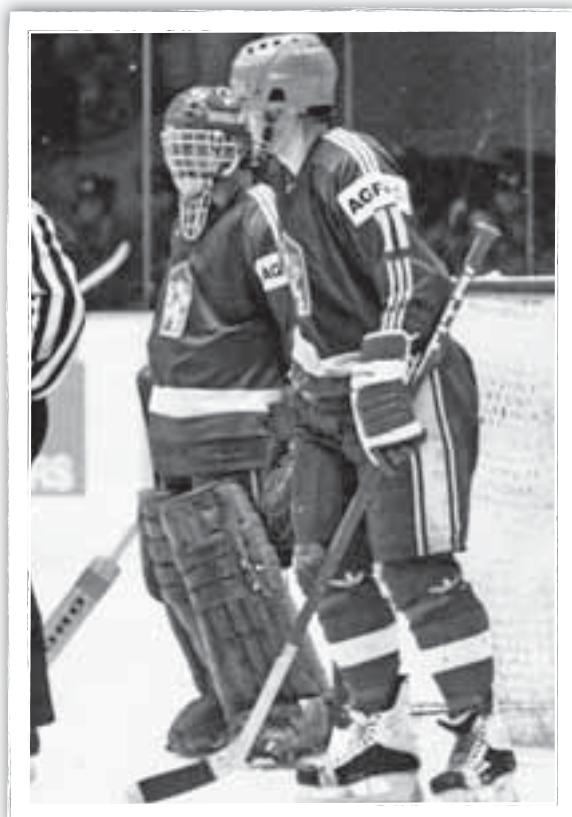
Slovenský trojlístok na prechádzke v Mnichove – zľava Vincent Lukáč, Dušan Pašek a Dárius Rusnák.

Kapitolou samou osebe bol Dominik Hašek. Vtedy 18-ročný mladík odchytal turnaj MS do 20 rokov v Leningrade (terajší Petrohrad) a tešil sa zo striebra. Mesiac pred seniorskými MS boli na programe MS do 18 rokov v Nórsku. Aj na tých mal štartovať Hašek (ČSSR skončila tretia), no Bukač to už zatrhol, aby si talentovaný brankár oddýchol pred MS v Nemecku. Absolvovať tri svetové šampionáty v krátom časovom sledne, to by už bolo niečo!

Úvod šampionátu vychádzal podľa predpokladov. Fínsko sme v otváracom stretnutí zdolali 4:2, keď sa raz presadil aj Dárius Rusnák. Duel s NDR bol povinnou jazdou – 6:1. Po jednom góle streliili všetci traja z legendárneho útoku. Potešilo aj víťazstvo 4:1 nad Švédskom, keď sa znova jedným gólom presadil Rusnák.

Začínal v obleku, končil v tričku

Potom však nasledovali dve prehry – 1:3 s Kanadou a 1:5 so ZSSR. „*Hetrik nám strelil Marcel Dionne. Veľmi šikovný malý pravák. Dobre si naňho spomínam,*“ pokyvoval hlavou Vincent Lukáč. Proti Sovietom skóroval opäť Dárius Rusnák. Kedže Švédi zdolali Kanadu a v hre bolo NSR, zrazu ČSSR začala lavírovať nad čiarou postupu do finálovej štvorky. Nasledoval duel s NSR a nočná mora z Helsínk zasa začala ožívať. Proti západnému susedovi sa hráči ČSSR vytrápili až do krajinosti. Vzájomný duel mal rozhodnúť o postupe do finálovej skupiny. Po prvej tretine ČSSR prehrávala 0:1, no v polovici zápasu už viedla 3:1, keď raz presne trafil aj Igor Liba. Nemci však v poslednej tretine vyrovnali a od 48. minúty to bol neľútostný boj až do konca. Československu stačila aj remíza a tú nakoniec

Brankár Jiří Králik bol dlhorčnou jednotkou v bránke Československa. Igor Liba neboli o nič menšou oporou reprezentácie.

udržalo. Mimochodom, na nemeckej strane sa opäť blysol prvý útok. V štatistikách gólov a asistencií sa na strane NSR objavovali iba mená Kuhl, Kühnhackl, Steiger, pričom obrovitánsky Eric Kühnhackl zaznamenal hetrik. Po roku sa teda situácia zopakovala. „Asistent trénera Standa Neveselý začínať zápas v obleku a končil ho v tričku... Taký bol nervózny. Záver bol hektický, vyše 10 000 divákov v mníchovskej Olympijskej hale šalelo. Nenormálna atmosféra,“ spomína Igor Liba. „Nielenže bol Standa v tričku, ale ešte mal aj porezané ruky od plexiskla. Neustále jazdil za striedačkou s rukou na plexiskle. A tak to aj vyzeralo... Bolo veľmi teplo. Hrali sme v Mníchove a na ľade bolo plno vody. Neskutočné podmienky. Normálne sme v Olympijskej hale korčuľovali po vode. Nehrali sme zle, no Nemci sa na nás znova vytiahli. Od prehry nás zachránil výborný výkon Jirka Králíka. Erich Kühnhackl nám strelič tri góly a mali sme veľké šťastie, že sme uhrali remízu,“ zalobil v pamäti Vincent Lukáč.

Kühnhackl si s nimi robil, čo chcel

Zaujímavostou je, že päť mesiacov predtým v decembri na Cene Izvestijí zdolali hráči Československa tím NSR vysoko 11:2, pričom elitný útok strelič sedem gólov – Vincent Lukáč dosiahol hetrik, Dárius Rusnák a Igor Liba dali po dva góly! „To som tiež nechápal. V Moskve sme ich rozbili na franforce, príde šampionát a znova sme sa s nimi trápili... Takmer sme nepostúpili zo skupiny. Erich Kühnhackl si s nami robil, čo chcel. Keby využil ešte jednu z množstva šancí, vracali by sme sa domov s hanbou. Tak nám remíza pomohla k postupu do finálovej štvorky. Mne navyše v tom zápase zlomili malíček. Obviazali mi ho a hral som až do konca šampionátu. Ešte som so zlomeným prstom strelič po góle Kanade aj Švédom. Nakoniec nechýbalo veľa a mohli sme sa domov vraciať so zlatom. Ved Rusom k prvenstvu pomohlo len lepšie skóre, keď vytieskali Kanadčanov,“ dodal Dárius Rusnák.

SPOMIENKY PO ROKOCH

LUDĚK BUKAČ (reprezentačný tréner Československa): „Stretnutie s NSR bolo nesmierne náročné. Bol to kritický zápas. Nemci si na nás veľmi verili. Je však pravda, že vtedy mali výbornú generáciu hráčov. Navyše v domácom prostredí boli zdravo námotivovaní. Veľmi nám vtedy pomohol Jirka Králík, ktorý pochytal i nemožné. Iba vďaka nemu sme nakoniec uhrali remízu.“

STANISLAV NEVESELÝ (asistent reprezentačného trénera Československa a tréner Dukly Jihlava): „Neskutočný zápas. Vedeli sme, že potrebujeme minimálne remízu, no my sme hrali ten zápas na prehru... Králík vychytal neuveriteľné situácie. Dokonca zmaril dva-tri samostatné nájazdy Kühnhackla. Len Jirkovi môžeme ďakovať, že sme

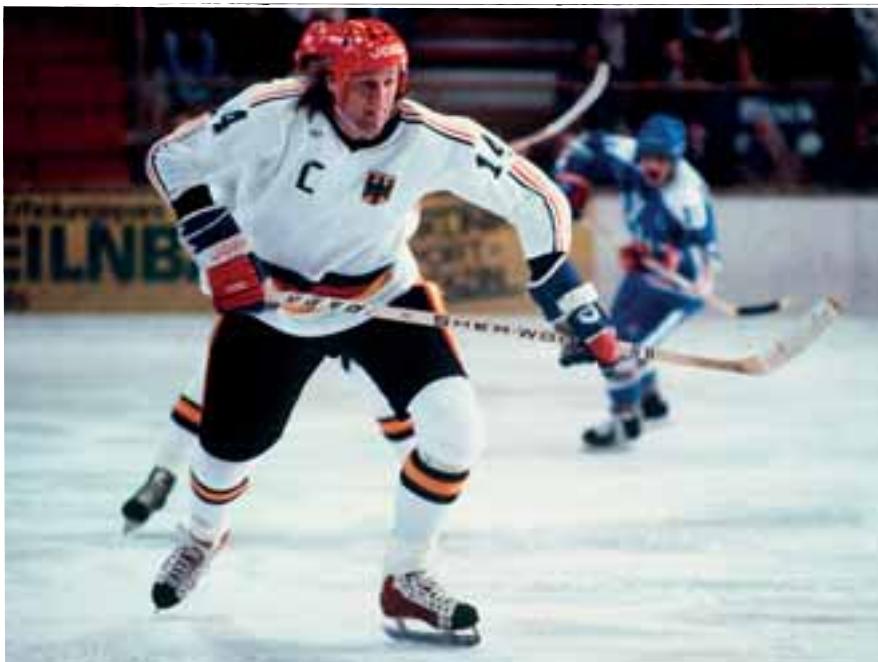
nakoniec uhrali remízu. Strašne sme sa natrápili. Odniesla si to aj moja ruka. Pretože som malý a chcel som vidieť na ľad, musel som si vyskočiť na lavicu a vždy som sa pri tom chyтал za hranu plexiskla. Ako som tak nervózne behal po striedačke, tak ruka mi takto jazdila aj po plexiske. Doslova som si ju porezal. Inak, pamäťám si, že bolo veľmi teplo. V Mníchove dokonca stála voda na ľade. Ľadová plocha bola vo veľmi zlom stave.“

PAVEL RICHTER (dlhorocný reprezentant a hráč Sparty Praha): „Šampionátom sme prechádzali s veľkými problémami. Začali sme sice víťaznými zápasmi, no prišli prehry s Kanadou, Rusmi a opäť sme odohrali drámu s NSR. Kühnhackl nám streli tri góly a boli sme blízko vyradenia z vedúcej štvorky. Nemci si nás pekne podali aj logisticky. My sme totiž deň pred zápasom s nimi v Mníchove končili večer stretnutie s Rusmi v Dortmunde, kde sme prehrali 1:5. Čakal nás presun autobusom skoro 500 kilometrov do Mníchova. Všetko to bolo dobre načasované, aby sme boli dostatočne unavení. Hoci sme viedli 3:1, potom sme úplne odišli fyzicky. Pár sekúnd pred koncom mal Kühnhackl vyloženú možnosť, keď som mu ľahol do strely, trochu som tečoval puk a Jirko Králík skvele zasiahol. Boli sme pári sekúnd od prehry. Aká tenká je hranica medzi úspechom a neúspechom. Pár sekúnd a nepostúpili by sme do prvej štvorky. A nakoniec sme sa vrátili znova so striebrom.“

Obor s priateľskou povahou

Mimochodom, keď už spomíname najlepšieho nemeckého hokejistu 20. storočia Ericha Kühnhackla, stojí za to sa pri ňom pristaviť. Obra na korčuliach, ktorému do dvoch metrov chýbali štyri centimetre a vážil bezmála metrák, ste na ľade nemohli prehliadnúť. So štrnástkovou na drese a so svetlými vlasmi odstávajúcimi spod prilby pri svojej veľkej bojovnosti doslova naháňal strach. „Tak pôsobil iba navonok. Inak to bol veľmi priateľský človek. Naprieek svojej úctyhodnej postave používal veľmi malú hokejku. Až neprimerane malú k svojej postave. Preto aj na ľade stále pôsobil tak zhrbene. Korčuliar však bol perfektný, mal dobrú strelu a vedel sa aj natlačiť pred bránku. Zastaviť ho bolo nesmierne náročné. Keď nabral rýchlosť, mantinely prašťali. Opakujem však, bol to veľmi férový človek. Veľakrát sme sa aj porozprávali. Keď som neskôr hral v Rosenheime, on pôsobil v Landshute. Vždy sme prehodili zopár slov,“ pochválil svojho súpera Vincent Lukáč. „S Erichom sa poznám. Na ľade pôsobil veľmi robustne, ale pritom nehral vyslovene do tela. Skôr to bol technický hokejista. Pochopiteľne, keď sa raz do niekoho oprel, tak súper pocítil jeho kilogramy. My sme sa niekol'kokrát stretli na rôznych zápasoch. Raz dokonca na juniorských majstrovstvách sveta v Kanade, kde hral môj syn Ondrej. Stále si máme čo povedať,“ podotkol Dárius Rusnák.

Erich Kühnhackl bol rodákom z obce Citice, nedaleko českého Sokolova. Do Nemecka odcestoval v roku 1968, tesne pred dovršením 18 rokov. Vedel teda per-

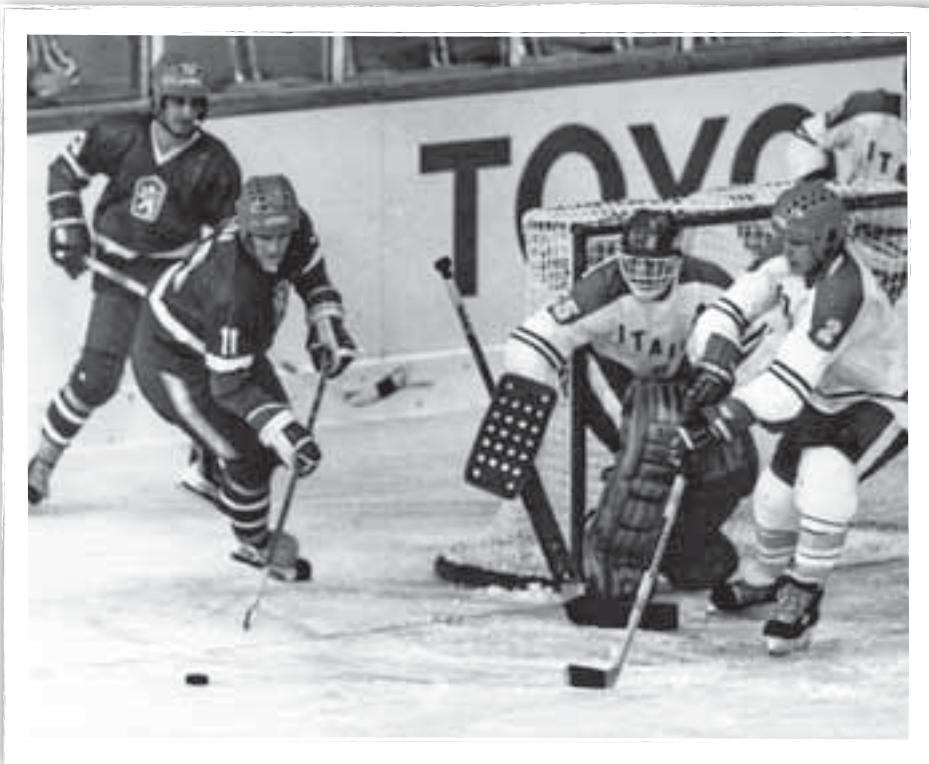

Zhrbený obor Erich Kühnhackl. Jeho syn Tom hrá za New York Islanders. S Pittsburghom Penguins získal dva Stanley Cupy.

fektne po česky. V bundeslige urobil parádnú kariéru. V dresoch Landshutu a Kölnu odohral 774 zápasov, v ktorých nazbieral 1 431 bodov (724 gólov a 707 prihrávok)! V sezóne 1979/80 vytvoril rekord bundesligy, ktorý tak nikto skoro neprekoná. V 48 zápasoch zaznamenal 155 bodov (83+72)! V 22 zápasoch streľil štyri a viac gólov! Stal sa štyrikrát majstrom Nemecka. Štartoval na troch OH (bronz 1976) a desiatich MS. V 211 medzištátnych zápasoch nastrieľal 131 gólov.

Druhí iba o skóre

Posledný duel v základnej skupine proti Taliansku niesol všetky znaky regeneračného tréningu a príznačné k tomu bolo aj skóre (11:0). Vincent Lukáč si vylepšíl strelecké štatistiky a blysol sa hetrikom. Potom už nasledovali boje vo finálovej skupine. Tá bola identická ako na MS vo Fínsku rok predtým. Menšia zmena však nastala. V Mníchove, Dortmunde a Düsseldorfe sa totiž výsledky zo základnej skupiny ďalej nezapočítávali. Sovietom sa to dvakrát nepáčilo, no nič s tým nenarobili. „Myslím si, že to bol najspravodlivejší systém. Bolo iba osem tímov. V základnej časti

Igor a za ním Vincent pred talianskou bránou.

hral každý s každým, potom sa to seklo a najlepší štyria si to medzi sebou rozdali ešte raz, no začínali od nuly. Toto pravidlo urobili najmä kvôli ZSSR, pretože zborná by niekedy mala dostatok bodov na zlato už po základnej časti. Zlé výsledky sme teda nechali v základnej skupine a začali sme hrať odnova,“ uškrnul sa pri spomienke na hrací systém vtedajší asistent trénera Stanislav Neveselý.

Základnú časť vyhrali suverénne Sovieti bez straty bodu. Na konte ich mali štrnásť a boli prví pred Kanadou s desiatimi bodmi a deväťbodovými mužstvami ČSSR a Švédska. Aj z tohto výpočtu je zrejmé, v akej výhode by boli pri zachovaní predchádzajúceho systému.

Finálová skupina sa však začínala od nuly. ZSSR porazil Švédov 4:0 a ČSSR nastúpila proti Kanade. Kým v základnej skupine hráči ČSSR viedli po I. tretine 1:0 po Lálovom góle a Kanadania otočili zápas až v tretej tretine po troch góloch v rozpäti desiatich minút, vo finálovej skupine sme si už dali väčší pozor. Skóre stretnutia otvoril znova Jiří Lála. Expresne už po 14 sekundách hry. Onedlho ten istý hráč pridal druhý gól. Do prvej prestávky Hartsburg ešte znížil, no v druhej časti hry Rusnák, Kadlec a Růžička priniesli na naše hokejky potrebný pokoj. Po dvoch tre-

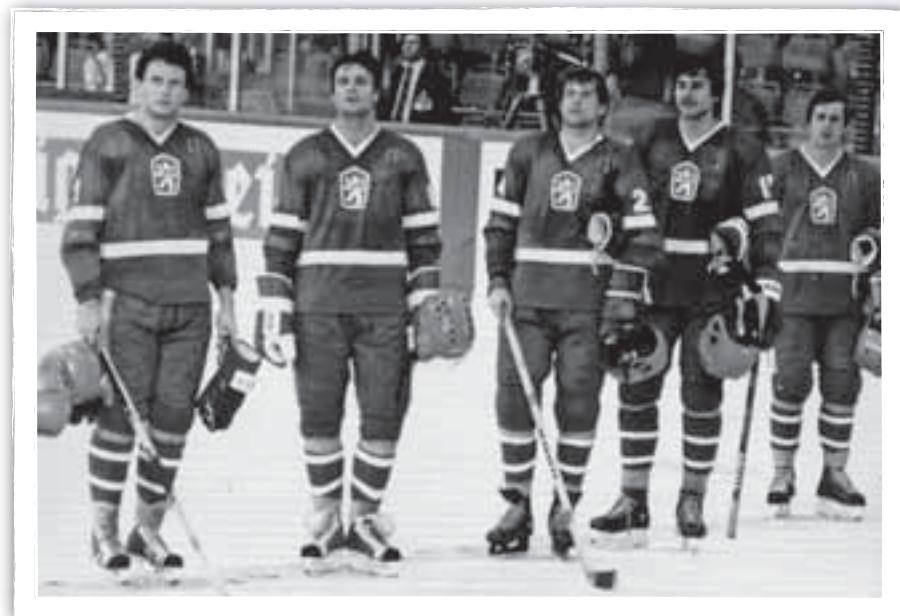
A na lavičke zasa v popredí Vincent a za ním Igor.

Igor Liba uniká sovietskemu hráčovi.

Igor v obklúčení sovietskych hráčov.

Na modrej čiare v Mníchove počas hymny: Dušan Pašek, Dárius Rusnák, Jiří Hrdina, Vladimír Růžička a Vincent Lukáč.

Igor Liba (vpravo) v zápale boja.

tinách sme vyhrali 5:3 a v záverečnej časti hry Kanadánom dovolili iba znížiť na rozdiel jedného gólu.

V ďalšom hracom dni Kanada zdolala Švédov 3:1 a ČSSR nastúpila proti ZSSR. Ani tentoraz sa neopakovala prehra zo základnej časti. Naopak, zopakovala sa remíza z Helsínk. Nie však bezgólová, pretože po jednom góle padlo na oboch stranách. „*Boli sme blízko k víťazstvu a vlastne i k zlatu,*“ pripomínal Luděk Bukač.

V 36. minúte skóroval za Sovietov Makarov, v 43. minúte vyrovňával Hrdina na 1:1. ZSSR stratil prvý bod na turnaji, ale dobre si uvedomoval, že na obhajobu titulu bude remíza stačiť. V prípade, že by oba tímy vyhrali svoje posledné stretnutia, by rozhodovalo skóre zo zápasov finálnej skupiny a Sovietsi boli schopní si ho ustrážiť. Posledné súboje sa totiž nehrali v rovnakom hracom čase, najprv nastúpila ČSSR proti Švédsku.

Naši reprezentanti začali naháňať skóre skoro až od polovice zápasu, keď za deväť minút strelili Lála, Rusnák, Svozil a Pašek štyri góly. Gólostroj sa však po druhej prestávke zasekol a Švédi ešte aj znížili na 1:4 zo svojho pohľadu. A zápas ZSSR – Kanada? Rýchly proces a jasný rezultát – 8:2 pre Tichonovovu mašinu. „*Vlastne sme nakoniec skončili o skóre druhí za ZSSR,*“ zamyslel sa Vincent Lukáč. Po roku sa tak navlas zopakovalo poradie z MS 1982 z Fínska. Titul obhájili Sovietsi so ziskom

Žatva trofejí v podaní košického kanoniera.

Křížové je
V. Lukač

The next 2 months were spent in a study of the biology of the *Leucaspis* complex.

www.1000book.org

• *Premier, que je déteste, mais
qui, malheureusement, est le seul
à pouvoir faire ce qu'il faut faire.*

• "Amerika" (1970) und "Kontinent" (1971) sind zwei weitere Beispiele für die Kritik des sozialen Status quo, die sich auf die gesellschaftliche und politische Situation in den USA konzentriert.

During the 1970s, just before the oil embargo, the U.S. became a net exporter of oil. This was due in part to the introduction of more efficient technologies for oil extraction, but also to a general increase in oil prices and resulting improvements in efficiency of extraction by OPEC countries. The U.S. became a net exporter of oil again in 2008, after nearly two decades of imports, and has remained so ever since. In 2010, the U.S. became a net exporter of natural gas as well.

1996-1997

Pozemkové výsledky vedeného výskumu opakovaně byly zveřejněny v časopise SV ČSFT a ve výrobní knize SADCO. Výsledky byly využity pro novou výrobu přípravků – lepidel s vysokou účinností a menším množstvím vložek. Výrobce výrobků i jiné výrobcové, včetně výrobce průmyslových lepidel, byly se svými výrobky během výstavy v Praze vystavovány.

Jubilejní XV. ročník
ankety o Zlatou hokejku

V. LUKÁČ VÍTĚZI PŘED KRÁLÍKEM

V SKALICI SME VYHLÁSILI VÝSLEDKY ANKETY TOP 1003

Králik, Chalupa, V. Lukáč a Uher

V. Tashkent 1959

— 1 —

www.elsevier.com/locate/jtbi

Vyhľásili výsledky 15. ročníka ankety

MultItex3D - v1.1 - 45

POCTA VINCENTOVI LUKAČOVÍ

— 1. Latajá se životě v říši. — 2. Latajá v duchovství, když se zdejší všechny vzdorují jeho výroku. — 3. Latajá se životem připravuje k svému nezvyklosti. — 4. Latajá po dozvěděních Alfonse Rovenska, když o vzdorujících věcech vzdoruje.

ZLATA HOKEIKA

Tři prvenství V. Lukáče?

Význam tomuto akci zahrála legendární akce, vysílaná konanou v roce 1968, když se všechny přesensky i TV, mimožně, dalo sledovat. Když se vysílal meziříčský žurnál (dnes již neexistující) díky 25 hodinám v 10. bloku, když se v něm objevily ženské tváře, bylo jasné, že se jedná o novou étu. Na myšlenku metodického využití pravého času vysílání se vydala i televize Československá televize, když vysílala žurnály s výhradně ženskými autorkami (fotografiemi a články), aby se vysílaly v různých hodinách. Jenže i to se nejde využít, protože ženy nevystupují v hodinách, když je hodiny určené pro ženskou publikaci. Nejdříve se musíte využít, aby všechny kompozice a také samotné aktivity vysílají v hodinách, když je hodiny určené pro ženskou publikaci. Jenže i toto nejde, protože ženské aktivity jsou využívány i v hodinách, když je hodiny určené pro mužskou publikaci. Jenže i toto nejde, protože ženské aktivity jsou využívány i v hodinách, když je hodiny určené pro mužskou publikaci. Jenže i toto nejde, protože ženské aktivity jsou využívány i v hodinách, když je hodiny určené pro mužskou publikaci.

Patent No. 2,476,666 **Inventor:** **John A. Klemm**

Vincent Lukáč zasadol na trón najlepšieho hokejistu ČSSR.

piatich bodov a skóre 13:3, druhé skončilo Československo s rovnakým počtom bodov a skóre 10:6, bronz získala Kanada s dvomi bodmi, Švédi skončili bez bodu na 4. mieste. „Keby sme Sovietov porazili, tak sme majstri sveta. Na tomto šampionáte sa nám naozaj už darilo celému útoku i celej päťke,“ poznamenal Dárius Rusnák. Neostáva, ako potvrdiť jeho slová. Naše tri legendy strelili v desiatich zápasoch 13 gólov a inkasovali iba jedený. Už o rok v Sarajeve však tromfili i tento rezultát.

Mimochodom, ako veľmi pomohol nový systém MS? Skúste si zrátať, či by bolo iné poradie, keby sa body zo základnej časti započítavalí...

A ešte jedna zaujímavosť. Tri roky po sebe remizovalo Československo so Sovietskym zväzom vo finálovej skupine. V roku 1981 vo Švédsku 1:1, o rok neskôr vo Fínsku 0:0 a na MS 1983 v NSR znova 1:1!

Striebro z MS iba podtrhlo skvelú sezónu 1982/83 v podaní Vincenta Lukáča. Ten sa so 49 gólmami stal najlepším strelcom I. ligy a so 68 bodmi aj najproduktívnejším hráčom súťaže. Tieto úspechy sa premietli aj do ankety o Zlatú hokejku.

SPOMIENKY PO ROKOCH

STANISLAV NEVESELÝ (asistent reprezentačného trénera Československa a tréner Dukly Jihlava): „Bola to úplne iná remíza s Ruskom ako rok predtým v Helsinkách. V tomto zápase sme de facto prišli o zlato. Spomínam si, že po tomto stretnutí prišlo na tlačovku vyše 200 novinárov. Ja som na nej bol namiesto Lud'ka Bukača. Všetci totiž čakali, kto tých Sovietov porazí a my sme k tomu mali veľmi blízko. Mohli sme ich reálne zosadiť z trónu.“

PAVEL RICHTER (dlhorocný reprezentant a hráč Sparty Praha): „Vo finálovej skupine sme odohrali vynikajúci zápas s Kanadou, ktorú sme porazili 5:4. Pamätam si na jeden moment, keď v závere Kanadáňa hrali presilovku a vyžiadali si od rozhodcu Juholu, aby premeral hokejku Arnoldovi Kadlecovi. Mysleli si, že budú hrať dve minúty presilovku piatich na troch. Všetkým sa nám zastavil dych. Päť minút sa nehralo. Zákrivenie čepele nakoniec bolo na hrane a napokon namiesto piatich na troch sa hralo štyria na štyroch. S Rusmi sme zasa remizovali – tentoraz 1:1. Prihrával som Jirkovi Hrdinovi na vyrovnávajúci gól. Švédov sme porazili 4:1 a chvíľu sme boli aj majstri sveta, lebo Rusi hrali posledný zápas s Kanadou. Držali sme palce Kanaďanom, no tí nakoniec prehrali 2:8. O skóre sme tak skončili druhí.“

ZLATÁ HOKEJKA – 1983

1. VINCENT LUKÁČ (KOŠICE) 748
2. JIŘÍ KRÁLÍK (JIHLAVA) 702
3. JIŘÍ LÁLA (Č. BUDĚJOVICE) 661
4. IGOR LIBA (JIHLAVA) 476
5. PAVEL RICHTER (SPARTA) 376
6. LADISLAV SVOZIL (VÍTKOVICE) 367
7. MILAN CHALUPA (JIHLAVA) 329
8. DUŠAN PAŠEK (SLOVAN) 248
9. DÁRIUS RUSNÁK (SLOVAN) 194
10. DOMINIK HAŠEK (PARDUBICE) 187

Takýto transparent si naozaj mohli dovoliť iba emigranti.

Provokačný transparent

Dlhé roky sa v Československu na všetkých straníckych a politických akciách používalo heslo: „So ZSSR na večné časy a nikdy inak.“ Počas stretnutia finálovej skupiny zo ZSSR skupina československých emigrantov rozvinula transparent s trochu pozmeneným revolučným cítením: „Bijte Rusy na věčné časy a nikdy jinak!“ Samozrejme, táto bezprecedentná „politická provokácia“ viedla k protestom československých hokejových i štátnych orgánov. „Pravdupovediac, už si na to ani nepamätam,“ krútil hlavou Igor Liba. „Mne sa marí, že tam niekoľko ľudí išiel na tribúnu a nakoniec stiahli ten transparent,“ zareagoval Vincent Lukáč.

Mastná pokuta za šampanské

Obhajoba striebra sa brala ako úspech, hoci sme siahali po zlate. Napriek tomu museli kompetentní riešiť jeden prehrešok. V poslednom zápase šampionátu museli Rusi poraziť Kanadu, ak chceli mať titul majstrov sveta. Už od 4. minúty však prekvapujúco prehrávali. „Obranca Edo Uvíra sa už dopredu tešil a začal pit' pred

Svadba Eduarda Uvíru. Za novomanželmi stojí svedok Vincent Lukáč s manželkou Evou. Na vedľajšom zábere stojí pri novomanželovi Jaroslav Benák. Pod nimi sedia Vincent a Imro Lukáčovci.

kamerami šampanské na zlaté medaily. Fotografie so šampanským sa potom objavili aj v časopisoch a novinách. Bol z toho veľký problém a dostal aj mastnú pokutu,” spomína Dárius Rusnák. Igor Liba si matne tiež vybavuje tento moment: „Bola to pamätná fotka, ako Edo Uvíra pil v šatni šampanské. Objavila sa v Štarte a mal s tým veľké problémy.“

Eduard Uvíra, rodák z Opavy, hral v reprezentácii v obrannom bloku práve za týmto legendárnym útokom. Klubovo pôsobil v Litvínove, dva roky vojenčil v Dukle Jihlava a päť sezón odohral v Slovane. Po revolúcii v roku 1989 odišiel do Nemecka, kde už ostal. „S Edom Uvírom som bol super kamarát. Veľmi mi pomohol v Jihlave. Aj som mu bol za svedka na svadbe,“ dodal Vincent Lukáč.

SPOMIENKY PO ROKOCH

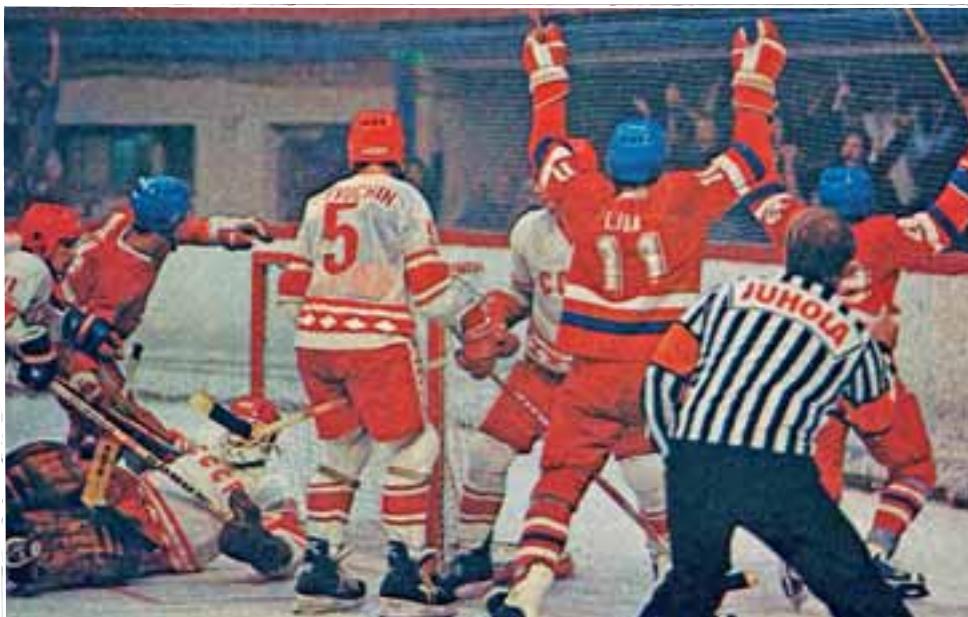
PAVEL RICHTER (dlhoročný reprezentant a hráč Sparty Praha): „Pýtao sa ma na to veľa ľudí, ale ak mám pravdu povedať, viac som sa venoval hre, ako sa pozeral na transparenty.“

STANISLAV NEVESELÝ (asistent reprezentačného trénera Československa a tréner Dukly Jihlava): „Ten transparent emigrantov som si nevšimol, ale mohlo to byť. Všetci nám veľmi želali, aby sme uspeli proti Rusom. Bol to zápas ako zvon.“

Emigrovať nechcel

Samozrejme, šampionát v NSR ponúkal rôzne príležitosti. A nielen on. „*My sme dosť pravidelne cestovali v auguste do Rosenheimu. Bolo tak aj v roku 1983 po MS v Nemecku. Do Rosenheimu prišli i zástupcovia Quebec Nordiques. Čakali tam na mňa v troch mercedesoch. Oproti bývali v hoteli tajný. Vtedy som išiel za trénerom Bukačom a povedal som mu: ,Pán tréner, prosím vás, pomôžte mi. Neustále ma otravujú z tajnej služby a ja to už nevydržím. Bud' skončím s hokejom, alebo teraz sadnem do auta a utečiem do Kanady. Ja sice nechcem emigrovať, ale nedajú mi pokoj a ja už takto nechcem fungovať.*“ Povedal mi, že sa pokúsi dať veci do poriadku, a naozaj sa mu to podarilo. Pred odchodom domov mi povedal: „Daro, už ti dajú pokoj. Všetko je vybavené.“ V podstate som sa dekonšpiroval a odvtedy som mal svätý pokoj,“ spomína Dárius Rusnák.

Hoci o emigrácii neuvažoval, celkom natvrdo ju ani nezavrhol. „*Ked' som bol v Rosenheime, tak moja priateľka Eva Starovecká, ktorá hrala volejbal za Sláviu UK, bola v tom čase v Ankare. Čakala tam len na môj telefonát. Ak by som zavolal, že ideme, odletela by z Ankary do Viedne, kde by sme sa stretli. Nakoniec z toho zišlo, lebo som povedal, že neodlietam do Kanady. Samozrejme, v Rosenheime som sa stretol s predstaviteľmi Nordiques. Neschcel som byť sviniar a ignorovať ich. Povedal som im,*

Gól útočnej trojice Rusnák – Liba – Lukáč (zľava) do siete Tretjaka pozorne sleduje rozhodca Juhola.

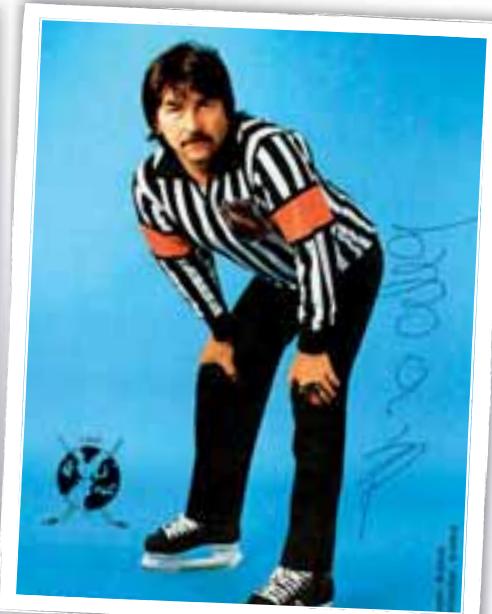
že teraz jednoducho nemôžem odísť. Pravdupolediac, emigrácia u mňa neprichádzala do úvahy. Zo začiatku to síce bolo dosť na vážkach, ale otec mi raz povedal: ‚Ked' bude treba, ja ti poviem, že uteč.‘ K tomu však nedošlo. Bál som sa, aby rodina nemala problémy. Predsa len, otec v tom čase pracoval vo vysokej funkcií na ministerstve, degradovali by ho, brat by bol odpísaný. Priznám sa, že som nikdy nelutoval tento svoj krok. Skôr som smútil, ked' sa trochu uvoľnili pomery a hráči začali legálne odchádzat do NHL. Mne vtedy povedali, že musím ísť do Fínska. Ked' som bol neskôr prvý rok vo Fínsku, došlo k Nežnej revolúcii. Nik nevedel, ako to dopadne. Fíni mi vtedy ponúkli, že ak chcem, môžem tam zostať. Otec mi povedal, že ak sa ponúkli, tak nech zostanem. Nakoniec sa to vykryštalizovalo tak, že emigrácia nebola potrebná. S odstupom času môžeme povedať, že v KalPe som prežil krásne štyri sezóny a bol som veľmi spokojný,“ vysvetlil Dárius Rusnák.

Kompalla nadržiaval Rusom

Fín Pertti Juhola, Švéd Dag Olsson, západný Nemec Josef Kompalla – to boli rozhodcovia, s ktorými sa československí hokejisti najčastejšie stretávali na medzinárodnej scéne. Najznámejší či z nášho pohľadu skôr najkontroverznejší bol zrejme posledne menovaný.

Úsmievna karikatúra – rozhodca Kompalla vychádza zo šatne Sovietskeho zväzu...

Josef Kompalla. Viaceré tímy si s ním užili svoje.

Nielen Jiří Holeček držal Kompallu pod krkom. V pamätnej Summit Series v roku 1972 na ňom takmer zlomil hokejku Kanadčan J. P. Parisé.

Nezameniteľný muž s fúzmi sa veľmi často objavoval na ľade práve pri našich zápasoch. Rodák z poľských Katovíc vedel trochu po česky, takže nadávať sa naňho veľmi nemohlo. Tradovalo sa o ňom, že je to „ruský“ rozhodca, ktorý nadržiava tímu ZSSR. Po pamätnej sérii v roku 1972, keď si zmerali sily hokejisti ZSSR a NHL v ôsmich zápasoch, sa dokonca ozývali uštipačné poznámky, že určite musí byť členom Komunistickej strany NSR... „*Neviem prečo, ale v súvislosti s ním je to pravda. Viacerí naňho nadávali. Viem, že aj naši funkcionári ho často vетovali. Bol to svojský človek a tak trochu šoumen. Chcel byť stredobodom pozornosti. Všetci traja spomínali rozhodcovia nás po tie roky už veľmi dobre poznali. Aj vtedy však platilo, že rozhodcov si je najlepšie nevšímať,*“ konštatoval Vincent Lukáč. „*Všetci navzájom sme sa poznali. Tito traja boli celkom prijateľní. Hoci sme vedeli, že Kompalla je „ruský“ rozhodca. Pochádzal sice z Poľska a vedel po česky, no nadržiaval Rusom. Nemali sme radi kanadských rozhodcov, lebo tí sa snažili vždy pískať proti nám,*“ hodnotil arbitrov Dárius Rusnák.

SPOMIENKA PO ROKOCH

JIŘÍ HOLEČEK (trojnásobný majster sveta a jeden z najlepších brankárov na svete): „Na medzinárodnej scéne som poriadne vypenil len raz. Práve kvôli Kompallovi. Drobné úlety, ako ohnat' sa po niekom, to bolo viackrát, najmä ked' sme hrali s Rusmi. Taký Michajlov bol veľmi zákerný k brankárom, podkopával im nohy, zdvíhal mi rukou hokejku a podobne. Ked' sa objavil predo mnou, hned' som ho preventívne sekol hokejkou cez členky. Poriadne som sa rozčúlil na MS vo Fínsku, ked' nám Rusi úmyselným kopnutím korčuľou streli vyravnávajúci gól. Neskôr sme dostali ešte dva. Pritom na titul nám stačila remíza. Bolo to v závere, ked' išli dvaja na jedného. Machač si zobraľ hráča bez puku a ja s pukom. Ked'že už bol z uhla, nemohol vystreliť, prihral Michajlovovi, ked'že tomu Machač zablokoval hokejku, tak nohou kopol puk do prázdznej bránky. Rozhodca Kompalla uznal na prekvapenie všetkých góľ. Išiel ho zahľásiť časomeračom. Ked' som to videl, tak som zahodil hokejku a rukavice, prišiel som za ním do rozhodcovského polkruhu, kam hráči nesmú, chytil som ho pod krk, tak som ho hrdúsil a kričal som na naňho: ‚Ty hajzle jeden! Nedostal som žiadnen trest, dokonca ani dvojminútový. On veľmi dobre vedel, aké svinstvo urobil.‘“

7. ZOH 1984 – ZAVRŠENÝ STRIEBORNÝ HETRIK

V roku 1984 sa uskutočnila prvá zimná olympiáda vo východnom bloku. Hoci najväčšie šance na tento primát mali Vysoké Tatry, na poslednú chvíľu všemocné politbyro zakázalo podať prihlášku, čo bleskovo využilo Sarajevo a hodinu pred uzavretím prihlášok podalo svoju. Nakoniec vyhralo v súboji so švédskym Göteborgom a japonským Sapporom.

Do súčasného hlavného mesta Bosny a Hercegoviny, vtedy jednej z výkladných skriň Juhoslávie, cestovala z ČSSR početná výprava športovcov oblečených tak, že to dnes vyvoláva úškrn.

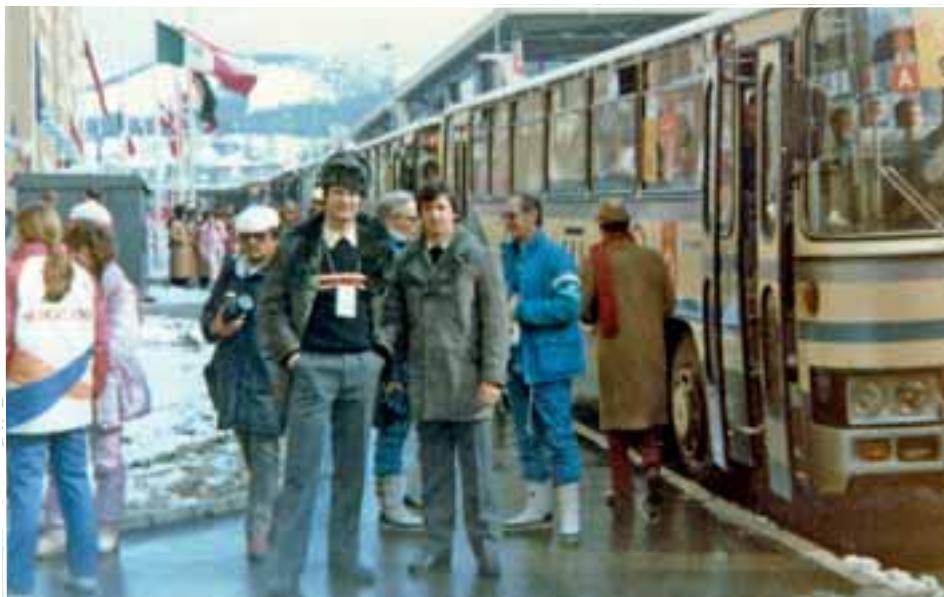
Dnešná móda sa vôbec nedá porovnávať s tou spred desaťročí. V súčasnosti sa jednotlivé krajiny predháňajú, aby ich výpravy boli na olympijských hrách čo najlepšie zladené. Návrhári sledujú najnovšie trendy a tomu prispôsobujú strihy, výber materiálov a farebné kombinácie. „*Ked' vidím naše dnešné výpravy a porovnám ich s našou v Sarajeve, tak mi je do smiechu. Východný blok sa jednoducho neza-prel. Vyfasovali sme kožuchy a baranice. Vyzerali sme ako Rusi. Ked' sme nastupovali v Sarajeve na hlavnú plochu a pozerali sme na seba, tak som myšiel, že umriem od smiechu. Strašne sme vyzerali. Nie každému totiž pristane baranica. Jeden z druhého sme sa smiali. Všetci sme museli byť rovnako oblečení, žiadna výnimka neprichádzala do úvahy. Tie kožuchy boli také ťažké, že jedno plece som mal normálne ohnuté nadol. Nevedel som sa dočkať, ked' prídem do hotela a dám zo seba dole to ,olovené' monštrum. Strašne sme vyzerali. Kto toto mohol navrhnuť... Neustále sme sa na tom zabávali, smiali sme sa z Rusov, ako vyzerajú, no nakoniec sme my pôsobili ešte horšie ako oni,*“ neveriacky krútil hlavou Vincent Lukáč. „*Oblečenie bolo neskutočné. Niečo hrozné! Baranice a kožuchy nemali chybu. Doteraz ho mám odložený u rodičov.*“ Pri tejto téme sa úsmev objavil aj na Igorovej tvári. „*Bolo to naozaj zaujímavé, ako na nás všetci pozerali, akí sme ,vyobliekaní'. Klasické baranice nemali chybu. Keby aspoň boli pravé tie kožuchy,*“ dodáva Dárius Rusnák.

Nástup československej výpravy v Sarajeve. Módni návrhári sa naozaj „vybláznili“.

Nie, to nie sú funkcionári československej výpravy, ale športovci. Slovenskí „molodci“ v kožuchoch a baraniciach. Pri pohľade na seba sa schutia zasmiali. Zľava Igor Liba, Dušan Pašek, Vincent Lukáč a Dárius Rusnák.

„Jéžišmária, ako sme vyzerali,“ smiali sa obaja protagonisti Dárius Rusnák (vľavo) s Vincentom Lukáčom. Na hornej snímke v „exkluzívnom“ vychádzkovom odevе, na spodnom zábere v športovom oblečení. Igor Liba zase zapózoval pred bobovou dráhou.

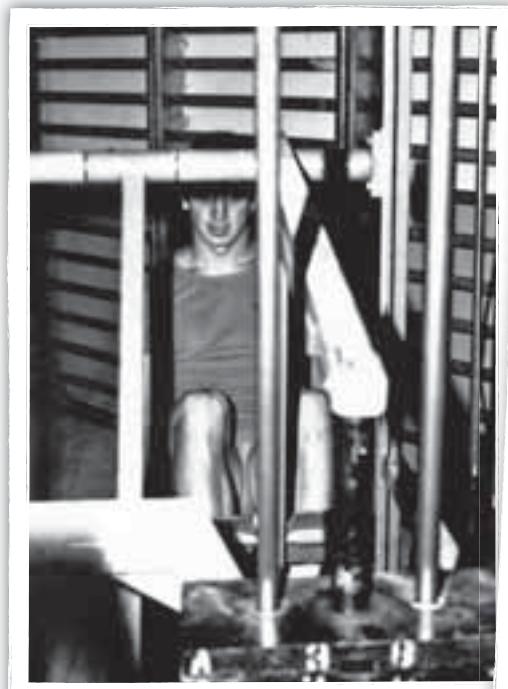
Legendárny slovenský útok tentoraz na suchu. Počas prípravy pred ZOH prežívali reprezentanti poriadne galeje.

Galeje priniesli ovocie

Reprezentácia sa formovala už štvrtý rok a olympiáda v Sarajeve mala iba potvrdiť, že mužstvo je na správnej ceste k vrcholu, ktorým boli majstrovstvá sveta v Prahe v roku 1985. Tréner Bukač systematicky budoval mužstvo práve k domácomu šampionátu.

Sarajevo však rozhodne nebolo odsunuté na vedľajšiu kolaj! Ani nemohlo byť. Ved' po výbuchu v Lake Placid v roku 1980, kde skončila ČSSR len na 5. mieste, sa tentoraz očakával jednoznačne medailový úspech. Pred štyrmi rokmi v USA končila jedna generácia hráčov okolo Ivana Hlinku a ich nástupcovia chceli získať medailu za každú cenu. „Tréner Bukač mal dosť času, aby si poskladal mužstvo podľa svojho obrazu. V tom čase už boli naozaj minimálne obmeny kádra. Základ tímu, povedal by som, že možno až 80 percent, sa nemenil,“ spomína Igor Liba.

Tak ako stúpali odhodlanie a očakávanie, paralelne mala narastajúcemu kriku i adekvátna príprava. Šumavský Zadov bol akási pomyselná „zóna 51“ – ak by sme to mohli prirovnáť k takto pomenovanej testovacej oblasti amerického letectva – pre československých hokejistov. Len jej spomenutie a pomyslenie na to, aké galeje ich tam čakajú, im naháňalo zimomriavky. Všetko sa točilo okolo 1100 metrov dlhej

Vincent Lukáč v posilňovni. Rukami a nohami mu prešli tony železa.

Tréningová zaberačka v podaní Igora Libu.

zjazdovky. „*Tam sme sa pred Sarajevom niečo nabehali do toho kopca. Súťažili sme jednotlivé päťky. Všetci sme museli makat' lebo Bukač stál na kopci a stopoval. Neveselý bol dole a do vysielačky mu hlásil, kto štartuje. Bukač si zapísal mená a stopoval čas. Väčšinou tieto stávky o tenisky, hokejový výstroj, tričká a rôzne veci vyhral Franta Černík. Potrhať sme sa však išli všetci – doslova sme drali ten kopec. Potom sme sa dohodli, aby vyhral každý. Išli jednotlivé päťky a v nich sme všetci držali po-kope. Strihali sme medzi sebou, takže aj ten, čo bol posledný, raz vyhral. Bukač nás aj takouto formou motivoval,*“ odfúkol si pri tejto spomienke Dárius Rusnák.

„*Na tento pahorok sa nedalo vybehnúť. Po štyroch sme sa škrabali hore. A ešte nám dali železné hokejky... Bukač s Neveselým oznámili, že prví traja dostanú parádne tenisky. Dnes ich kúpite všade, vtedy to bolo niečo extra. Ked' som ich mal, tak som v nich bol kráľ. Parádne, mäkučké... Takáto motivácia bola obrovská. Myslel som si, že zožieriem celý kopec pred sebou. Rivalita medzi nami bola veľká, no nasmiali sme sa pri tom habadej. Všetci mali krvavé oči, lebo každý túžil po teniskách. Taká bola niekedy motivácia na tréningoch. Všetci sme sa na to tešili. Dnes športovec dostane kompletný výstroj a vyobliekaný je ako z Neckermannu. Neveriteľne sa všetko zmenilo za tých 40 rokov,*“ hovorí Vincent Lukáč.

Pri slovnom spojení Zadov na Šumave sa vykrútili kútky úst aj Igorovi Libovi. Usmial sa, neveriacky zakýval hlavou a popod nos podotkol: „*Keby v súčasnosti mali hráči absolvovať to, čo my, poumierali by na kopci...*“ Igor Liba vzápätí podrobnejšie opísal galeje zo svojho pohľadu: „*Pán Bukač sa len postavil pred nás, povedal nám, aký čas máme na zdolanie kopca, a prezradil, čo dostane najlepšia trojica. Rozdal nám palice a už sme išli. Večer o desiatej sme išli spať a ráno som už od piatej čakal na budíček pána Neveselého. Medzi šiestou a siedmou sme už mali rozcvičku. Ešte pred raňajkami. Mňa po tých tréningoch tak všetko bolelo, že hore schodmi som už cúval! Jednoducho som nevedel vyjsť, ako je to bežné, tak ma všetko bolelo. Preto som sa otočil a chrbotom som stúpal po schodoch. Išli sme naozaj na doraz. Armáda za nami poslala jeden kamión, vnútri ktorého boli rôzne zariadenia na testovanie fyzickej pripravenosti. Pravidelne nás kontrolovali, brali nám krv, testovali na rôznych zariadeniach.*“

SPOMIENKY PO ROKOCH

LUDĚK BUKAČ (reprezentačný tréner Československa): „*Niekedy tréning nemá ani taký veľký význam na samotnú hru, ako skôr zafunguje ako placebo. Hráči sa cítia ako hrdinovia, že zvládli ďalšiu náročnú tréningovú jednotku. To je vlastne pointou placebo efektu, že hráči po zvládnutí driny na tréningu začnú veriť, že sa im bude dobre hrať aj v zápasoch a že na to budú mať aj v ďalších dueloch. Ide o psychologický moment. Pritom to nie je jednoduché pre hráčov typu Vinca Lukáča, ktorý nebol stavaný na tvrdú prácu. Na Sarajevo sme mali v každom prípade výbornú prípravu. Tešilo ma, že sa jej ohromným spôsobom podvolili všetci hráči. Na Zadove sme všetci veľmi tvrdo trénovali.*“

Pred odchodom do Sarajeva už Igora Libu brali všetci za hviezdu ČSSR.

STANISLAV NEVESELÝ (asistent reprezentačného trénera Československa a tréner Dukly Jihlava): „Pamäťám si, že sme chodili na sústredenia na Šumavu. Nemali sme žiadne peniaze, aby sme chlapcov motivovali počas tréningov. Robili sme teda rôzne súťaže. Napríklad pri výbehoch do kopca. Najlepší vyhral raz rukavice, inokedy korčule a podobne. Vencia bol vysadený na tieto súťaže. Robil všetko možné, aby vyhral nejaké ceny. Ak sa tak stalo, automaticky od neho nasledovala otázka: „Kedy dajú?“ Len so smiechom sme mu vraveli, že najprv po to musia ísť do pražského skladu a potom dajú. „Kedy dajú?“ – stále mi to znie v ušiach. Vencu som mal veľmi rád.“

Súperi mali rešpekt

V Sarajeve štartovalo dvanásť tímov, ktoré hrali v dvoch šestčlenných skupinách. Prvé dva tímy postúpili do finálovej štvorky. Československo začalo úspešne, keď si na úvod poradilo s Nórskom 10:4. Už po dvoch tretinách svietil na tabuli stav 7:2 a Vincent Lukáč mal v polovici zápasu na svojom konte hetrik. „Naša výkonnosť sa stupňovala a neuveriteľne sa nám začínalo dať. Osobne si myslím, že Sarajevo bol vrchol pre nás útok. O rok neskôr sme sice brali zlato na MS, no herne sme zahráli naj-

Na úvod olympijského turnaja nás čakala ľahká prekážka – Daro pred nórskym brankárom Goldsteinom.

lepšie práve v Sarajeve. Keď som začínať ako mladý, mal som veľký rešpekt. A práve také niečo som teraz pocitoval zo strany súperov. Normálne som cítil ich rešpekt, ako sa nás boja. V takom prípade sa hrá veľmi dobre. Ak z vás má súper strach a prehnaný rešpekt, vaše sebavedomie rastie. Rozhodovali sme zápasy a boli sme lídrami tímu," opisuje novú dimenziu svojho reprezentačného pôsobenia Vincent Lukáč. Na jednej strane strelená desiatka tešila, ale štyri góly od súpera, ktorý sa na ZOH prebojoval z kvalifikácie, dvhli varovný prst. V ďalšom priebehu olympiády sme v šiestich zápasoch inkasovali spolu už iba o gól viac – päťkrát!

Všetci traja si pochválovali, že v tom čase boli skvele pripravení a mali natrénované. Výborne korčulovali a čo je hlavné, verili si. Až tak, že i slávny tréner zbornej Viktor Tichonov, začal pochybovať o svojej slávnej elitnej trojke KLM – Krutov, Laktionov, Makarov -, či obстоjí v tomto mikrosúboji a či potvrdí, že vo svete nemá páru. Sovietsky tréner sa vtedy doslova zamiloval do útoku Lukáč, Rusnák, Liba.

Velké straty

V druhom zápase čakali na hráčov ČSSR Američania. Tí vtedy nastúpili ešte s málo známymi hráčmi ako Chelios, Lafontaine, Olczyk – neskôr veľkými hviezdami NHL. Mali ešte silnejší výber ako štyri roky predtým, keď získali zlato. V Sarajeve ho chceli obhájiť. Američania stavili na maximálnu tvrdosť, ktorá prechádzala do zákerností. „Zápasy s USA a Kanadou boli veľmi tvrdé. Neskutočne nás rezali a bili. Doslova zápasy o život. Niektorí naši hráči sa báli ísiť na ľad,“ spomína Igor Liba. „Viac-menej náš útok odohral skoro celý zápas. Bol to neskutočný zákerný, mač zo strany Američanov. Pamäťam si, ako som pri našej presilovke išiel pred americkú bránu, kde mi prihral Igor Liba

Oficiálny zápis zo stretnutia ČSSR – USA.

a ja som streľil góľ. Za tých pár sekúnd som si vytrpel také údery do lýtka, že som ho mal celé úplne modré. Náš výkon v tomto zápase zarezonoval v hokejovom svete. Tréner zbornej Viktor Tichonov povedal, že sme najlepší útok nielen v Európe, ale i na svete," spomína si Dárius Rusnák.

Životný zápas trojice

Američania vo svojom prvom zápase prehrali s Kanadou 2:4, takže si nemohli dovoliť ďalšiu prehru. Aj tak prišla. Bol to doslova životný duel trojice Lukáč, Rusnák, Liba. Pri víťazstve 4:1 strelili všetky štyri góly. „Američania prišli so smelým cieľom, no prvý zápas prehrali a v druhom tiež prehrávali. Preto tak hrali. Všetci doslova utekali z ľadu. Tak zákerne som ešte žiadten tím nevidel hrať. Čo sa týka brutality na ľade, bol to najťažší súboj v mojej kariére! My sme mali straty ako na vojnoveom fronte... Mali sme šesť-sedem zranených hráčov. Niečo nenormálne. Faul za faulom, sekera za sekerou, plno skrytých faulov za chrbtom rozhodcu a k tomu bitky. Pomaly už len náš útok bol kompletný. Niekedy som mal pocit, že tréner posielala zo striedačky stále iba nás. Každú druhú minútu sme boli na ľade. Po stretnutí nás otvorené pochválili aj na tlačovke, že to bol náš zápas,“ vravil Vincent Lukáč, ktorý pri pozápasovom

Nikto z našich hráčov nezažil predtým a ani potom také jatky ako v zápase s USA. Igor Liba si tiež užil svoje.

podávaní rúk nespoznával týchto „drevorubačov.“ „Hello, good game, thank you,“ znelo z amerických úst. Hráči ČSSR mali navreté žily na krku, Američania sa tvárili, akoby sa nechumelilo.

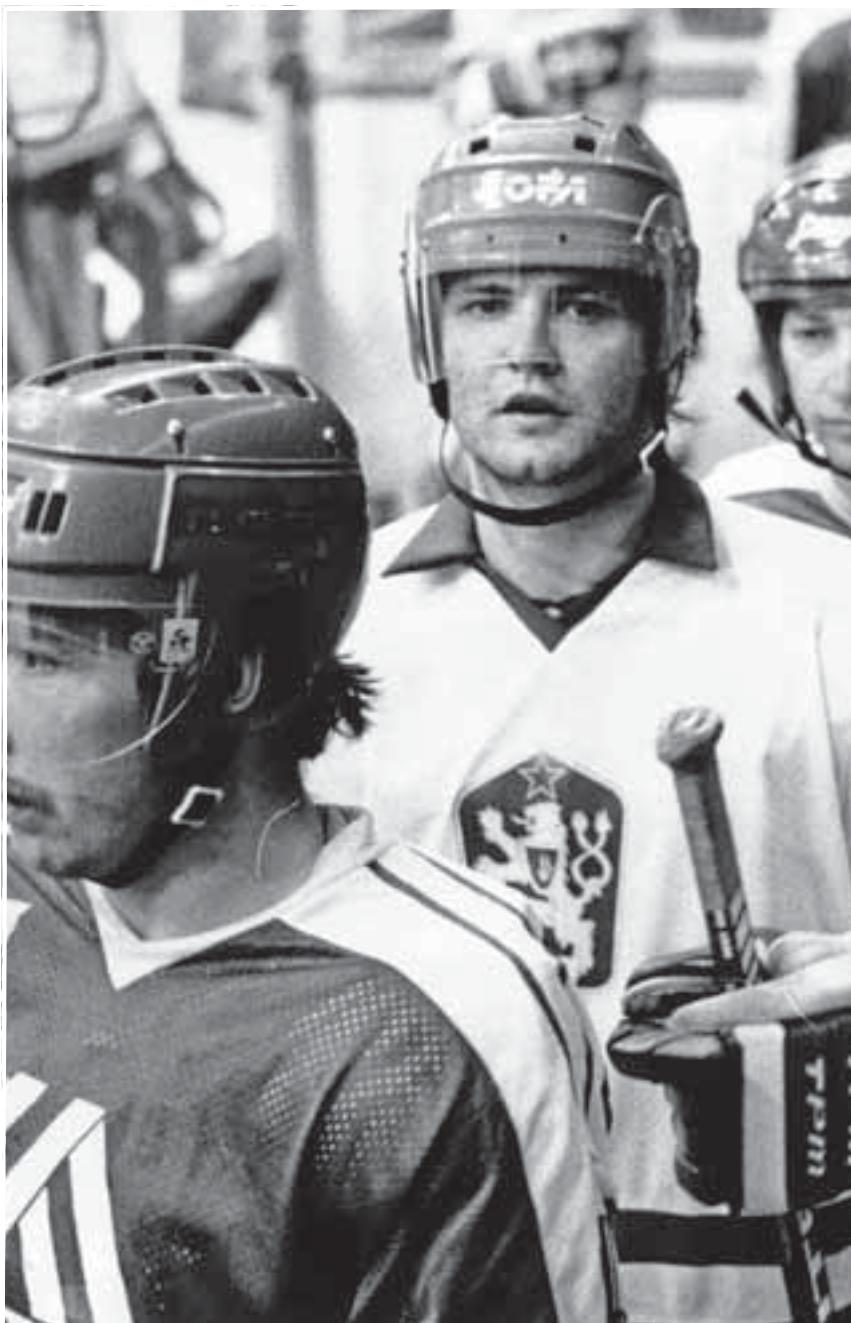
SPOMIENKY PO ROKOCH

LUDĚK BUKAČ (reprezentačný tréner Československa): „Američania urobili v Lake Placid pod vedením Herba Brooksa, inak môjho dobrého priateľa, dieru do svedca a v Sarajeve na to chceli nadviazať. Rovnako identickú prípravu absolvovali aj pod vedením Loua Vaira. Mal o poznanie silnejší výber. Jedenásť hráčov zo Sarajeva urobilo neskôr veľkú kariéru v NHL. Ked' odborníci porovnávali oboch zámorských velikánov, tak upozorňovali na to, že Kanada hrá emocionálny hokej. Vairo bol temperamentný kouč a práve vtedy sa chcel v tomto smere vyrovnať Kanade. Predvádzali takú emocionálnu hru, že to miestami vyzeralo ako na jatkách... My sme iba apelovali na hráčov, aby nefauľovali. Keby sme im skočili na ich provokácie, vylučovanie by nemalo konca a zrejme by sme neuspeli. Zápas sme sice dohrali disciplinované, no chlapci inkasovali množstvo unfer záクロkov – sekery, päste do tváre, krosčeky, rôzne pichnutia hokejkou. Naozaj to bolo niečo brutálne, čo Američania predvádzali. Pre Američanov to bol šok, že s nami prehrali. Na pozápasovej tlačovke som to trénerovi Vairovi naložil. Rok sa so mnou nerozprával.“

Vincent Lukáč, Daro i Igor dostali veľa priestoru na ľade. Najlepšie sa vyrovnali so zákernosťou hráčov USA. Bojovali, dreli a hlavne strieľali góly. Bol to ich zápas. Jeden z najlepších v československom drese pod mojím vedením. Strelili všetky štyri góly a na ľade žiarili.“

STANISLAV NEVESELÝ (asistent reprezentačného trénera Československa a tréner Dukly Jihlava): „Veľmi si v súboji s nami verili. Vlastne bol klúčový pre oba tímy. Ved' o dve postupové miesta súperili USA, Kanada a Československo. Bola to riadna mastenica – na život a na smrť. Niektorí naozaj naskakovali na ľad s obavami. Bol to ich zápas. Strávili na ľade množstvo času a streličky štyri góly.“

PAVEL RICHTER (dlhorocný reprezentant a hráč Sparty Praha): „Do konca života si budem pamätať na tento duel. Zápas s Amerikou som totiž dohrával so sedemnásťimi stehmi na obočí. Jeden frajer mi dal krosček, spadol som na ľad a on na mňa ešte naskočil a hokejkou mi prerazil obočie. Napriek tomu, že som mal plexisklo na prilbe. Normálne som mal dieru v obočí. Po ošetroení a zašítí diery bez umŕtvenia som ďalej pokračoval v zápase, hoci na to opuchnuté oko som veľmi nevidel. Napriek tomu, že ako hokejisti sme neboli žiadne padavky, po zápase s USA som toho mal naozaj dosť. Radek Svoboda mi počas presilovky prihrával puk, ale ten smeroval na päty, zmocnil sa ho súperov hráč a vyrovnal na 1:1. Ja si väčšinou z takýchto zápasov pamäťam detaile, ked' sme niečo zordali. Ten gól teda išiel na vrub nás dvoch. Na náš útok tak padla deka. Ja som sa už od tohto momentu venoval iba bráneniu, do útoku som už radšej neliezol. V tom čase prichádzalo medzi novinármí do módy pitvanie jednotlivých formácií. Samo-

Aj Dárius Rusnák sa podieľal na výraznej prehre Rakúska.

zrejme, na druhý deň sa v novinách objavila informácia, že sme prehrali zápas 0:1... Že sme predtým päť zápasov vyhrali, to nikoho nezaújímalo, nik sa tomu nevenoval. Ked' sme teraz v mikrosúboji formácií prehrali so súperom, tak sa všetci na to vrhli. Myslím si, že to bol práve zápas trojice Lukáč – Rusnák – Liba. Odohrali ho výborne. Naštastie tento súboj dobre dopadol. Priznám sa, že som ani nevedel o tom, že turnaj odohrali bez mínusových bodov. My sme išli od zápasu k zápasu. Táto lajna však bola v Sarajeve úplne neskutočná. Hlavne Igor Liba nenormálne korčuľoval. Olympijský turnaj vyšiel tomuto útoku výborne.

„Vraždenie neviniatok“

Práve víťazstvo 4:1 nad obhajcom prvenstva neskutočne zdvihlo sebavedomie Bukačovmu tímu. Mužstvo zrazu bolo na nezastavenie. Teda až na finálovú bitku so ZSSR.

V ďalšom zápase Československo prefackalo Rakúsko. Susedia sa ešte v prvej tretine držali, gól v nej nepadol, no potom to prišlo – Lála s Libom strelili dva góly za šestnásť sekúnd, Růžička s Černíkom za dvadsaťsedem sekúnd a góly Kýhosa s Caldrom delilo 72 sekúnd! Kým v druhej tretine padlo šesť gólov, v tretej dokonca sedem a dvojgólové „zlepence“ pokračovali: Růžička s Rusnákom dali svoje zásahy

Igor sice vstáva z kolien, no vo výsledku bol na kolenách fínsky súper.

za 83 sekúnd, Richter s Rusnákom za 69 a Chalupa s Caldrom za 107 sekúnd! Výsledok 13:0 hovorí za všetko. „*Bola to jednoznačná záležitosť. Z rakúskeho tímu som poznal centra prvej lajny Edwarda Leblera. Išlo o naturalizovaného Kanadána, ktorý hral dlhé roky v Klagenfurte. Hrali sme proti sebe aj na klubovej úrovni. Išiel som sa s ním staviť: „Ak ty dás gól, ja strelím dva. Ak pridás ďalší gól, ja strelím zasa dva.“ Smial sa, ale nechcel sa staviť,*“ tentoraz sa smial Dárius Rusnák.

Dobre nastavení hokejisti ČSSR potom sfukli aj Fínov (7:2). Už po prvej tretine bolo 4:1 a hoci na začiatku druhej časti hry Suomi znížilo na rozdiel dvoch gólov, už o minútu kombináciu celej trojky zakončil Rusnák. V poslednej tretine padli ešte dva góly a ČSSR sa mohla tešiť na Kanadu. „*Išli sme ako píly. Ani veľkej Kanade sme nedali šancu. Znova nás však čakal veľmi tvrdý zápas,*“ podotkol Vincent Lukáč.

Vítazstvo nad Kanadou

Československý výber si veľmi dobre uvedomoval, že tento zápas sa bude rátať až dvakrát. Nielen do tabuľky základnej časti skupiny B, ale aj do finálovej časti. Ako sme už spomíinali, olympijský turnaj sa hral systémom, že z oboch skupín postupovali dva najlepšie tímy do finálovej štvorky, do ktorej si so sebou prenášali výsledok

Kanadán Bruce Driver s Igorom Libom.

Hlava hore a oči už hľadajú korčuliujúceho spoluhráča. O Darovom prehľade na ľade sa v Sarajeve presvedčili i Kanadania.

vzájomného duelu. Išlo o posledný zápas B-skupiny a oba tímy dovtedy nestratili ani bod. Postup teda mali istý a na oboch stranach si veľmi dobre uvedomovali, že nepôjde o žiadnu povinnú jazdu, ale o mimoriadne dôležitý súboj. „Zápas s Kanadou sa nám započítaval do finálovej skupiny. Olympiáda v Sarajeve bola špecifická v tom smere, že až na úvodný zápas s Nórskom sme v každom stretnutí museli vyhrať, lebo sme bojovali o prvé dve postupové miesta. Vždy to tak hlúpo vychádzalo, že ak najbližší zápas nevyhráme, tak nepostúpime, prípadne si neprenesieme body do finálového turnaja,“ hovorí Darius Rusnák o permanentnom tlaku na víťazstvo.

Hráči ČSSR však Kanadánov k ničomu nepustili. V prvej tretine otvoril skóre Caldér, v druhej pridal gól Liba po Lukáčovej prihrávke a v tretej tretine trafili Svoboda po Libovej prihrávke a Růžička. Víťazstvo 4:0 nás katapultovalo na čelo B-skupiny s 10 bodmi (skóre 38:7), Kanada mala 8.

V A-skupine bola situácia vyrovnannejšia. O postupe ZSSR nebolo najmenších pochýb, zborná dosiahla päť víťazstiev a skóre 42:5. O druhé postupové miesto však bol tuhý boj. Tím NSR si zaspomína na olympiádu spred ôsmich rokov, keď v Innsbrucku v roku 1976 senzačne získal bronz. V Sarajeve mali Švédi i Nemci po sedem bodov. Vzájomný duel sa skončil nerozhodne 1:1, o postupe teda rozhođovalo skóre. Švédi boli pri jeho naháňaní úspešnejší, keďže pomer strelených a inkasovaných gólov bol v ich prípade 34:15, kým tím NSR mal skóre 27:17. Podľa predpokladov si však Škandinávci zobraли do finálovej skupiny nulový bodový zisk, keďže so ZSSR prehrali 1:10!

Historické nuly Kanadánov

Lídri oboch skupín v krížových súbojoch s druhými celkami skupín nezaváhali. Dokonca ani neinkasovali. Sovietsi zdolali Kanadu 4:0. ČSSR si zasa poradilo so Švédskom 2:0. Bol to však veľmi vyrovnaný súboj. V prvých dvoch tretinách gólov nepadol. Následne v 45. minúte otvoril skóre Hrdina a 69 sekúnd pred koncom pridal gólovú poistku obranca Benák. Bola to z pohľadu tímu ČSSR fantastická bilancia, vedľa vyhral všetkých šest stretnutí v Sarajeve! Pred poslednými zápasmi turnaja tak boli karty jasne rozdané. ZSSR a ČSSR mali po štyri body, Švédsko s Kanadou boli bez bodov. V prvom zápase išlo o zlato, v druhom sa bojovalo o bronz. „*Striebro sme teda mali isté a ukázala sa naša typická povaha, taká hlúpa československá vlastnosť. Mali sme vo vrecku striebro, čo bol fantastický úspech. Do zápasu s Rusmi sme išli s vedomím, že nič sa nestane, ani keby sme neuspešili. Dodnes ma štve, že sme nezvládli tento zápas. Bola tu obrovská šanca vyhrať olympiádu. Mali sme skvelú formu, darilo sa nám a mali sme aj na Rusov, hoci tí mali skvelý tím. Toto finále som videl niekol'krát. Bol to mimoriadne vyrovnaný zápas,*“ aj po desaťročiach sa Vincent Lukáč dokáže rozohniť nad premárnenou šancou na olympijské zlato.

V hale Zetra najprv 19. februára 1984 nastúpili o desiatej predpoludní Švédi proti Kanade. Po góloch Petra Gradina a Hakana Södergrena vyhrali 2:0 a tešili sa z bronzu. Pre kolísku hokeja bol záver olympijského turnaja mimoriadne frustrujúci. Známy tréner Dave King nespoznával svojich zverencov. Len pre istotu zopakujeme ešte raz posledné tri výsledky „kolísky hokeja“. V poslednom zápase základnej skupiny podľahli Kanadánia tímu ČSSR 0:4, následne vo finálovej skupine prehrali so ZSSR 0:4 a so Švédskom 0:2! Skončiť v troch zápasoch po sebe bez streleného gólu sa Kanade na olympijskom turnaji nikdy predtým a ani nikdy potom nepodarilo. Finálová skupina v tomto kontexte vyznela celkovo zvláštne. Zo šiestich stretnutí sa iba jedno neskončilo víťazstvom na nulu, išlo o zápas ZSSR – Švédsko 10:1...

Sovietsi naberali šťastie lopatami

Popoludní 19. februára 1984 o 13.30 hod. bolo na programe finále. Vypredaná Zetra – bolo v nej 7 000 divákov – videla súboj odvekých rivalov. Sovietsky zväz, vedený ako domáci tím, nastúpil v tejto zostave: Tretjak – Fetisov, Kasatonov, Strelcov, Starikov, Pervuchin, Biľaletdinov – Makarov, Larionov, Krutov – Gerasimov, Šepelev, Chomutov – Koževnikov, Čumenev, Drozdeckij – Skvorcov, Kovin, Vasiliev. Československo nastúpilo v osvedčenej zostave z predchádzajúcich stretnutí: Šindel – Chalupa, Benák, Kadlec, Hořava, Svoboda, Uvíra – Caldr, Pašek, Korbela – V. Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Růžička, Richter – Lála, Kýhos, Černík.

Dárius Rusnák a Vjačeslav Fetisov s hlavným rozhodcom Olssonom počas finálového zápasu.

Vincent Lukáč sleduje debatu dvoch opôr zbornej Vjačeslava Fetisova a Igora Larionova.

Stretnutie bolo od prvých sekúnd vyrovnané. Väčšinové juhoslovanské publikum drukovalo viac Československu. Napokon, v tých časoch by sa nenašla hokejová krajina, kde by nezinteresovaní fandili ZSSR.

Žiaľ, ako to už býva zvykom pri vyrovnaných stretnutiach, o výsledku rozhodujú nielen detaile, ale i šťastie. A Sovietsi, konkrétnie Alexander Koževnikov, ho naberali doslova lopatami. Plynula 7. minúta, keď Fetisov prihral Koževnikovi, ktorý nepresne vystrelil na Šindelovu bránku, no puk sa od hornej žrdky odrazil tak nešťastne, že spadol rovno na chrbát prekvapeného brankára, ktorý sa po stranách obzeral, kde sa odrazil puk, no nemal poňatia, že od jeho chrbta spadol za bránkovú čiaru... Neskutočne smoliarsky okamih. „Koževnikov išiel striedať, vystrelil puk, ktorý ešte tečoval jeden z našich obrancov, a od žrdky a následne od chrbta Šindela skončil v bránke. Strašný gól! Sovietsi z ničoho nič viedli 1:0. Po vedúcom góle sa uvoľnili a hrali svoju hru. My sme mali tiež dosť šancí, no nepremenili sme ich,“ aj po rokoch neveriacky krúti hlavou Vincent Lukáč.

Slovenská úderná trojka potom mala vyrovnanie na hokejke. Lukáč obišiel Biľaletdinova, urobil náprah, Tretjak v snahe zmeniť mu strelecký uhol vykorčuloval z bránky, no Lukáč, hoci mohol zakončiť, neulakomil sa na strelu. Našiel voľného Rusnáka, ten však minul prázdnú bránu. „Na túto šancu nikdy nezabudnem. Nekonenečne veľakrát som si ju púšťal. Zrazu to mohol byť úplne iný zápas,“ dodáva Vincent Lukáč.

Z druhej tretiny uplynulo 72 sekúnd, keď Larionov našiel Krutova, ktorý pridal druhý gól zbornej. „To bol tiež gól... Larionov náhodou prešiel, puk sa dostal ku Krutovovi, ktorý z medzikružia upravil na 2:0. A bolo po zápase. Dodnes ma štve, ako sme premrhali šancu na zlato. Všetci sa však tešili zo striebra,“ trpko sa uškrnul Vincent Lukáč. Napriek veľkej snahe zverencov Luděka Bukača sa na výsledku nič nezmienilo.

Nesmrteľnosť bola na dosah

Jaromír Šindel bol v reprezentácii stabilnou dvojkou. Práve na olympijských hráčov v Sarajeve sa dostal do pozície jednotky. Jiří Králík odchytal iba jeden zápas proti Rakúsku. „Doteraz je to pre mňa tak trochu záhadou. Králík mal za sebou vydané MS vo Fínsku 1982 i v Nemecku o rok neskôr. O MS v Prahe v roku 1985, hoci to bolo až po olympiáde, ani nehovoriac. A práve v Sarajeve sa stal jednotkou Šindel. Sám by som sa najradšej trénera Bukača spýtal, prečo sa tak rozhodol. Vlastne dodnes to neviem pochopíť. A nielen ja,“ aj po desaťročiach nechápe Vincent Lukáč. Takouto jasnom jednotkou sa už potom Jaromír Šindel nestal na žiadnom turnaji.

Pravdou je, že okolo nominácie brankárov sa viedli najväčšie diskusie. Rok predtým sa o Dominika Hašeka doslova bili reprezentační tréneri a veľa nechýbalo, aby

štartoval na troch MS v jednej sezóne. Na MS hráčov do 18 rokov nakoniec nešiel. Po roku sa k najväčšiemu brankárskemu talentu všetci obrátili chrbtom. Na prelome rokov 1983 – 1984 neštartoval na MS hráčov do 20 rokov vo Švédsku. Všeobecne sa predpokladalo, že sa tak stalo preto, aby o mesiac mohol chytať na olympiáde. Do Sarajeva však nešiel. Na poslednom sústredení mu tréneri povedali, že zostáva doma a na ZOH sa predstavia Šindel s Kráľíkom. Posledne menovaný bol na pretrase už na začiatku sezóny. Po siedmich rokoch sa totiž rozhodol pre návrat z Jihlavu, kde zbieran tituly, do rodného Gottwaldova (dnešný Zlín), ktorý bojoval o záchranu. Tréner Jihlavy Neveselý o tom nechcel ani počuť, hoci do Dukly mu prišiel z Vítkovíc Šindel.

Neveselý sa vraj bál, že si Králik v slabom mužstve Gottwaldova neudrží formu. Bukač oponoval, že kvalitný brankár si ju udrží hocikde... Povrávalo sa aj to, že za vtedajším protežovaním Šindela môže byť i jeho neskorší angažmán v Sparte, kam zamieril po dvoch sezónach v Jihlave. Bukač mal k Sparte vždy veľmi blízko...

Táto situácia bola zložitá a prinášala rôzne pocity. Dominik Hašek neskrýval frustráciu, že prišiel o bronz s dvadsiatkou a o olympijské striebro. Kto vie, či by tieto kovy boli lesklejšie, keby bol Hašek pri tom. Jeho chvíle ešte len mali prísť. Vtedy však o ZOH 1998 v Nagane nesníval...

„Boli sme najbližšie k zlatu na olympiáde. Už nikdy potom sme nemali takú šancu na víťazstvo. V rozhodujúcom zápase proti Sovietskom sme mali aj riadny pech. Ved'

Československá reprezentácia so striebornými medailami po nešťastnej finálovej prehre.

ten prvý gól je dodnes rarita. Taký gól som nikdy predtým a ani nikdy potom nevidel. Aby sa puk odrazil do brankárovho chrbta a odtial do bránky. To je niečo neskutočné. Z nášho útoku sme pritom všetci traja pozahadzovali dobré šance, keď sme len premáchli hokejkou vo vzduchu,“ aj po mnohých rokoch cítiť zo slov Dáriusa Rusnáka veľký smútok za premárnenou šancou. „Sarajevo bolo naším vrcholom. Hrali sme ozaj vynikajúco. Mali sme obrovskú smolu v poslednom zápase proti Rusom. Také šance sme pozahadzovali, že to už ani nebolo možné,“ zdupľoval práve Dárius Rusnák.

Najkrajšia olympiáda

O olympiáde v Sarajeve sa všetci vyjadrovali s nadšením. Prevládali pozitívna. Hoci studená vojna medzi Východom a Západom bol očividná, svet netraumatizovali teroristi. A to bolo v porovnaní so súčasnými bezpečnostnými manévrmi niečo nepredstaviteľné. Žiaľ, o sedem rokov neskôr vypukla na Balkáne krvavá občianska vojna a olympijská bezstarostnosť bola razom zabudnutá. „Najlepšia olympiáda zo všetkých troch zimných olympiád, na ktorých som štartoval, bola práve tá v roku 1984. Organizácia bola na úrovni. Hlavne nebolo toľko policajtov ako teraz. V súčasnosti sú to policajno-bezpečnostné manévre. Mali sme len kartičku, že sme olympionici,

V ankete o Najlepšieho športovca Východoslovenského kraja sa pravidelne objavovali známe mená. Tentoraz sa vedľa seba postavili Vincent Lukáč, Igor Liba, vodný pôlista ČH Košice Stanislav Kulik a futbalista Lokomotívy, neskôr reprezentačný tréner Slovenska Ján Kozák.

a mohli sme chodiť, kde sme chceli. Ubytovanie i strava boli na úrovni. Chodili sme na športoviská povzbudzovať našich športovcov – Olgu Charvátovú, Janu Gantnerovú, Kvetu Jeriovú či Blanku Paulú. Taktiež sme chceli ísť aj na boby, ale vtedy tam začalo pršať, hore bola hmla, tak preteky zrušili. V dedine sme boli všetci pokope. Atmosféra bola úžasná. O štyri roky neskôr v Calgary bola olympiáda veľmi roztahaná a o Albertville ani nehovoríme. Doslova tragédia. Azda najslabšia olympiáda v historii. Mal som pocit, ako keby Francúzi nútene museli zorganizovať olympiádu. Niečo strašné,“ pristavil sa pri všetkých troch zimných športových sviatkoch Igor Liba.

Vincent Lukáč sa v podobnom tóne obzrel za svojimi dvoma olympiádami: „*Neuveriteľne krásna olympiáda, zdôrazňujem – krásna! V porovnaní s Lake Placid ako nebe a dudy. To sa ani nedá porovnávať. V Lake Placid sme bývali v bývalej base, čo bol na psychiku strašný nápor. V Sarajeve bolo o nás dobre postarané, perfektný športový komplex. Športovci nemali nikde ďaleko. Na Sarajevo veľmi rád spomínam. Myslím si však, že nielen ja, ale aj všetci športovci. Ked' si teraz uvedomím, že na mieste bývalej haly Zetra je dnes cintorín, je mi do plácu.*“

Slivovička po víťazstvách

Naši hokejisti bývali v Sarajeve v bunkách. Bol to v podstate trojizbový byt. V jednej býval Dárius Rusnák s Vincentom Lukáčom, v druhej Igor Liba s Dušanom Pašekom. V tretej bol sám kapitán František Černík. „*Prišiel za nami môj otec a priniesol malý demížónik slivovice. Zdravé jadro 15 – 17 hráčov sme si po každom víťaznom zápase dali po jednom štamperlíku z tejto slivovice. Raz na začiatku prišiel po jednom zápase aj asistent trénera František Neveselý, a ked' videl, čo robíme, tak zalarmoval aj Bukača, že ,kluci tady chlastají'. Ja som mu na to povedal: ,Tréner, my nepijeme. Dáme si iba jeden štamperlík na červíka.' Franto Černík ako kapitán sa pridal: ,Trenére, vždyť zde chceme vyhrať! Nemůžeme se opíjet.' Odvtedy sme mali povolené si dať po zápase po jednom,*“ pridal úsmevnú príhodu Dárius Rusnák. „*Napríklad s nebohým Dušanom Pašekom sme si v hoteli každý večer pred zápasom dávali štamperlík slivovice. Pred spaním je to perfektná vec,*“ doplnil Igor Liba.

Celý útok bez minusiek!

V Sarajeve sa celému útku skvele zadarilo. Prevládajú hlasy, že práve v tomto bosnianskem meste hral v najlepšej forme. Ešte v lepšej ako o rok v Prahe, kde ČSSR získala zlato na MS. Lukáč, Rusnák i Liba strelieli po štyri góly. Ich nesútočnú formu potvrdzuje ešte jeden štatistický údaj. Títo traja hráči boli jediní z tímu ČSSR, ktorí neboli na lade počas inkasovaného gólu! Počas celého turnaja

21

FOTBALOVÝ A HOKEJOVÝ TYDENÍK
Roč. 17 (Kopaná 38, Kopaná-hokej 22)
Vydlo 25. května 1984 • Cena 1,50 Kčs

gol

ZLATA HOKEJKA

POPRVÉ IGORU LIBOVÍ

HOKEJKA - 1984

BA (JIHLAVA) 641
MÍR RŮŽIČKA (LITVÍNOV) 611
CHALUPA (JIHLAVA) 419
S RUSNÁK (SLOVAN) 416
MÍR CALDR (Č. BUDĚJOVICE) 411
HÍR ŠINDEL (JIHLAVA) 370
ENT LUKÁČ (KOŠICE) 287
LD KADLEC (LITVÍNOV) 224
NIK HAŠEK (PARDUBICE) 221
EL RICHTER (SPARTA) 209

HOKEJ

Skončil XVI. ročník soutěže Zlatá hokejka
Deváté jméno na trofeji: Liba

HC Slovan Bratislava - HC Sparta Praha

zápas	skóre	časy
1	1:0	19:30
2	0:0	20:00
3	0:0	20:15
4	0:0	20:30
5	0:0	20:45
6	0:0	21:00
7	0:0	21:15
8	0:0	21:30
9	0:0	21:45
10	0:0	22:00
11	0:0	22:15
12	0:0	22:30
13	0:0	22:45
14	0:0	23:00
15	0:0	23:15
16	0:0	23:30
17	0:0	23:45
18	0:0	24:00
19	0:0	24:15
20	0:0	24:30
21	0:0	24:45
22	0:0	25:00
23	0:0	25:15
24	0:0	25:30
25	0:0	25:45
26	0:0	26:00
27	0:0	26:15
28	0:0	26:30
29	0:0	26:45
30	0:0	27:00
31	0:0	27:15
32	0:0	27:30
33	0:0	27:45
34	0:0	28:00
35	0:0	28:15
36	0:0	28:30
37	0:0	28:45
38	0:0	29:00
39	0:0	29:15
40	0:0	29:30
41	0:0	29:45
42	0:0	30:00
43	0:0	30:15
44	0:0	30:30
45	0:0	30:45
46	0:0	31:00
47	0:0	31:15
48	0:0	31:30
49	0:0	31:45
50	0:0	32:00
51	0:0	32:15
52	0:0	32:30
53	0:0	32:45
54	0:0	33:00
55	0:0	33:15
56	0:0	33:30
57	0:0	33:45
58	0:0	34:00
59	0:0	34:15
60	0:0	34:30
61	0:0	34:45
62	0:0	35:00
63	0:0	35:15
64	0:0	35:30
65	0:0	35:45
66	0:0	36:00
67	0:0	36:15
68	0:0	36:30
69	0:0	36:45
70	0:0	37:00
71	0:0	37:15
72	0:0	37:30
73	0:0	37:45
74	0:0	38:00
75	0:0	38:15
76	0:0	38:30
77	0:0	38:45
78	0:0	39:00
79	0:0	39:15
80	0:0	39:30
81	0:0	39:45
82	0:0	40:00
83	0:0	40:15
84	0:0	40:30
85	0:0	40:45
86	0:0	41:00
87	0:0	41:15
88	0:0	41:30
89	0:0	41:45
90	0:0	42:00
91	0:0	42:15
92	0:0	42:30
93	0:0	42:45
94	0:0	43:00
95	0:0	43:15
96	0:0	43:30
97	0:0	43:45
98	0:0	44:00
99	0:0	44:15
100	0:0	44:30
101	0:0	44:45
102	0:0	45:00
103	0:0	45:15
104	0:0	45:30
105	0:0	45:45
106	0:0	46:00
107	0:0	46:15
108	0:0	46:30
109	0:0	46:45
110	0:0	47:00
111	0:0	47:15
112	0:0	47:30
113	0:0	47:45
114	0:0	48:00
115	0:0	48:15
116	0:0	48:30
117	0:0	48:45
118	0:0	49:00
119	0:0	49:15
120	0:0	49:30
121	0:0	49:45
122	0:0	50:00
123	0:0	50:15
124	0:0	50:30
125	0:0	50:45
126	0:0	51:00
127	0:0	51:15
128	0:0	51:30
129	0:0	51:45
130	0:0	52:00
131	0:0	52:15
132	0:0	52:30
133	0:0	52:45
134	0:0	53:00
135	0:0	53:15
136	0:0	53:30
137	0:0	53:45
138	0:0	54:00
139	0:0	54:15
140	0:0	54:30
141	0:0	54:45
142	0:0	55:00
143	0:0	55:15
144	0:0	55:30
145	0:0	55:45
146	0:0	56:00
147	0:0	56:15
148	0:0	56:30
149	0:0	56:45
150	0:0	57:00
151	0:0	57:15
152	0:0	57:30
153	0:0	57:45
154	0:0	58:00
155	0:0	58:15
156	0:0	58:30
157	0:0	58:45
158	0:0	59:00
159	0:0	59:15
160	0:0	59:30
161	0:0	59:45
162	0:0	60:00
163	0:0	60:15
164	0:0	60:30
165	0:0	60:45
166	0:0	61:00
167	0:0	61:15
168	0:0	61:30
169	0:0	61:45
170	0:0	62:00
171	0:0	62:15
172	0:0	62:30
173	0:0	62:45
174	0:0	63:00
175	0:0	63:15
176	0:0	63:30
177	0:0	63:45
178	0:0	64:00
179	0:0	64:15
180	0:0	64:30
181	0:0	64:45
182	0:0	65:00
183	0:0	65:15
184	0:0	65:30
185	0:0	65:45
186	0:0	66:00
187	0:0	66:15
188	0:0	66:30
189	0:0	66:45
190	0:0	67:00
191	0:0	67:15
192	0:0	67:30
193	0:0	67:45
194	0:0	68:00
195	0:0	68:15
196	0:0	68:30
197	0:0	68:45
198	0:0	69:00
199	0:0	69:15
200	0:0	69:30
201	0:0	69:45
202	0:0	70:00
203	0:0	70:15
204	0:0	70:30
205	0:0	70:45
206	0:0	71:00
207	0:0	71:15
208	0:0	71:30
209	0:0	71:45
210	0:0	72:00
211	0:0	72:15
212	0:0	72:30
213	0:0	72:45
214	0:0	73:00
215	0:0	73:15
216	0:0	73:30
217	0:0	73:45
218	0:0	74:00
219	0:0	74:15
220	0:0	74:30
221	0:0	74:45
222	0:0	75:00
223	0:0	75:15
224	0:0	75:30
225	0:0	75:45
226	0:0	76:00
227	0:0	76:15
228	0:0	76:30
229	0:0	76:45
230	0:0	77:00
231	0:0	77:15
232	0:0	77:30
233	0:0	77:45
234	0:0	78:00
235	0:0	78:15
236	0:0	78:30
237	0:0	78:45
238	0:0	79:00
239	0:0	79:15
240	0:0	79:30
241	0:0	79:45
242	0:0	80:00
243	0:0	80:15
244	0:0	80:30
245	0:0	80:45
246	0:0	81:00
247	0:0	81:15
248	0:0	81:30
249	0:0	81:45
250	0:0	82:00
251	0:0	82:15
252	0:0	82:30
253	0:0	82:45
254	0:0	83:00
255	0:0	83:15
256	0:0	83:30
257	0:0	83:45
258	0:0	84:00
259	0:0	84:15
260	0:0	84:30
261	0:0	84:45
262	0:0	85:00
263	0:0	85:15
264	0:0	85:30
265	0:0	85:45
266	0:0	86:00
267	0:0	86:15
268	0:0	86:30
269	0:0	86:45
270	0:0	87:00
271	0:0	87:15
272	0:0	87:30
273	0:0	87:45
274	0:0	88:00
275	0:0	88:15
276	0:0	88:30
277	0:0	88:45
278	0:0	89:00
279	0:0	89:15
280	0:0	89:30
281	0:0	89:45
282	0:0	90:00
283	0:0	90:15
284	0:0	90:30
285	0:0	90:45
286	0:0	91:00
287	0:0	91:15
288	0:0	91:30
289	0:0	91:45
290	0:0	92:00
291	0:0	92:15
292	0:0	92:30
293	0:0	92:45
294	0:0	93:00
295	0:0	93:15
296	0:0	93:30
297	0:0	93:45
298	0:0	94:00
299	0:0	94:15
300	0:0	94:30
301	0:0	94:45
302	0:0	95:00
303	0:0	95:15
304	0:0	95:30
305	0:0	95:45
306	0:0	96:00
307	0:0	96:15
308	0:0	96:30
309	0:0	96:45
310	0:0	97:00
311	0:0	97:15
312	0:0	97:30
313	0:0	97:45
314	0:0	98:00
315	0:0	98:15
316	0:0	98:30
317	0:0	98:45
318	0:0	99:00
319	0:0	99:15
320	0:0	99:30
321	0:0	99:45
322	0:0	100:00
323	0:0	100:15
324	0:0	100:30
325	0:0	100:45
326	0:0	101:00
327	0:0	101:15
328	0:0	101:30
329	0:0	101:45
330	0:0	102:00
331	0:0	102:15
332	0:0	102:30
333	0:0	102:45
334	0:0	103:00
335	0:0	103:15
336	0:0	103:30
337	0:0	103:45
338	0:0	104:00
339	0:0	104:15
340	0:0	104:30
341	0:0	104:45
342	0:0	105:00
343	0:0	105:15
344	0:0	105:30
345	0:0	105:45
346	0:0	106:00
347	0:0	106:15
348	0:0	106:30
349	0:0	106:45
350	0:0	107:00
351	0:0	107:15
352	0:0	107:30
353	0:0	107:45
354	0:0	108:00
355	0:0	108:15
356	0:0	108:30
357	0:0	108:45
358	0:0	109:00
359	0:0	109:15
360	0:0	109:30
361	0:0	109:45
362	0:0	110:00
363	0:0	110:15
364	0:0	110:30
365	0:0	110:45
366	0:0	111:00
367	0:0	111:15
368	0:0	111:30
369	0:0	111:45
370	0:0	112:00
371	0:0	112:15
372	0:0	112:30
373	0:0	112:45
374	0:0	113:00
375	0:0	113:15
376	0:0	113:30
377	0:0	113:45
378	0:0	114:00
379	0:0	114:15
380	0:0	114:30
381	0:0	114:45
382	0:0	115:00
383	0:0	115:15
384	0:0	115:30
385	0:0	115:45
386	0:0	116:00
387	0:0	116:15
388	0:0	116:30
389	0:0	116:45
390	0:0	117:00
391	0:0	117:15
392	0:0	117:30
393	0:0	117:45
394		

Po Vincentovi Lukáčovi prevzal Zlatú hokejku Igor Liba.

si v siedmich zápasoch nepripísali ani jednu mínusku! V hodnotení plus/mínus boli jasne najlepší v našom tíme – Rusnák +14, Liba +13, Lukáč +11. „Práve tátó výnímočnosť podtrhla ich sebakontrolu. Najmä Dara Rusnéka a Igora Libu, ktorí hrali neuveriteľne zodpovedne. Priam ukážkovo. Navyše skvelí boli aj v oslabení, kde sme sa na nich mohli spolahnúť,“ aj po rokoch vzdáva poklonu tejto trojici tréner Luděk Bukač.

Olympijská sezóna sa výrazne premietla aj do súťaže o najlepšieho hokejistu – Zlatá hokejka za rok 1984.

SPOMIENKY PO ROKOCH

LUDĚK BUKAČ (reprezentačný tréner Československa): „Škoda rozhodujúceho zápasu s Rusmi. Získali by sme historicky prvé olympijské zlato. A zaslúžili by sme si ho. Keby sme mali brankára, ten turnaj sme mohli vyhrat. Králik v tom čase ešte zdáleka neboli tým Králikom, ktorého si všetci pamätajú. Ak chcete byť úspešní, musíte mať nie dobrého, ale vynikajúceho brankára. Hašek bol ešte veľmi mladý. Preto sme sa rozhodli pre Šindela.“

PAVEL RICHTER (dlhoročný reprezentant a hráč Sparty Praha): „Éra v období rokov 1982 – 1985 bola z našej strany výborná. Na medzinárodnej scéne sme hrali neskutočne vynikajúci hokej. V Sarajeve sme zbytočne prehrali finále s Ruskom. Brankár Šindel dostal nešťastný úvodný gól. S Jirkom Hrdinom a Láďom Růžičkom sme mali obrovské šance na vyrovnanie. Vinco s Darom a Igorom mali tiež tutovky. Myslím si, že tento duel sme mali minimálne remizovať, ak nie vyhrat. Hrali sme s Rusmi otvorenú partiu a vyrovnanie bolo na spadnutie. Myslím si, že keby sa nám to podarilo, zlomili by sme stretnutie. Takto sme na začiatku druhej tretiny dostali druhý gól a bolo hotovo. S Rusmi sme však v tom čase hrali veľmi vyrovnané zápasy. Bolo to aj tým, že sme trénovali, jak hovada. V tom čase prišli do oddielov metodické príručky, v ktorom boli predpisy, ako majú trénovať reprezentanti. Po každom tréningu sme ešte niečo museli robiť navyše. Napríklad sme dookola desať minút naplno korčuľovali. Niekedy to už bolo doslova na hrane. Trebárs v majstrovskom zápase som bol večer na lade 30 minút. Na druhý deň sme mali tréning a po ňom ešte ďalšiu zaberačku, ktorú som mal predpísanú od trénera Bukača. Ten chodil do haly a kontroloval, či sa neulievame. Rusom sme sa teda vyrovnávali nielen tréningovo, ale aj z fyzickej stránky. Ostatné tímy k záveru turnaja už s nimi nevládali korčuľovať, no my sme s nimi držali krok až do samého konca. Pamätam si, ako sme jazdili na sústredenie na Zadov, kde sme museli predpoludním trikrát vybehnuť zjazdovku do kopca. Tá merala 1 110 metrov. Vyfasovali sme lyžiarske palice a bežali sme do kopca ako blázni. Hore nás čakal autobus, ktorý nás zvážal dole. Pamätam sa, ako sa Jardo Korbela v strede kopca zastavil a začal vraciať. Už nemohol ísť ďalej. Tréner Bukač stál na kopci a robil si žarty: ,To jsou ti kuřáci! Podívejte se na ně!“

Odveta na Švédskom pohári

To, že v Sarajeve nevyhral lepší, ale šťastnejší, sa potvrdilo onedlho. V olympijskom roku sa nekonali majstrovstvá sveta. Pomyselnou náhradou bol Švédsky pohár, ktorý sa v premiérovej podobe uskutočnil ani nie dva mesiace po olympiáde.

Na severe Európy Československo potvrdilo výbornú formu. Zdolalo domáce Švédsko 3:2, Fínsko 9:3 a hlavne doslova „zbúralo“ Sovietsky zväz až hanebne 7:2! „Strašne sme ich vybúchali. Doslova sme si z nich robili strandu. Suverénne sme vyhrali celý turnaj. Na jeho konci sme sa išli fotografovať s víťaznou trofejou. Caldru však nemohol zdvihnúť z ľadu, lebo primrzla. Takmer sme ju zničili,“ spomína si Dárius Rusnák. Mimochodom, najviac sa písalo o fantastickom Dominikovi Hašekovi, ktorý mal na tomto víťazstve veľký podiel. Pri minútovom oslabení o dvoch hráčov chytil Sovietskom štyri stopercentné šance! Na Sarajevo pred dvoma mesiacmi bol ešte mladý...

Už vtedy sa začali patálne okolo kapitána ČSSR. V Sarajeve ním bol František Černík, ktorý však po olympiáde končil v reprezentácii. „Vtedy som sa veľmi nahneval. Bolo zaužívané, že kapitánom mužstva je najstarší hráč. Tréner Bukač vtedy zvolil za kapitána Vladimíra Caldra. Ja som bol v tom, že ním bude Vinco Lukáč. Bol najstarší, tak ním mal byť. Vôbec som neskryval túto skrivodlivosť. Tréner Bukač si ma zobil na stranu a povedal mi: „Pozri sa, o rok nás čakajú majstrovstvá sveta v Prahe a Vinco po nich skončí v reprezentácii. Potrebujeme perspektívne vybrať nového kapitána.“ Caldru hral zle celú sezónu. Potom bol kapitánom Svozil, ktorý výborne zahral na Kanadskom pohári s Vincom a Igorom. Ja som tam neštartoval, lebo som sa zranil v prípravnom zápase vo Švédsku, kde som si vykľbil rameno,“ spomína Dárius Rusnák.

Lenže Ladislava Svozila tréneri nezobrali do výberu na MS 1985, a tak pokračovalo hľadanie kapitána. Tréner Bukač si vybral za kapitána práve Dáriusa Rusnáka. Postup bol jednoduchý. Zvyčajne

”Storebror“ GICK PÅ PUMPEN!

Ben tjeckiska hockeyleague granskas: ”Storebror“ i-fot
flik en läsa om sena ska gläntas.
Karlstadspubbliken är att gratulera till gjeldagens suppmatch i Färjestads ishall, den härsta matchen som någonsin spelats i Karlstad. Just i Färjestads ishall skrevs ett stortje tjeckisk ishockeyhistoria. För första gången på fyra år är tjeckarna Tjeckoslovakien borta från Sovjet. Skräddarförlossning: 7-2.

Lättare än att de tjeckiska spelarna rönt rökken och tackade värmländningarna för det härliga publikatådet. Undra på att tjeckerna blev guldälvare nu?

Mål igen! Över gänget utan att ta matchen på egen tjeckiska grund. Tjeckiska publiken jublar över att det är 7-2-mall.

Aj švédská tlač kvitovala, s akou nakladačkou obišiel „storebror“ – veľký brat – z Východu. Takto sa tešil Igor Liba z gólu na 4:1 do siete ZSSR.

vyberali služobne najstaršieho. „V tomto smere bol líder brankár Jiří Králík. Brankára však nechceli zvoliť za kapitána, tak sa rozhodli pre mňa. Vinca Lukáča a ani Pavla Richtera nemohli dať, lebo po majstrovstvách sveta končili s reprezentačnou kariérou. Zo začiatku to bolo všetko jasné. Najmä niektorí českí hráči krútili hlavou. Nepozdával sa im tento krok. Nakoniec sme si však všetci veľmi dobre navzájom sadli. Zástupcu mi robil Pavel Richter,“ dodal Dárius Rusnák.

SPOMIENKY PO ROKOCH

LUDĚK BUKAČ (reprezentačný tréner Československa): „Daro bol prijateľný pre všetkých. Nebol to konfliktný typ a všetci ho rešpektovali. Pre celkový imidž mužstva sme aj my podporovali tento výber. Ak je niekto z menšiny v reprezentačnom výbere a vedie väčšinu, tak je to znak, že to mužstvo je zdravé, súdržné a sú v ňom prvky demokracie.“

STANISLAV NEVESELÝ (asistent reprezentačného trénera Československa a tréner Dukly Jihlava): „Po Františkovi Černíkovi, ktorý bol kapitánom v Sarajeve, sme hľadali nového kapitána. Černík s Milanom Chalupom dostali povolenie, aby mohli vycestovať do zámoria, kde hrali v drese Detroit Red Wings. S trénerom Bukačom sme si povedali, že musíme vybrať nejakého staršieho hráča, aby mladíkov v kádri vedel dať dolu, keby priveli vyskakovali. Volba teda padla na Dara Rusnáka. Z predchádzajúcich reprezentačných akcií sme videli, že má líderské schopnosti. Jednoducho, bol na to predurčený. V tom čase sme ho už brali ako osobnosť. Zavolali sme si ho k sebe a vysvetlili sme mu celú situáciu. Kedže mal navyše asistenta Pavla Richtera, nebolo veľmi nad čím spekulovať. Myslím si, že sme urobili dobre. Daro Rusnák to vzal v po-hode. Lenže úvod sezóny bol katastrofálny. Z deviatich zápasov sme v ôsmich prehrali a začali chodiť listy od fanúšikov. A tie sme lepili na stenách po chodbe a v šatni. Na jednom korešpondenčnom lístku, ktorý sme neskôr ukázali aj predsedovi federálnej vlády Lubomírovi Štrougalovi, bolo napísané: ‚Vy dva čeští volové. Vy ste nemohli nic jiného vymyslet, než udělat Slováka kapitánem národného mužstva.‘ Reakcie českých fanúšikov boli veľmi kritické. Neustále do nás hustili a veru, nebola to žiadna zábava, ako nám to permanentne dávali najavo.“

Kamarátske vzťahy s ruskými elitami

Po 2. svetovej vojne patrilo Československo do sféry vplyvu svojho osloboditeľa – Sovietskeho zväzu. Postupom rokov a hlavne vojenským obsadením v roku 1968 sa prejav vďaka medzi pospolitým ľudom pretransformoval do prejavu nenávisti. Nikto si tak neželal prehru ZSSR ako hokejoví fanúšikovia. Sovietov sprevádzal mohutný piskot po vstupe na ľad, počas hymny i celého zápasu. Vládla podobná nevraživosť aj medzi hráčmi? Alebo si vedeli zájsť aj na pivo?

Podľa hokejových odborníkov to bola sovietska zbraň hromadného ničenia. Elitná prvá formácia – v pozadí obrancovia Alexej Kasatonov a kapitán Vjačeslav Fetisov. V popredí útočný trojzáprah – Sergej Makarov, Igor Larionov a Vladimír Krutov. Posledne menovaný zomrel v roku 2012.

Výber Európy nebol na Svetovom pohári 2016 až takou novinkou. Niečo podobné zažili československí hráči už 32 rokov predtým.

Vyacheslav Fetisov a Dárius Rusnák. Takto si ruky podávali veľmi často.

Legendárny útok oblieha bránku Vladislava Tretjaka.

„Vjačeslav Fetisov bol kapitánom tímu a azda najväčšia osobnosť zbornej. Boli sme priatelia, no oveľa viac som sa kamarátil s Igorom Larionovom. Nikdy nezabudnem, ako sme v roku 1984 po turnaji Cena Izvestijí zostali v Moskve. Reprezentačnú rozlúčku totiž mali Tretjak, Maľcev a Vasiljev. Každý krajina, ktorá štartovala v Moskve, dala do spoločného tímu výberu Európy jednu päťku a tento výber odohral exhibičný zápas proti Sovietskemu zväzu,“ občerstvil si pamäť Dárius Rusnák.

Československo reprezentoval poltucet: Králík – Kadlec, Benák – Lukáč, Rusnák, Liba. Kapitán tímu bol Dárius Rusnák. Počas turnaja však zomrel minister obrany ZSSR maršal Dmitrij Ustinov, bol vyhlásený štátny smútok. „Po zápase sme mali posedenie, ale bez hudby či spevu. Zato stoly sa prehýbali pod jedlom. Prišiel za nami Viktor Žluktov a zobrajal nás medzi Sovietov. Tí tam mali aj manželky. Vtedy sme sa s Viktorom veľmi skamarátili. Chudák, pre chorobu potom prišiel o nohy. A po prvý raz som sa dlhšie bavil s Igorom Larionovom. Práve vtedy Igor rozprával, ako vlastne po celé dni a týždne žijú zatvorení na bázach. Ani poriadne nevedia, kedy sa ich manželkám rodia deti. Pomaly si museli prepočítavať, či v tom čase boli so svojimi polovičkami, alebo neboli... Len sme s vypleštenými očami počúvali o tréningovom drile pod vedením Viktora Tichonova.“

Opitý Kasatonov kľukoval

O dva mesiace zase mali dôvod na ešte bližšie spoznanie. Po finálovom zápase v Sarajeve sa Dárius Rusnák s Igorom Larionovom znova stretli. „Tentoraz sme sa však viac zblížili s celou sovietskou elitnou päťkou. Alexej Kasatonov sa vtedy tak opil, že sme doňho len strčili prstom a zletel na zem. Aby to nevyzeralo hlúpo, že od opitosti sa sklátil na zem, tak sa okamžite prebral a začal robiť kľuky. Smiechom sme sa skoro pridusili...“ spustil znova smiech pri tejto spomienke Dárius Rusnák. „Veľmi dobre sa na to pamätám. Spolu sme odchádzali a len tak kamarátsky sme ho rukou potľapkali po pleci s pozdravom ‚Ahoj!‘ Zrazu zletel na zem a na snehu začal kľukovať. Neveriacky sme sa prizerali, čo to robí. Dobre sme sa na tom nasmiali,“ vrátil sa k sarajevskému momentu Igor Liba. „Niekto si možno myslí, že medzi nami a Sovietmi vládla nevraživosť. Nebola to pravda, boli sme kamaráti. Ak bola šanca, bežne sme sa porozprávali po zápase s Larionovom, Makarovom či Fetisovom. Najmä posledne menovaný patril medzi najlepších obrancov, proti ktorému som kedy hral. Smerom dozadu korčuľoval lepšie ako poniektorí dopredu... A tie jeho strely od modrej, to boli povestné šupy. Čo sa týka Tichonova, veľmi nás uznával, že sme sa výkonnostou vyrovnali jeho tímu. Zostal som prekvapený, keď mi raz Fetisov povedal, že Tichonov ich spolu s Kasatonovom považuje za dvoch najhlúpejších obrancov. Nechcel som tomu veriť. Tichonov im vraj veľmi nadával. Pritom, keď tí piati išli hrať presilovku, tak súperi sa dve minúty nedostali k puku. Pravda, ak tie dve minúty vydržali,“ ocenil kvalitu Sovietov Vincent Lukáč.

MS
PRAHA
85

8. MS 1985 – ZLATÁ PRAHA

Obaja reprezentační tréneri dostali zmluvy na celý štvorročný olympijský cyklus. Neviedli si v ňom rozhodne zle. Na vrcholných podujatiach ani raz nevyhoreli. Na troch MS získali dvakrát striebro, raz bronz a na olympiáde tiež striebro. Veľmi dobre si to uvedomovali aj čelní predstaviteľia športu. Najmä, keď na dvere klopal domáci šampionát. „Po úspešnom Sarajeve sme sa vrátili domov a Bukač mi vrazil, že funkcionári s ním chcú predísť zmluvu ešte o rok. Pritom už mal vybavený angažmán v zahraničí. Spýtal sa ma, či by som do toho šiel a zostal s ním ešte rok v reprezentácii. Potiahli sme teda ďalšiu sezónu a opatilo sa,“ vrátil sa k zlomovému okamihu Stanislav Neveselý.

Luděk Bukač ešte v posarajevskej eufórii vyslovil pamätnú vetu: „Dat' si iný ciel' pred Prahou ako zlato by bolo alibizmom.“

Majstri sveta na domácom ľade.

Ako keby funkcionári i samotní tréneri zhodne uvažovali, že tejto úspešne popísanej štvorročnej knihe chýba zlatá bodka. Ešte by to chcelo jednu kapitolu. Dočkali sa jej, hoci...

Hororový začiatok

Len ďaľko hľadat' pomenovanie pre začiatok sezóny 1984/85. Začala sa hrozne, katastrofálne ako z najhoršieho hororu. V prípravných stretnutiach sa tím ČSSR trápil, na Kanadskom pohári 1984 sa trápenie ešte znásobilo.

Prvé štyri prípravné zápasy priniesli štyri prehry. Dve prišli v polovici augusta 1984 vo Švédsku proti domácim (0:3, 2:6), ďalšie dve koncom toho istého mesiaca už v Kanade v rámci prípravy na Kanadský pohár takisto proti domácomu tímu (4:5, 2:3). A čo septembrový Kanadský pohár? Čierna mora nabrala ešte obľudnejšie rozmerky – prehra so ZSSR (0:3), remíza s NSR (4:4), ďalšia prehra proti USA (2:3), rozdielom triedy proti Kanade (2:7) a ešte aj proti Švédsku (2:4)! Tréner Luděk Bukač po turnaji konštatoval, že iba útok Lukáč – Svozil – Liba spĺňal požadované kritériá.

Ked' sa už nedarilo na ľade, tak si Igor v Montreale poobzeral aspoň krásne motocykle.

V Montreale sa pri ňom zastavili aj fanúšikovia s darčekom pod zub a so žiadostou o autogram a fotografiu. Podľa bundy išlo o prívržencov Los Angeles Kings. O párok neskôr sa na Igorovu hru mohli pozerať priamo v Meste anjelov.

Všetci ostatní zahrali pod svoje možnosti. „Proti nám nastúpili samé hviezdy a niektorí hráči to nezvládli ani psychicky. Hrať na úzkom klzisku proti domácim profíkom neboli žiadne špás. Ľahké to nebolo ani proti Nemcom, ktorých hra bola postavená na tvrdosti v osobných súbojoch. Bili nás ako žito. To, že sme s nimi nakoniec remizovali, bola iba náhoda. Vôbec sme nemali fazónu, niektorí chlapci nezvládli zlomové okamihy v zápasoch,“ vrátil sa ku kanadskému prepadáku Vincent Lukáč, s troma gólmami najlepší strelec ČSSR na tejto akcii.

SPOMIENKY PO ROKOCH

LUDĚK BUKAČ (reprezentačný tréner Československa): „Turnaj nám vôbec nevyšiel. Hráči zaostali za svojimi možnosťami. Daro Rusnák bol zranený. Láďa Svozil však zahral medzi Lukáčom a Libom veľmi dobre. Tejto trojke sa darilo a Svozilovi to išlo i strelecky.“

LADISLAV SVOZIL (reprezentant ČSSR a hráč Vítkovíc): „Veľmi sa nám celému tímu na tomto turnaji nedarilo. Naša trojka však najviac bodovala. Po čase, keď som hral s Mirom Fryčerom a Frantom Černíkom, pričom sme si absolútne vyhovoovali, som teraz vliezol medzi dvoch košických chlapcov, s ktorými bola radosť hrať. Hrat v jednom útoku s Vincom Lukáčom a Igorom Libom bol pre mňa úžasný zážitok. Vtedy som pochopil, o kol'ko to mal Daro Rusnák jednoduchšie na lade, keď mohol hrať s takými hokejistami. Ani neviem, prečo sa mi na tamojších úzkych klziskách darilo. Nikdy predtým som na takých plochách nehral. Možno preto, že som nemusel toľko korčuľovať...“

Dárius Rusnák za bránkou Švéda Rolfa Ridderwalla.

„Majstrovská“ fazóna

Tak si to zrekapitujme: z úvodných deviatich oficiálnych medzištátnych stretnutí sezóny si Československo zapísalo jednu remízu a osem prehier! Všetci fanúšikovia, ale už aj kompetentní ľutovali, že práve tento hokejový ročník vyvrcholí majstrovstvami sveta v Prahe. Čo už len uhráme na domácom šampionáte? – zneli

pochybovačné hlasy. To bude hanba! Prepadák zaváňal vo vzduchu a slovo blamáž sa už ani nemuselo vkrádať na jazyk, už sa tam udomácnilo.

Luděk Bukač však nadálej tvrdohlavo veril svojmu mužstvu. Nebolo predsa možné, aby kolektív zložený z takých skvelých hráčov dlhodobo zlyhával. Pritom mužstvo po ZOH 1984 neprešlo výraznou obmenou. Zmenilo sa naozaj iba pár mien. Obranné dvojice hrali dlhodobo stabilne. V útoku staval tréner na dvojičky, ku ktorým iba dopĺňal hráčov. Brankári boli takisto výborní.

Hráči ČSSR si v ďalších mesiacoch hrozivú bilanciu vylepšili v dvanásťich prípravných stretnutiach a v štyroch dueloch v rámci Ceny Izvestijí, no naozaj išlo iba o kozmetické vylepšenie. V spomínaných šestnástich súbojoch dosiahli bilanciu deviatich víťazstiev, dvoch remíz a piatich prehier. V rámci deviatich víťazstiev boli tri „povinné“ triumfy nad reprezentáciami NSR a NDR. Boli dvojciferné – 10:3 s NSR, 12:3 a 11:1 s NDR. V Moskve sme súčasťne skončili na Cene Izvestijí druhí za ZSSR, ale už nie s odretými, ale s poriadne krvavými ušami. Mali sme totiž na konte len štyri body rovnako ako tretie Fínsko a štvrté Švédsko... Suverénni Sovietsi vyhrali všetky štyri zápasy a mali osem bodov, posledný tím NSR bol bez bodu.

SPOMIENKY PO ROKOCH

LUDĚK BUKAČ (reprezentačný tréner Československa): „Ako hráč som nastupoval proti slovenským hráčom a viacerých som aj koučoval. Musím priznať, že so slovenskými hráčmi sa mi pracovalo vždy veľmi dobre. Nikdy sme medzi sebou nemali žiadny problém. Samozrejme, určité napäťie kvôli nominácii som ešte ako hráč vnímal. Keď som sa však stal reprezentačným trénerom, nikdy som nezažil žiadnen problém v tomto smere. Slovenskí hráči vždy patrili medzi najlepších. Napokon útok Lukáč – Rusnák – Liba mal veľký podiel na titule majstrov sveta z roku 1985. Ale rovnako tak nesmieme zabúdať ani na Dušana Pašeka. Všetci štyria boli v reprezentácii prakticky od roku 1980. Boli teda v dlhodobej príprave a poriadne vyskúšaní. Zisk zlata v roku 1985 teda neboli žiadnen rýchlokvasený proces z hráčov, ktorí zaujali v posledných mesiacoch, ale zlaté mužstvo sa budovalo pár rokov.“

STANISLAV NEVESELÝ (asistent reprezentačného trénera Československa a tréner Dukly Jihlava): „Nominácia na majstrovstvá sveta sa nerodila ľahko. S trénerom Bukačom sme mali navzájom dosť veľké spory. Na olympijských hrách v Sarajeve som mal zo svojho tímu Dukla Jihlava šest hráčov. To je celkom dosť. V prvotnej nominácii na MS v Prahe sa táto kvóta ešte zvýšila – z Dukly som mal v národnom tíme jedenásť hráčov! Ved' to je päťdesiat percent mužstva. Z toho vznikali spory. Mal som obavy, že na domácom šampionáte sa nám nemusí zadaríť a odnesiem si to potom hlavne ja a Dukla Jihlava. Bukačovi to mohlo byť v zásade jedno, ten už mal

podpísanú zmluvu s Rakúskym hokejovým zväzom, kde bol neskôr päť sezón koučom reprezentácie. Lenže ja som tu musel zostať a odslúžiť ešte nejaký ten rok, aby som mal nárok na armádny dôchodok. Ked' som si predstavil, ako tu po mne budú ľudia pľut' a hovorit', nech si do reprezoberiem celú Duklu... No, nebolo mi všetko jedno. V rámci celej republiky nebola Jihlava dvakrát v obľube. Bránil som sa takému vysokému počtu, no v konečnej nominácii som mal v reprezentácii aj tak desať hráčov z Jihlav. Desať Jihlavčanov na majstrovstvách sveta! A k tomu Slovák kapitán... Keby toto v Prahe zlyhalo, tak si neviem predstaviť, kde by som sa musel skryť. Asi by som sa musel vystaňovať. Ked' si predstavím, ako nám ľudia vyčítali, že sme nominovali Šejbu, ako nám nadávali. Po jeho pamätnom hetriku do siete Kanady vo finále majstrovstiev sveta ho potom skoro na rukách nosili."

Pribrzdnený útok

Nie a nie naskočiť na presvedčivejšie výsledky i hru. A jubilejný 50. svetový šampionát, ktorý sa uskutočnil od 17. apríla do 3. mája 1985, už pomaly klopal na dvere. „Začiatok tej sezóny t'ažko opísat. To sa hádam ani nedá! Katastrofa je slabé slovo. Prehrali sme zápas za zápasom. Domáci šampionát doslova zaváňal hanbou. Z deviatich zápasov jedna remíza? Aj to s NSR? Všetci na nás nadávali, nikto nám neveril. Novinári si nás s veľkou chuťou podávali, fanúšikovia sa odvracali. Nechceme si predstaviť, aké komentáre by od fanúšikov pribúdali na internete, keby v tom čase boli sociálne siete takým fenoménom ako v súčasnosti... Potom sa sice karta začala obracať, ale stále to nebolo ono. Nedorilo sa nielen mužstvu, ale ani nám trom. Vrcholom bol dvojzápas s NDR v apríli 1985, tesne pred štartom šampionátu. V prvom súboji sme vyhrali 12:3, ale naša lajna prehrala mikrozápas 1:2! Pri takom skóre to znie priam neuveriteľne, ale tak to bolo. V druhom súboji sme vyhrali 11:1, ale tiež to nebola žiadna sláva. Ani jeden z nás troch v tomto dvojzápase nedal góľ!“ – neveriacky krútil hlavo Dárius Rusnák.

Experti i hokejová verejnosť sa pýtali – zabudli hrať hokej? Čo sa to deje? Únava? Pretaženosť? Sú zlé vzťahy v mužstve? Všetci boli v šoku, takže podobné otázky boli na dennom poriadku. „Bolo to niečo nenormálne. Nik si nevedel vysvetliť, čo sa zrazu stalo, že mužstvo páŕ mesiacov po skvelom Sarajeve zrazu nevedelo, čo je víťazstvo. Vtedy sa ukázalo, akým bol tréner Bukač skvelým stratégom. Nerobil žiadnu paniku. Stále nás upozorňoval, že nič sa nedeje, lebo všetky zápasy boli len prípravou na MS. Veľmi nás to hnevalo, ale pán Bukač pohlcovał všetky tlaky a nás tak odbremenoval od sebaťrápenia nad prehrami. Veril nám a kostru mužstva, ktorú budoval niekol'ko rokov, nemenil. Určite to nebolo tak, že po prvých zlých výsledkoch vymenil polovicu tímu. Vedel, čo robí, a blízka budúcnosť mu čoskoro dala za pravdu,“ ocenil postoj reprezentačného trénera Igor Liba.

Vodky s Bukačom

To už naštartovalo aj trénera Bukača. Pedagogickosť a psychologický aspekt tentoraz išli bokom. Mimoriadna situácia si žiadala mimoriadne riešenia. „*Boli sme ubytovaní v Prúhoniciah, keď si nás zavolal tréner Bukač a spýtal sa, čo je s nami. Igor stále opakoval, že má bolesti brucha, úplne fit neboli ani Vinco. Došlo k zaujímavej situácii. Všetci traja spolu s Bukačom a asistentom Neveselým sme vypili po dve vodky! To bola veľká vec, lebo tréner neboli veru zástancom toho, aby si vypil s hráčmi. Do vodieku nám dal mleté čierne korenie a predniesol pamätný prípitok: „Kurva, tak aby vás tie žalúdky neboleli!“ – smeje sa pri zaujímavej spomienke Dárius Rusnák. „Na tento moment si presne pamätám. Zostali sme trochu zarazení i prekvapení. Niečo také sme od neho nečakali. Je však pravda, že nás mal veľmi rád. Do jeho smrti sme spolu perfektne vychádzali,*“ pokyvoval hlavou Igor Liba.

A znova na Zadove

Pred domácom šampionátom reprezentačný tím neskutočne drel. Povestné sústredenia na šumavskom Zadove nemali konca-kraja. Päť dní tvrdej prípravy, na víkend domov. „*Neskutočná makačka, dreli sme ako kone. Bolo to však len na dobro*

Dril počas sústredení poskytoval bežne takýto pohľad do izieb. Nepriadiok je druhoradý, dôležitý je spánok. V tomto prípade pre Igora Libu.

Debata v šatni medzi Igorom Libom a Vincentom Lukáčom.

veci. V konečnom dôsledku nám to pomohlo. Všetko sa podriaďovalo čo najkvalitnejšej príprave pred MS. Tréneri s nami veľa rozprávali. Vedeli sme, že donekonečna to nemôže byť také zlé. Vrcholom našej výkonnosti bolo Sarajevo. To, čo sme predvádzali na olympiáde, bolo šialenstvo. Večná škoda, že sme skvelú formu nepretavili do zlata. Tréneri akoby cítili, že forma bude kulminovať v pravý čas,” doplnil Vincent Lukáč. „Sústredenia boli náročné. Skončila sa dlhodobá sútaž a štyri týždne pred majstrovstvami sveta sme sa zišli a už sme makali naplno. Tréner nás po piatkovom tréningu pustil popoludní domov na sobotu. V nedel'u sme už boli späť a už sme korčuliovali. Iba v sobotu sme nestáli na korčuliach,” uškrnul sa Dárius Rusnák.

V tých rokoch bola obrovská výhoda pre reprezentačných trénerov, že všetkých reprezentantov mali v krajine. Hranice boli zatvorené a do cudziny sa mohlo ísť až po tridsiatke a aj to musel mať hráč za sebou nejaké úspechy. Takže, ak Stanislav Neveselý potreboval reprezentantov na funkčné testy, ktoré im robila armáda a letectvo, obrazne povedané, na námestí v Jihlave zapískal a na celý víkend mal všetkých reprezentantov pokope! V súčasnosti by to už nešlo.

V kartách nešetril spoluhráča

Ked'že v tých časoch neboli súčasné výdobytky techniky, ako počítače, tablety, internet či všetjaké hry na mobilných telefónoch, voľný čas sa zabíjal predovšetkým kartami. A tie vedeli poniektorí hrať fantasticky. Dominoval Vincent Lukáč. Na opačnom konci bol jeden jeho spoluhráč z Košíc.

„Peter Slanina bol taký obetný baránok. Pritom on sám sa vždy prvý tešil. Ešte sme len nastupovali do autobusu a už som len počul: „Ideme hrať, ideme hrať!“ Hrali sme fajera, hru so sedmovými kartami a o celkom pekné sumy. Neraz sa stalo, že som prišiel domov zo sústredenia a kúpil som nový televízor alebo práčku. My sme boli doslova chorí na karty. Tréneri nám už aj zakazovali hrať. Čakala nás napríklad 30-kilometrová cesta autobusom počas sústredenia, a keďže sme nemohli hrať karty, štýria sme si sadli dozadu v autobuse a hrali kameň, papier a nožnice. Samozrejme, tiež o peniaze. Kto vypadol, jeho peniaze prepadli do banku. Kto vyhral, bral všetko. Prišli sme na štadión a mali sme už takéto svaly... Skúste si polhodinku naplno hrať túto hru,“ chytil sa Vincent Lukáč za bicepsy a so smiechom poznamenal, že nebolo také jednoduché polhodinu so zaťatou päťšou mastiť túto hru. Po príchode na ľad mali protagonisti spustené ruky a vytriasali únavu z „autobusovej posilňovne“.

Vincent Lukáč sám seba pokladal za starého „karbaníka“. A je jedno, či tak bolo na košickej alebo reprezentačnej úrovni. Ešte sa ani autobus nepohol a štvorka už mala svoje „nádobíčko“ – kufrík a na ňom uterák, aby sa karty neklzali. To isté v lietadle. „Našli sme si voľnú trojku, jedno sedadlo sme zložili a už sme išli. Doslova sme boli závislí od kariet. Nebola to však len naša choroba. Napríklad Jirko Bicek, môj bývalý zat', mi povedal, že v každom mužstve NHL sú podobní kartári. Napríklad v New Jersey boli brankár Martin Brodeur či obranca Scott Stevens neskutoční kartári,“ dodal Vincent Lukáč.

SPOMIENKY PO ROKOCH

LADISLAV SVOZIL (reprezentant a hráč Vítkovic): „Vinco Lukáč bol veľký karbaník. Takého náruživého hráča kariet som azda ani nezažil medzi hokejistami. Na sústredeniach tvoril kartársku skupinu s Pavlom Richterom a Frantom Černíkom. Väčšinou obohávali Petra Slaninu. Teda nie väčšinou, ale na všetkých sústredeniach... Bolo neuvieriteľné, že Peter si za žiadnych okolností nenechal od nás chytrejších, ktorí s nimi nechceli hrať, poradiť, aby to už nechal a vykašľal sa na karty. Tí traja k sebe presne takého potrebovali. Peter si to však nenechal vysvetliť a vždy chcel hrať. Zo sústredení preto odchádzal so sedmičkou alebo osmičkou v minuse. Teraz mám na mysli tišicku v korunách. Na tú dobu to boli veľké peniaze. Vinco mu preto požičiaval peniaze a Peter mu potom dlh splácal do ďalšieho sústredenia. A tak to bolo stále dookola.“

PAVEL RICHTER (dlhoročný reprezentant a hráč Sparty Praha): „*S Vincom sme sa veľmi dobre poznali. Hrali sme spolu v reprezentačnom výbere do 19 rokov, v dvojsiatke i za A-mužstvo. Dokonca raz sme boli s B-mužstvom – výberom do 23 rokov – na zájazde v zámori. Päť týždňov sme spali spolu na izbe. Karty sme teda mastili veľa rokov a bolo to poznat.*“

LUDĚK BUKAČ (reprezentačný tréner Československa): „*Veľa dobrých hráčov bolo zároveň dobrými karbaníkmi. Spomeniem mená ako Zabrodský či Gut. Čítanie hry, pozerať do hláv iných, zapamätávanie si situácií a ako v nich reagujú, boli pozitívne kartárov, ktorí ako keby tieto kartárske vedomosti prenášali i do hokeja. Mne ani nešlo o to, aby nehrávali karty a že by som im to vyslovene zakazoval. Išlo nám iba o to, aby hrali karty s mierou a nešlo pri nich o vysoké peniaze.*“

Telefonáty i návštevy Dáše Veškrnovnej

Aby sa hráči mohli naplno venovať tréningovému drilu, museli mať čisté hlavy. Keďže tréneri chceli mať prehľad, že počas odpočinku ich zverenci naozaj oddychujú a nemastia karty či nežeravie telefónne linky, Stanislav Neveselý si na recepcii vybavil, aby všetky telefóny prepájali k nemu do izby. „*Vincovi neustále vyvolávala herečka Dáša Veškrnová,*“ prezradil verejné tajomstvo Stanislav Neveselý.

Športovci a umelci mali k sebe vždy blízko. Vincent Lukáč tentoraz so speváčkou Hanou Zagorovou. Napokon v roku 1983 bol pre oboch zlatý. Hokejista triumfoval v ankete Zlatá hokejka, speváčka zase získala Zlatého slávika.

Známa a mimoriadne oblúbená herečka, rodáčka z Brna, sa neskôr v roku 1997 vydala za českého prezidenta Václava Havla a stala sa tak prvou dámou Českej republiky.

„Športovci a herci mali k sebe vždy blízko. Stretávali sme sa na rôznych akciách, takže sme sa aj poznali. Klamal by som, keby som povedal, že sa mi nepáčila. Ved' to bola pekná herečka, ktorá bola sympathetická väčšine národa. Bola to veľmi príjemná žena. Poznali sme sa veľmi dobre a aj sme spolu výborne vychádzali. Mám na ňu len dobré spomienky,“ hovorí Vincent Lukáč.

Dagmar Veškrnová prišla za Vincentom Lukáčom potajme aj do Průhoníc, aby nik na recepcii o jej návšteve nevedel. „*Bolo to také verejné tajomstvo. Dáša bola veľká hokejová fanúšička. Ked' sme sa stali majstrami sveta a stáli sme nastúpení na modrej čiare, Dáša vybehla ako prvá na ľad až ku mne. A moja manželka na tribúne...“ dodáva Vincent Lukáč.*

Dárius Rusnák si na tento moment tiež veľmi dobre spomína: „*Ked' nám odozdvávala ceny, tak nás na ľade všetkých objímala. Najviac Vinca.*“

Domácim sa nezvykne daríť

Pred šampionátom hral reprezentačný výber prípravný zápas proti Pardubiciam za zatvorenými dverami, teda bez divákov. Prehral ho 3:4. Za Pardubice chytal Dominik Hašek, lebo Bukač ho nevybral do záverečnej nominácie. Po neúspešnom Kanadskom pohári sa mu ušlo najviac kritiky. Preto trénerovi adresoval aj všeljaké gestá. Na stretnutí boli aj novinári. Na druhý deň bolo v novinách, že sme hrali katastrofálne a nastolená otázka, ako chceme s takou hrou uspiet' na MS.

Luděk Bukač vtedy zakázal hráčom poskytovať rozhovory. Svoje rozhodnutie oznámil kapitánovi Dáriusovi Rusnákom a jeho asistentovi Pavlovi Richterovi, ktorí ho tlmočili celej šatni.

Za posledných 40 rokov vyhrali majstrovstvá sveta v domácom prostredí iba tri tímy! V roku 1985 československá reprezentácia, o rok neskôr v Moskve ZSSR a v roku 2013 Švédsko. Aj z tohto prehľadu jasne vyplýva, aké náročné je uspiet' pred vlastnými fanúšikmi. Hostiteľ je vždy pod obrovským tlakom a vyskočiť na najvyšší stupienok dokážu len mimoriadne silné tímy. A presne taký bol ten z roku 1985 pod vedením trénera Luděka Bukača a jeho asistenta Stanislava Neveselého.

Treba priznať, že v pražskej Športovej hale v Holešoviciach sa československým hokejistom na MS vždy darilo. Ved' hned' prvý šampionát v tejto hale, ktorú po prvý raz otvorili 7. marca 1962, v roku 1972 ovládli práve hokejisti ČSSR. Už o šest' rokov neskôr na MS 1978 získali striebro. O ďalších sedem rokov neskôr vynovený štadión v Holešoviciach spolu so štadiónom Slavie znova privítal svetový výkvet.

O ambíciách ČSSR v tejto hale sa radšej nahlas ani nehovorilo. Prípravné zápasy a vystúpenie na Kanadskom pohári i na Cene Izvestijí optimistické vyhliadky veľmi nepriťahovali. A aby toho nebolo málo, do celej tej skôr ponurej atmosféry prišli zranenia hráčov.

Iba Sovietsi hovorili o titule

Kanadský tréner Doug Carpenter priletel do Prahy iba so 16 hráčmi. Čakal na ďalších, ktorí vypadnú v úvodnom kole play-off v Stanley Cupe. Obdobná situácia bola aj v tíme nováčika MS, ktorým bol vtedy tím USA. Tréner David Peterson, inak stredoškolský učiteľ, mal k dispozícii iba pätnásť hokejistov. Pozorne teda sledoval vývoj v Stanley Cupe a žeravil telefónne linky do zámoria. „Materiál“, ktorý mal so sebou, bol sice ctižiadostivý, ale mladý a málo skúsený. Ak sa nechcel spoľahnúť vyložene na univerzitný výber, neostávalo mu nič iné, iba poskladať mužstvo za pochodu.

„*Chceme ukázať dobrú hru. Všetci chcú v Prahe obstáť. Bude to ťažký a namáhavý šampionát, no my chceme v Prahe nadviazať na výkony z minulých majstrovstiev,*“ povedal po prílete do Prahy tréner zbornej Viktor Tichonov. Čo mal na mysli, nebolo treba dvakrát hádať. Zborná ZSSR tăhala šnúru piatich víťazných MS po sebe! Mimochodom, od roku 1963 poznali MS iba dvoch šampiónov – trikrát vyhralo Československo a 17-krát ZSSR! Sebavedomí boli aj sovietski hráči. „*Do Prahy sme prišli zvíťaziť,*“ tvrdil suverénne na letisku kapitán ZSSR Vjačeslav Fetisov.

Na víťazné ambície Sovietskeho zväzu bolo potrebné pozerat' aj z iného kontextu. Podľa viacerých, prvoradého. Práve začiatkom mája 1985 totiž ubehlo okrúhlych 40 rokov od víťazstva ZSSR nad fašizmom. A tento aspekt sa na východ od nás až veľmi vypichoval do popredia.

Ďalšie tímy už také optimistické vyhliadky nemali. Švédi sice boli v povznesenej nálade, no veľmi dobre si uvedomovali, že Sovietsi budú neprekonateľnou prekážkou, domáce Československo bude za sebou mať fanúšikov a oba zámocké tímy sú nevyspytateľné. Fínsko v tom čase cestovalo na MS veľmi skromne, stále čakalo na prvú medailu z MS! „*Československo sme v tomto roku už dvakrát porazili, prečo by sa nám to nemohlo podaríť aj do tretice, ked' turnaj začíname práve s vami. Mám k dispozícii dosť silný tím,*“ neskryval však odhadanie fínsky kouč Alpo Suhonen.

Zostávajúce dva tímy boli nemecké. Komunistická NDR mala chabú hráčsku základňu, ambície tímu boli jasné a hovorili o 7. mieste a záchrane. Pre trénera Joachima Ziescheho to však bola enormne náročná úloha. Tím NSR o záchrane ani neuvažoval. „*Chceme skončiť do 5. miesta,*“ suverénne vravel tréner západných Nemcov Xaver Unsinn. Sympaták s neodmysliteľným klobúčikom na hlave viedol NSR na troch olympijských hrách a štrnástich majstrovstvách sveta.

Československý tím prenasledovalo všetko zlé. Spomínaný výbuch na Kanadskom pohári i nie najvydarenejšie prípravné stretnutia pritom boli zabudnuté. Lenže už pred šampionátom tréner Bukač bojoval s chorobami a zraneniami hráčov, o mŕnom hľadaní stratenej formy ani nehovoriac. Tesne pred šampionátom sa zranil v prípravnom zápase so Švédmi Petr Klíma a hned' v druhom súboji na MS ho nasledoval aj Petr Rosol. Z útoku, od ktorého si reprezentačný tréner najviac slúboval, lebo sa postaral o dva majstrovské tituly Dukly Jihlava, zostal iba Vladimír Kameš.

Na úvod tri víťazstvá o päť gólov

Československí hokejisti rozložili svoj stan na okraji Prahy. Hotel Průhonice sa nachádza v krásnom prostredí, ku ktorému patril lesík, park i golfové ihrisko. Prostredie ako stvorené na relax počas náročného programu MS. Hotel bol k dispozícii iba pre československú reprezentáciu, takže v tom čase ju nik nevyrušoval. Hráči sa „pohybovali“ tri týždne v jednoduchom kolobehu. Ľad – Průhonice – ľad. „*My sme tam boli ešte pred šampionátom. Boli sme tam ubytovaní počas sústredenia, mali sme tam už svoje izby. Celý komplex bol iba pre nás, nik nás tam neobtăžoval,*“ kvitoval Igor Liba túto vol'bu.

Prvé zápasy žiadne prekvapenia nepriniesli. Sovietsi sfúkli amerických študentov (11:1), Kanada sa „pohrala“ s NDR (9:1) a Švédi zdolali NSR (3:2).

Československo nastúpilo proti Fínsku. Skóre otvoril už po 68 sekundách Rosol. V 11. minúte pridal druhý gól Vincent Lukáč, keď tečoval strelu Uvíru. Na začiatku druhej tretiny zvýšil skóre zápasu na 3:0 Richter, onedlho pridal svoj druhý gól v zápase Rosol a vypredaná hala bola vo vytržení. V 55. minúte uzavrel skóre na 5:0 s chuťou hrajúci Růžička. Druhá lajna Rosol – Růžička – Richter sa teda postarala o štyri góly.

Hned' na druhý deň natešení diváci očakávali dvojciferné víťazstvo. Po výbornom výkone proti Fínsku čakalo na Československo mužstvo NDR. Rolu papierového favorita sme splnili, hoci po prvej tretine bolo 0:0. Na začiatku druhej tretiny však Benák otvoril skóre a už to išlo. Strelecky sa pridali Richter, Hrdina, Válek, Pašek a Růžička, ktorý tentoraz spečatil víťazstvo 6:1. V druhej tretine sa však zranil Rosol a tréner Bukač musel znova improvizovať. Fíni si pripísali druhú „päťku“, tentoraz od ZSSR (1:5). Kanada bez problémov zdolala NSR (5:0), no prekvapili Američania, ktorí sa rýchlo spomätili z 11-gólového prídelu od Sovietov a zdolali Švédsko (4:3).

V tretí hrací deň prišli ďalšie prekvapenia. Nevýrazní Švédi podľahli v severskom derby rozdielom dvoch tried Fínom (0:5) a v zámorskom derby USA zaskočili Kanadu a zopakovali si víťazstvo 4:3! Tímy ZSSR i ČSSR pokračovali vo víťaznom tažení a súperom z nemeckých štátov nadeliili poltucet. ZSSR zdolalo NDR 6:0, Československo sfúklo NSR 6:1. Tradične neprijemný súper sa ani poriadne nestihol nadýchnuť, aby domácim komplikoval život, keď už po 39 sekundách otvoril skóre

Vincent Lukáč na ľade a Dárius Rusnák pred fínskou bránkou.

Dárius Rusnák po prihrávke Igora Libu od vlastnej bránky. Lála a Válek ďalšími dvojma gólmami definitívne upokojili domáce rady. Hoci Hiemer znížil na 1:3 z pohľadu NSR, československý výber neponechal nič na náhodu. Pri štvrtom góle Stavjaňu si pripísali asistencie Lukáč s Libom. Piaty gól pridal Richter a šiesty v krkolomnej pozícii pri páde na ľad Igor Liba po prihrávke Vincenta Lukáča.

Vo štvrtý hrací deň si nemecké krajiny pripísali tentoraz dvojciferné prehry. NSR podľahla ZSSR 2:10, NDR pre zmenu Švédsku 0:11. Kanada zdolala Fínov 5:2 a my sme prekvapujúco nestačili na Američanov – 1:3. Jediný gól streli Válek.

V piatom kole sme iba remizovali s Kanadou 4:4, keď sme štyrikrát dokázali odpovedať na góly súpera. Situácia okolo postupu do prvej štvorky sa nám však väzne začala komplikovať po dvojzápase so zámorskými tímmi. A to nás čakalo ešte Švédsko a ZSSR! Inak rovnakou remízou 4:4 sa skončilo aj stretnutie NDR – Fínsko. USA zdolali NSR 4:3 a Sovietsi si poľahky poradili so Švédskom 6:2.

Ďalej jedine víťazstvo

Dobrý vstup do turnaja znamenal dosť, ale neboli ľahkostí. „Úvodné tri zápasy sme bez problémov vyhrali. Boli to také povinné jazdy. Napokon sme všetky vyhrali o päť gólov. Potom však prišli ľahší súperi a začali sa problémy. S Američanmi sme

prehrali, s Kanadou remizovali. Zostávali nám už iba dva zápasy v základnej skupine. So Švédskom a so ZSSR. Ak sme si chceli zabezpečiť účasť vo finálovej skupine, museli sme zabrať proti Švédom. Dôležitý zápas sme zvládli na jednotku. Zabrala hľavne naša päťka, spomína Dárius Rusnák, ktorý proti Švédom streli najrýchlejší gól šampionátu, keď už v 13. sekunde otvoril skóre. Neubehli ani dve minúty a už bolo 2:0. Strelo Hořavu sice ešte tečoval práve Rusnák, no rozhodcovia pripísali gól Hořavovi. Elitná útočná trojica mala prsty pri štyroch góloch do švédskej siete. Posledné dva góly padli z hokejky Vincenta Lukáča. Vítazstvo 7:2 nám nakoniec zabezpečilo postup. „Keby sme nevyhrali nad Švédskom, nepostúpime medzi najlepšiu štvorku. Mali sme nôž na krku. Nastúpil som po zranení, no nevydržal som celý zápas. Náš útok však zabral a streli štyri góly. Po tomto zápase sme si vydýchli a akoby z nás opadli tiaže úspechu za každú cenu. A nič na tom nezmenila ani prehra so Sovietmi. Tá už bola nezaujímavá a z pohľadu budúcnosti nič neriešila. Vedeli sme už, že budeme hrať o medaily. Stále sme však snívali o titule. Získať ho pred domácimi divákmi je veľmi ľažké. Pre hráčov je podpora vlastných fanúšikov priam úžasnou vzpruhou. Na druhej strane, tlak je nenormálny. Všetci si myslia, že ked' hráme doma, tak musíme vyhrat,“ povedal Vincent Lukáč, ktorý sa počas celého šampionátu trápil so slabinami.

Po každom zápase išiel na elektroliečbu. Väčšinou hrával do polovice zápasu. Podľa toho, kol'ko mu noha dovolila hrať, lebo celá zmodrela. Prakticky ani netrenoval. Po zápase deň prelezal na posteli, na druhý deň však už hral. Obaja tréneri za ním chodili a neustále opakovali: „Vincku, musíš.“ „Naštastie zabrali ostatné útoky. Hľavne Růžičkov s Richterom a Hrdinom. Skvelí bol Šejba s Lálom a Pašekom. Ked'že útok Rosol – Kameš – Klíma sa rozobil hned' na začiatku, ja som toho tiež nemohol veľa nahrať, kompletnej formáciou zostal iba Růžičkov útok,“ spomína na zdravotné patálie Vincent Lukáč.

Igor Liba tiež vyzdvihol dôležitú výhru nad severanmi: „Konečne poriadne zabral aj náš útok. Stalo sa tak naozaj v najpríhodnejšej chvíli. Začiatok zápasu sme mali rozprávkový. V prvej tretine sme strelili tri góly, upokojili sme sa a už sa nám hra darila.“

Nemecké tímy nadalej pokračovali v spoločnom móde – tentoraz remízovom: USA – NDR 5:5, Fínsko – NSR 3:3. ZSSR sfúkol Kanadu 9:1.

Spomínaná záverečná prehra so ZSSR 1:5 rozhodla iba o tom, že majstrami Európy sa stali Sovieti. Na ďalší vývoj MS nemala žiadny vplyv, lebo finálová skupina sa začínala od nuly. Po góle Lálu sme sice vyhrali prvú tretinu 1:0, no v druhej sme inkasovali štyri góly a bolo po zápase. V ďalších zápasoch Kanada zdolala Švédsko 6:3, Fínsko porazilo USA 8:3. V nemeckom derby uspela NSR po víťazstve 6:0.

„Novinári boli nepríjemní. Kritizovali nás celý čas. Samozrejme, po základnej časti nám nikto neveril. Ved' sme do nej postúpili z posledného 4. miesta. Lenže potom sa karta začala obracať a zrazu sme sa už stali frajermi. Tréner Bukač len na to čakal. Veril nám, že musí nastat' obrat, a vyšlo to do bodky. Priprúšťam, že sme mali i šťastie, ked' sme Sovietov zdolali 2:1, lebo záver bol naozaj hektický. Ledva sme ubránili ve-

denie," spomína Vincent Lukáč. Kontrast dvoch zápasov proti ZSSR, ktoré delilo len pári desiatok hodín, bol zrejmý a zapísal sa aj do pamäti ďalších priamych aktérov. „*Prvý zápas s Rusmi bol dlho vyrovnaný. Súperi boli už nervózni a ešte väčšmi znervózneli, ked' na konci prvej tretiny streli Jirko Lála prvý gól zápasu. Žiaľ, na začiatku druhej časti hry sme doplatili na vylúčenie a Rusi za 15 sekúnd streli dva góly a už boli v pohode. Už sme za nimi nestíhali a prehrali sme 1:5. O dva dni to bolo celkom iné stretnutie. Vyhrali sme 2:1, čo bolo nezabudnuteľným zážitkom. Ved', čo si ja pamätam, ZSSR sme zdolali iba raz. Po olympiáde v Sarajeve na Švédskom pohári. Inak som nemal šancu tešiť sa z víťazstva nad Rusmi. Stále sme s nimi prehrávali, maximálne sme dosiahli remízu. Teraz v dôležitom zápase nám výborne vyšiel úvod. Góly Vládu Růžičku a Dušana Pašeka sú pamätné. Držali sme ich na dištanc a hlavne nám prialo štastie. Ved' už v 12. minúte sme viedli 2:0 a takýto stav bol aj po dvoch tretinách. To už ‚bratia' boli viditeľne nervózni, neprihrávali si, iba sólovali. Podarilo sa im však znížiť a v posledných sekundách bolo doslova peklo pred našou bránkou. Jirko Králík však výborne zachytil a cenné víťazstvo sme zubami-nechtami udržali,*“ spomína si Igor Liba.

SPOMIENKY PO ROKOCH

PAVEL RICHTER (dlhorocný reprezentant a hráč Sparty Praha): „*Na novinárov sme mali takú ‚pišku'. Vlastne sa to začalo ešte pred šampionátom a pokračovalo i počas neho. Zašlo to až do takého štadia, že po víťaznom zápase s Rusmi prišiel rozkaz od Dara Rusnéka a odo mnä, ako jeho zástupcu, že nikto nesmel rozprávať s novinárm. My sme vtedy najprv prehrali so Sovietskym zväzom 1:5. Mali sme zakázané čítať noviny v Práhoniach. Samozrejme, že tie noviny sme si všetci prečítali. Novinári nám dali takú ‚čočku', že na prechádzke v parku sme si povedali, že, ak náhodou ZSSR porazíme vo finálovej skupine, nepovieme im ani slovo. Neskôr sme sa novinárom museli ospravedlniť. Povedali sme im však svoje. To už sme boli majstri sveta, takže sme im to aj mohli povedať. Také niečo sa totiž nerobí. Neustále iba kritika a ohováranie, ako hráme slabu, ako nestačíme na súperov, a zrazu sme majstri sveta... Dokonca si pamätam, že po poslednom zápase som do zúriškého Sportu dával rozhovor lámanou nemčinou a práve vtedy prišli za mnou dva českí novinári. Povedal som im, nech idú preč, lebo s nimi sa baviť nebudem. Mal som z toho ešte väčší problém ako všetci ostatní. S Darom Rusnákom sme preto museli pred nich predstúpiť a ospravedlniť sa.*“

Od outsidera k titulu

Trochu sme predbehli, malo to však svoj význam aj z hľadiska opísania psychiky a nastavenia hráčov. Dva dni po prehre so Sovietmi v základnej skupine sme znova nastupovali proti zbornej. Tentoraz v rámci úvodného duelu finálovej skupiny.

Veľmi dôležitý triumf v červených dresoch.

Do nej sme nastupovali ako outsideri. Ved' v základnej skupine sme neporazili ani jedného z trojice USA, Kanada, ZSSR. Znova sa však ukázalo, že každé stretnutie je iné. Základom bol disciplinovaný výkon, čo najmenej zohrievat' trestnú lavicu. „Náročné to bolo vtíť do hlavy trebárs takému Františkovi Musilovi, zaťovi Jaroslava Holíka. Ked' videl Rusa, tak sa správal ako býk, ktorý vidí červené súkno... Jednoducho, musel vyvolať potýčku. Podarilo sa nám ho však udržať na uzde,“ usmieva sa pri spomienke Luděk Bukač. „O dva dni sme sa zasa stretli. Tréner Bukač vtedy povedal pamätnú vetu: „S Rusákama můžeme vyhráť, ne vyhrávat. První duel nám nevyšiel, máme druhou šanci.“ Už išlo o veľa. Od prvej minúty sme neskutočne bojovali. Niekoľko i všetci piati sme bránili, šancí bolo preto poskromne. Puky sme vyhadzovali a čakali sme len na brejky. Začiatok sme mali fantastický. Myškin vykorčuoval ďaleko z brány, spadol na zadok a Láďa Růžička otvoril skóre do prázdnej bránky. Onedlho Dušan Pašek poslal odrazený puk za Myškina. Tieto góly nám veľmi pomohli. Treba však признаť, že boli skôr dielom náhody ako vypracovanosti,“ priznal Vincent Lukáč. Potom si hráči ČSSR mohli dovoliť prejsť na iný modul – kazenie hry. Všeobecne platí, že kazit' je oveľa ľahšie, ako tvorit. A čím dlhšie sa Sovietom nedarilo skórovať, tým viac narastala ich nervozita. „V šatni vypukla veľká eufória. Zároveň sme však boli v menšom šoku. Vedeli sme, že máme aj na Američanov a o všetkom sa rozhodne v zápase s Kanadou. Tušili sme, že striebro už máme skoro vo vrecku,“ vravel Vincent

Lukáč. „*Vedeli sme, že proti Sovietom nemôžeme dvakrát zahrať tak zle. Výborne sme sa na nich pripravili. Vláda Růžička vtedy pamätným gólem Myškinovi otvoril skóre, onedľho Dušan Pašek streliл druhý gól. Sovieti v tretej tretine znížili, no víťazstvo sme uhájili,*“ zdupľoval slová Vincenta Lukáča Dárius Rusnák.

Ešte jedna pikantéria. V tejto súvislosti sa traduje povera, že proti tímu ZSSR sa hráčom Československa vždy viac darilo v červených dresoch. Aj svetový šampionát v roku 1985 akoby ju chcel potvrdiť. Kým prvý duel v Prahe hrali domáci hráči v bielych dresoch, víťaznú odvetu si už vychutnali v červených.

Po sprievode zámorský reparát

V druhom zápase finálovej skupiny Kanada podľa predpokladov zdolala USA 3:2. O dva dni, 1. mája 1985, hral tím ČSSR práve s Američanmi. Predpoludním išli ľudia do prvomajového sprievodu, v ktorom sa ospevovali vymoženosti socializmu. Večer už celá krajina sedela pred televíznymi obrazovkami a tí šťastnejší boli priamo v Športovej hale ČSTV. Všetci čakali, ako to Američanom ukážeme.

Politickí pohlavári sa po zápase mohli tváriť spokojne, lepšie sa to vari ani nedalo načasovať. Rozbehnutý tím ČSSR totiž Američanov sfúkol po výsledku 11:2. Pritom v prvej tretine góly nepadli a z druhej časti uplynulo iba 48 sekúnd, keď skóre otvoril O'Connell. Potom sa však spustil hotový uragán a diváci sa „kúpali“ v blaženej eufórii a brankár John Vanbiesbrouck zasa v záplave gólov. V 26. minúte Musil vyrovnal, o minútu streliл Lála po Rusnákovej prihrávke druhý gól a o 22 sekúnd Růžička pridal tretí gól. V 33. minúte upravil Šejba už na 4:1. Fergus sice znížil, no v tretej tretine československí hokejisti nastrieľali sedem gólov! Už v 9. sekunde posledného dejstva streliл Lála svoj druhý gól v zápase, o desať sekúnd neskôr na tom bol podobne aj Růžička. Neuveriteľné predstavenie! A došlo aj na hetriky. Prvý sa ho dočkal v 44. minúte Růžička, o dve minúty neskôr ho po Libovej asistencii skompletizoval aj Lála! O 27 sekúnd neskôr Růžička asistoval na gól Benákovi a bol tak, pokial’ ide o asistencie, na tom štatisticky zarovno s Lálom. Potom sa ešte presadil Kameš a v závere aj Liba, keď mu asistoval Rusnák.

Treba povedať, že Američania už spoznávali krásy Prahy a hlavne „hospùdky“. Tomu zodpovedal aj ich výkon. „*Američania už na to kašlali. Užívali si Prahu – baby, bary,*“ zasmial sa Vincent Lukáč, ktorého v tom čase stále trápili slabiny. Po tom, čo nenastúpil proti Kanade v základnej skupine, vykorčuľoval sice na ľad proti USA, ale stretnutie sa preňho pomerne rýchlo skončilo a do prvého útoku sa tak presunul Jiří Lála. Pobyt v prvej formácii mu očividne prosperoval. „*Američania už chodili po diskotékach. Faktom však je, že sme im pekne naložili. Nevedeli, kde je sever,*“ smial sa Igor Liba. Prehru spred desiatich dní v základnej skupine hráči ČSSR Američanom splatili s úrokmi a polovicu zámorského reparátu mali úspešne za sebou.

Udalosťou dňa bolo veľké prekvapenie v druhom súboji. ZSSR nezvládol ani druhý duel finálovej nadstavby, keď podľahol Kanade 1:3. Bola to prvá prehra ZSSR s Kanadou na MS od roku 1961!

Rozhodujúci zápas o zlato

Záverečný deň šampionátu pripadol na 3. mája 1985. Turnaj však negradoval tak, ako sme zvyknutí zo súčasnosti. O 13.30 vykorčuľovalo Československo proti Kanade. Situácia v skupine sa vykryštalizovala do tej podoby, že tento duel bol zároveň finálový. Druhé stretnutie tímov, ktoré vo finálovej skupine nezískali ani bod, išlo o USA a nečakane aj o ZSSR, bolo naplánované na 17. hodinu. Bol to teda priamy boj o bronz.

Už z diaľky ľudia spoznávali autobus, ktorý viezol československých hokejistov z Prúhoníc do Športovej haly. Húfy fanúšikov sa zastavovali popri ceste a kývali hokejistom, kričali, ukazovali, že im držia palce. „*Ohromne sme boli nabudení. Stále sme si hovorili, že tento zápas pred vlastnými fanúšikmi už nesmieme pustiť. Musíme byť majstri sveta! Nemôžeme si zopakovať situáciu spred roka, keď sme v Sarajeve pred posledným zápasom mali istotu striebra a v hlavách nám to urobilo šarapatu. Jednoducho, neprichádzalo do úvahy, že by sme sa z toho nepoučili a urobili ešte raz rovnakú chybu. Hoci Kanada bola neskutočne silná, zápas sme ukážkovo zvládli. Bol to zápas Jirku Šejbu,*“ zdupľoval Vincent Lukáč. Bol jediným hráčom v československom výbere, ktorý zažil posledný triumf ČSSR na MS v roku 1977. Nebolo však samozrejmostou zdolať reprezentáciu s favorovým listom na dresoch. „*Kanada mala neskutočne silné mužstvo. Všetko to boli mladí chlapci, ktorí išli ako píla. Neskôr patrili medzi najväčšie hviezdy NHL. Čo meno, to pojem. My sme si však neskutočne verili. A hlavne, mali sme čisté hlavy. V hoteli sme mali pokoj, mysel' sme si nezaťazovali malichernostami, ohlasmi a diskusiami na internete či sociálnymi sietami. Nič také nebolo,*“ pripomenu了解托·利巴。

Koncert Jiřího Šejbu

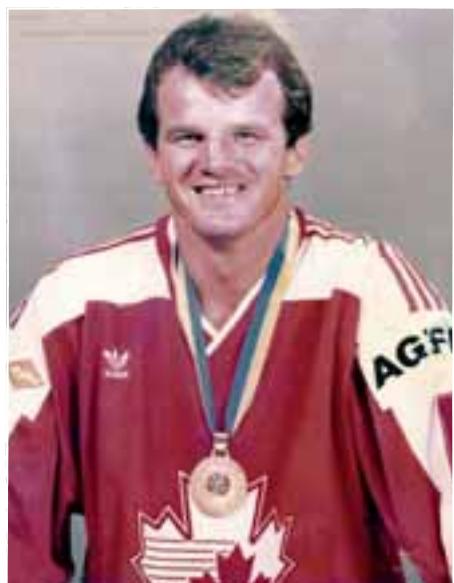
Prišiel zápas s Kanadou a koncert zázračného dieťaťa Jiřího Šejbu. Ten si dokonale vychutnal kolísku hokeja. Zaznamenal hetrik, keď streli jeden gól krajsí ako druhý. Najmä ten vo vlastnom oslabení sa zapísal do histórie veľkými písmenami. Šejba sa vo vlastnom obrannom pásme zmocnil puku, po ľavej strane unikol a hoci ho hviezdny Scott Stevens z New Jersey dostihol, protismernou kľučkou ho až nechutne položil na ľad. Kým sa znemožnený Kanada došmýkal k mantinelu, pardubický rodák sa ocitol sám pred brankárom Riggynom a po blaťáku krásne spečatil

akciu, ktorú o mnohé roky neskôr v Česku vyhlásili za najslávnejší gól storočia!

Napokon, kol'kí hokejisti sa môžu pochváliť, že vo finálovom zápase MS zaznamenali hetrik? Áno, nebolo to finále v pravom zmysle slova, ale v tom praktickom áno. Keď sme pri finálových hetrikoch, o desať rokov neskôr sa to podarilo Fíni Ville Peltonenovi pri víťazstve 4:1 nad Švédskom vo finále MS 1995, no potom sa to nepodarilo už nikomu!

„Za to, že je Jirko vďaka gólu v oslabení nesmrtel'ny, sa môže podakovať aj mne,“ smial sa Igor. Šejba mal na svojom konte už dva góly a pri vyrovnanom priebehu 2:2 nastali pre nás t'ažké chvíle, keď si na trestnú lavicu išiel sadnúť práve Igor Liba. Počas jeho vylúčenia tak prišla najslávnejšia chvíľa Jirku Šejbu v jeho hokejovej kariére. „Sedel som na trestnej lavici a prežíval muky – 2:2 a ja som vylúčený. V hlave sa mi miešali všelijaké myšlienky. Modlil som sa, aby chlapci neinkasovali gól. Hráč na trestnej lavici si po každom vyhodenom puku vydýchne. Najmä, keď sa tak deje v takom dôležitom zápase. Jirko však chcel podržať puk dlhšie na hokejke a pozbierať viac cenných sekúnd. Zrazu len preletel predo mnou a iba som sledoval, čo robí. V prvom momente som si myslel, že sa zbláznil. Prečo hned' nevyhodil puk, ale zbytočne plytvá silami? Toto robiť v oslabení počas finále majstrovstiev sveta? Ved' sa mohlo stať, že mu niekto vypichne puk a mohli sme na to doplatiť. Dovolil si neskutočnú drzost. Teraz to rozoberáme a rozmyšľame, čo všetko sa mohlo stať, no celá akcia sa udiala veľmi rýchlo. Bolo to bleskové. Zrazu posadil Stevensa na zadok a ocitol sa pred brankárom. Keď zavesil gól, vyskočil som na trestnej lavici. Myslel som si, že ju zbúram od radosti,“ navždy má zafixovaný tento okamih Igor Liba. „Životný zápas Jirku Šejbu. Pre nás všetkých to bolo vykúpenie. Nádherné chvíle. Po jeho troch úvodných góloch sme už verili, že titul nám neunikne. Ľudia na štadióne šaleli, bola nenormálna atmosféra,“ nadchýna sa aj po dlhých rokoch Vincent Lukáč.

V tretej časti hry Igor Liba našiel Františka Musila, ktorý šikovne nastrelil puk pred bránu a tam už Dárius Rusnák jemným tečom streliл štvrtý gól. „Krásny okamih mám stále pred očami. Streliť gól v zápase o zlato je snom každého hráča,“ hovorí Dárius Rusnák.

Igor s jedenástkou, no tentoraz kanadskou.

Po poslednom zápase MS si dres vymenil s útočníkom Donom Maloneym. Pre Kanadána, ktorý v NHL odohral za kluby New York Rangers, Hartford Whalers a New York Islanders spolu 859 zápasov, to bol jediné MS v kariére. Dres má doteraz vo svojej zbierke.

Radosť z majstrovského titulu. Kanadský dres má na sebe aj Dárius Rusnák. Vymenil si ho s Ronom Francisom, legendou NHL. V najprestížnejšej súťaži odohral 1 902 stretnutí a získal dva Stanley Cupy s Pittsburghom Penguins. V Prahe štartoval na jediných MS vo svojej kariére.

Luděk Bukač si takto zalietal nad hlavami svojich zverencov.

Dve opory s trofejou majstrov sveta – vľavo Jiří Králík, vpravo Dárius Rusnák.

Všetci začínali veriť, že titul nám už neunikne. Stačila však chvíľka nepozornosti a ani nie o minútu Stevens znížil. Dráma bola späť. Ukončil ju až Jiří Lála streľou do práznej bránky počas power play Kanaďanov.

História sa tak znova zopakovala po 26 rokoch. Na MS v roku 1959 sme v poslednom zápase šampionátu viedli v Prahe nad Kanadou 4:3. Kanaďania odvolali brankára a Vlach spečatil víťazstvo na 5:3. Vtedy sme však brali iba bronz, Kanada zlato.

SPOMIENKY PO ROKOCH

LUDĚK BUKAČ (reprezentačný tréner Československa): „*Velké nádeje na úspech nám nedávali. To je pravda. My sme však vedeli, že máme dobré mužstvo. Nechceli sme už ďalej pitvať problém z Kanadského pohára. Keby sme ho ďalej živili, tak by sme zničili celý niekoľkoročný cyklus, ktorý mal vyvrcholiť práve na MS v Prahe. S hráčmi som sice o tom nikdy nehovoril, no myslím si, že na tento šampionát majú dobré spomienky. Ja mám na svojich zverencov len tie najlepšie spomienky. Zápasy vo finálovej skupine boli fantastické. To sú tie športové zvraty, ktoré vám nedokáže nik vysvetliť. S USA sme v základnej skupine prehrali, so silnou Kanadou sme remizovali a s ešte silnejším ZSSR sme tiež prehrali. Prišla však finálová skupina a všetky tri kolektívy sme porazili! Asi to tak malo byť. Zdolať dvakrát v krátkom čase neobyčajne silný Sovietsky zväz by bolo asi nereálne. Nie že by sme nechceli zvíťaziť aj v skupine, no pristupovali sme k nemu tak, že sme ho chceli odohrať čestne. Naopak, pre Rusákov bolo každé stretnutie vecou prestíže. Finále s Kanadou bola jedna nádhera. Všetci sme dostali finálový zápas na kazete. Priznám sa, že celý zápas som si pozrel asi dvakrát.“*

STANISLAV NEVESELÝ (asistent reprezentačného trénera Československa a tréner Dukly Jihlava): „*Kanada mala fantastické mužstvo. Niektorí hráči boli sice ešte mladí, ale neskôr patrili k historicky najlepším hokejistom NHL, hned' za fenomenálnym Gretzkým. Mená ako Kevin Dineen, Ron Francis, Scott Stevens, ale hlavne Steve Yzerman a Mario Lemieux sa neskôr stali pojmani. Hrali sme proti nim klúčový zápas, vlastne finále MS. Očakávania boli obrovské. A my sme ten zápas bravúrne zvládli. Doteraz mám husiu kožu, keď si spomeniem na tento duel.“*

JIŘÍ ŠEJBA (reprezentant a hráč Tesly Pardubice): „*Pochopiteľne, na tento súboj do smrti nezabudnem. Vždy naň rád spomínam, ak mi ho niekto pripomenie. A rád si ho pozriem aj pri rôznych spomienkových akciách v televízii. Atmosféra bola neopísateľná. Vypredané hľadisko nás hnalo dopredu, ľudia nám oduševnene fandili. Hoci som streliл tri góly, najviac sa spomína na tretí gól v oslabení. Pôvodne som myslal, že puk iba vyeziem z tretiny. Neskôr, keď sa mi otvoril priestor, som si pomysiel, že by som ho mohol potiahnuť až do kanadského pásma a tam ho niekde v rohu zašliapnuť a natiahnuť čas. V oslabení sme už boli dlho na lade a potrebovali sme striedať. Postupne sa môj plán menil, pridal som a začal som unikať Stevensovi, ktorý tiež na stotinu sekundy zaváhal, akoby čakal, že iba vyhodím puk a pôjdem striedať. Rýchlo sa však spamätał a začal ma*

stíhať. Prudko som však zmenil smer do osi klziska a už som bol sám pred brankárom. Ten asi tiež zostal zaskočený, do akého štátia sa nevinná akcia dostala. Vydaril sa mi blafák a góľ bol na svete. Ked' sa človeku darí, viac si verí a ešte viac si dovolí. Neskutočný zápas – streliť prakticky vo finálovom zápase majstrovstiev sveta tri góly Kanade!"

PAVEL RICHTER (dlhoročný reprezentant a hráč Sparty Praha): „Tréner Bukač sa odhodlal na generačnú výmenu. Mužstvo si budoval podľa svojich predstáv práve na domáce majstrovstvá sveta v Prahe. Stačí si uvedomiť, že v roku 1981 boli v tíme Martinec, Hlinka, Ebermann, o rok neskôr Dvořák, Pouzar, Nový. Mladí hráči priniesli svieži vietor, všetko do seba výborne zapadlo a zlato bolo obrovským úspechom.“

Tichonov v šatni ČSSR

Bezprostredne po zápase prišli do šatne aj politickí funkcionári. V sprievode predsedu ČSTV Antonína Himla dorazil šťastný predseda federálnej vlády ČSSR Lubomír Štrougal. Čo je však zaujímavé, hned' sa za nimi objavil aj Viktor Tichonov. Dodávame, vysmiaty Tichonov. A vidieť večne vážneho a zachmúreného Tichonova so širokým úsmevom bol úkaz porovnateľný s preletom Halleyho kométy...

Predseda federálnej vlády Lubomír Štrougal blaňželá kapitánovi ČSSR Dáriusovi Rusnákovi.

Iba dva slovenskí kapitáni mali možnosť ako prví pobožkať trofej pre majstrov sveta v hokeji – v roku 1985 to bol Dárius Rusnák a o 17 rokov neskôr Miroslav Šatan. Obaja hrali s číslom 18...

Jeho návšteva v našej šatni a blahoželanie hráčom bolo o to prekvapujúcejšie, že ZSSR ani nie o hodinu už nastupoval proti Američanom. Obavy o akomkoľvek zaváhaní favorita však boli v tomto prípade zbytočné, už po prvej tretine bolo 7:0 a konečný výsledok 10:3 hovoril jasnou rečou. „Tá návšteva Tichonova? Ja si myslím, že šlo o politické gesto. On bol zvláštny človek, ale mal fantastické výsledky. Lepšie som si rozumel s jeho predchodom Tarasovom. S Tichonovom sme boli iba kolegovia, bol medzi nami odstup. Viem veľmi dobre, že si obľúbil práve trojku Lukáč – Rusnák – Liba. Mal rád týchto chlapcov a hlavne sa mu páčila ich hra. Vnímam aj jeho vyjadrenie, že tento útok patril medzi najlepšie na svete,“ vyhlásil Luděk Bukač.

Jeho asistent Stanislav Neveselý o tejto situácii hovorí ako o veľkom prekvapení, lebo Tichonova v kabíne domáceho mužstva naozaj nik nečakal. Rovnako Dárius Rusnák. „Nikdy nebolo zvykom, aby cudzí tréner prišiel do našej šatne a gratuloval

Kapitán ČSSR ukazuje medailu svojej snúbenici Eve.

nám. Bolo to po prvý raz. Už vedel, že nemôžu byť majstri sveta, tak nám prišiel zablahoželať. Potom ich čakal duel s Američanmi. Strašne sa bili a rezali celý zápas. Ja som sa s ním však do reči nepúšťal. Porozprávali sme sa až neskôr, po skončení kariéry. Niekol'kokrát sme sa stretli na našej ambasáde v Moskve. Boli to skôr také zdvorilostné debaty. Oveľa lepšie som aj ja vychádzal s jeho predchodom Anatolijom Tarasovom, skvelým odborníkom, ktorý bol v Slovane na stáži.

Nikdy nezabudnem na príhodu, keď som mal problémy s natiahnutými alebo natrnutými slabinami. Spýtal sa ma, či trénujem. Vrávím mu, ako môžem trénovať s týmto zranením? On na to, že mám zranenú iba jednu nohu, druhá je zdravá a môžem s ňou trénovať. Zobral ma teda do telocvične, do ruky mi dal hokejku a musel som skackať na zdravej nohe, miešal som puk a strieľal. Po týždni ma zobral na ľad. Zo začiatku som iba zláhka korčuľoval. Noha ma nebolela, tak zavelil, že urobíme tréning. Ten pozostával z toho, že postavil piatich žiakov a ja som hral sám proti nim v tretine. Keď som chcel prísť až pred bránu, tak som sa cez nich musel prekľučkovať. Strašne mi vtedy dal zabrat', ale pomohlo mi to. Všetci tréneri v Slovane sa vtedy prišli pozrieť, čo so mnou vyzádzal," spomína Dárius Rusnák.

„V Sarajeve sme hrali lepšie ako zborná, no na zlato sme si nesiahli. V Prahe sme odohrali horší turnaj ako na olympiáde, no získali sme zlato. Aj mňa zaskočilo, že po víťaznom zápase s Kanadou sa Tichonov objavil v našej šatni. Všetkým nám zablahoželal. Po rokoch sme sa stretli na hokeji v Trenčíne. ‚Vincent‘ – zvolal, len čo ma zbadal. Vybozkával ma, vystískal. Uznával som ho, lebo to bol veľký stratég. Bol tvrdý na hráčov, ale jeho úspechy len tak skoro niekto nezopakuje,“ dodal Vincent Lukáč.

Ako spomína na návštěvu Tichonova v kabíne tímu ČSSR Igor Liba? „Aj ja som zostal z jeho návštěvy prekvapený, len sme pozerali, keď sa objavil v naší šatni a začal nám gratulovať. Je však pravda, že ZSSR čakal ľahký duel a naozaj mu vlastne o nič nešlo, lebo všetko okrem zlata bolo pre Rusov nezaujímavé. USA napokon aj tak sfúkli 10:3. Tichonov bol nevyspytateľný. Spomínám si, že Vjačeslav Fetisov sa mal ženit. Na svadbu pozval aj mňa s manželkou. Všetko bolo nachystané a zrazu som sa dozvedel, že svadba sa ruší. Tichonov vraj vtedy Fetisovovi svadbu zakázal a povedal, že vtedy bude mať svadbu, keď mu ju on povolí...“ pridal svoju príhodu s trénerským velikánom Igor Liba.

Odmena? Peniaze a poukaz na žigulíka

Všetci hráči sa v šatni neskutočne tešili zo zlatých medailí. A nielen z nich. Slúbené mali aj odmeny, ktoré teraz sice nevyznievajú dvakrát atraktívne, no vo vtedajších časoch, keď si boli všetci rovní, sa odmena rovnala aj trojročnému platu bežného človeka. „*Za titul majstra sveta sme dostali po 50 000 korún. Bola možnosť si kúpiť poukaz, aby sme dostali žigulíka skôr ako bežní smrtelníci, ktorí naň čakali v poradovníku. Bola iná doba... A nielen ekonomická, ale i sociálna. Nás všetci poznali. Aj teraz sa pri mne ľudia zastavujú na ulici. Súčasných hokejistov ľudia na ulici nespoznávajú,*“ poznamenal Vincent Lukáč. „*Ja som svoj poukaz na auto dal po návrate do Košíc Mariánovi Brúsilovi a on si ho kúpil,*“ podotkol Igor Liba.

Oslavy boli veľkolepé, nemali konca-kraja. Najprv boli spoločenské v pražskom Zjazdovom paláci, na ktorých boli všetky zúčastnené tímy. Po hodinke sa však československí hráči pomaličky vytratili do Průhoníc na nefalšované oslavy. Za hráčmi tam mohli prísť manželky, priateľky, kamaráti.

„*Na Václavskom námestí bola spontánna obrovská manifestácia fanúšikov. Stalo sa tak po dlhom čase. Neexistovalo, aby politická špička niečo také priupustila do centra*

Mesiac po úspešnom finále si 1. júna 1985 povedali spoločné áno Dárius Rusnák a Eva Starovecká (vpravo). Igor Liba a Svetlana Garančovská mali sobáš 7. 3. 1987. V strede vykukuje Dušan Pašek.

Prahy. Komunisti sa báli takýchto akcií. Stále hrozilo, že sa to môže zvrhnúť. Bolo to niečo úžasné. Keď sme sa po zápase vracali do Průhoníc, tak sme žasli, kol'ko národa tam bolo. Centrum bolo plné,“ vravel Dárius Rusnák.

Štrougal a Lukáčove kameňáky

Nasledovalo prijatie u predsedu vlády Lubomíra Štrougala a potom slávnostný obed. Štrougal bol veľký fanúšik hokeja, ale i športu celkovo. Veľmi rád sa smial na vtipoch Vincenta Lukáča. „*Vinco, řekni nějaký vtip z východu, nějaký cikánský,*“ – nabádal Štrougal Lukáča, keď sedeli blízko seba. „*Mne nebolo potrebné dvakrát hovorit. Posuňte mi svoje cigarety, súdruh predseda,*“ povedal som mu. Zobral som škatuľku a začal som: „*Dežko zobrať cigarety do ruky a číta: Kouření škodí zdraví. Po-krúti hlavou a hovorí: no do p... a na lopatu to nenapíšu!*“ Štrougal vybuchol smiechom a spadli mu okuliare do polievky...“ oprášil historku Vincent Lukáč.

Už sa pečie ďalší východniarsky vtip. Lubomírovi Štrougalovi už hrajú kútky úst pri počúvaní Vincenta Lukáča a o chvíľu vybuchne smiechom.

Mladomanželia Rusnákovci. Eva Starovecká bola československou volejbalovou reprezentantkou.

Na svadbe bolo viacero známych tvári. Celkom vľavo stojí Marián Bezák, vedľa neho Jozef Bukovinský, krasokorčuliar Jozef Sabovčík a Ondrej Bíreš. Práve ten niekedy spolu s Dáriusom začínať v Banskej Bystrici. Aj preto mu bol svedkom na svadbe. Po ženichovej strane stojí Peter Hronský, sivá eminencia v Slovane, Ján Jaško a už nebohý Vladimír Urban.

Predseda federálnej vlády sa nestihol dosmiať a už nasledoval ďalší: „Dežko prišiel do novinového stánku a pýta sa: „Máte Svet socializmu?“ Predavačka: „Nemáme.“ Dežko: „Máte Slovenku?“ Predavačka: „Nemáme. Tak si zoberete Život, mladý pán.“ Dežko: „Ty si zober život, krava jedna!“ Myslel som, že Štrougal zomrie od smiechu. Nevedel sa prestat’ smiať,“ uchechtáva sa Vincent Lukáč.

Jeho vtipy boli legendárne a vydali by za jednu samostatnú a určite aj dosť hrubú knihu. Nevyžadoval si ich pri stretnutiach iba Lubomír Štrougal, ale taktiež Antoín Himl a na vtipy ho nabádali v šatni i samotní tréneri, keď potrebovali zlepšiť náladu. Nikdy nesklamal. Dobrý vtip z jeho úst bol takou istou tutovkou ako jeho samostatný nájazd.

Do Bratislavu na 613-kach

Ešte raz sa vrátim do oslavujúcej šatne. Predseda federálnej vlády Lubomír Štrougal každému hráčovi gratuloval a jediného Dáriusa Rusnéka aj vybozkával. „On ma mal rád. Keď sme boli na oficiálnom prijatí pred nejakou vrcholnou akciou alebo po nej, vždy sa pri mne pristavil a vypytoval sa ma na rôzne veci. Ja som sa mu nikdy nezabudol podakovať za to, že je naším veľkým fanúšikom. Chodil na zápasy a veľmi ich prežíval. Ľúbili sa mu takéto slová. Po víťazných MS sme užno boli znova na slávnostnom obede. Rozdávali sa i peniaze za titul. Postupne sa všetci vyparili a s Lubomírom Štrougalom sme zostali iba šiesti – všetci štyria Slováci, Pavel Richter a Jirko Hrdina. Zostali sme s ním až do ôsmej večer. Samozrejme, zmeškali sme i lietadlo. Vtedy nám rozdal i poukazy na auto. Chceli sme domov letieť lietadlom, lenže sa nedalo vybaviť, podobne ani vrtuľník, tak sme s Dušanom Pašekom dostali k dispozícii vládne 613-ky. Každý mal jednu sám pre seba. Odviezli nás až do Bratislavu. Igor s Vincom zostávali v Prahe. Cestovali domov až na ďalší deň. Vinco rozprával jeden vtip za druhým. Hlavne východniarske a cigánske. Štrougal sa dávno toľko nenasmial. To boli typické Vincove kameňáky. „Cigan, dze idzeš? Do Prešova. A na co? Na tri dni“ vytiahol jeden z rukáva Dárius Rusnák a dodal: „Keď sme išli z Prúhonic domov, bola so mnou Eva ešte ako priateľka. O necelý mesiac 1. júna 1985 som si ju vzal za manželku.“

Himl tlieskal, no mohol ešte viac

Päťročné Bukačovo obdobie malo krásne vyvrcholenie. Priпomeňme si ešte pamätné slová Antonína Himla, ktoré mu adresoval: „A pamäтай si: Keď budete prví, tak ti budem tlieskať. Keď budete druhí, tak budem spokojný, keď tretí, prehryznem to, ale keď budete štvrtí, tak ti podám ruku, že som urobil chybu, a rozídeme sa.“

Titul majstra sveta nezostal bez povšimnutia ani u športových odborníkov. Hokejisti ČSSR sa stali najlepším kolektívom roka. Ocenili ich na slávnosti v Topoľníkoch. Dárius v druhej debate s bicyklebalistom Jindřichom Pospíšilom.

Bratislava si zase ocenila oboch svojich majstrov sveta Dáriusa Rusnáka i Dušana Pašeka dákovanými listami za zásluhy, za budovanie...

Podľa tohto vyjadrenia šéf československej telovýchovy raz „prehryzol“ bronz hned' na úvod na MS 1981 vo Švédsku. Trikrát bol spokojný – s výsledkami na MS 1982 vo Fínsku, MS 1983 v Nemecku a ZOH 1984 v Sarajeve. A raz Bukačovi a spol. tlieskal – po MS 1985. „*Naozaj tlieskal. Prišiel za nami a vyžarovala z neho veľká spokojnosť. Škoda, že nám utieklo zlato v Nemecku a v Sarajeve. Tlieskal by ešte viac. Aj tak si však myslím, že táto päťročná éra patrí medzi najkrajšie obdobia československého hokeja,*“ dodal Luděk Bukač.

SPOMIENKY PO ROKOCH

LADISLAV SVOZIL (reprezentant a hráč Vítkovíc): „*Tento útok je jeden z najlepších trojok nielen v československom, ale možno i vo svetovom hokeji. Pochopiteľne, typologicky úplne odlišný hráč. Daro Rusnák bol premýšľavý center a Igor Liba bol zasa celoplošne brániaci hráč, no smerom dopredu ukazoval neuveriteľný prehľad. Vinco Lukáč bol vyslovene brejkový hráč, parádny korčuliar. Je jedno, či sme sadli do autobusu alebo lietadla, Vinco bol schopný polhodinu alebo hodinu rozprávať vtipy. Celé mužstvo vybuchovalo smiehom. Vždy sa dokázal postarať o náladu. Opakujem, ako hráč bol výborný útočník a fantastický strelec.“*

MILAN NOVÝ (dlhoročný reprezentant a hráč Poldi Kladno): „*Vinco bol skvelým pravým krídlom. Hral som s ním aj na olympiáde. Čo je však dôležité, premieňal šance. Všeobecne sa oňom vedelo, že smerom do obrany zázračne „strácal“ rýchlosť, no uvedomte si, že ak máte v tíme hráča, ktorý dokáže s takouto ľahkostou strieľať góly, tak bude hrať od polovice ihriska. A mužstvo je rado, že toho Vinca má. Strelec sa nevychová, strelec sa musí narodiť. Keby sme mu povedali – „Vinco, vracaj sa“ – tak tie góly nestrieľa. Novinári by ho zasa otravovali, prečo prestal strieľať góly. Všetci hráči majú na ľade svoju úlohu, a keď je päťka dobre zohraná, tak všetci vedia, o čo ide. Igor bol veľmi pracovitý, vynikajúce ľavé krídlo. Univerzál na pohľadanie. Bol všade, kde mal byť. Dárius bol zasa veľmi inteligentný stredný útočník. Asi najviac si pamäťam, ako strieľal góly, keď obkorčuľoval celú bránu a zasunul puk do siete. To vedel iba on. Všetci traja boli príma chlapci. Do povedomia fanúšikov sa zapísali hlavne na olympiáde v Sarajeve a zlatých MS v Prahe, kde Daro ako kapitán dvíhal nad hlavu majstrovskú trofej. Myslím si, že strední útočníci sú veľmi dôležití v každej päťke, lebo určujú ráz hry.“*

PAVEL RICHTER (dlhoročný reprezentant a hráč Sparty Praha): „*Začnem od Igora Libu. Hral podobne ako ja na ľavom krídle, neskutočne rád sa hral s pukom. Až by mal raz vystreliť, tak radšej štyrikrát prihral. Doslova vyhľadával niekoho, kto bol v ešte lepšom postavení než on. Fantastický korčuliar, ktorý výborne bránil. V tejto formácii mal vyslovene defenzívne povinnosti, ale skvelý bol aj smerom dopredu a jeho prihrávky mali oči. Spolu s našou päťkou tvorili klasickú formáciu na presilovky, pričom sme sa navzájom striedali. Daro Rusnák bol mysliteľ útočnej lajny. Mal výborné postavenie hlavne za bránkou. Spoza nej urobil vždy niečo prekvapujúce*

– hlavne skvelú finálnu prihrávku. Najmä Vinco Lukáč, ale i obrancovia zakončovali z odkrytých pozícií. Vinco bol typický koncový hráč tejto trojky. Rozhodol množstvo zápasov nielen v reprezentácii, v Košiciach či neskôr v Rosenheime. Jeho príklepy boli povestné.“

TROJLÍSTOK OČAMI TRÉNEROV

LUDĚK BUKAČ (reprezentačný tréner Československa): „Všetci traja mali silnú hráčsku povahu. Na druhej strane mali odlišnú hráčsku charakteristiku a nehráčsku povahu mali taktiež rozdielnu. Práve tá rozdielnosť ich navzájom pritáhovala. Venca Lukáč bol bezproblémový človek, ktorý si užíval všetko, čo mu život ponúkal. Staral sa o seba tak, aby mu život ponúkal čo najviac... Daro Rusnák bol rozumovo založenou osobnosťou, premýšľavý, uvažoval o veciach. A tieto všetky atribúty vnášal do svojho herného prejavu. Bol schopný dať mužstvo dokopy, aby jeho spoluhráči dokázali zrealizovať jeho myšlienku na ľade. Igor Liba bol súčasť tiež východniar ako Venca Lukáč, ale bol introvert, uzavretý do seba. Bol svojrázny, ale to neznamená, že bol problémový. Naopak, bol to vynikajúci hráč. V niektorých chvíľach, keď mu hra išla naozaj veľmi dobre, tak pôsobil na ľade fantasticky. Venca Lukáč bol vyslovene koncový hráč, Daro Rusnák bol playmaker, ktorý dokázal podržať puk, bol veľmi nepredvídateľný, ohromným spôsobom vnímal dej zápasu, ale Igor bol v určitých chvíľach hráčom, ktorému sa hovorí – nezastaviteľný. On si bol toho vedomý. Ten stačil na klzisku robiť všetko. Keď mal puk, dokázal ho podržať, pripraviť šancu spoluhráčom, no o tri sekundy už vypomáhal v obrane. Odvádzal neskutočné penzum práce na ľade. Dokázal ohromne podporiť spoluhráčov. Ak Venca alebo Daro urobili nejakú chybu a nevrátili sa do defenzív, neboli najmenší problém z Igorovej strany, aby podporil obrancov a túto chybu svojich kolegov z útoku vymazal. V tomto smere bol neoceniteľný. Aj preto bol tento útok jeden z najlepších v Československu. V ešte väčšom rozlete Igora podľa mňa pribrzdila práve skutočnosť, že bol introvert. Mohol urobiť skvelú kariéru v NHL, lenže prístup k hráčom v zámorií je úplne iný. Igor tam prepásol svoju šancu nie preto, že by na to nemal. Naopak, väčšinu tamojších hráčov by výrazne prevýšil. Ale tým, že bol introvert, myslieť si, že je podceňovaný. Jeho najväčšou chybou bolo, že sa cez to neprehryzol. Skvelým príkladom je Dominik Hašek. Vytrpel si tam strašne veľa. V zámorií mu šliapali po chrbte, zosmiešňovali ho, smiali sa jeho brankárskemu štýlu, že nevie chytať, loží po štyroch a mohli by sme pokračovať. Zaťal sa a neskôr po trénerskej výmene sa v Buffale presadil až do takej miery, že oňom všetci s úctou vravia ako o jednom z najlepších brankárov v histórii NHL. Práve toto Igorovi chýbalo. Všetci traja hráči tohto legendárneho útoku brali svoju úlohu aj z pohľadu prestíže. Na svoje účinkovanie sa nepozerali len cez svoje ego, ale brali ho aj ako vizitku slovenského hokeja. Myslím si, že to zvládli fantasticky, na jednotku.“

STANISLAV NEVESELÝ (asistent reprezentačného trénera Československa a tréner Dukly Jihlava): „V Dukle som mal viacerých košických hráčov, ktorí chceli absolvovať vojenčinu v Jihlave. Či už to bol Svitana, Šterbák, Šandrik a potom aj Lukáč a poňom Liba. Lukáč bol rýchlik na korčuliach a skvelý zakončovateľ. Na bránenie sice nebol, ale zato góly vedel strieľať ako málokto. O Vincovi sa všeobecne vedelo, že vedel urobiť náladu. Jeho vtipy boli všeobecne známe a hlavne ich vedel výborne podať. Do partie bol výborný. Liba bol zasa fyzicky veľmi dobre pripravený. Mal neuveriteľnú fyzickú kapacitu. Mimoriadne všestranný hráč, výborne korčuloval, bol veľmi zodpovedný a bránil niekedy za celú útočnú trojicu. Igor mal veľké predpoklady, aby nielen hral v NHL, ale sa v nej aj výraznejšie presadil. Daro Rusnák bol taktiež výborný hokejista, mal skvelú hlavu – typický tvoriaci center. Ideálne zapasoval medzi košickú dvojicu. Tento útok sa nám veľmi vydaril. Aj vďaka úteku Petra Ihnačáka. Napriek tomu, že na klubovej úrovni nikdy nehrali spolu v jednom útoku, v reprezentácii to nebolo vôbec badať. Boli zohratí, akoby spolu hrali roky.“

Vlastimil Šmejkal

9. AKO SA ĎALEJ UBERALI ICH KARIÉRY: VINCENT LUKÁČ

Kariéru po zlatých MS 1985 si Vincent Lukáč riadne skomplikoval podpisom predbežnej zmluvy s Quebecom Nordiques ešte počas MS vo Fínsku v roku 1982. Podpisoval ju spolu s Dáriusom Rusnákom. „*Chodili za nami agenti a volali nás na Západ. Na izbách sme sa tajne stretávali, lebo všetci nás sledovali. Bol som presvedčený, že nechcem emigrovať. Nemal som na to povahu a nebola na to pripravená ani rodina. U Peťa Ihnačáka to bolo iné. Nemal ešte založenú rodinu, mal súrodencov v zámorí.*“ Hokejoví agenti vedeli o každom kroku veľkých hviezd a snažili sa využiť každú chvíľu, aby hráča presvedčili na útek. „*Raz som bol s manželkou na dovolenke na Makarskej riviére vo vtedajšej Juhoslávii. Agent ešte aj tam prišiel za mnou a lámal ma. Odmietol som.*“

Za zlato angažmán v Rosenheime

V roku 1985 však odmenou za zlato z MS bol pre Vincenta Lukáča aj angažmán v západnej Európe. Vyberať si dvakrát nemohol. Pôsobisko mu určili na hokejovom zväze a hlavne na ČSTV. Samozrejme, všetko to mal pod svojou kuratelou Prag-sport. Bez jeho požehnania sa legálne na Západ nedalo dostať. Všetko to upiekli Antonín Himl s Rudolfom Dušekom, ktorí mali veľmi dobré vzťahy s prezidentom rosenheimského klubu Josefom Märzom. Aj preto do tohto klubu posúvali hráčov ako Oldřicha Machača, Jiřího Holíka či dokonca aj trénera Jána Staršieho. Česko-slovenskí funkcionári mali dobré vzťahy s týmto bavorským mestom vzdialeným 50 kilometrov od Mnichova. Po MS 1985 v Prahe bolo rozhodnuté: do Rosenheimu pocestujú najlepší brankár Jiří Králík a najlepší strelec Vincent Lukáč. Obaja mali už po tridsiatke a vyše 150 štartov za národný tím, čo bolo podmienkou uvoľnenia na Západ. „*Klub som si nevybral, ale nadirigovali mi ho. Himl s Dušekom mi povedali: 'Vinčku, pújdeš do Rosenheimu. Máme s nimi dobré vzťahy, bude ti tam velmi dobре.'* Bol som však šťastný. Nebol som relatívne ďaleko od domova,“ vysvetlil Vincent Lukáč a pokračoval v opisovaní zamotaného prípadu. „*Kontrakt s Quebecom bola vlastne akási predzmluva. K ozajstnej zmluve by došlo vtedy, keby som emigroval a mal na Západe aj svoju rodinu. Poistili si ma, keby som náhodou ušiel z republiky, Quebec*

Nordiques by bol prvým tímom, ktorý so mnou mohol rokovat. V žiadnom prípade som nemohol zamieriť do iného tímu, hoci by mi núkal oveľa väčšie peniaze. Navyše v Quebecu boli bratia Šťastní, s ktorými som mal veľmi dobré kontakty, vysvetlil Vincent Lukáč.

Pohotovosť v Quebecu i na IIHF

Ked' sa teda legálne dostał do Nemecka aj s rodinou, celé vedenie Quebecu Nordiques bolo na nohách. „Peter Šťastný mi volal každú polhodinu, aby som v Mníchove sadol s celou rodinou do lietadla a letel do Kanady.“ Odmietol a postaral sa tak o obrovské problémy. Predstavitelia Nordiques za ním prileteli do Rosenheimu a operovali zmluvou spred troch rokov, ktorú im Vincent Lukáč podpísal. Logika z pohľadu Kanadánov bola zrejmá. Bol už na Západe aj s rodinou, a teda podľa zmluvy už patril im.

Okolo celého prípadu začalo byť dusno. Obula sa doň i Medzinárodná hokejová federácia IIHF na čele s jej prezidentom Güntherom Sabetzkým, ktorý stál na čele svetového hokeja takmer 20 rokov (1975 – 1994).

Lukac droht Sperre

Er hatte Vertrag bei den Profis unterschrieben
– Dusky Wölfe ziehen am Bauchherz Eishockey-Himmel auf: Präsidentar Vincent Lukac droht eine Sperre, um entsprechendes Schreiben vom Weltverband (IIHF) ist am Donnerstag beim DEB eingetroffen. Lukac hätte, bereits vor einigen Jahren, einen Vertrag in der NHL bei den Quebec Nordiques unterschrieben. Gezeichnet war drei Jahren in Finnland und jetzt drogen die Kanadier und Erhaltung des Vertrags. Damit will sich wieder der Verein nach der Spindler Welt abheben.

Geschäftsführer Josef Wagner, der bereits vor drei Wochen von diesem damals nur als Geschäftlich gehandelterem Vergangung erfuhr, und sein Nachfolger Stephan von Trapp-Sport haben zügig schriftliche Aufforderung gegeben, das zwischenzeitliche Verhörd, das unzureichend beantwortet wurde und von Prag auch an den Präsidenten des internationalen Weltverbandes, den Düsseldorfer Helmut Balduke, geschriflicht wurde. Dagegen steht nunmehr ein entsprechendes Schreiben am Bauchherz Eishockey-Himmel auf: Präsidentar Vincent Lukac droht eine Sperre, um entsprechendes Schreiben vom Weltverband (IIHF) ist am Donnerstag beim DEB eingetroffen. Lukac hätte, bereits vor einigen Jahren, einen Vertrag in der NHL bei den Quebec Nordiques unterschrieben. Gezeichnet war drei Jahren in Finnland und jetzt drogen die Kanadier und Erhaltung des Vertrags. Damit will sich wieder der Verein nach der Spindler Welt abheben.

Vincent Lukac

des Weltverbandes vorlegen, eine man eine weitere Entscheidung treffen könnte.

Deshalb ist zu rechnen, daß der tschechische Star wiederum an diesem Wochenende noch ergrappt werden kann, wobei die Verantwortlichen Berlin/SIEB hoffen, daß die Allianze in diesen Sätzen geregt wird. Präsident Oblejsik bedauert nur, daß die Angelegenheit an die Offiziellenheit gekommen ist und se erneut Urtreue in die Mannheim vergraben wird, ganz absehbar von jenem Fall, daß Lukac möglicherweise dem Verein nicht erhalten bleibt.

Aféra okolo podpisu dvoch zmlív sa vo veľkom pretriasala aj v nemeckých médiách.

Quebec trval na svojom a Rosenheim sa zas nechcel zmieriť s tým, že by mal tak ľahko prísť o svoju hviezdu. Faxy sa žeravili na všetky strany. Pato-vú situáciu sa snažil rozlúšknuť Prag-sport. Ten jasne deklaroval, že iba Československý hokejový zväz môže udeliť povolenie na angažovanie hráča do zahraničia, a toto povolenie bolo v prípade Vincenta Lukáča udelené klubu SB Rosenheim. S dodatkom, že Lukáčov podpis pod zmluvou s Quebecom je neplatný.

Séf nemeckej ligy Fritz Brechenmacher v tom mal jasno: „Od Lukáča máme správnu transferkartu a podľa predpisov teda môže hrať za SB Rosenheim.“

Opačný názor mala IIHF, ktorá s okamžitou platnosťou zastavila Lukáčovi hokejovú činnosť na neurčitú dobu. Ten však nastúpil proti Mannheimu, ktorý podal protest, a oheň bol

znova na streche. „Lukáčovi sme s okamžitou platnosťou zastavili činnosť, pretože podpísal zmluvu s dvoma klubmi naraz,“ vysvetlil vtedajší generálny sekretár IIHF Rakúšan Walter Wasservogel, podľa ktorého je jasne dokázané, že Lukáč podpísal zmluvu s Quebecom Nordiques a neskôr aj s SB Rosenheim. „Ak hráč tvrdí Nemeckému hokejovému zväzu, že neuzavrel dve zmluvy, tak je klamár,“ pritvrdil Wasservogel. „Lukáč bude hrať dovtedy, kým nám IIHF nepredloží neplatnú transferkartu hráča. To sa doteraz nestalo, preto nemôžeme nič podnikat,“ vysvetlil športový riaditeľ Nemeckého hokejového zväzu Roman Neumayer. Reakcia od Wasservogela nenechala na seba dlho čakať: „Pokial' nám bude známe, že Lukáč i nadálej hrá, prinesie to hráčovi i klubu len komplikácie.“

Vtedajší tréner Rosenheimu Ladislav Olejník z Brna bol z celej aféry nešťastný, lebo sa dostala na verejnosc' a musel rátat' s tým, že sa tento nepokoj prenesie i do mužstva. Nehovoriac, čo by nastalo, keby musel klub opustiť. „Nakoniec sa to nejako uhralo. Ja som nemusel vyplatiť ani dolár odškodného. Náš hokejový zväz prišiel s tým, že podpis s Nordiques nebol oficiálnou listinou. Bol to iba papier, akási predzmluva. Na tom to všetko stálo. Päť dní to celé trvalo, kým ÚV ČSTV všetko zariadol. Zistila sa pravda a nemal som už potom žiadens problém. Ak by som podpísal originálnu zmluvu s Quebecom, nemal by som šancu a musel by som ísť do Kanady,“ ozrejmuje Vincent Lukáč. Inak, po dvoch sezónach v Nemecku zamieril do rakúskeho Wiener EV a zástupcovia Quebecu sa znova ozvali...

Dve tretiny Pragosportu

V súčasnosti viacerí športovci horekujú, kol'ko percent musia odvádzať na dane a poistenia, trebárs v zámorí aj polovicu mzdy. Naši legionári to za komunistického režimu pod hlavičkou Pragosportu mali ešte horšie. „Mal som mesačný plat 10 000 mariek, čo boli na tú dobu veľmi pekné peniaze. Každý mesiac však 7 000 mariek zinkasoval Pragosport! Sedemdesiat percent z platu! Šialené!“

Vincent Lukáč prežil v Rosenheime skvelé dve sezóny. Napriek tomu, že to bola preňho náročná súťaž. Čo sa týka zákerností bola podľa neho v tom čase ešte horšia ako NHL. Hralo sa veľmi nečisto a zákerne. „Každý klub mohol postaviť do zápasu iba dvoch legionárov. Preto cudzinci museli byť naozaj o triedu lepší ako domáci, nie ako to vidíme v súčasnosti v našej lige. Prišli sme do klubu ako majstri sveta a museli sme to aj dokázať.“ Navyše, pribudli do klubu, ktorý obhajoval prvenstvo. V ich prvej sezóne 1985/86 skončil Rosenheim tretí, keď v semifinále vypadol s Düsseldorfom. Vincent Lukáč však potvrdil vysoký kredit, keď v 41 zápasoch nazbieral 56 bodov za 32 gólov a 24 asistencií. V nasledujúcej odohral iba 38 duelov, no znova sa mu darilo, keď mal 52 bodov za 23 gólov a 29 asistencií. SB Rosenheim skončil štvrtý, keď v súbojoch o 3. miesto nestačil opäť na Düsseldorf.

Sonnegutturnig, 10.11. August 1986

HEIMATSPIEL

Siegtor fiel erst in der letzten Minute

Eishockeyteam des SB Rosenheim gewann beim EC Innsbruck mit 5:4 — Sonntag, 19 Uhr, gegen Kloten

— Im Falle steht er mit der Leitung seiner Mannschaft zu Hause wie ein verängstigter kleiner Trainer. Ladislav Olejník das geplante Samstag-Training zu verzögern — und die Mannschaft hat keine Zeit. Das Eishockeyteam des SB Rosenheim gewinnt im Rahmen des Abendspiels am Sonnabend in Innsbruck mit 3:4. Darauf, wehet der entscheidende Treffer wird 44 Sekunden vor Saison-Ende. Vincent Lukáč war der glückliche Schütze, der Schachzettel ihres Gewichts her aus über die Linie leggerete.

Die Gegenseite zum Sonnabendspiel verließ die Piste vor rund 1000 Zuschauern enttäuscht und Rosenheim kassierte den Rückstand. Dagegen zeigte sich auch das Klotener Team nicht auf seinem besten Zustand. Nur ein zweiter Sieg von EC. Hat es zumindest. Beide Teams spielen extremharter Hockey mit vielen Toren. Besonders gut

aufgelegt war bei Rosenheim das erste Tor, das so direkt nach dem Angriff der Vorwärts. Alles und Kommentar, auch in die Torschüsse einzugehen. Den zweiten Rosenheimer Treffer erzielte Verständiger Wacki Kretschmer bei.

Rosenheim, machte während der zweiten Hälfte des Spiels, stiegte die Kassing-Troppe permanent an. Die Defensive doch die Konter der Gastgeber waren hundertprozentig. Herausragend auf Innsbrucker Seite der Russin Mihalina, der gleich bei zwei Treffern erzielte, was Olympiasieger Huber sowie die Verteidiger Strelak und Bremser gaben.

Doch das Ergebnis stand höher auffeld, was auch einen zweiten Nationalfeiertag Rosenheim weiter zu verkosten, lag aber andererseits auch an der Abschlußschwäche der Rosenheimer Angreifer. Sie kontrollierten

sehr sehr gut, durch den konsistenten Angriff. Jörgen Danisch, unser Trainer, schaffte entsprechend zu trauen. Ich habe viele gute Ansätze gesehen."

Torjäger 8:1 (11 Minuten) Kammerer, Ahne, 1:1 (16), Strelak, Hanischka, 2:1 (23) Strelak, 2:2 (23), Ahne, Kammerer, 3:2 (31), Liederl, Schramm, 3:3 (31), Kretschmer-Lukáč, 3:4 (32) Breitwanger, 4:4 (37), Huta/Holz, 4:5 (38), Lukáč.

Mit viel Motivation gegen den HC Kloten.

am Match für das schwache Aufkommen am letzten Nationalfeiertag zu kämpfen. Sozialistisch rehabilitieren und dies geht auf beiden auf neuen Toren.

Marox

Schall bläst in jedem Spiel ein
Tor: Vincent Lukáč

A víťazstvo v poslednej minute zabezpečil... Vincent Lukáč!

Dienstag/Mittwoch, 19.20. November 1986

ArChemie

HEIMA'

Mit dem Abschneiden bisher zufrieden

Halbzeit der Vorrunde in der Eishockey-Bundesliga

— Es gibt zwar keinen Grund zum Strahlen, aber doch zur Zufriedenheit, schaut man auf die Tabelle der Eishockey-Bundesliga nach der Hälfte der Vorrunde. Auf dem zweiten Platz, allerdings vier Punkte hinter dem Kölner EC — die Erwartungen erfüllen erfüllt. Eher idealistisch für Manager Wagner, Trainer Olejník und die Mannschaft als für die superoptimistischen Fans, die jetzt mit dem ersten Rang gerechnet hatten, aber auch noch rechnen dürfen. So kommt es am nächsten Sonntag zum Duell der hellsten Trikotsparteien und die SSK-Anhänger hoffen, daß dann das Vorsprung der Haie nur mehr zwei Punkte beträgt werden. Das Spiel beginnt übrigens bereits um 15 Uhr!

Warum nicht der erste Platz höher? Gegen den Meister ist jede Mannschaft doppelt motiviert, vermisst alles, denn vermeintliches Fehlverhalten ein Bala zu stellen. Und daß dies einzigen Clubs gelang, hat ebenfalls mehrere Ursachen. Im Gegensatz zu seinen Kollegen verläßt Trainer

Olejník nicht in ein lästiges Liedlein, daß er bisher in der Verteidigung und auch im zweiten Sturm zu ständiger Improvisation geworfen wurde. Und auch innerhalb der Mannschaft fehlte manchmal die Harmonie, wurden viele individuelle Fehler begangen, die zu Toren führten. Hinzu kam noch eine gehörige Portion Pech, wie die drei toxischen Niederlagen des SBR in Köln, Schwerin und Düsseldorf zeigen. Besonders in den beiden letzten Auseinandersetzungen gabs Chancen in Hüle und Fülle, doch war der gegnerische Keeper wie verzaubert.

Nach einer internen Ausprache vor einigen Wochen, die aber keineswegs eine Präsentationsreihe darstellte, geht es kontinuierlich aufwärts, steigt sich das Team permanent. Zusätzlich sind die Aggressivität im Zweikampf, der Drang zum Tor, der absolute Willen zum Sieg. Der SB Rosenheim stellt sich als homogene Einheit dar, die den Kampf um die führende Position nach der Vorrunde noch längst nicht aufgegeben hat.

Einer der seine Tore so ziemlich am besten im Rosenheimer Team feiern kann, ist Vincent Lukáč. So jubelte er nach seinem Superstreffer gegen Kaufbeuren, als er alles ausspielt, was sich ihm in den Weg stellte: „Vince, wie Maradona.“

Vincent Lukáč si vyslúžil niekol'ko superlatív v Nemecku.
Jeden je aj v teste pod fotografiou: Vinco ako Maradona!

Králík sa musel porúčať

Pred sezónou 1986/87 však vyskočil ďalší problém. Popri dvoch Čechoslovácoch angažoval klub aj veľmi dobrého kanadského obrancu Rona Fischeru, ktorý potom odohral v klube desať sezón! Tréner mal problém – koho vyniechať zo zostavy. Bud' Vincent Lukáč, alebo Jiří Králík nemohli nastúpiť, lebo oporu do obrany potrebovali. Klub sa preto rozhodol stiahnuť späť Karla Friesena, kanadského brankára s nemetským občianstvom, ktorý sa rozhodol skúsiť štastie v zámorií v drese New Jersey Devils. Vôbec sa mu tam však nedarilo, preto sa vrátil a Králíka uvoľnili. V klube tak zostali dvaja cudzinci, Vincent Lukáč a Ron Fischer pravidelne nastupovali celú sezónu.

„Rosenheim je krásne mesto. Ak by som mal žiť niekde mimo Košíc, tak nikde inde iba tam. Nedám naň dopustiť. Veľmi sa mi páčilo 60-tisícové mestečko obklopené Alpami a jazierami. Úchvatné prostredie a panoráma. Bol som oblúbený medzi ľudmi, takže som si užíval tie dva ročníky.“

Vincentovi sa v Rosenheime darilo herne i strelecky.

Megahviezda v Anglicku

Po Nemecku prišla spomínaná zastávka v Rakúsku a znova problémy s Quebecom. Po sezóne, v ktorej Vincent Lukáč odohral 31 zápasov, v ktorých streli 31 gólov a v kanadskom bodovaní získal spolu 55 bodov, zamieril na Ostrov. V Británii odohral tri sezóny v kluboch Fife Flyers Kirkcaldy, Streatham Redskins Londýn a Glen Rathers Glasgow. „Bola to smiešna ponuka. Anglicko vtedy bolo slabé, až potom sa dostalo do B-skupiny MS. Presadzovali sa iba naturalizovaní Kanadaňania, ktorých nasadzovali proti mojej päťke. Aj tak som však polahky dával góly.“

Bol hviezda nad hviezdami. Ostatní v tíme len sledovali, ako vyzerá hokej v podání dvojnásobného majstra sveta. Niektorí nestrelili ani gólov za sezónu, kol'ko on hetrikov... V prvej sezóne dal Vincent Lukáč v 34 zápasoch 88 gólov a zaznamenal 161 bodov! V ďalšej v 28 stretnutiach nasúkal 71 gólov a získal 122 bodov...

V Londýne si nemohol nechat' ujsť návštěvu Múzea voskových figurín Madame Tussaud a hlavne spoločnú fotografiu s hollywoodskou hviezdou Sylvestrom Stallonom. „Viacerí mi vraveli, že sa naňho podobám. Hlavne ústa máme rovnaké. Aj preto ma volali Sly,“ pristavil sa pri zábere Vincent Lukáč. Ked' sme ho podpichli, že v mladosti sa skôr podobal holandskej futbalovej megahviezde Johanovi Cryuffovi, oči mu zažiarili od prekvapenia: „Tak to je pre mňa novinka. Nikdy mi to nikto nepovedal. Teraz, ked' sa tak pozérám na tie fotografie, tak tá podoba tam je,“ usmial sa Vincent.

V Škótsku si Vincent vyskúšal typickú sukňu – kilt. Prípravy trvali o čoosi dlhšie, ale výsledný efekt bol vydarený.

V škótskom tíme Fife Flyers Kirkcaldy odohral Vincent jednu sezónu s krajanmi Jindřichom Kokrmentom (vľavo) a Milanom Figalom. Na slávnostnom posedení nemohla chýbať ani škótska whisky.

Repete: futbal a zlomený členok

Po úspešných sezónach v Anglicku a v Škótsku sa vrátil domov. V lete 1991 ho pozvali na klasický gulášový zápas v Kalinove, kde si s partiou zahral futbal na veľkom ihrisku. Protihráč išiel do bežného súboja nebezpečnou vklázačkou a následky boli hrozné. Vincentovi Lukáčovi zlomil ľavú nohu. Dlhé týždne nosil sadru, členok mu dávali dohromady štyrmi skrutkami.

Teraz sa vráťme 32 rokov dozadu. Ako definitívne odštartoval Vincent Lukáč svoju hokejovú kariéru? Pri futbale, ked' mu súper zlomil členok na ľavej nohe. Zaujímavé repete... „*Súperov hráč bol z môjho zranenia viac nešťastný ako ja. Nevedel, čo má robiť. Zato ja som už vedel, že v 37 rokoch toto zranenie pre mňa znamená koniec kariéry. Neuveriteľná irónia osudu – zlomeniny vytvorili mantinely mojej kariéry. Ak by nedošlo k tejto nešťastnej udalosti, hrával by som hokej ešte nejakú sezónu,*“ dodal Vincent Lukáč.

Juhoafrické extrémy

Na hráčsku kariéru v jeho prípade plynulo nadviazala trénerská. V poslednej federálnej sezóne bol Vincent Lukáč asistentom Júliusa Šuplera v Košiciach. Ďalšie tri roky robil asistenta Jánovi Selvekovi a bol pri dvoch majstrovských tituloch. V sezóne 1996/97 bol krátko aj hlavným trénerom Košíc, ked' vystriedal Jána Faitha. V tom čase sa stal aj asistentom trénera Jozef Golonku pri slovenskej reprezentácii. Nastalo prázdnne trojročné obdobie, ktoré ukončilo exotické pôsobenie v Juhoafrickej republike v roku 2000. Viedol výbery od 14 rokov až po seniorov. „*Bral som to ako šancu spoznať miesta, kde sa asi už nikdy nedostanem. Miesto mi ponúkol Kanada Rony Wood, s ktorým som hral za Kirkcaldy. Ked' som si pozrel na mape, kam idem, chytil som sa za hlavu. Nakoniec z toho pre mňa bola krásna trojmesačná dovolenka. Videl som Johannesburg, Pretóriu, Sun City. Stál som na Stolovej hore, na Myse dobrej nádeje, kde je krásny výhľad na spájajúce sa oceány – Atlantický a Indický. Jedna polovica je tmavá, druhá svetlá. Neuveriteľný pohľad, ako keby ste nakreslili čiaru a rozdelili more. Tri dni sme boli na safari v Kruegers National Park. Doma som sa bál psa a tam som držal leva na rukách... Od divých zvierat som bol na meter. Videl som neskutočné kontrasty. Na jednej strane luxusné vily a obchodné centrá, ale všetko obohnáne plotmi a elektrickými drôtmi. Na druhej strane plechové búdy pre najchudobnejších, ktorí celé dni sedia pred barakmi, pijú, sexujú a čakajú na korist'. Do týchto štvrtí normálny človek nezavíta. Ak, tak iba raz. Okradnú ho, rozštvrťia, hodia do buša a už ho nikto nikdy nenájde. Veľmi krutá realita. Bol som v takej štvrti a skoro som odpadol. Nie nadarmo sa hovorí, že Johannesburg má jednu z najvyšších kriminalít na svete. Jedným slovom je obrovská. Kým v tejto krajine vládol apartheid, černosi museli z centra po 18. hodine zmiznúť.*

Tento pád na dovolenke v Taliansku bol naštastie bez následkov.

Po roku 1994 to už neplatilo, keď sa Mandela dostal na čelo štátu. Keď som išiel z tréningu, zásada bola nikde sa nezastavovať. Ani na červenú. Len čo by sa tak stalo, mal by som pištol' pri hlave a už by som nemal peniaze, hodinky a ďalšie cennosti. Videl som prostitútky na rohoch ulíc, horiace ohne v sudech, neporiadok, špinu, kšefty s drogami. Akoby som pozeral film."

Biely ľad lákadlom

Samotné trénovanie prinieslo množstvo zážitkov. V jednom tíme mal napríklad iba černochov. Pochvaľoval si, že to boli neuveriteľní dráči. Do striel sa hádzali, hoci niektorí ani nemali chrániče. „Ďalší tím sa na začiatku postavil predo mňa a všetci boli praváci. Sám seba sa pýtam, je toto normálne? Ani jeden ľavák ako ja? Jedného som si zavolal k sebe a pýtam sa ho: ‚Prečo držíš hokejku vpravo?‘ Odpovedal mi: ‚Takú mi dali.‘ Neskutočné. Niekoľko mi to pripadalo tak, že, keď černoch vidí biely ľad, tak by na ňom bol aj celý deň. Juhoafričania vedeli korčuľovať a musím priznať, že boli veľmi ctižiadostiví. Čo som im povedal, to urobili. Hokejovým myslením však boli úplne mimo,“ smial sa Vincent Lukáč, ktorý potom zažil už len jednu zastávku. V roku 2002 prijal ponuku, aby viedol MsHK Žilina. Bola to jeho posledná trénerská lavička.

Vincent Lukáč už ako tréner. Na snímke vľavo na klubovej lavičke, na tejto snímke ako asistent Jozefa Golonku pri slovenskej reprezentácii.

10. AKO SA ĎALEJ UBERALI ICH KARIÉRY: DÁRIUS RUSNÁK

Celý tím sa viesol na úspešnej vlne pražského šampionátu. V príprave vyhral jeden zápas za druhým. Vyhral aj tradičný turnaj Cena Izvestijí. A to už bolo čo povedať. Podujatie sa organizovalo od roku 1967 a ČSSR ho vyhrala iba štyrikrát. Naposledy práve v decembri 1985.

Z osemnástich prípravných stretnutí, medzi nimi i tie v rámci Ceny Izvestijí, prehrali iba dva! Oba v priebehu dvoch dní v polovici septembra 1985 doma so ZSSR – v Brne 2:4 a v Prahe 0:2. Prišli však majstrovstvá sveta 1986 v Moskve a potupná prehra s Poľskom 1:2 hned' na začiatku turnaja. Hráči sa ani nestihli spamätať z bolestivého direktu a na druhý deň nasledoval ďalší. Tentoraz podlahli NSR 3:4. Nasledovala dvojdňová pauza a po nej tretia prehra po sebe – so Švédskom 2:3! Dial sa presný opak spred roka, keď po katastrofálnych výsledkoch v príprave bolo na konci sezóny zlato z MS. Tentoraz prišla kríza na MS. Obhajca prvenstva nepostúpil do prvej štvorky a nakoniec obsadil 5. miesto. Ešte šokujúcejší bol pohľad na tabuľku majstrovstiev Európy. Skončili sme v nej poslední šiesti s jediným bodom. Teda za NSR i Poľskom! Neuveriteľná hanba.

Žezlo po Bukačovi prevzal Ján Starší, jeho asistentom sa stal František Pospíšil. Na ich hlavy sa zvezla obrovská vlna kritiky. V mužstve bolo až osem Slovákov – Dárius Rusnák, Dušan Pašek, Peter Slanina, Mojmír Božík, Igor Liba, Milan Staš, Ján Vodila a Vladimír Svitok. „Mužstvo bolo veľmi zle zložené. Nachádzalo sa v ňom

Dáriusovi išla karta. Po trofeji za titul majstra sveta dvíhal nad hlavu aj cenu za víťazstvo na turnaji o Cenu Izvestijí.

Radosť po víťazstve na turnaji Izvestijí. Mužstvo malo formu ako remeň, no o päť mesiacov nastal totálny kolaps.

Ked' sa zranil Vladimír Kameš, tak sa Dárius Rusnák presunul medzi krídla Petra Rosola (vľavo) a Petra Klímu.

Dárius Rusnák (vpravo) si v Moskve zahrál aj s bratislavskými spoluhráčmi Dušanom Pašekom (vľavo) a Ivanom Dorničom. Na dresu mu nechýbalo kapitánske céčko, ale aj o niečo menší štátnej znak.

Moskva 1986. Fiasko, po ktorom Dárius Rusnák skončil ako kapitán mužstva.

Stačil jeden telefonát a predseda federálnej vlády Lubomír Štrougal pomohol kapitánovi.

až osem Slovákov. Po šampionáte som skončil vo funkcii kapitána. Dokonca som ešte musel napísat správu o príčinách neúspechu. Pred MS 1987 ma povolali z B-mužstva. Odohral som päť prípravných zápasov aj v rámci turnaja Cena Izvestijí. Pri víťazstve 5:2 nad Fínskom v Plzni som strelil jeden gól a ďalší som pridal v Moskve pri remíze 5:5 proti tomu istému tímu. Ani tak ma však na MS do Viedne nezobrali," vysvetlil Dárius Rusnák.

Igor rozosmial celú striedačku

Práve v tom čase sa v prípravnom stretnutí proti Švédskej udala úsmevná príhoda. Švédi odvolali brankára, hrali power play. „Počas neho Igor unikol, korčuloval sám na prázdnú bránu,

a keď bol štyri metre pred ňou, vystrelil a trafil žídku, od ktorej sa puk odrazil za bránku. Strašne sme sa začali rehotáť, lebo Švédi už nemali brankára na ľadovej ploche. Igor prišiel na striedačku a hovorí: „Do p..., ja som mysel, že tam je brankár, tak som mieril k tyčke.“ Na to nikdy nezabudnem. Všetci sa smiali na striedačke a potom aj v šatni,“ spomína Dárius Rusnák.

Kapitána nechceli pustiť do NHL

Ešte pred Nežnou revolúciou v lete 1989 dostal Dárius Rusnák povolenie na zahraničný angažmán. Rok pred ním dostali „pripustku“ na Západ Dušan Pašek s Igorom Libom, pritom boli o rok mladší. O Dáriusa Rusnáka bol záujem z Philadelphia. Nepustili ho. Zrátali mu totiž výbuch na MS 1986. „*Nechceli ma pustiť ani slovanisti, lebo sme vypadli z ligy, tak mi dávali podmienky, že najprv musím pomôcť znova vybojovať ligu. Musel som teda obiehať všetkých možných funkcionárov. Nakoniec to dopadlo tak, že som prišiel so synom za Ernestom Demetrovičom, ktorý mal neskôr pod palcom SZTK, no ani on ma nechcel pustiť. Zobral som syna, vyložil ho na stôl a povedal som mu: „Ak ma nepustíte a chcete pokazit život mne i jemu, tak tu ho máte!“ – spomína Dárius Rusnák.*

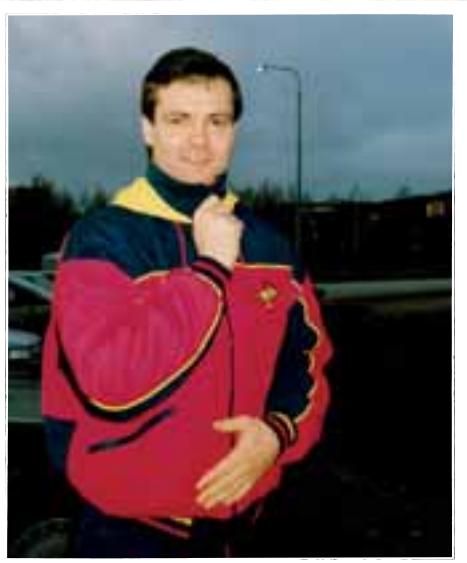
Dáriusovi Rusnákovi šéfoval na lavičke aj Jozef Golonka.

Tím Kuopia na predsezónnej fotografii. V dolnom rade tretí zľava Dárius Rusnák. Nad ním stojí Peter Slanina.

Dárius Rusnák (vľavo) s Petrom Slaninom a klubovým maskotom.

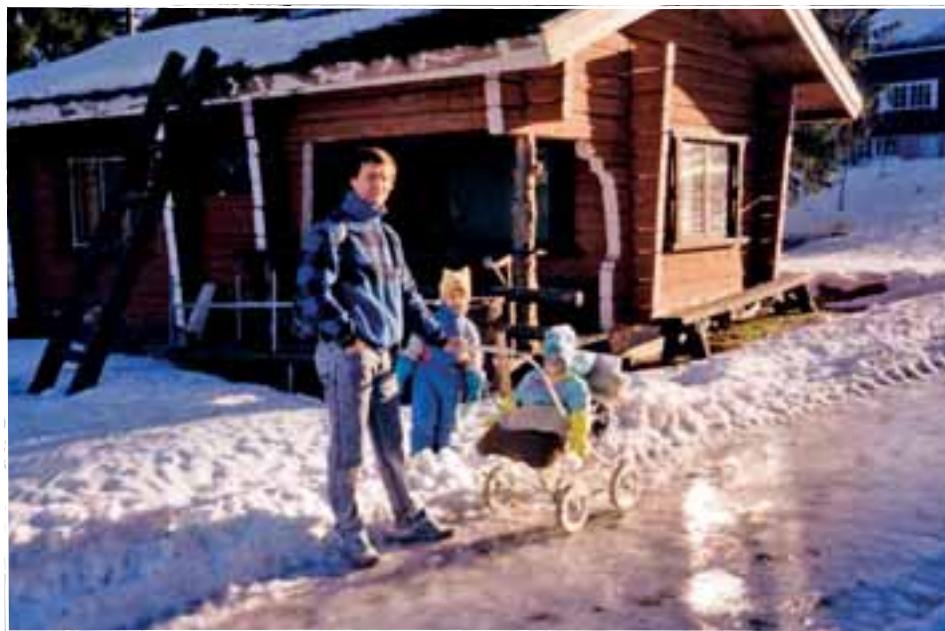
Dárius Rusnák strávil vo Fínsku krásne obdobie. Práve v tom čase v Kuopiu začínali budúce hviezdy Kimmo Timonen a Sami Kapanen, v súčasnosti spolumajitelia tímu.

So svojimi synmi v Kuopiu. Oslavovali prvé narodeniny Ondrejka.

Dárius Rusnák (vo svetlom) v zápase s IFK Helsinki.

Na prechádzke po Kuopiu.

Rodičia Dáriusa s vnúčatami.

K zahraničnému angažmánu mu nakoniec pomohol Lubomír Štrougal. Stačil jeden telefonát predsedovi vlády ČSSR a veci sa rýchlo začali hýbať. Pustili ho však iba do Fínska. „*Nel'utujem. Prežil som tam krásne obdobie, štyri výborné sezóny. V roku 1991 sme sa stali vicemajstrami, ked' sme vo finále nestačili na TPS Turku. Doteraz je to najväčší úspech klubu v histórii. Veľmi sa mi ľúbil život vo Fínsku. Kuopio však viac-menej krachlo. Timonen a Kapanen odišli do NHL, ja som skončil a KalPa vypadla aj z najvyššej súťaže, lebo nemala peniaze. Tri sezóny tam so mnou strávil Peter Slanina.*“

Symbolika mala ukážkovú bodku. Dárius Rusnák začal hrávať hokej za Banskú Bystricu spolu s Petrom Slaninom a spolu nakoniec aj v jednom tíme ukončili svoje kariéry.

Dojali ho ľudia i obrovský aplauz

Teraz trochu odskočíme v čase. V decembri 2016 zažilo 112-tisícové deviate najväčšie mesto Fínska Kuopio peknú slávnosť. Už žiadnen hokejista tamojšieho klubu KalPa si nikdy neoblečie žlto-čierny dres s číslom 44. Do zástupu nesmrteľných sa postavil Kimmo Timonen, ktorého dres vyvesili pod strop Data Group Areene. Na akcii bol jediný hráč z cudziny – Dárius Rusnák. S manželkou strávil v Kuopiu tri dni a neskôr dojatie z toho, akej pocty a uznania sa mu dostalo.

Počas spomínaných sezón odohral za Kuopio 178 stretnutí, v ktorých nazbieeral 196 bodov za 82 gólov a 114 asistencií. V tomto klube zanechal silnú brázdu. Nečudo, že pri vyradení svojho čísla ho na slávnosť pozval Kimmo Timonen. „*Veľmi som sa potešil pozvánke. Bol som prekvapený, akú slávnosť pripravil môj bývalý klub. Zišli sa tam naozaj najlepší fínski hráči, ktorí nejakým spôsobom križovali kariéru Kimma Timonena. Priamo na slávnosti som bol jediným zahraničným hráčom, čo bola veľká pocta. Neskôr priletel aj Kanadčan Wayne Thompson,*“ vážil si pozvanie Dárius Rusnák. Podľa neho je Timonen v Kuopiu mimoriadne oblúbený. A nielen preto, že spolu s kamarátom Kapanenom sú spolumajitelia klubu.

V predzápase sa stretol All Stars výber Kimma Timonena proti legendám TPS Turku. Presnejšie proti hrácom, ktorí nastúpili v pamätnom finále sezóny 1990/91. Dárius nemohol nastúpiť, lebo bol po operácii členka. Užíval si však atmosféru. Päťtisícová kapacita štadióna bola beznádejne zaplnená už polhodinu pred týmto predzápasom. Počas trojdňového programu mal dostať času i priestoru na debatu s najväčšími fínskymi hviezdami. Kimmo Timonen si na svojom výbere dal naozaj záležať a parádne ho vyšperkoval. Ved' spolu s ďalšou trojicou – Jari Kurri, Esa Tikkanen, Jere Lehtinen – tvorili kvarteto, ktoré má dokopy 12 prsteňov za Stanley Cup! Nehovoriac o množstve medailistov z MS a OH.

Výstavná spoločnosť – zľava Kimmo Timonen, Saku Koivu, Dárius Rusnák a Jari Kurri.

Dárius Rusnák s Jarmom Kekäläinenom, vôbec prvým generálnym manažérom v NHL z Európy. Tento post zastáva v klube Columbus Blue Jackets.

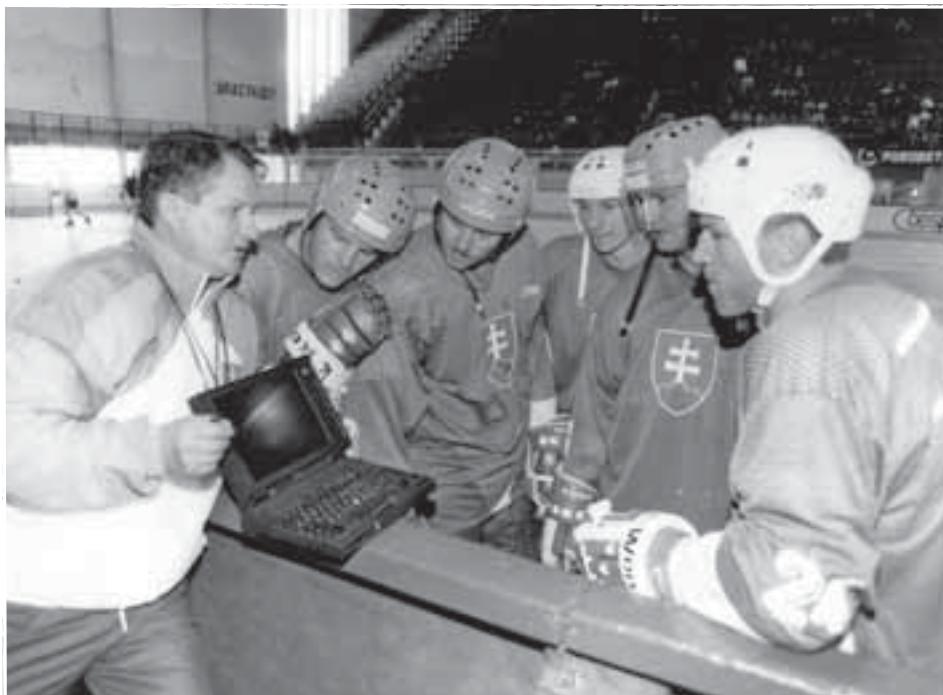
Hoci od pôsobenia Dáriusa Rusnáka v Kuopiu ubehlo štvrtstoročie, tamojší fa-núšikovia naňho nezabudli. Práve naopak, pri predstavovaní sa mu ušiel obrovský potlesk. „Všetci naokolo mi vraveli, že som mal druhý najväčší aplauz po Kimmovi Timonenenovi. Keď som sa išiel prejsť po meste alebo sme si išli niekam sadnúť, tak ma ľudia spoznávali aj po toľkých rokoch. Človeku to dobre padlo. Až ma prepadla nostalgia, že si ma vo Fínsku viac vážia ako na Slovensku. Cítil som sa tam veľmi príjemne. Viete, ak za mnou príde fanúšička, pláče predo mnou a rozpráva mi, aký som bol jej veľký idol, láska a neviem čo ešte, navyše doniesla obrovské srdce, tak človeka to musí dojať. Nebola však jediná, podobných ľudí bolo viac. Pritom viacerí ani nemali lístky na hokej a ani nežijú priamo v Kuopiu. Jednoducho prišli len preto, aby sa so mnou stretli. To boli silné momenty. Niečo také som už absolútne nečakal. Naozaj ma to dojalo,“ poznamenal Dárius Rusnák.

Mimochodom, v tamojšej Data Group Areena visia pod stropom štyri dresy. Prvým laureátom bol útočník Jouni Rinne s číslom 27, s jednotkou ho nasledoval brankár Pasi Kuivalainen, potom Sami Kapanen (24) a najnovšie aj Kimmo Timonen (44). „Som pyšný na to, že som si zahral v jednom tíme so všetkými štyrmi počas aktívnej kariéry,“ poznamenal Daro Rusnák.

Bude tam raz aj Dáriusov dres? „To asi nie. Vyradenie dresov sa týka skôr fínskych hráčov,“ zasmial sa Daro a spomenul zaujímavý fakt: „V Slovane som mal pätnásťku, v reprezentácii osemnásťku, no v Kuopiu som nosil číslo 20. Fíni dosť dlhý čas považovali dvadsiatku v hokeji ako desiatku vo futbale. Bolo to číslo pre lídra.“

Slovenský dres si neobliekol

Dárius Rusnák chcel pokračovať ďalej v reprezentácii. Veľmi túžil po tom, aby si čo i len na jeden zápas obliekol reprezentačný dres Slovenska. Dostal sa do kempu 44 hráčov tvoriacej sa reprezentácie Slovenska, ktorá v roku 1993 absolvovala

Reprezentačný tréner Július Šupler vysvetluje pokyny päťci hráčov – zľava Igor Liba, Jerguš Bača, Peter Bondra, Dárius Rusnák a Peter Šťastný. Pre Libu a Rusnáka už boli viac-menej zbytočné.

sústredenie pred olympijskou kvalifikáciou v Sheffielde. Vtedajší tréner Július Šupler zatvoril dvere nielen pred Dáriusom Rusnákom, ale aj pred Igorom Libom.
„Nevybral si nás a vtedy som pocítil krivdu. Hrali sme totiž mikrozápasy jednotlivých päťiek. Ja som hral v útoku s Igorom a Peťom Ihnačákom. Za nami boli v obrane Peťo Slanina a Miro Marcinko. Proti nám hrali Peťo Bondra s Petrom a Tónom Šťastnými. My sme tie mikrozápasy vyhrali, vždy sme ich porazili. Tréneri nechceli mať veľmi prestarnuté mužstvo, lebo nás v tomto širšom výbere bolo dosť, preto sa rozhodol pre iných. Žiaľ, nepodarilo sa mi odohrať ani jeden zápas za slovenský národný, čo som bol dosť naštvaný,“ hovorí Dárius Rusnák.

11. AKO SA ĎALEJ UBERALI ICH KARIÉRY: IGOR LIBA

Aj Igor bol o rok neskôr po zlatej Prahe pri výbuchu ČSSR na MS 1986 v Moskve, kde sme skončili na 5. mieste. Hral v útoku s Lálom a Rusnákom. V roku 1987 sme obsadili na MS vo Viedni 3. miesto. Igor hrával v útoku s Rosolom a Růžičkom. Na jeseň toho istého roku bol na programe 4. ročník Kanadského pohára, na ktorom si Igor zahráal, ale už neskóroval. Československo skončilo štvrté a pozornosť sa pomaličky sústredovala na ZOH 1988 v Calgary. Aj na nich sa Igor Liba predstavil a hoci sme skončili na 6. mieste, košický útočník žiaril. V ôsmich zápasoch nazbieral 10 bodov (4+6), čím sa stal siedmym najproduktívnejším hráčom turnaja! Otvorila sa mu tak cesta do NHL.

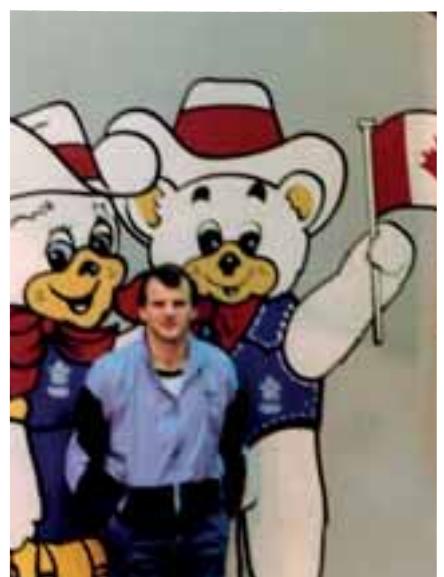
Zdalo sa, že posledný turnajový zápas s Kanadou (3:6), pri ktorom si Igor písal dve asistencie, bude aj jeho posledným v reprezentačnom drese. Mal sice len 27 rokov, ale na dvere už klopal záujem z NHL. Igor chýbal na nasledujúcich troch svetových šampionátoch a vrátil sa späť až o štyri roky. Sezóna 1991/92 mala až tri vrcholy. V septembri 1991 bol na programe Kanadský pohár, ktorý však zverencom Ivana Hlinku vôbec nevyšiel a skončili na poslednom 6. mieste. V Kanade ešte Igor neboli v národnom tíme, no na ZOH 1992 v Albertville ho už Hlinka povolal. Tešil sa z bronzovej medaily.

Ďalšiu pridal do zbierky už o pár týždňov neskôr, keď sa MS konali na prelome apríla a mája v Prahe a Bratislave. Reprezentácia vtedajšej ČSFR nešťastne prehrala v semifinále s Fínskom na samostatné nájazdy, keď sa zápas skončil nerozhodne 2:2. Obrovské rozčarovanie však nastalo ešte v tretej tretine, keď naša reprezentácia strelila gól, no rozhodcovia ho neuznali, pretože nejaký divák vhodil na ľad druhý puk. Gól padol presne vo chvíli, keď bol ten nepravý v strednom pásmi a nijako neovplyvnil hru. Namiesto postupu do finále prehral tím ČSFR v nájazdoch a bojoval o bronz so Švajčiarmi, ktorých zdolal 5:2. Igor sa s federálnym dresom rozlúčil štýlovo – gólem a asistenciou.

Začal sa tvoriť slovenský národný tím a Igor pevne veril, že k 211 federálnym štartom pripojí ďalšie v slovenskom drese. Veľmi sa mylil, hoci mal iba 31 rokov. Pritom kariéru dokončil o jedenásť rokov neskôr. „Tréner Šupler skladal slovenskú reprezentáciu s výhľadom na olympijské hry 1994 v Lillehammeri. Do prvého kempu pozval aj mňa. Odohral som však len jeden prípravný zápas. Tréner stavil na mladíkov z Trenčína a na mňa si už nikto nespomenul. To ma aj po rokoch veľmi mrzí,“ dodal Igor.

Mužstvo ČSSR sa v roku 1987 vrátilo z Viedne s bronzom. Igor Liba sedí druhý zľava.
Stojí za zmienku, že kapitánske „céčko“ mal iný Slovák Dušan Pašek.

Na olympiáde v Calgary Československo nezískalo medailu, no Igorovi sa darilo.

Akreditačné karty si športovci nechávajú na pamiatku.

Dvakrát na lade. Na hornej snímke Igor v súboji s Kanadčanom Hartsburghom na MS 1987. Dolná snímka je zasa zo súboja s Fínskom na ZOH v Albertville 1992. Na oboch turnajoch sa Igor tešil z bronzových medailí.

Igor Liba: "Vrátime sa s medailou."

Po tretí raz pod päť kruhov

• Mimošom odchodom pre českého hokejáka Iguru Libu sa na ročné prírodného Čiernohorského striekavce už od roku 1978, keď ako zámožujúco dorastenecké predstavenstvo hrali vtedy česko-slovenské dvojice prvých hokejových ligovíc. Odvtedy nepretržite kontinuálne Vlh a Libu až do sezóny 1986/87 a potom opäť hokejisti. Môry výbojovní pre česko-slovenskú metropoličku dosť množi hľapajú Česko-Slovensko. Počas súčasnej poslednej kariéry svätyňského hokejáka Igor Liba sa začal sťať s účinkom v Weymouthu (Anglickom), no po roku sa bez ohľadu vrátiť domov. Vlani získal nový rodník v mesto Vysoké Tatry a potom prispel priamo zo Švajčiarska Švajčiarsku, počasie to bolo až teraz - po 16 rokoch FHL, sa vymyslel a kúpilo ho tmu a zmenil do Áge posledný latinský písomnosťou česko a hoci České České. Táto sezóna s Libom sa všakom nevystopila na zimných olympijských hrách je ešte pre 30-ročného hokejistu ešte čosiem inozemcovia pre troch rások sa vrátili do reprezentácie?

"Tento rok aj ponámy prejavovali venuť, že získame občianskeho mužstva Česko-Slovensko," preverhali sa v Igor. "Vrátili súm sa ešte s rások, ale zákon sa mi

je možiť niesť, až sa možu prejavovať rások. Nemáš súm ešte možnosť a hovoríš mi, že získate rások... Teraz, keď som dostal pozvánku od komentátora reťazca a Wahlena na inozemnosť, hoci myslím, že je možnosť, ešte nedôjde na príštichu chvíľu, možno pred zborom nových mužstiev. Chcem vyskúšať, že kvality hráčov sa nezmenia počas roka. Aj napriek tomu z minulých rokov vedia, že hokejov by mal byť vynikajúci, remení by v hokej chybiam a skončí hokejistom. Tu ešte venuju dôraz v zozname tímu. Pánom Štrbom a. ažž, ktorí súžia zájazdy a merajú hru, aby som nechýbal na olympijskom turnaji."

• S tímom startíme na zimných olympijských hrach kvôli tomu, že boli jedinečne a rekordnou v rodzajoch sa vypravia do reprezentácie pre Albertville. Ako si spomíname na dve predchádzajúce?

"Záhlav som na nich zaznamenal, v zimnosezonách štvornásobne mal akvúmu mužstva, ktorého aktívnosťou medzičasom prekryvalo hokejové súbor až základu ZSSR na rôznych úrovniach. Vtedy už mali súm sa v Prahe ešte mažatanečne vystaviť... Boli to ēdne dny, ktorí súm s Rudi-

kom a Lukáčom viedli vtedy výsledok podľačok. O týchto dňoch súm išli do Calgary a, ako inak, aj tu sme rázne a inozemnosť. Žiaceme inozemstvo bolo obrovským skamienkom, ktorého dopojenosť zo Švajčiarska... Minulostou, na bývajúcich olympiádach '84 a '88 súm viedli v mužstave aj Horačka, Lála, Pešek. Aj súm majú dôraz, aby sme dostali na olympijský turnaj."

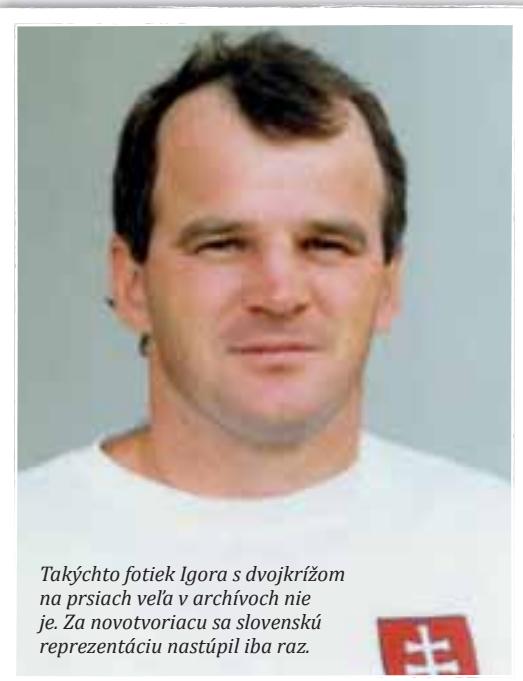
• Vlani obdržal medailu ČSPN na majstrovstvach sveta 8. miesto. Je počas vás na nadchádzajúcich ZOH reálne medaily?

"Som preverhovaný, že am. ťažko mužstvo je súčasťou aktívnejších, v iných postaveniach môžem predstaviť aj iné ZOSR. Pochybujem sa, že v medaile na hokej však získame ešte. Štart súm v Českej, kde sú ZSSR a ČSR."

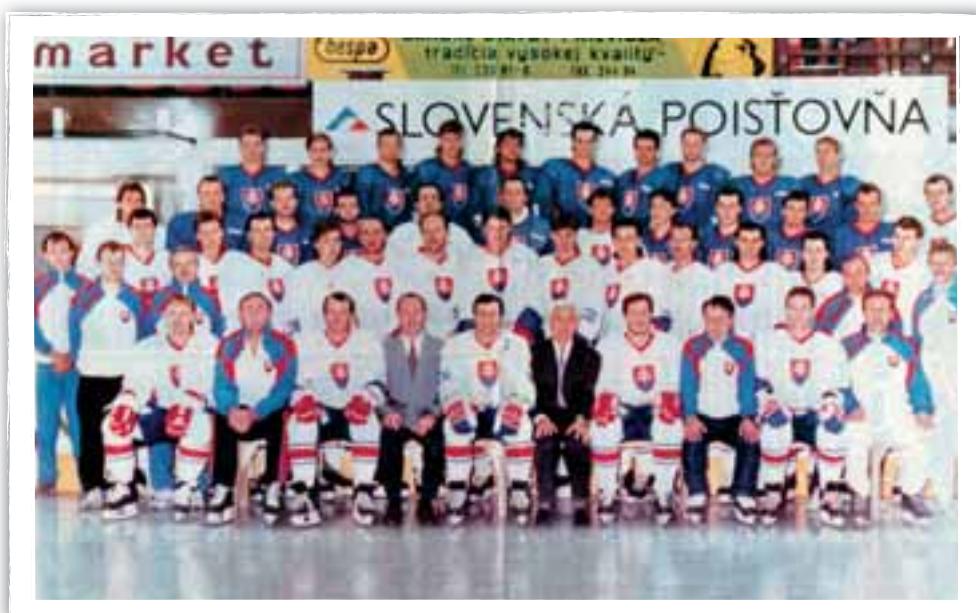
Predtucha vyšla Igorovi Libovi do bodky. Z Albertville sa naozaj vrátil s medailou.

Igor tentoraz pred vlastným brankárom Jaromírom Šindelom.

Takýchto fotiek Igora s dvojkrižom na prsiach veľa v archívoch nie je. Za novovtvoriacu sa slovenskú reprezentáciu nastúpil iba raz.

S dvojkrižom na prsiach. Po rozdelení federácie však Igorovi Libovi (v dolnom rade tretí zľava) v reprezentácii ruže nekvitli. V súčasnosti sa z času na čas vyskytnú prípady, že hráči okolo tridsiatky debutujú v reprezentačnom dresе...

Zlaté košické časy

Kým Praha 1985 bola pre Igora stropom úspechu v reprezentačnom drese, zlaté časy na klubovej scéne sa začali hned' po nej. Po návrate z Jihlavy vytvoril Igor v Košiciach skvelý útok s Miroslavom Ihnačákom a Jánom Vodilom. Bola radosť sa pozerať na túto formáciu. Už v sezóne 1984/85 skončili Košice na 2. mieste. O rok neskôr sa tešili z prvenstva!

Pre Košičanov to však muselo byť na šľaktrafenie. Až do sezóny 1985/86 platilo, že majstrom Československa sa automaticky stal najlepší kolektív po základnej časti súťaže – teda prvý celok v tabuľke. A keď sa ním konečne stali Košičania, tak práve v tej sezóne hokejoví činovníci zaviedli play-off a začínalo sa odznova... Stalo sa tak preto, lebo priemerné návštevy na štadiónoch za posledné dve sezóny klesli pod 5 000 divákov! Len na porovnanie – v čase vydania tejto knižnej publikácie sa priemer slovenskej extraligy pohyboval po základnej časti súťaže na úrovni okolo 1 800 divákov...

Pred začiatkom play-off sa o majstrovskom titule hovorilo iba nesmelo.

Belas gólovým žolíkom

V Košiciach sa zišla skvelá generácia hráčov. Vo štvrtfinále si poradili so Spartou 3:1 na zápasy, no oveľa tvrdšie oriešky čakali na „železiarov“ v semifinále a vo finále. Pravda, to už v tíme nefiguroval Miroslav Ihnačák, ktorý na Vianoce 1985 emigroval za bratom do Toronto. Napriek tejto citel'nej strate Košičania ďalej snívali majstrovský sen. K Libovi a Vodilovi „prihodil“ tréner Selvek mladé ucho Viliama Belasa. Ten začal strieľať jeden gól za druhým a raz sa vyjadril, že s takými spoluhráčmi v útoku by mohol nastúpiť aj chromý... Podaril sa mu aj nevšedný kúsok, keď skóroval v rozdružujúcich zápasoch jednotlivých sérií – vo štvrtom štvrtfinálovom proti Sparte, v piatom semifinálovom proti Pardubiciam a čerešničkou bolo finále. „Ja som sa vedel rýchlo prispôsobiť ku každému hráčovi. Vôbec mi to nerobilo problém. O dva roky s nami hral už nebohý Vlado Svitek,“ vyjadril sa Igor Liba.

Play-off prerušilo sústredenie

V semifinále čakali na Košice Pardubice. Znie to neuveriteľne, ale semifinálové súboje sa začali až 4. marca 1986 – po dvojtýždňovej pauze od štvrtfinále! Funkcionári na zväze pritom naplánovali od 20. februára do 1. marca 1986 reprezentačné sústredenie v Příbrami, ktoré vyvrcholilo jasným víťazstvom 9:2 v prípravnom stretnutí s NDR. Mimochodom, z košického tímu sa na sústredenie išli „vyšťavit“ Slanina, Božík, Liba, Sviták, Vodila, Staš. Model vyradovacích fáz ligy bol v plienkach, takže vyskytli sa aj takéto „detské“ choroby...

Po dvoch domácich zápasoch s Pardubicami bol stav série 1:1. „*Mali sme malú dušičku pred cestou do Pardubíc, lebo Hašek už vtedy chytal vo veľkom štýle. V kútku srdca sme túžili aspoň po jednom víťazstve, aby sme pokračovali v sérii. Nakoniec sme tento súboj neskutočne zvládli. Vyhrali sme ho 9:2 a už po dvoch tretinách sme viedli 5:0 a vyhnali sme Hašeka z bránky,*“ spomína Igor Liba. Košice nakoniec vyhrali sériu 3:2 na zápasy a čakali ich veľkí rivali z Vysočiny. Aj Igorovi Libovi dobre známa Dukla Jihlava.

Zbytočné prvé leštenie trofeje

Finále malo neskutočnú gradáciu a dodnes je zapísané veľkými písmenami. Napokon už len kvôli premiérovému play-off. V tom čase Dukla Jihlava tvorila polovicu reprezentácie. Atmosféra na oboch stranách bola vybičovaná do maxima.

Východniari začali dvoma víťazstvami 2:0 a 4:2. V Jihlave sice tretí súboj jasne prehrali 1:5, no vo štvrtom súboji sa už schylovali k majstrovskej oslave. Presne 190 sekúnd pred koncom upravil Sviták na 3:2 pre východniarov. „*To už som vnímal, ako poza moju bránu išla zväzová generalita a pochodovala k boxu časomeračov. Aj s medailami,*“ vypichol moment brankár Pavol Šváry. Domáci Vlk však 121 sekúnd pred koncom vyrovnal. Nasledovalo predĺženie a samostatné nájazdy, v ktorých uspeli Jihlavčania. Generalita aj s majstrovskou trofejou a medailami sa mohla stáhovať do Košíc.

Vypredali by aj 20-tisícovú arénu

Séria bola vyrovnaná 2:2 na zápasy a rozhodnutie malo padnúť v poslednom duelu v Košiciach. „*Pamäťám si, ako si tréner Selvek pred zápasom kľakol v šatni a povedal: „Maďari, hrajte a vyhrajte. A budete slávni,“ vrátil sa v čase Igor Liba. „Maďari“ bola tradičná prezývka Košičanov. V Česku ich ani inak nevolali.*

Zohnať lístky na zápas sa prakticky ani nedalo. Bez problémov by vypredali

i 20-tisícovú arénu. Košická „stodola“ bola beznádejne vypredaná. Oficiálna kapacita bola 5 100 miest, no hovorí sa, že v nej bolo natrieskaných vyše 6 000 divákov. Ešte len vykorčuľoval Válek na ľad, fanúšikovia mali penu na ústach. Ked' sa po strelenom góle provokatívne usmial do hľadiska Šejba, fanúšikov išlo roztrhnúť od zlosti. „Motivácia na našej strane bola obrovská. Veľmi sme chceli získať prvý majstrovský titul pre Košice, no nikto z nás nemal ani šajnu, čo znamená play-off. A tak napokon aj vyzerali samostatné nájazdy. My sme sa už tešili z titulu a nakoniec šok, že v nájazdoch sa pokračuje! Pritom o titule sme mohli rozhodnúť už vo štvrtom zápase v Jihlave, kde sme pred koncom viedli o gól, no domáci vyravnali a nakoniec boli úspešnejší aj na samostatné nájazdy,“ spomína Igor Liba.

Predčasná radosť

Samotný piaty zápas sa v riadnom hracom čase skončil nerovnomernie 3:3. V predĺžení gólov nepadol. Na rad prišli samostatné nájazdy. Tie sa skladali z menších sérií. V každej išli traja hráči z oboch tímov. Po prvej bol stav 1:1. Nasledovala druhá séria nájazdov. Jihlavskí Pivoňka i Dolana nájazdy nepremenili, rovnako domáci Božík. Jeho spoluhráč Svitek však áno a na ľade vytryskla obrovská radosť. Predčasná. Košičania sa sice už tešili z titulu, no hlavný rozhodca Šubrt ich vyviedol

Majstrovský tím VSŽ Košice z roku 1986.

Majstrovská radosť.

Igor s Jergušom Bačom. Spolu sa tešili z druhého federálneho titulu.

z omylu – druhá séria nájazdov sa musí dokončiť! Ďalšia detská choroba play-off... Hostujúci Žák skóroval, domáci Štefanovič nie. Na nájazdy tak bolo 2:2 a pokračovalo sa ďalej. „Aj ja som už dvíhal ruky nad hlavu,“ priznal vtedy tréner Ján Selvek. „Nik poriadne neovládal hrací systém. Usportiadatelia už dávali na ľad stolík na medaily a majstrovskú trofej. Pozeral som, čo sa deje. Keďže sa však tešili ostatní, tak som sa začal aj ja. Naštastie ma to nerozhodilo,“ pridáva postreh Pavol Švárny a Igor Liba s úsmevom vytiahol jednu zaujímavosť: „Miro Žabka v návale eufórie dokonca vyhodil medzi fanúšikov hokejku. Keď išiel v tretej sérii na nájazdy, len zobrajal hokejku, akú mal poruke, a tak to aj dopadlo.“

Majstri! Majstri!

V tretej sérii neuspel Svozil, Žabka a ani Vlk. Ako šestnásť v poradí sa do streďového kruhu postavil Belas. „Ja som sa už na nás posledný nájazd ani nepozeral,“ povzdychol si Ján Selvek. Belas však skóroval a rozhodol finále. Po ňom bol ešte pripravený posledný Jihlavčan v tretej sérii – obranca Jaroslav Benák. Proti Švárnemu neuspel. A až teraz nastal ozajstný výbuch radosti. Majstri!!! Ohlušujúci pokrik nemal konca-kraja. Chvíle radosti sa nedajú ani opísť. Také emócie môže priniesť naozaj iba historický prvý titul.

Oslavy trvali tri dni. Pamätníci vravia, že tí, čo nemuseli, ani nechodili do práce. Za titul bola odmena 5 000 korún v hrubom.

Po titule útlm

Po majstrovskom titule prišiel útlm v podobe ďalšej sezóny. Mužstvo skončilo štvrté po základnej časti a v semifinále podľahlo Pardubiciam 0:2 na zápasy. Pravidlá sa totiž nepochopiteľne zmenili a hralo sa iba na dva víťazné zápasy. Naštastie o rok sa všetko vrátilo do normálu. A aj titul sa vrátil do Košíc. „Cennejšie to bolo o to viac, že sme ho získali na ľade Sparty Praha. Do Prahy sme cestovali za stavu 1:1 na zápasy. Jaromír Šindel nám už v Košiciach vravel, že ani nemusíme cestovať do Prahy... Do Športovej haly prišla celá generalita na čele s Lubomírom Štrougalom. Všetci verili, že budú dekorovať domáčich miláčikov. Lenže my sme prvý pražský zápas vyhrali 6:3, druhý sme vyhrali po góle v predĺžení 6:5 a ešte predtým Šindel po veľkej chybe pred piatym gólem odkorčuľoval na striedačku... Po rozhodujúcim góle celý štadión stíchol. Presne som vedel, čo urobím. Ja som periférne čítal hru dve-tri sekundy pred ostatnými hráčmi. Práve po takom predvídaní padol aj rozhodujúci gól. Naznačil som strelu a prihral som Jankovi Vodilovi. Z mojej pozície by vystrelilo 99 percent hráčov,“ spomína Igor Liba.

Igor Liba si s Jánom Vodilom (vľavo) výborne rozumel v Prešove, v Košiciach – hlavne pri rozhodujúcom góle do siete Sparty pri majstrovskom titule (malý obrázok) – i v reprezentácii.

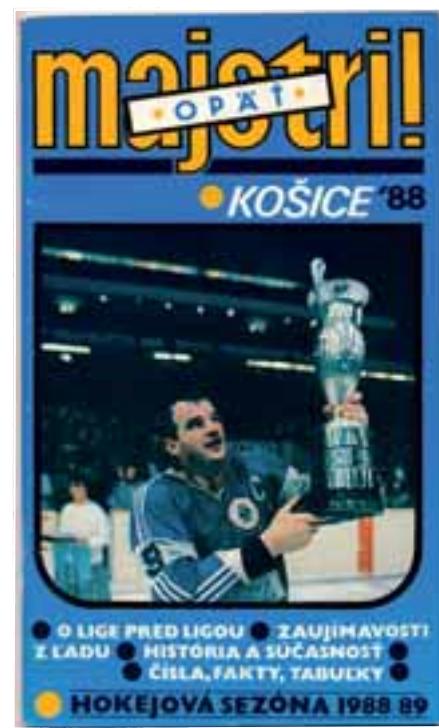

(Pre) vysoký pán Ing. Liba s prezentáciu hokejového majstrovstva VŠŽ.

Dvanásť rokov Ing. Lukáčik a predseda KNV Ing. N. Schuster (prezentáciu) v súhlasene s Libom.

Majstri boli na roztrhanie.

Igor Liba s majstrovskou trofejou.

Cesta domov leteckým špeciálom JAK 40 bola neopísateľná. A to, čo hokejistov VŠŽ čakalo na košickom letisku, sa už možno nikdy nezopakuje. „Desať-, možno i pätnásťtisíc ľudí na nás čakalo. Šofér autobusu nám vravel, že po hlavnej ceste na letisko ani nemohol ísť, lebo bola zablokovaná ľuďmi, čo išli na autách alebo jednoducho pešo. Spontánne privítanie bolo naozaj fantastické. Napriek tomu, že koženú bundu som mal roztrhanú a musel som sa postaviť na strechu auta vtedajšej Verejnej bezpečnosti,“ hovorí Igor Liba.

NHL ďalšou výzvou

Igor Liba, na rozdiel od Dáriusa Rusnáka a Vincenta Lukáča, nepodpísal žiadnu predbežnú zmluvu s klubom z NHL. Iba sa od kompetentných dozvedel, že v roku 1983 ho v 5. kole draftovali Calgary Flames. „Ja som nič nepodpisoval, ale rovno som išiel do NHL. Je však pravda, že za mnou taktiež chodili rôzni agenti. Na každej akcii v zahraničí nás obletovali.“

V druhej polovici 80. rokov si už hokejoví funkcionári uvedomovali, že emigrácií bude pribúdať, preto uvoľnili kohútiky pri ceste na Západ. Kritériá však boli nastavené len pre vyvolených – museli mať odohraných minimálne 150 reprezentačných zápasov a vek 32 rokov. Legálnymi prvými priekopníkmi v NHL tak boli Milan Chalupa, Miroslav Dvořák, Milan Nový, František Černík, Jaroslav Pouzar či Ivan Hlinka. Ku koncu 80. rokov sa nastavené kritériá znížili a nasledovala ďalšia vlna odchodov, do ktorej už bol zahrnutý aj Igor Liba. Spolu s ním i Dušan Pašek či tesne pred nimi Jiří Hrdina. „*My sme už s Dušanom Pašekom rok dopredu vedeli, že po olympiáde v Calgary pôjdeme do Minnesoty. Bola to dohoda medzi zainteresovanými stranami a nemali sme na výber. Absolútne sme netušili, prečo zrazu Minnesota, ked' ma draftovalo Calgary. Nemali sme ani šajnu, čo sú to trejdy, obmedzený voľný hráč a podobné záležitosti. Mladí to dnes všetko ovládajú,*“ hovorí Igor Liba.

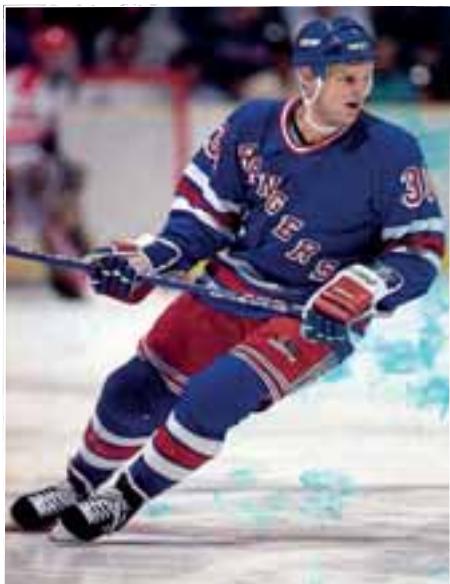
Do farmy? V žiadnom prípade!

Nastal však problém. Trénera Herba Brooksa, ktorý ich chcel do klubu Minnesota North Stars, vyhodili a jeho nástupca Pierre Page o Igora nemal záujem. Napriek tomu, že mal podpísanú jednocestnú zmluvu, povedali mu, že sa má íst „vyhrať“ na farmu. Absolvoval pritom celý kemp i sériu prípravných zápasov. Pred začiatkom súťaže však zaradili spiatočku. „*Ja, majster sveta, účastník olympijských hier a Kanadských pohárov, sa mám íst „vyhrať“ na farmu? Čoskoro 28-ročný chlap, ktorý má za sebou množstvo medzinárodných skúseností, má íst na farmu? Zbalil som sa a povedal som, že idem domov. Ja som tu predsa neprišiel na farmu. Nejdem tam. Iba na mňa zažerali,*“ spomína Igor Liba.

Ešte v ten večer mu volal generálny manažér New Yorku Rangers Phil Esposito s tým, že ho chce do tímu jazzcov. Povedal, že vie o jeho kvalitách a dá mu šancu v tíme z Manhattanu.

Hoci Igor Liba nenastúpil ani na jeden zápas NHL v drese Minnesota North Stars, klubová kariéra uzrelo svetlo sveta.

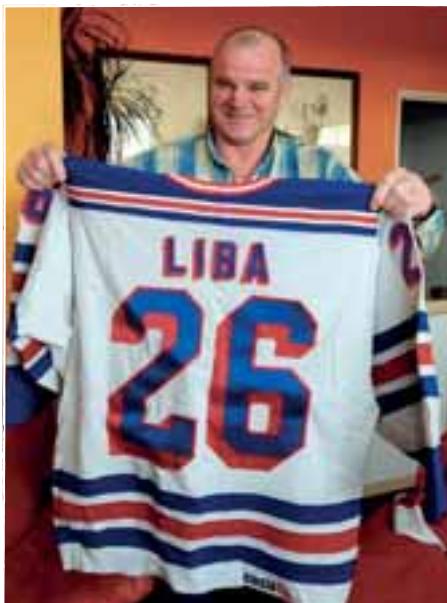

„Bitkár Chris Nilan bol mojím najlepším kamarátom v tíme Rangers,“ poznámenal Igor Liba.

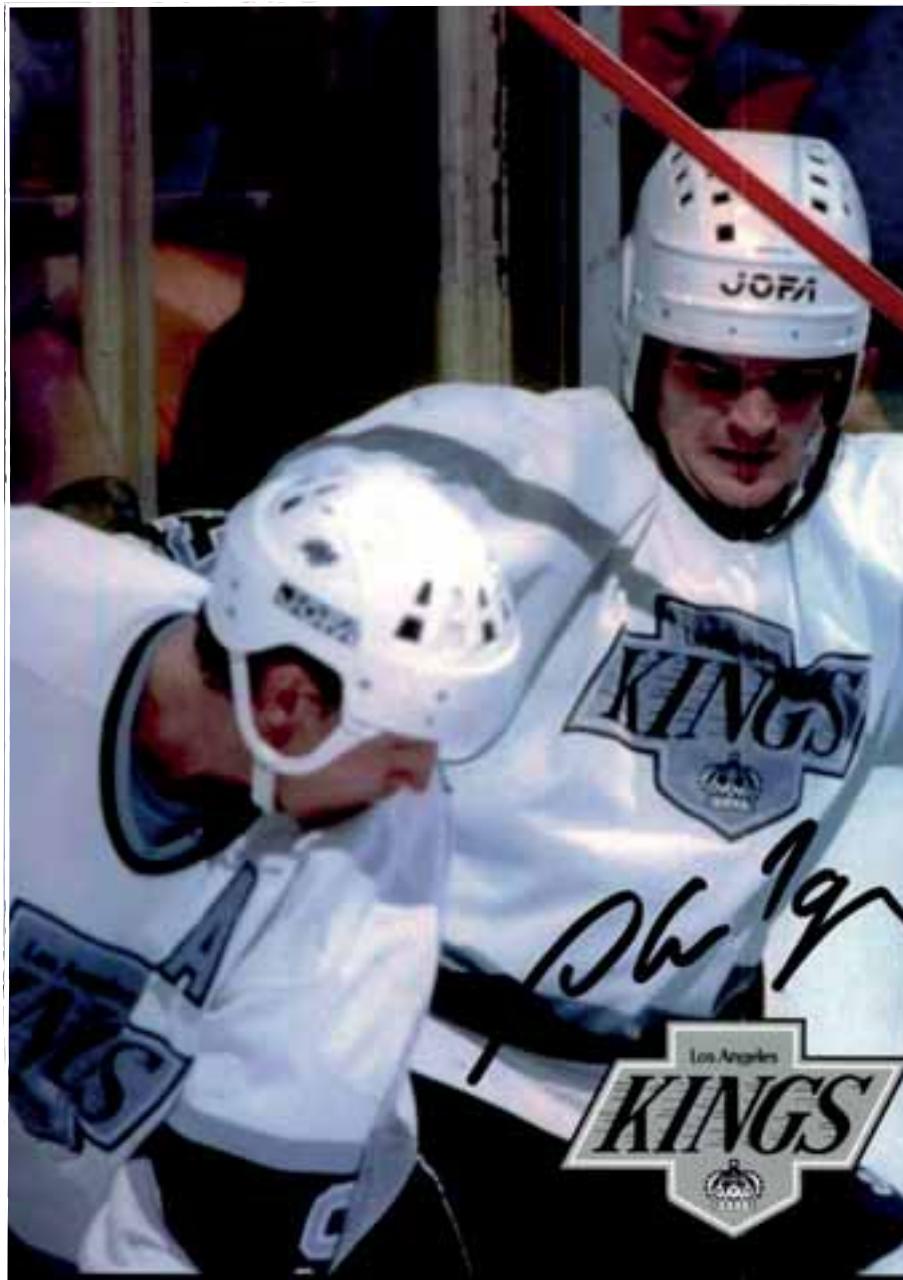
Prišiel však jeden zápas, druhý, tretí a nič. Igor Liba iba sedel na tribúne. Esposito krčil plecami a ospravedlňoval sa, že on je iba manažér. O zostave rozhoduje tréner. Tým bol Kanadán Michel Bergeron. „V zostave mal iba svojich Kanadánov. Mňa nominoval na zápas až vtedy, keď boli všetci zranení.“ Premiéry v NHL sa dočkal dva dni po svojich 28. narodeninách 6. novembra 1988 proti New Jersey Devils a pripísal si jednu asistenciu pri prehre 5:6. O tri dni neskôr nastupovali „jazdci“ proti „letcom“ z Philadelphie. V čase 22.03 sa dočkal svojho premiérového gólu, keď prekonal Rona Hextalla a upravil na 3:0. Stretnutie sa nakoniec skončilo 5:3. „Od klubu som dostal darček. Puk, s ktorým som skóroval, na veľkom logu Rangers.“

Igor Liba v drese „jazdcov“ v mestskom derby proti „ostrovom“.

Dres Rangers má doma odložený na pamiatku.

Koľko slovenských hokejistov si môže povedať, že si zahrálo v jednom útoku s najlepším hokejistom sveta Waynom Gretzkým?

Postupne sa dostával do formy, no v ikonickej Madison Square Garden sa dlho neohrial. V desiatich zápasoch si zaevidoval dva góly a päť asistencií. Mal za sebou aj trojbodový duel proti Calgary (3:6), v ktorom dal gól a na ďalšie dva prihral. V ďalšom zápase sa 4. decembra 1988 proti Edmontonu zranil. Zlomili mu malíček. Na niekoľko dní vypadol zo zostavy. „*Po troch týždňoch mi povedali: „Zajtra hráš za Los Angeles. Veľa šťastia.“ Pre mňa to boli nepochopiteľné veci,*“ dodáva Igor Liba.

Štahovanie do Kalifornie

Aj premiéra v novom drese mu vyšla výborne. Los Angeles síce prehral doma s Montrealom 2:3, no Igor skóroval po prihrávke Wayna Gretzkého. Aj v Kalifornii zažil na vlastnej koži slabú dôveru trénera Robbieho Ftureka, ktorý veril len americkým a kanadským hráčom. V tom čase sa hral typický zámorský hokej – hráč prešiel červenú čiaru a nastrelil puk do tretiny. Potom sa išli za ním všetci pozabíjať. Teraz sa hrá oveľa technickejšie a čistejšie. Za „kráľov“ stihol odohrať 27 duelov, v ktorých zaznamenal 18 bodov (5+13). Opäť bol medzi nimi aj jeden trojbodový zápas pri víťazstve 7:4 nad St. Louis, v ktorom zas raz skóroval a dvakrát gólovo asistoval. „*Prišlo však play-off, nastúpil som na úvodné dva súboje s Edmontonom. Na ďalšie zápasy ma už tréner znova nenominoval. Tréner si z farmy dotiahol svojho hráča, ktorému dal prednosť.*“

S Gretzkým na izbe

Počas pôsobenia v Los Angeles si zahral s najväčšou hviezdou kanadského a svetového hokeja Waynom Gretzkým. „*Nie ja s Gretzkým, ale Gretzky si zahral so mnou! Každému to hovorím,*“ zasmial sa Igor Liba. „*Ved' ja som bol taký istý hráč ako on, len som hral v Československu. Zahral som si s ním aj v jednom útoku, ale bolo to skôr výnimočné. Viac som bol vo formácii s Lucom Robitaillom.*“

Kým na ľade sa často nestretávali, na výjazdoch bývali spolu na izbe. „*Doteraz neviem, či tak rozhodol tréner alebo sám Gretzky, no na každom tripe som bol s ním na izbe. Veľa toho nenarozprával, bol skôr tichší. Neustále sa schovával. Bol obrovskou hviezdou a fanúšikovia za ním doslova šaleli. Vychádzal zadnými východmi a neustále som musel zatíkať, ked' sa hocikto naňho pýtal. Denný režim mal doslova nalinajkovaný – absolvoval rôzne reklamné akcie, tlačovky, charitatívne akcie, stretnutia s partnermi, sponzormi.*“

Kedže Gretzky bol maximálne vyťažený aj vo voľnom čase, veľa spoločných historiek s ním Igor nezažil. „*Raz sa mi ho však podarilo vytiahnuť na pivo. Hrali sme vo Washingtone a večer pred zápasom sa hral Super Bowl. Vtedy v USA zastane čas.*“

Mužstvo Los Angeles Kings. Igor Liba v hornom rade štvrtý sprava.

Partia hráčov sme sa teda vybrali sledovať tento zápas do jedného podniku a Gretzky s nami. Vypil však jedno pivo a bol opitý. Neviem prečo, ale Wayne bol jediný hráč, ktorý moje meno vyslovoval po anglicky. U každého som bol Igor Liba, iba Gretzky ma volal „Ajg Lajb“. Pripadalo mi to veľmi smiešne. Aj som ho opravoval a vysvetľoval mu. Nič nepomohlo.“

Po sezóne sa sklamaný a frustrovaný Igor Liba definitívne rozhadol. Zbalil si veci a vrátil sa do Európy.

Vedenie Los Angeles nechápaloo

Očakával, že sa k nemu zachovajú lepšie a hlavne, že bude viac hrávať. Mal totiž oveľa optimisticejšiu predstavu o čase strávenom na ľade. To je však špecifikum NHL, o ktorom nemal páru. Hokejista môže odohrať aj tri zápasy, v ktorých streľí góly, patrí medzi najlepších v tíme, no vo štvrtom ho tréner posadí na tribúnu. Pre Igora Libu niečo nepochopiteľné. Najmä, keď dovtedy hrával pravidelne a na klubovej i reprezentáčnej scéne nepoznal „motivačnú metódu“ o sedení na tribúne.

Do tohto veľkého rozpoloženia sa navyše zavŕtavali čoraz častejšie telefonáty jedného neúnavného českého manažéra, ktorý Igora lanáril do Nemecka. Slúboval mu angažmán vo Freiburgu. Ohúril ho až tak, že Igor zrušil zmluvu v Los Angeles, ktorú mal ešte na ďalšiu sezónu. Generálny manažér Kings, bývalý skvelý brankár Rogie Vachon, na Igora iba s vytreštenými očami pozeral, čo vystrája. Vedľ dostat' sa z Európy do NHL bola v tom čase veľká vec. Najprestížnejšia súťaž mala iba 21

tímov, teda o desať menej ako v súčasnosti, takže tlak zámorských hráčov na miesta v kádri bol obrovský. A on chce vycúvať? Vachon len neveriacky krútil hlavou. Prehováral ho, no nič nezaberalo. Igora vidina nemeckého angažmánu a slubovaná predstava, že sa k nemu budú správať, ako si zaslúži za doterajšiu skvelú kariéru, úplne opantala. Reči o tom, že sa bude mať „jako prase v žitě“, však zostali iba rečami.

Pragosport musel vrátiť peniaze

Problém nastal aj v súvislosti s Pragosportom, ktorý za dvojročný Igorov kontrakt zinkasoval peniaze dopredu. Alikvotnú čiastku v tvrdej mene teda veľmi nerád musel vracať späť. Aj činovníci tohto orgánu neustále vyzváňali Igorovi, aby si to rozmyslel. Ani oni neuspeli. „Ročná zmluva znela na 100 000 dolárov. Vtedy boli úplne iné peniaze ako teraz. Pragosportu však išla polovica peňazí! Ja som teda hral za 50 000 dolárov na sezónu. V súčasnosti by si hráč za takýto peniaz ani korčuľu neobul.“

Žiadnen angažmán v Nemecku nakoniec nebolo. Naďale, Igorovi Libovi prischla prezývka nespoľahlivého hráča. „Niekto mi musel urobiť dobrú reklamu. Tipujem, že Pragosport to len tak nechcel nechat' a rozširoval o mne neprekne veci. Rok som nemohol dostat' kontrakt v zahraničí. Ked' už došlo k rokovaniam, tak som počúval, že som problémový hráč, že pijem a podobné veci. Len som počúval, aké klebety sa o mne rozširujú.“

Dnes by sa Igor Liba celkovo zachoval inak. Zaťal by zuby. „Samozrejme, odchod z NHL som oľutoval nie stokrát, ale tisíckrát. Mal som sa viac zomknúť, zatnúť zuby a zabojať o miesto. Ved' som v zámorí mohol pokojne odohrať aj desať sezón. Prehovárala ma aj manželka a hlavne svokra, ktorá tam za nami prišla. Ja som však tvrdá palica. Ked' si niečo vezmem do hlavy, nik ma neprehovorí o opaku.“

S myšlienkom návratu sa vážne pohrával. Dokonca aj volal za Atlantik, no už nebolo cesty späť. Navyše prišlo revolučné obdobie, v Európe padali ostnaté drôty, otvárali sa hranice a kluby NHL si už mohli hráčov vyberať. A hlavne mladých hráčov. Prichádzala doba Jágra a spol. O ruských talentovaných hokejistoch ani nehovoriač.

Mother, will you come?

Slovak Recipe

Shishky
(Poland Dumplings)

1 cake compressed yeast
 $\frac{1}{4}$ cup lukewarm cream
 1 teaspoon sugar
 4 eggs, beaten
 $\frac{1}{4}$ cup butter or
 margarine, melted
 2 tablespoons sugar
 1 cup lukewarm cream
 1 teaspoon salt
 2 teaspoons vanilla
 4 cups flour, sifted

Dissolve yeast in $\frac{1}{4}$ cup lukewarm cream. Add 1 teaspoon sugar and let stand for about 10 minutes. Combine eggs, butter (which has been melted), sugar, cream, salt and vanilla. Add yeast mixture. Add flour to make soft dough. Beat until smooth. Let rise until doubled in bulk. Punch down. Turn out on lightly floured board and roll to $\frac{1}{4}$ -inch thickness. Cut into 2-inch squares. Place two spoonfuls of thick preserves or cooked pitted prune in center of each square. Fold in half and seal edges, sealing slightly so that filling will not come out. Place on floured board with sealed edge on bottom. Let rise until doubled in bulk. Fry in deep fat at 350 degrees F. until lightly browned. Cool and sprinkle lightly with powdered sugar.

Slovenský recept na šišky
 zrejme očaril Kaliforniu.
 „Už si nespomínam, pri akej
 príležitosti to bolo,“
 usmial sa Igor.

Igor v strednom rade štvrtý zľava. V Turku začil výbornú sezónu.
Odohral 48 zápasov a získal 60 bodov (24+36).

Igorova vizitka v TuTo Turku. Ak by ste chceli vedieť jeho odpovede v dotazníku, tak vám prezradíme, že jääkiekkoli ja hokejista, nainisiisa znamená ženatý, Limbi je jeho prezývka, musiikin kuuntelu ja tennis je v preklade počúvanie hudby a tenis, pihvi ja olut je steak a pivo, film Pretty Woman a herca Charlesa Bronsona vari netreba bližšie predstavovať a jääkiekkoli on mukavaa – hokej je zábava. Pre našinca bude asi najzaujímavejšie spojenie pihvi ja olut...

Zahraničné angažmány

Z USA sa Igor Liba vrátil domov do Košíc. Odohral celú sezónu, odštartoval i ďalšiu, no potom prestúpil do švajčiarskeho Bielu. Veľmi si ho pochvaloval. Žiaľ, prišlo zranenie a dva mesiace nehrál. Aj tak však mal výbornú bilanciu – v 21 zápasoch získal 22 bodov po štrnástich góloch a ôsmich asistenciach. „*Na novú sezónu už so mnou nechceli podpísat' zmluvu. Vtedy sa zbláznili do Rusov, lebo tam pôsobili Bykov s Chomutovom. Mysleli si, že všetci Rusi budú ako oni dvaja, tak angažovali ďalších ich krajjanov. Škoda, veľmi sa mi tam páčilo.*“

Ďalšiu sezónu 1991/92 začal znova v Košiciach, no po 16 zápasoch (7+9) za mieril do talianskeho Cavalese. V klube žiaril, ked' v 22 dueloch nazbieraných 54 bodov (13+41). V Európe však zrazu bolo množstvo mladých hráčov, kluby si mohli vyberať, a tak hľadanie angažmánu bolo s pribúdajúcimi rokmi tăžšie. Igor Liba si zahral ešte vo fínskom TuTo Turku, v rakúskom Zeltwegen strávil štyri sezóny a vrátil sa na Slovensko.

V rakúskom Zeltwegen sa na jeseň 1994 stretlo kvarteto Slovákov. Zľava tréner tímu Igor Nemeček, vedľa neho Milan Staš, Igor Liba a Dušan Gregor. Kvarteto dopĺňa Liba junior.

Zákerný faul Karola Rusznyáka na Igora Libu dlho polarizoval hokejovú verejnosť.

Slastný pocit po víťaznom finále.

Piaty titul – prvý slovenský

Zapísal si dve skvelé sezóny v Košiciach. V ročníku 1997/98 obral Košičanov o titul rozhodca Čaprnka, keď im v rozhodujúcom finálovom zápase na Slovane neuznal regulárny gól. V tomto stretnutí však Igor nehrával po pamätnom likvidačnom faule Karola Rusznyáka.

No v ďalšej sezóne východniarom vyšla odplata. Napriek obrovským ekonomickým problémom, keď hráči nedostávali plat, Košičania všetkých šokovali, keď vo finále zdolali Slovan 3:1 na zápasy. „*Boli veľké problémy. Niektorí hráči nechceli hrať, lebo neboli peniaze. S Jergušom Bačom sme ich nabádali, že hráme proti Slovanu. To je motivácia sama osebe. Aj keby sme mali hrať zadarmo,*“ hovorí Igor Liba, ktorý potom ešte obliekal dres Spišskej Novej Vsi a kariéru ukončil v roku 2003 tam, kde ju začal. V Prešove. Mal 42 rokov, tăhalo mu na 43...

V súčasnosti sa Igor Liba venuje svojmu projektu v Čani, kde má domovský stánok jeho Hockey Liba Academy.

Igor Liba s dresom, ktorý svojho času patril k najkrajším v lige.

1986-87 season

VIZITKA VINCENTA LUKÁČA

Narodený: 14. 2. 1954 v Košiciach

Hráčska kariéra: Hral za VSŽ Košice (1971 – 1981, 1982 – 1985), Duklu Jihlava (1981/82).

V roku 1982 bol draftovaný tímom Quebec Nordiques v 10. kole ako 202. celkove. V zámorskej NHL si však nikdy nezahrál. Po zlatých MS 1985 dostal možnosť pôsobiť v zahraničí. Dve sezóny odohral v nemeckom Rosenheime (1985 – 1987), ďalší ročník odohral v rakúskom Wiener EV (1987/88) a potom sa stáhoval na Britské ostrovy. Počas troch sezón vystriedal tri kluby – Fife Flyers Kirkcaldy (1988/89), Streatham Redskins Londýn (1989/90), Glen Rothers Glasgow (1990/91).

Trénerská kariéra: Je držiteľom trénerskej A-licencie. Trénovala začal ako asistent Júliusa Šuplera v Košiciach v sezóne 1992/93. V tom istom klube pôsobil aj ďalšie 3 sezóny ako asistent Jána Selvaka, v sezóne 1996/97 bol hlavným trénerom klubu, keď v jej priebehu vystriedal Jána Faitha. V sezóne 1996/97 sa stal asistentom reprezentáčného trénera Slovenska Jozefa Golonku. V roku 2000 bol trénerom národného mužstva Juhoafričkej republiky. V sezóne 2002/03 viedol tím MsHK Žilina.

Najvyššia ligová súťaž: Vo federálnej lige odohral 518 zápasov, v ktorých streli 393 gólov.

Reprezentácia: V drese ČSSR si pripísal 146 štartov, v rámci ktorých dosiahol 70 gólov.

Najväčšie úspechy: Účastník dvoch ZOH – 1980 v Lake Placid (5. miesto) a 1984 v Sarajeve (striebro). Štartoval na štyroch MS a ani raz sa nevrátil bez medaily. Je majstrom sveta z roku 1977 (Viedeň) a z roku 1985 (Praha), kde spolu s kapitánom čs. tímu Dáriusom Rusnákom a kridelníkom Igorom Libom tvorili úderné formáciu. Z ďalších dvoch svetových šampionátov si priviezol dve striebra – 1982 (vo Fínsku) a 1983 (NSR). Z juniorských ME má dva bronzy – 1972 (Švédsko), 1973 (ZSSR). Je držiteľom jedného majstrovského titulu s Duklou Jihlava (1982). V dvoch sezónach sa stal najlepším ligovým strelec v rycholnej československej súťaže – 1979/80 (43 gólov) a 1982/83 (49 gólov). V oboch prípadoch sa zároveň stal najproductívnejším hráčom sezóny – v prvom prípade so 67 bodmi, v druhom so 68 bodmi. Ako asistent trénera bol pri dvoch majstrovských tituloch Košic (1994/95, 1995/96)

Vítaz Zlatej hokejky – ankety o najlepšieho československého hokejistu za rok 1983. Pri oslove päťdesiatin prevzal vyznamenanie Križ prezidenta SR I. stupňa. V roku 2004 ho uviedli do Siene slávy slovenského hokeja. O šest rokov neskôr ho uviedli aj do Siene slávy českého hokeja.

Osobný život: Vyštudoval Banícku fakultu Technickej univerzity v Košiciach. Je prostredný zo známeho bratského tria Lukáčovcov. So starším Imrichom i mladším Jozefom si spolu zahrali v jednom útoku v drese VSŽ Košice. S manželkou Evou – zomrela 18. decembra 2009 na zápal plúc, ktorý skomplikoval chŕipkový vírus H1N1 – vychovali dve deti. Syn Vincent sa narodil v roku 1987. Dcéra Lenka (1979) si za manžela zobraťa hokejistu Jiřího Biceka, víťaza Stanley Cupu.

V parlamentných voľbách 2010 sa stal poslancom NR SR za SNS. Pôsobil aj ako poslanec miestneho zastupiteľstva pre Košice-Staré Mesto.

VIZITKA DÁRIUSA RUSNÁKA

Narodený: 2. 12. 1959 v Ružomberku

Hráčska kariéra: Za Slovan Bratislava odohral od roku 1976 do roku 1989 12 sezón. Na jeden ročník (1987/88) si odskočil na vojenčinu do Dukly Jihlava. Skvelý center Slovana, ktorý na klubovej úrovni viedol pamätnú formáciu na krídlach s Mariánom Bezákonom a Jánom Jaškom.

V roku 1982 sice podpísal päťročnú zmluvu s tímom NHL Quebec Nordiques, no nenaplnil ju. Po jej vypršaní ho v roku 1987 draftoval tím Philadelphia Flyers v 11. kole ako 230. celkové, no v NHL si nikdy nezahrál. Po pôsobení v Slovane zamieril na sklonku kariéry do Fínska, kde štyri sezóny obliekal dres tímu KalPa Kuopio (1989 – 1993). V sezóne 1990/91 skončil Kuopio na 2. mieste, čo je doteraz najväčší úspech klubu. V ankete o najlepšieho legionára Kuopia (vo všetkých športoch) za uplynulé storočie vyhral s vysokým náskokom. V ankete o najlepšieho hokejistu Kuopia skončil druhý za Samim Kapanenom.

Trénerská kariéra: Je držiteľom trénerskej B-licencie. Dve sezóny v rokoch 1993 – 1995 bol v Slovane asistentom trénera Dušana Žižku. Neskôr sa stal manažérom Iskry Banská Bystrica. Štyri sezóny (2010 – 2014) bol manažérom slovenského reprezentáčného tímu do 20 rokov.

Najvyššia ligová súťaž: Vo federálnej lige odohral 436 zápasov, v ktorých streli 186 gólov. V najvyššej fínskej lige pridal 178 štartov, v ktorých zaznamenal 82 gólov.

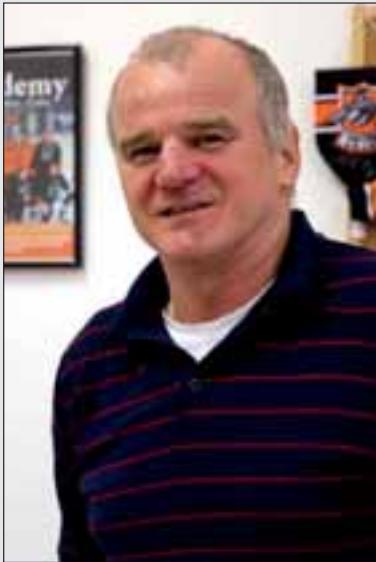
Reprezentácia: V drese ČSSR nastúpil na 156 stretnutí, v ktorých streli 68 gólov.

Najväčšie úspechy: Účastník ZOH 1984 v Sarajeve (striebro). Startoval na piatich MS. V roku 1985 bol v Prahe kapitánom reprezentáčného mužstva ČSSR, ktoré získalo zlato. V rokoch 1982 a 1983 získal na MS striebro, v roku 1981 bronz. Bez medaily z MS sa vrátil iba raz v roku 1986. Bol členom čs. reprezentácie na Kanadskom pohári 1981 (prehra v semifinále). Reprezentoval Československo na MS hráčov do 20 rokov v rokoch 1978 (4. miesto) a 1979 (striebro).

Je držiteľom federálneho majstrovského titulu z roku 1979. Slovan ho získal ako prvé slovenské mužstvo. V nasledujúcom roku skončil s klubom tretí vo finálovej skupine PEM. V roku 2009 ho uviedli do Siene slávy slovenského hokeja.

Osobný život: Vyštudoval Právnickú fakultu Univerzity Komenského v Bratislave. S manželkou Evou sa zobrali v roku 1985. Majú dvoch synov. Dárius (1986) je právnik a Ondrej (1989) hokejista. Pracoval štrnásť rokov v Kancelárii prezidenta SR pre prezidenta Rudolfa Schustera a Ivana Gašparoviča. Od roku 2006 do 2015 bol členom Výkonného výboru Slovenského zväzu ľadového hokeja – mal na starosti regionálny rozvoj ľadového hokeja na Slovensku.

VIZITKA IGORA LIBU

Narodený: 4. 11. 1960 v Prešove

Hráčska kariéra: Hral za ZPA Prešov (1970 – 1978), VSŽ Košice (1978 – 1982 a 1984 – 1988, 1991/92 a 1997 – 1999), Duklu Jihlava (1982 – 1984).

V roku 1983 bol draftovaný tímom Calgary Flames a práve po ZOH v Calgary sa stal na sezónu 1988/89 hráčom tímov NHL New York Rangers (10 zápasov, 2 góly + 5 asistencií) a Los Angeles Kings (37 zápasov 7 gólov + 18 asistencií a dve stretnutia v play-off), kde hral dokonca na krídle v jednom útoku s legendárnym W. Gretzkým.

Po zámořskej anabáze striedal štarty doma i v zahraničí – tri razy za VSŽ Košice, ďalej za švajčiarsky EHC Biel (Švajč., 1990/91), HC Fiemme Cavalese (Tal., 1991/92), TuTo Turku (Fín., 1992/93), HK VTJ Spišská Nová Ves (extraliga, 1996/97 a 2002/03), HK VTJ Trebišov (1. liga), rakúsky oberligový Zeltweg (1993 – 1996 a 1999 – 2000) a napokon HK Dragon Prešov (2000/01 a 2002/03), kde kariéru skončil takmer ako 43-ročný.

Trénerská kariéra: Držiteľ trénerskej B-licencie vo funkcií asistenta hlavného trénera pri junioroch HC Košice zaúčal do tajov hokejového majstrovstva adeptov ŠHT 8. a 9. ročníka. Viedol mužov Prešova a Bardejova. V Čaní založil hokejovú akadémiu, ktorá nesie jeho meno.

Najvyššia ligová súťaž: Vo federálnej lige a extralige SR odohral 589 zápasov, v ktorých streli 285 gólov.

Reprezentácia: V drese ČSSR 211 štartov (najviac spomedzi všetkých slovenských hráčov), v rámci ktorých dosiahol 66 gólov. V roku 1993 absolvoval jediný štart v drese reprezentácie SR.

Najväčšie úspechy: Účastník troch ZOH – 1984 v Sarajeve (striebro), 1988 v Calgary (6. miesto, v najúdernejšom útoku mužstva spolu s Pašekom a Šejbom), 1992 v Albertville (bronz). Startoval na šiestich MS. Majster sveta 1985 v Prahe, kde spolu s kapitánom čs. tímu Dáriusom Rusnákom krídelníkom Vincentom Lukáčom tvorili mimoriadne produktívnu útočnú formáciu. Z ďalších piatich svetových šampionátov si priviezol štyri medaily – 1982 (vo Finsku) a 1983 (NSR) strieborné, 1987 vo Viedni a 1992 (Bratislava, Praha) bronzové, bez medaily sa vrácal iba z MS 1986 v Moskve. Účastník MEJ 1978, MS 20 1979 vo Švédsku (striebro) a 1980 vo Finsku (4. miesto). Bol členom čs. reprezentácie na Kanadskom pohári 1984 (5. miesto) a 1987 (semifinále).

Je držiteľom štyroch titulov federálneho majstra ČSSR – 2 s Duklou Jihlava (1983 a 1984) a 2 s VSŽ Košice (1986 a 1988). Má aj titul majstra Slovenska v drese VSŽ Košice (1999). Najlepší ligový strelec vrcholnej československej súťaže v roku 1982 (35 gólov). Vítaz Zlatej hokejky – ankety o najlepšieho československého hokejistu za rok 1984, v rokoch 1985, 1986 a 1988 obsadił v Zlatej hokejke 2. priečku! V ankete TOP týždeníka Tip sa trikrát stal najlepším útočníkom československej ligy – 1984, 1986, 1988. Člen All Star tímu československej ligy 1987/88.

V rámci osláv 75. výročia organizovaného hokeja na Slovensku bol ocenený Zlatým odznakom SZĽH. V roku 2005 ho uviedli do Siene slávy slovenského hokeja.

Osobný život: S manželkou Svetlanou sa zobrali v roku 1987. Majú syna Richarda (1987) a dcéru Alexandru (1990).

12. ŠTATISTICKÁ ČASŤ

66-KRÁT V JEDNOM REPREZENTAČNOM ÚTOKU

Legendárny útok Lukáč – Rusnák – Liba odohral v tomto zložení štyri sezóny v drese ČSSR. Práve z tohto obdobia prinášame všetky oficiálne medzištátne stretnutia československej reprezentácie. Z prehľadu vyplýva, že tento trojlístok odohral v spoločnej útočnej formácii 66 stretnutí.

Pri vrcholných akciách, akými boli majstrovstvá sveta a olympijské hry, prinášame podrobnejšie štatistiky, teda minutáž gólov i asistencie. Ak pri niektorých stretnutiach chýbajú štatistiky presiloviek alebo oslabení, znamená to, že v nerovnovážnom stave gól nepadol.

Na tejto medailovej zbierke má veľkú zásluhu legendárny trojlístok, o ktorom je táto kniha.

SEZÓNA 1981/1982

PRÍPRAVNÉ ZÁPASY

ŠVÉDSKO – ČESKOSLOVENSKO 5:5 (1:1, 2:3, 2:1)

17. augusta 1981 – Göteborg

Góly: Sundström, Håkansson, T. Eriksson, Waltin, U. Nilsson – Pouzar, Hořava, Nový, Lála, Pašek. Rozhodoval: Andersson (Fín.). Vylúčení: 1:0.

ŠVÉDSKO: Lindbergh – B. Salming, Helander, Persson, Waltin, T. Eriksson, Jonsson, Lindgren, J. Pettersson – Lundholm, U. Nilsson, Isaksson – Kallur, Gradin, Håkansson – Steen, K. Nilsson, Mohlin – K. E. Andersson, Sundström, Hedberg.

ČESKOSLOVENSKO: Lang – Chalupa, Dvořák, Kadlec, Hajdůšek, Neliba, Hořava, Joun, Svoboda – Pašek, Rusnák, Pouzar – Lála, Kokrment, Pěnička – Dudáček, Nový, Richter – Korbela, Král, Černík.

ŠVÉDSKO – ČESKOSLOVENSKO 7:3 (2:1, 1:0, 4:2)

19. augusta 1981 – Štokholm

Góly: Persson 2, J. Pettersson 2, Mohlin, Sunström, K. Nilsson – Pašek, Rusnák, Lála. Rozhodoval: Andersson (Fín.). Vylúčení: 3:6.

ŠVÉDSKO: Lindmark – B. Salming, Helander, Persson, Waltin, Jonsson, Lindgren – Isaksson, U. Nilsson, K. Nilsson – Kallur, Gradin, Håkansson – Steen, Mohlin, Pettersson – K. E. Andersson, Sundström, Lundholm.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Chalupa, Dvořák, Neliba, Hořava, Kadlec, Hajdůšek, Joun, Svoboda – Pašek, Rusnák, Pouzar – Dudáček, Nový, Richter – Lála, Kokrment, Pěnička – Korbela, Král, Černík.

FÍNSKO – ČESKOSLOVENSKO 2:2 (1:1, 0:1, 1:0)

21. augusta 1981 – Turku

Góly: Ruotsalainen, Sinisalo – Nový, Černík. Rozhodoval: Karandin (ZSSR). Vylúčení: 6:5. Presilovsky: 1:0.

FÍNSKO: Mattsson – Nummelin, Siltanen, Ruotsalainen, Hirvonen, Huikari, Levo, Rautakallio, Tuohimaa – Kurri, Hagman, Sinisalo – Javanainen, Ketola, Makkonen – Kiimalainen, Leinonen, Porvari – Jalonen, Arbelius, Sevon.

ČESKOSLOVENSKO: Lang – Chalupa, Dvořák, Neliba, Hořava, Kadlec, Hajdůšek, Svoboda, Joun – Dudáček, Nový, Richter – Lála, Kokrment, Pěnička – Pašek, Rusnák, Pouzar – Korbela, Král, Černík.

FÍNSKO – ČESKOSLOVENSKO 5:5 (0:3, 4:1, 1:1)

23. augusta 1981 – Helsinki

Góly: Javanainen 2, Porvari, Kurri, Ketola – Kadlec, Kokrment, Richter, Pouzar, Nový. Rozhodoval: Karandin (ZSSR). Vylúčení: 5:9. Presilovsky: 1:2.

FÍNSKO: Lassila (35. Mattsson) – Nummelin, Siltanen, Ruotsalainen, Hirvonen, Huikari, Levo, Rautakallio, Tuohimaa – Kurri, Hagman, Sinisalo – Javanainen, Ketola, Makkonen – Kiimalainen, Leinonen, Porvari – Jalonen, Arbelius, Sevon.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Chalupa, Dvořák, Neliba, Hořava, Hajdůšek, Kadlec, Svoboda, Joun – Pašek, Rusnák, Pouzar – Dudáček, Nový, Richter – Lála, Kokrment, Pěnička – Korbela, Král, Černík.

ČESKOSLOVENSKO – USA 1:4 (1:2, 0:1, 0:1)

28. augusta 1981 – Winnipeg

Góly: Richter – Christoff, Christian, Younghans, Talafous. Rozhodoval: Olsson (Švéd.). Vylúčení: 7:5.

ČESKOSLOVENSKO: Lang – Chalupa, Dvořák, Neliba, Hořava, Kadlec, Hajdůšek – Pašek, Rusnák, Pouzar – Dudáček, Nový, Richter – Lála, Kokrment, Pěnička – Korbela, Král, Černík.

USA: T. Esposito – Morrow, Langway, Larson, Dunn, O'Connell, Langevin – Gorence, Christian, Mark Howe – Younghans, Fforek, McClanahan – Miller, Eaves, Johnson – Talafous, N. Broten, Christoff.

ČESKOSLOVENSKO – NDR 7:0 (3:0, 2:0, 2:0)

11. decembra 1981 – Tábor

Góly: Pašek 2, Lukáč 2, Liba, Uvíra, Hořava. Rozhodovali: Guščin (ZSSR) – Bouška, Simandl (ČSSR). Vylúčení: 6:4. Presilovsky: 2:0.

ČESKOSLOVENSKO: Lang – Uvíra, Hořava, Kadlec, Hajdůšek, Slanina, Plánovský, Chalupa, Dvořák – Korbela, Nový, Černík – Lála, Kokrment, Pěnička – Lukáč, Ihnačák, Liba – Hrdina, Pašek, F. Cerný.

USA: Bielke – Frenzel, Graul, R. Peters, D. Peters, Lempio, Fengler – F. Proske, Kuhnke, Radant – Breitschuh, Bielas, Bögelsack – P. Franke, J. Franke, Bölké – Scholz.

ČESKOSLOVENSKO – NDR 12:0 (5:0, 2:0, 5:0)

12. decembra 1981 – Příbram

Góly: Nový 5, Lukáč 2, F. Černý 2, Hajdůšek, Kokrment, Liba. Rozhodovali: Guščin (ZSSR) – Exner, Tatíček (ČSSR). Vylúčení: 4:5. Presilovsky: 1:0.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Uvíra, Hořava, Kadlec, Hajdůšek, Slanina, Plánovský, Chalupa, Dvořák – Korbele, Nový, Černík – Lála, Kokrment, Pěnička – Lukáč, Ihnačák, Liba – Hrdina, Pašek, F. Černý.

USA: A. Proske – Frenzel, Graul, R. Peters, D. Peters, Lempio, Fengler – F. Proske, Kuhnke, Radant – Breitschuh, Bielas, Bögelsack – P. Franke, J. Franke, Bölké – Scholz, A. Proske.

ČESKOSLOVENSKO – NDR 8:0 (5:0, 0:0, 3:0)

6. apríla 1982 – Slaný

Góly: Nový 3, Lála, Rusnák, Ihnačák, Lukáč, Pouzar. Rozhodovali: Erhard (NSR) – Bouška, Simandl (ČSSR). Vylúčení: 4:2. Presilovsky: 1:0.

ČESKOSLOVENSKO: Lang – Uvíra, Hořava, Chalupa, Dvořák, Kadlec, Michalovský, Svoboda, Plánovský – Hrdina, Nový, Richter – Lála, Kokrment, Černík (Korbela) – Pašek, Rusnák, Pouzar – Lukáč, Ihnačák, Liba.

USA: Spantig – Fengler, Lempio, Frenzel, Schumann, Braun, Simon – Unterdörfl, Müller, Graul – Proske, Peters, Kuhnke – J. Franke, P. Franke, Bartell.

ČESKOSLOVENSKO – NDR 6:1 (2:1, 3:0, 1:0)

7. apríla 1982 – Teplice

Góly: Lukáč 2, Černík, Ihnačák, Liba, Nový – Kuhnke. Rozhodovali: Erhard (NSR) – Bouška, Simandl (ČSSR). Vylúčení: 6:4.

ČESKOSLOVENSKO: Králík (Lang) – Chalupa, Dvořák, Kadlec, Michalovský, Svoboda, Plánovský, Uvíra, Hořava – Pašek, Rusnák, Pouzar – Lála, Kokrment, Černík (Korbela) – Lukáč, Ihnačák, Liba – Hrdina, Nový, Richter.

USA: Bielke (Spantig) – Fengler, Lempio, Frenzel, Schumann, Braun, Simon – Scholz, Müller, Graul – Kuhnke, Peters, Proske – J. Franke, P. Franke, Bartell – Unterdörfl, Ludwig.

KANADSKÝ POHÁR**ČESKOSLOVENSKO – ZSSR 1:1 (0:0, 1:1, 0:0)**

1. septembra 1981 – Winnipeg

Góly: Nový – Drozdeckij. Rozhodovali: Olsson (Švéd.) – Luther (USA), Vanhanen (Fín.). Vylúčení: 6:7.

ČESKOSLOVENSKO: Lang – Chalupa, Dvořák, Hořava, Sloboda, Hajdůšek, Kadlec – Dudáček, Nový, Richter – Pašek, Rusnák, Pouzar – Korbela, Král, Černík – Lála, Kokrment, Pěnička.

ZSSR: Tret'jak – Kasatonov, Fetisov, Biľaletdinov, Pervuchin, Vasiljev, Babinov – Makarov, Larionov, Krutov – Šalimov, Šepelev, Kapustin – Maľcev, V. Golikov, Drozdeckij – Skvorcov, Žlukťov, Chomutov.

ČESKOSLOVENSKO – FÍNSKO 7:1 (2:1, 0:0, 5:0)

3. septembra 1981 – Edmonton

Góly: Lála 2, Richter, Hořava, Král, A. Kadlec, Rusnák – Hagman. Rozhodovali: Hood (Kan.) – Stickle (Kan.), Fedotov (ZSSR). Vylúčení: 5:6. Presilovsky: 1:0.

ČESKOSLOVENSKO: Lang – Chalupa, Dvořák, Hořava, Sloboda, Hajdůšek, Kadlec – Dudáček, Nový, Richter – Pašek, Rusnák, Pouzar – Korbela, Král, Černík – Lála, Kokrment, Pěnička.

FÍNSKO: Lassila – Nummelin, Siltanen, Ruotsalainen, Hirvonen, Huikari, Levo, Rautakallio, Tuohimaa – Kurri, Hagman, Sinisalo – Javanainen, Ketola, Makkonen – Kiimalainen, Leinonen, Porvari – Jalonen, Arbelius, Sevon.

KANADA – ČESKOSLOVENSKO 4:4 (2:2, 1:0, 1:2)

5. septembra 1981 – Winnipeg

Góly: Goring, Bossy, Dionne, Gainey – Dudáček 2, Král, Kokrment. Rozhodovali: Olsson (Švéd.) – Vanhanen (Fin.), Collins (USA). Vylúčení: 5:7. Presilovsky: 0:1. Oslabenia: 1:0.

KANADA: Liut – Bourque, Engblom, Hartsburg, Potvin, Reinhart, Robinson – Lafleur, Gretzky, Perreault – Gainey, Dugay, Goring – Bossy, Trottier, Gillies – Gare, Dionne, Middleton.

ČESKOSLOVENSKO: Lang – Chalupa, Dvořák, Hořava, Sloboda, Hajdůšek, Kadlec – Dudáček, Nový, Richter – Pašek, Rusnák, Pouzar – Lála, Kokrment, Pěnička – Korbela, Král, Černík.

TRI SVÄTOPLUKOVÉ PRÚTY

USA – ČESKOSLOVENSKO 6:2 (0:1, 2:1, 4:0)

7. septembra 1981 – Montreal

Góly: Eaves 2, Talafous 2, Dunn, Miller – Kokrment, Rusnák. Rozhodovali: Hood (Kan.) – Vanhanen (Fín.), Fedotov (ZSSR). Vylúčení: 7:6. Presilovsky: 2:0. Oslabenia: 0:1.

USA: T. Esposito – Morrow, Langway, Larson, Dunn, O'Connell, Langevin – Gorence, Christian, Mark Howe – Younghans, Ftorek, McClanahan – Miller, Eaves, Johnson – Talafous, N. Brotén, Christoff.

ČESKOSLOVENSKO: Lang (41. Králik) – Chalupa, Dvořák, Kadlec, Hajdůšek, Hořava, Neliba – Dudáček, Nový, Válek – Pašek, Rusnák, Pouzar – Lála, Kokrment, Pěnička – Korbela, Král, Černík.

ČESKOSLOVENSKO – ŠVÉDSKO 7:1 (2:0, 3:1, 2:0)

9. septembra 1981 – Ottawa

Góly: Rusnák 2, Dudáček 2, Pouzar, Lála, Hořava – Molin. Rozhodovali: Hood (Kan.) – Vanhanen (Fín.), D'Amico (USA). Vylúčení: 5:5 + Nový na 5 min. Presilovsky: 2:0.

ČESKOSLOVENSKO: Lang – Chalupa, Dvořák, Kadlec, Hajdůšek, Hořava, Svoboda – Dudáček, Nový, Korbela – Pašek, Rusnák, Pouzar – Lála, Kokrment, Pěnička – Válek, Král, Černík.

ŠVÉDSKO: Lindmark (28. Lindbergh) – B. Salming, Helander, Persson, Waltin, Jonsson, Lindgren – Isaksson, U. Nilsson, K. Nilsson – Kallur, Gradin, Håkansson – Hedberg, Molin, Sundström – Steen, Pettersson, Lundholm.

ZOSTÁVAJÚCE VÝSLEDKY: USA – Švédsko 3:1, Kanada – Fínsko 9:0, ZSSR – Švédsko 6:3, Kanada – USA 8:3, Švédsko – Fínsko 5:0, ZSSR – USA 4:1, Kanada – Švédsko 4:3, ZSSR – Fínsko 6:1, Fínsko – USA 4:4, Kanada – ZSSR 7:3.

TABUĽKA PO ZÁKLADNEJ Časti

1. Kanada	5	4	1	0	32:13	9
2. ZSSR	5	3	1	1	20:13	7
3. ČSSR	5	2	2	1	21:13	6
4. USA	5	2	1	2	17:19	5
5. Švédsko	5	1	0	4	13:20	2
6. Fínsko	5	0	1	4	6:31	1

SEMIFINÁLE: ZSSR – ČESKOSLOVENSKO 4:1 (3:0, 1:0, 0:1)

11. septembra 1981 – Ottawa

Góly: 9. a 32. Šepelev, 16. Golikov, 17. Šalimov – 48. Lála. Rozhodovali: Henry – Skanpanello, D'Amico (všetci USA). Vylúčení: 6:5. Presilovsky: 1:1. Divákov: 8 000.

ZSSR: Treťjak – Kasatonov, Fetisov, Biľaletdinov, Pervuchin, Vasiljev, Babinov – Makarov, Larionov, Krutov – Drozdeckij, Golikov, Gimajev – Šalimov, Šepelev, Kapustin – Skvorcov, Žlukov, Chomutov.

ČESKOSLOVENSKO: Lang – Chalupa, Dvořák, Kadlec, Hajdůšek, Hořava, Svoboda – Dudáček, Nový, Korbela – Pašek, Rusnák, Pouzar – Lála, Kokrment, Pěnička – Válek, Král, Černík.

DRUHÉ SEMIFINÁLE: Kanada – USA 4:1

FINÁLE: ZSSR – Kanada 8:1.

POHÁR IZVESTIJÍ

ČESKOSLOVENSKO – ŠVÉDSKO 4:4 (1:0, 2:2, 1:2)

16. decembra 1981 – Moskva

Góly: Černík 2, Korbela, Lukáč – Ulander 2, Patrik Sundström, Mörth. Rozhodovali: Fedotov – Galinovskij, Fedosejev (ZSSR). Vylúčení: 5:3. Presilovsky: 1:0.

ČESKOSLOVENSKO: Lang – Uvíra, Hořava, Kadlec, Hajdůšek, Slanina, Plánovský, Chalupa, Dvořák – Korbela, Nový, Černík – Lála, Kokrment, Pěnička – Lukáč, Ihnačák, Liba – Hrdina, Pašek, F. Černý.

ŠVÉDSKO: Lindmark – Lindblom, Thelin, T. Eriksson, Häglund, Samuelsson, J. Eriksson – Peter Sundström, Patrik Sundström, Isaksson – Näslund, Ohlsson, Mörth – Loob, Rundqvist, Ulander – Sjöö, Edlund, Själin.

ZSSR – ČESKOSLOVENSKO 2:1 (1:0, 1:1, 0:0)

18. decembra 1981 – Moskva

Góly: Žlukov, Šalimov – Hrdina. Rozhodovali: Juhola (Fín.) – Prusov, Barinov (ZSSR). Vylúčení: 7:8 + Šepelev na 10 min.

ZSSR: Tretjak – Kasatonov, Fetisov, Vasiljev, Zubkov, Biľaletdinov, Pervuchin, Gimajev, Babinov – Makarov, Larionov, Krutov – Šalimov, Šepelev, Koževníkov – Mařcev, V. Golikov, Svetlov – Chomutov, Žlukov, Drozdeckij.

ČESKOSLOVENSKO: Lang – Kadlec, Hajdúšek, Slanina, Plánovský, Chalupa, Dvořák, Uvíra, Hořava – Lála, Kokrment, Pěnička – Lukáč, P. Ihnačák, Liba – Hrdina, Pašek, F. Černý – Korbela, Nový, Černík.

ČESKOSLOVENSKO – FÍNSKO 9:2 (2:0, 3:2, 4:0)

20. decembra 1981 – Moskva

Góly: Liba 3, Pašek, Hajdúšek, Lála, Ihnačák, Černík, Nový – Hirvonen, Lehtonen. Rozhodovali: Nilsson (Švéd.) – Fedosejov, Galinovskij (ZSSR). Vylúčení: 6:6. Presilovsky: 2:1.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Uvíra, Hořava, Kadlec, Hajdúšek, Chalupa, Dvořák – Korbela, Nový, Černík – Lála, Kokrment, Pěnička – Hrdina, Pašek, F. Černý – Lukáč, P. Ihnačák, Liba.

FÍNSKO: Lassila – Heikkilä, Helander, Suoraniemi, Huikari, Nummelin, Litma – Hjerpe, Hakulinen, Peltonen – Sevon, Jalonen, Kiimalainen – Lindgren, Koskinen, Susi – Laine, Mäkitala.

FINÁLE: ZSSR – ČESKOSLOVENSKO 4:3 (2:2, 0:1, 2:0)

21. decembra 1981 – Moskva

Góly: Šepelev 2, Larionov, Vasiljev – Pašek 2, Lukáč. Rozhodovali: Nilsson (Švéd.) – Fedosejov, Galinovskij (ZSSR). Vylúčení: 9:6. Presilovsky: 0:2.

SSSR: Tretjak – Kasatonov, Fetisov, Vasiljev, Zubkov, Gimajev, Babinov, Biľaletdinov, Pervuchin – Makarov, Larionov, Krutov – Šalimov, Šepelev, Koževníkov – Chomutov, Žlukov, Drozdeckij – Mařcev, V. Golikov, Svetlov.

ČESKOSLOVENSKO: Králík (6. Lang) – Kadlec, Hajdúšek, Uvíra, Hořava, Chalupa, Dvořák – Lála, Kokrment, Pěnička – Lukáč, P. Ihnačák, Liba – Hrdina, Pašek, F. Černý – Korbela, Nový, Černík.

O 3. MIESTO: Švédsko – Fínsko 4:2

ZOSAVAJÚCE VÝSLEDKY: ZSSR – Fínsko 3:2, Švédsko – Fínsko 2:6, ZSSR – Švédsko 4:2.

TABUĽKA

1. ZSSR	4	0	0	0	13:8	8
2. ČSSR	4	1	1	2	17:12	3
3. Švédsko	4	1	1	2	12:16	3
4. Fínsko	4	1	0	3	12:18	2

Zápasy o umiestnenie sa zaznamenali do tabuľky.

POHÁR RUDÉHO PRÁVA

4. ročník sa konal dlhodobo od 12. augusta 1981 do 10. septembra 1982. Štartovali na ňom štyri tímy, ktoré sa stretávali formou dvojzápasov. ČSSR hrala všetky svoje stretnutia doma, ZSSR pre zmenu všetky vonku. Zápasy medzi Švédskom a Fínskom sa hrali systémom doma, vonku.

ČESKOSLOVENSKO – FÍNSKO 7:1 (2:0, 2:1, 3:0)

28. októbra 1981 – Teplice

Góly: Rusnák 2, Lála, Lukáč, Chalupa, Korbela, Hajdúšek – Villa. Rozhodovali: Westricher (Rak.) – Exner, Tatíček (ČSSR). Vylúčení: 7:10. Presilovsky: 2:0.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Svoboda, Hořava, Kadlec, Hajdúšek, Chalupa, Dvořák, Uvíra, Slanina – Richter, Nový, Hübl – Lála, Kokrment, Pěnička – Lukáč, Rusnák, Pouzar – Korbela, Král, Černík.

FÍNSKO: Lassila – Nummelin, Litma, Lehtonen, Hirvonen, J. Tuohimaa, Huikari, Suoraniemi, Helander – Hjerpe, Melametsä, Leppänen – Kiimalainen, H. Tuohimaa, Villa – Sevon, Arbelius – Lindgren, Hakulinen, Susi.

TRÍ SVÄTOPLUKOVÉ PRÚTY

ČESKOSLOVENSKO – FÍNSKO 5:2 (2:0, 2:2, 1:0)

29. októbra 1981 – Praha

Góly: Rusnák 2, Chalupa, Hořava, Lála – Hjerpe 2. Rozhodovali: Westreicher (Rak.) – Exner, Tatíček (ČSSR). Vylúčení: 7:11. Presilovsky: 3:1.

ČESKOSLOVENSKO: Lang – Svoboda, Hořava, Kadlec, Hajdůšek, Chalupa, Dvořák, Uvíra, Slanina – Válek, Nový, Richter – Lála, Kokrment, Pěnička – Lukáč, Rusnák, Pouzar – Korbela, Král, Černík.

FÍNSKO: Sohlman – Nummeli, Litma, Lehtonen, Hirvonen, J. Tuohimaa, Huikari, Suoraniemi, Helander – Hjerpe, Hakulinen, Leppänen – Sevon, H. Tuohimaa, Villa – Lindgren, Melametsä, Susi – Jalonen, Arbelius.

ČESKOSLOVENSKO – ZSSR 3:5 (2:1, 0:2, 1:2)

14. februára 1982 – Praha

Góly: Kadlec, Kokrment, Dudáček – Kapustin, Larionov, Makarov, Krutov, Šepelev. Rozhodovali: Olsson (Švéd.) – Exner, Tatíček (ČSSR). Vylúčení: 4:7. Presilovsky: 2:2.

ČESKOSLOVENSKO: Lang – Kadlec, Uvíra, Svoboda, Hořava, Chalupa, Dvořák – Lála, Kokrment, F. Černý – Dudáček, Nový, Černík – Hrdina, Růžička, Pouzar – Lukáč, Ihnačák, Liba.

ZSSR: Tret'jak – Kasatonov, Fetisov, Vasiljev, Babinov, Biťaletdinov, Pervuchin, Gimajev, Zubkov – Makarov, Larionov, Krutov – Šalimov, Šepelev, Kapustin – Maľcev, Koževník, Drozdeckij – Skvorcov, Kovin, Varnakov.

ČESKOSLOVENSKO – ZSSR 3:6 (1:5, 1:0, 1:1)

16. februára 1982 – Praha

Góly: Nový 2, Korbela – Makarov 2, Kasatonov 2, Koževník, Kovin. Rozhodovali: Olsson (Švéd.) – Exner, Tatíček (ČSSR). Vylúčení: 7:10. Presilovsky: 3:3.

ČESKOSLOVENSKO: Lang (21. Králik) – Kadlec, Hajdůšek, Svoboda, Hořava, Chalupa, Dvořák, Uvíra, Michalovský – Lála, Kokrment, Korbela – Dudáček, Nový, Černík – Šejba, Růžička, Hrdina – Lukáč, Ihnačák, Liba.

ZSSR: Myškin – Kasatonov, Fetisov, Vasiljev, Babinov, Biťaletdinov, Pervuchin, Gimajev, Zubkov – Makarov, Larionov, Krutov – Šalimov, Šepelev, Kapustin – Maľcev, V. Golikov, Koževník – Skvorcov, Kovin, Varnakov.

ČESKOSLOVENSKO – ŠVÉDSKO 4:4 (1:1, 3:1, 0:2)

2. apríla 1982 – Praha

Góly: Pašek, Rusnák, Liba, Richter – Sjöö 2, Själin, Lindblom. Rozhodovali: Järvi (Fín.) – Caban, Kriška (ČSSR). Vylúčení: 9:5. Presilovsky: 1:1.

ČESKOSLOVENSKO: Lang – Uvíra, Hořava, Kadlec, Michalovský, Chalupa, Dvořák, Svoboda, Plánovský – Černík, Nový, Richter – Lála, Kokrment, Hrdina – Pašek, Rusnák, Pouzar – Lukáč, Ihnačák, Liba.

ŠVÉDSKO: Lindmark – Lindblom, J. Eriksson, Andersson, Helander, T. Eriksson, Samuelsson – Näslund, Pat. Sundström, Loob – L. E. Eriksson, Rundqvist, Isaksson – Ulander, Sjöö, Mörth – Thälén, Olsson, Själin.

ČESKOSLOVENSKO – ŠVÉDSKO 4:1 (0:0, 1:0, 3:1)

4. apríla 1982 – Hradec Králové

Góly: Ihnačák, Černík, Kokrment, Rusnák – Hägglund. Rozhodovali: Järvi (Fín.) – Caban, Kriška (ČSSR). Vylúčení: 5:7. Presilovsky: 1:0.

ČESKOSLOVENSKO: Králik – Uvíra, Hořava, Chalupa, Dvořák, Kadlec, Michalovský, Svoboda, Plánovský – Hrdina, Nový, Richter – Lála, Kokrment, Černík – Pašek, Rusnák, Pouzar – Lukáč, Ihnačák, Liba.

ŠVÉDSKO: Wälitalo – Lindblom, J. Eriksson, Andersson, Hägglund, T. Eriksson, Samuelsson, Thelin, Helander – Peter Sundström, Patrik Sundström, Loob – Näslund, Olsson, Mörth – Isaksson, Rundqvist, L. E. Eriksson – Ulander, Sjöö, Själin.

ZOSTÁVAJÚCE VÝSLEDKY: Švédsko – ZSSR 1:2 a 1:4, Fínsko – ZSSR 3:4 a 2:5, Fínsko – Švédsko 3:3, Švédsko – Fínsko 7:1.

TABUĽKA

1. ZSSR	6	6	0	0	26:13	12
2. ČSSR	6	3	1	2	26:19	7
3. Švédsko	6	1	2	3	17:18	4
4. Fínsko	6	0	1	5	12:31	1

FINÁLE**ČESKOSLOVENSKO – ZSSR 4:7 (1:2, 3:3, 0:2)**

8. septembra 1982 – Bratislava

Góly: Liba, Růžička, Pašek, Lukáč – Semionov 2, Krutov, Šalimov, Larionov, Bykov, Drozdeckij. Rozhodovali: Juhola (Fin.) – Caban, Kriška (ČSSR). Vylúčení: 7:6. Presilovsky: 0:2.

ČESKOSLOVENSKO: Šindel – Svoboda, Uvíra, Chalupa, Benák, Kadlec, F. Musil, Kolda, Božík – Lukáč, Rusnák, Liba – Dornič, Pašek, Korbela – Lála, Kokrment, Černík – Hrdina, Růžička, Richter.

ZSSR: Tret'jak – Kasatonov, Fetisov, Biľaletdinov, Pervuchin, Zubkov, Babinov, Gimajev – Makarov, Larionov, Krutov – Svetlov, V. Golikov, Semjonov – Šalimov, Šepelev, Koževnikov – Drozdeckij, Bykov, Chomutov.

ČESKOSLOVENSKO – ZSSR 2:4 (1:1, 1:2, 0:1)

10. septembra 1982 – Praha

Góly: Lukáč, Chalupa – Koževník, Makarov, Krutov, Bykov. Rozhodovali: Juhola (Fin.) – Exner, Tatíček (ČSSR). Vylúčení: 6:10. Presilovsky: 1:1.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Chalupa, Benák, Svoboda, Uvíra, Kadlec, F. Musil, Kolda, Božík – Lála, Kokrment, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Růžička, Richter – Pašek, Vlach, Dornič.

ZSSR: Myškin – Kasatonov, Fetisov, Biľaletdinov, Pervuchin, Zubkov, Bjakin, Gimajev – Makarov, Larionov, Krutov – Svetlov, V. Golikov, Semjonov – Šalimov, Šepelev, Koževník – Drozdeckij, Bykov, M. Vasiljev.

MAJSTROVSTVÁ SVETA – FÍNSKO**ZÁKLADNÁ SKUPINA****ČESKOSLOVENSKO – NSR 2:4 (0:3, 1:0, 1:1)**

15. apríla 1982 – Helsinki

Góly: 33:25 Nový, 45:22 Kokrment – 7:30 Kuhl (Kühnhackl, Kiessling), 16:43 Kühnhackl, 18:14 Steiger (Kühnhackl, Kuhl), 52:46 Kretschmer (Steiger, Kiessling). Rozhodovali: Doyle (USA) – Alaimo (Tal.), Korentschnig (Rak.). Vylúčení: 3:4. Divákov: 3 700.

ČESKOSLOVENSKO: Lang (19. Králík) – Uvíra, Hořava, Svoboda, Plánovský, Chalupa, Dvořák – Korbela, Nový, Richter – Lála, Kokrment, Černík – Pašek, Rusnák, Pouzar – Lukáč, Ihnačák, Liba.

NSR: Friessen – Kiessling, Kretschmer, Berndaner, Reil, Kreis, Geiler – Kuhl, Kühnhackl, Steiger – Meitinger, Höfner, Reindl – Wolf, Trunschka, Schiler.

ČESKOSLOVENSKO – KANADA 6:2 (1:1, 2:1, 3:0)

16. apríla 1982 – Helsinki

Góly: 15:17 Pouzar, 22:04 Lála (Kokrment, Chalupa), 27:57 Lála (Hořava, Černík), 56:18 Pouzar (Dvořák), 57:38 Lála (Kokrment, Kadlec), 58:57 Kokrment (Lála, Černík) – 10:12 Hartsburg (Propp, Napier), 36:56 Napier. Rozhodovali: Sepponen – Hoviseppä, Sinkkonen (Fin.). Vylúčení: 4:6. Presilovsky: 2:1. Divákov: 6 203.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Kadlec, Hořava, Chalupa, Dvořák, Svoboda, Uvíra – Korbela, Nový, Richter – Lukáč, Rusnák, Pouzar – Hrdina, Pašek, Liba – Lála, Kokrment, Černík.

KANADA: Meloche – Maxwell, Hartsburg, van Boxmeer, Green, Giles, Lowe – Sittler, Smith, Gainey – Ciccarelli, Clarke, Barber – Napier, Gretzky, Propp – Gartner, Hawerchuk, Walter.

ČESKOSLOVENSKO – ZSSR 3:5 (1:1, 2:2, 0:2)

18. apríla 1982 – Tampere

Góly: 14:01 Kokrment (Černík), 21:32 Lála, 22:47 Pouzar – 12:39 Šalimov (Kapustin), 25:05 Babinov (Makarov), 39:41 Koževník (Kasatonov), 43:40 Larionov (Kasatonov, Makarov), 45:18 Šepelev (Kapustin, Šalimov). Rozhodovali: Olsson (Švéd.) – Pomoell, Vanhanen (Fin.). Vylúčení: 4:3. Presilovsky: 0:2. Divákov: 8 641.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Chalupa, Dvořák, Kadlec, Hořava, Svoboda, Uvíra – Lála, Kokrment, Černík – Korbela, Nový, Richter – Lukáč, Ihnačák, Liba – Hrdina, Pašek, Pouzar.

ZSSR: Tret'jak – Kasatonov, Fetisov, V. Vasiljev, Babinov, Biľaletdinov, Pervuchin – Makarov, Larionov, Krutov – Šalimov, Šepelev, Kapustin – Ťumenev, V. Golikov, Koževník – Drozdeckij, Žluktov, Chomutov.

TRI SVÄTOPLUKOVÉ PRÚTY

ČESKOSLOVENSKO – USA 6:0 (1:0, 1:0, 4:0)

19. apríla 1982 – Tampere

Góly: 1:11 Kokrment (Lála), 27:40 Pouzar (Pašek), 41:20 Kadlec (Černík, Kokrment), 53:39 Nový (Korbela), 59:05 Kokrment (Svoboda), 59:40 Lukáč (Dvořák). Rozhodovali: Kompalla (NSR) – Pomoell, Vanhanen (Fín.). Vylúčení: 6:8. Presilovsky: 1:0. Divákov: 3 870.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Kadlec, Hořava, Svoboda, Uvíra, Chalupa, Dvořák – Korbela, Nový, Richter – Lála, Kokrment, Černík – Hrdina, Pašek, Pouzar – Lukáč, Rusnák, Liba.

USA: Resch – Ramsey, Micheletti, Mantha, Langway, S. Kleinendorst, Roberts – Erikson, M. Johnson, Antonovich – Hirsch, Housley, Broten – Gorence, B. Miller, Schneider – P. Johnson, P. Miller, De Grio.

ČESKOSLOVENSKO – FÍNSKO 3:0 (1:0, 1:0, 1:0)

21. apríla 1982 – Tampere

Góly: 18:49 Korbela, 20:31 Korbela (Richter), 51:56 Lukáč (Liba). Rozhodovali: Gregson (Kan.) – Schell (Mad.), Wiking (Švéd.). Vylúčení: 3:4. Divákov: 7 859.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Chalupa, Dvořák, Svoboda, Uvíra, Kadlec, Hořava – Korbela, Nový, Richter – Lála, Kokrment, Černík – Hrdina, Pašek, Pouzar – Lukáč, Ihnačák, Liba.

FÍNSKO: Kamppuri – Nummelin, Haapalainen, Lehtonen, Hirvonen, Levo, Helander – Tamminen, Repo, Leppänen – Kurri, Jalonens, Arbelius – Javanainen, Fors, Makkonen – Sinisalo, Koivulahti, Ahokainen.

ČESKOSLOVENSKO – ŠVÉDSKO 3:3 (2:1, 1:1, 0:1)

22. apríla 1982 – Helsinki

Góly: 3:52 Svoboda (Korbela), 16:14 Liba (Uvíra), 20:30 Richter (Kadlec) – 16:54 Loob (Samuelsson, Rundqvist), 23:04 Näslund (Helander), 48:30 Olsson. Rozhodovali: Gregson (Kan.) – Pomoell, Vanhanen (Fín.). Vylúčení: 3:3. Presilovsky: 1:0. Divákov: 4 808.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Kadlec, Hořava, Svoboda, Uvíra, Chalupa, Dvořák – Korbela, Nový, Richter – Lála, Kokrment, Černík – Hrdina, Pašek, Pouzar – Lukáč, Ihnačák, Liba.

ŠVÉDSKO: Lindmark – Lindblom, Thelin, Andersson, Helander, Eriksson, Samuelsson – Isaksson, Patrik Sundström, Mörth – Näslund, Olsson, Erixon – Loob, Rundqvist, Ulander – Själin.

ČESKOSLOVENSKO – TALIANSKO 10:0 (2:0, 5:0, 3:0)

24. apríla 1982 – Helsinki

Góly: 7:43 Rusnák (Lukáč, Dvořák), 16:41 Korbela, 22:02 Černík (Lála, Pouzar), 22:26 Hrdina (Pašek), 31:05 Rusnák (Lukáč, Uvíra), 32:02 Pašek (Plánovský, Dvořák), 37:03 Lukáč (Dvořák), 46:11 Liba (Lukáč), 57:04 Lála, 58:08 Korbela (Nový). Rozhodovali: Sepponen – Hovisepä, Sinkkonen (Fín.). Vylúčení: 4:7. Presilovsky: 1:0. Divákov: 6 393.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Kadlec, Hořava, Svoboda, Uvíra, Chalupa, Dvořák – Korbela, Nový, Richter – Lála, Pouzar, Černík – Hrdina, Pašek, Plánovský – Lukáč, Rusnák, Liba.

TALIANSKO: Corsi (Sanza) – Tomassoni, Bellio, Pasqualotto, Amodeo, Giarcia, Tenisi – Farelli, Bragnalo, Manno – Priandolo, Goegan, Di Fazio – Milani, Dell Iannone, De Piero – Pavlu.

ZOSTÁVAJÚCE VÝSLEDKY: ZSSR – Taliansko 9:2, Fínsko – Kanada 2:9, Švédsko – USA 4:2, Taliansko – USA 7:5, NSR – Fínsko 3:4, ZSSR – Švédsko 7:3, NSR – Taliansko 5:2, Švédsko – Kanada 3:3, USA – Fínsko 2:4, Švédsko – Taliansko 5:3, Kanada – NSR 7:1, ZSSR – Fínsko 8:1, USA – ZSSR 4:8, Švédsko – NSR 3:1, Kanada – Taliansko 3:3, Fínsko – Taliansko 7:3, NSR – ZSSR 0:7, USA – Kanada 3:5, NSR – USA 5:5, Fínsko – Švédsko 3:3, Kanada – ZSSR 3:4.

TABUÉKA

1. ZSSR	7	7	0	0	48:16	14
2. ČSSR	7	4	1	2	33:14	9
3. Švédsko	7	3	3	1	24:22	9
4. Kanada	7	3	2	2	32:22	8
5. Fínsko	7	3	1	3	21:31	7
6. NSR	7	2	1	4	19:30	5
7. Taliansko	7	1	1	5	20:44	3
8. USA	7	0	1	6	21:39	1

Radosť kapitána Dáriusa Rusnáka po ďalšom víťaznom zápase.

FINÁLOVÁ SKUPINA

ČESKOSLOVENSKO – ŠVÉDSKO 3:2 (1:1, 0:1, 2:0)

25. apríla 1982 – Helsinki

Góly: 14:52 Lukáč (Liba), 53:36 Richter, 56:29 Lukáč (Rusnák) – 6:27 Peter Sundström (Andersson, Näslund), 38:33 Olsson. Rozhodovali: Gregson (Kan.) – Pomoell, Vanhanen (Fin.). Vylúčení: 3:4. Presilovsky: 0:1. Divákov: 7 680.

ČESKOSLOVENSKO: Králik – Kadlec, Hořava, Svoboda, Uvíra, Chalupa, Dvořák – Korbela, Nový, Richter – Lála, Kokrment, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Pašek, Pouzar.

ŠVÉDSKO: Wälitalo – Helander, Thelin, Andersson, Hägglund, T. Eriksson, Samuelsson – Peter Sundström, Patrik Sundström, Isaksson – Näslund, Olsson, Erixon – Loob, Rundqvist, Ulander – Mörth, Sjöö.

ČESKOSLOVENSKO – KANADA 2:4 (0:1, 2:1, 0:2)

27. apríla 1982 – Helsinki

Góly: 24:36 Lála (Černík), 25:11 Liba – 3:47 Napier, 31:46 Barber (Gretzky, Hartsburg), 46:52 Ciccarelli (Smith, Lowe), 57:10 Gainey. Rozhodovali: Sepponen (Fin.) – Schell (Mad.), Wiking (Švéd.). Vylúčení: 3:2. Presilovsky: 0:1. Divákov: 7 432.

ČESKOSLOVENSKO: Králik – Kadlec, Hořava, Svoboda, Uvíra, Chalupa, Dvořák – Korbela, Nový, Richter – Lála, Kokrment, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Pašek, Pouzar.

KANADA: Millen – Reinhart, Hartsburg, Van Boxmeer, Lowe, Maxwell, Giles – Napier, Clarke, Sittler – Vaive, Gretzky, Barber – Gainey, Smith, Ciccarelli – Gartner, Hawerchuk, Propp.

ČESKOSLOVENSKO – ZSSR 0:0

29. apríla 1982 – Helsinki

Rozhodovali: Doyle (USA) – Schell (Mad.), Wiking (Švéd.). Vylúčení: 1:1. Divákov: 8 297.

ČESKOSLOVENSKO: Králik – Kadlec, Hořava, Uvíra, Plánovský, Chalupa, Dvořák – Korbela, Nový, Richter – Lála, Kokrment, Černík – Hrdina, Pašek, Pouzar – Lukáč, Rusnák, Liba.

ZSSR: Myškin – Fetisov, Kasatonov, V. Vasiljev, Babinov, Pervuchin, Biľaletdinov – Makarov, Larionov, Krutov – Koževnikov, V. Golikov, Tumenev – Gimajev, Žluktov, Chomutov.

ZOSTÁVAJÚCE VÝSLEDKY: Kanada – ZSSR 4:6, Švédsko – ZSSR 0:4, Švédsko – Kanada 0:6.

KONEČNÁ TABUĽKA

1. ZSSR	10	9	1	0	58:20	19
2. ČSSR	10	5	2	3	38:20	12
3. Kanada	10	5	2	3	46:30	12
4. Švédsko	10	3	3	4	26:35	9

Do tabuľky sa započítávali aj výsledky zo základnej skupiny.

SEZÓNA 1982/1983

PRÍPRAVNÉ ZÁPASY

FÍNSKO – ČESKOSLOVENSKO 1:4 (0:3, 1:0, 0:1)

12. decembra 1982 – Helsinki

Góly: Jalo – Lála, Rusnák, Dornič, Richter. Rozhodovali: Olsson – Karlsson, Larsson (Švéd.). Vylúčení: 4:5.

FÍNSKO: Sohlman – Litma, Rautakallio, Helander, Lehto, Kaario, Ruotanen, Haapalainen, Lehtonen – Makkonen, Hagman, Javanainen – Susi, Nurmi, Laine – Summanen, Jalo, Skriko – Melametsä, Tuohimaa, Jokinen.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Chalupa, Benák, Svoboda, Uvíra, Slanina, Hořava, Kolda, Plánovský – Lála, Kokrment, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Svozil, Richter – Dornič, Pašek, Korbela.

FÍNSKO – ČESKOSLOVENSKO 4:3 (2:1, 2:0, 0:2)

13. decembra 1982 – Kouvolu

Góly: Susi 2, Melametsä, Makkonen – Korbela, Lukáč, Slanina. Rozhodovali: Olsson – Karlsson, Larsson (Švéd.). Vylúčení: 3:0.

FÍNSKO: Takko – Litma, Rautakallio, Helander, Lehto, Kaario, Ruotanen, Haapalainen, Lehtonen – Makkonen, Hagman, Javanainen – Susi, Nurmi, Laine – Summanen, Jalo, Skriko – Melametsä, Tuohimaa, Jokinen.

ČESKOSLOVENSKO: Lang – Chalupa, Benák, Svoboda, Uvíra, Slanina, Hořava, Kolda, Plánovský – Lála, Kokrment, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Svozil, Richter – Dornič, Pašek, Korbela.

ŠVÉDSKO – ČESKOSLOVENSKO 3:8 (0:2, 1:1, 2:5)

14. februára 1983 – Malmö

Góly: Södergren, Eklund, Hägglund – Lukáč 2, Lála 2, Chalupa, Černík, Hrdina, Svoboda. Rozhodovali: Juhola – Kartonen, Kukkonen (Fin.). Vylúčení: 3:4. Presilovsky: 2:1.

ŠVÉDSKO: Leidborg – Samuelsson, Thelin, Andersson, Hägglund, B. Ericsson, Thelvén – Eklund, R. Eriksson, Ulander – Peter Sundström, Olsson, J. Erixon – H. Loob, Rundqvist, Sandström – Mört, Holmgren, Södergren.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Chalupa, Benák, Svoboda, Uvíra, Kadlec, Hořava, Slanina, F. Musil – Lála, Svozil, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Rosol, Růžička, Richter – Hrdina, Pašek, Klíma.

ŠVÉDSKO – ČESKOSLOVENSKO 3:2 (1:0, 2:2, 0:0)

15. februára 1983 – Göteborg

Góly: Ulander, Mört, Berglund – Černík, Rosol. Rozhodovali: Juhola – Kartonen, Kukkonen (Fin.). Vylúčení: 3:4. Presilovsky: 1:1.

ŠVÉDSKO: Wälitalo – Samuelsson, P. Loob, Andersson, Thelin, Thelvén, B. Ericsson – Eklund, R. Eriksson, Ulander – H. Loob, Olsson, J. Erixon – Peter Sundström, Berglund, Sandström – Mört, Holmgren, Södergren.

ČESKOSLOVENSKO: Hašek – Chalupa, Benák, Svoboda, Uvíra, Slanina, F. Musil, Kadlec, Hořava – Lála, Svozil, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Pašek, Klíma – Rosol, Růžička, Richter.

ŠVÉDSKO – ČESKOSLOVENSKO 1:3 (1:1, 0:1, 0:1)

17. februára 1983 – Karlstad

Góly: H. Loob – Lála, Černík, Rosol. Rozhodovali: Juhola – Kartonen, Kukkonen (Fin.). Vylúčení: 7:5.

ŠVÉDSKO: Leidborg – P. Loob, Samuelsson, Andersson, Thelin, Thelvén, Hägglund – Berglund, R. Eriksson, Ulander – H. Loob, Rundqvist, J. Erixon – Peter Sundström, Eklund, Sandström – Södergren, Holmgren, Mört.

ČESKOSLOVENSKO: Hašek – Chalupa, Benák, Svoboda, Uvíra, Slanina, F. Musil, Kadlec, Hořava – Lála, Svozil, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Pašek, Klíma – Rosol, Růžička.

ČESKOSLOVENSKO – KANADA 4:1 (1:1, 1:0, 2:0)

7. apríla 1983 – Pardubice

Góly: Růžička, Pašek, Richter, Benák – Dionne. Rozhodovali: Olsson (Švéd.) – Exner, Tatiček (ČSSR). Vylúčení: 5:8. Presilovsky: 2:0.

ČESKOSLOVENSKO: Hašek – Kadlec, F. Musil, Kolda, Plánovský, Pavel Setíkovský, Benák, Černý, Bakoš – Rosol, Růžička, Richter – Hrdina, Pašek, F. Černý – Válek, Weissmann, Klíma – Dudáček, Holý, Korbela.

KANADA: Elliot – Neal, Cory, Keegan, Shier, Grant, Hudon – Simmer, Dionne, Taylor – Stothart, Davidson, Pri-mau – Tippett, C. Wilson, G. Wilson – Keryluk, Glowka, Helland.

ČESKOSLOVENSKO – KANADA 6:2 (3:1, 2:0, 1:1)

8. apríla 1983 – Praha

Góly: Růžička 3, Lála, Caldr, F. Černý – Simmer, Helland. Rozhodovali: Olsson (Švéd.) – Exner, Tatíček (ČSSR). Výlúčení: 5:5. Presilovsky: 2:1.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Svoboda, Uvíra, Chalupa, Benák, Kadlec, Hořava, Plánovský, F. Musil – Lukáč, Rusnák, Liba – Lála, Holý, Černík – Caldr, Růžička, Richter – Hrdina, Pašek, F. Černý.

KANADA: Elliot – Grant, Hudon, Neal, Cory, Keegan, Shier – Simmer, Dionne, Taylor – Primeau, Davidson, Tippett – G. Wilson, C. Wilson, Helland – Stothart, Glowa, Keryluk.

CENA IZVESTIJÍ**ČESKOSLOVENSKO – ŠVÉDSKO 5:4 (1:1, 2:1, 2:2)**

16. decembra 1982 – Moskva

Góly: Richter, Liba, Černík, Dornič, Rusnák – Ulander, R. Eriksson, Andersson, Berglund. Rozhodovali: Karandin – Galinovskij, Fedosejev (ZSSR). Výlúčení: 5:5. Presilovsky: 1:1.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Chalupa, Benák, Svoboda, Uvíra, Slanina, Hořava, Kolda, Plánovský – Lála, Kokrment, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Dornič, Pašek, Korbela – Hrdina, Svozil, Richter.

ŠVÉDSKO: I. Eriksson – T. Eriksson, Waltin, Andersson, Hägglund, Thelvén, Samuelsson – Berglund, R. Eriksson, Ulander – Södergren, Olsson, Silfver – Loob, Rundqvist, Gradin.

ČESKOSLOVENSKO – FÍNSKO 2:3 (0:2, 0:1, 2:0)

18. decembra 1982 – Moskva

Góly: Svozil, Plánovský – Litma, Javanainen, Summanen. Rozhodovali: Lindgren (Švéd.) – Smirnov, Fasachutdinov (ZSSR). Výlúčení: 3:4. Presilovsky: 0:1.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Chalupa, Benák, Svoboda, Uvíra, Slanina, Hořava, Kolda, Plánovský – Lála, Kokrment, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Svozil, Richter – Dornič, Pašek, Korbela.

FÍNSKO: Takko – Rautakallio, Litma, Lehto, Helander, Lehtonen, Haapalainen, Ruotanen, Kaario – Javanainen, Hagman, Makkonen – Susi, Nurmi, Laine – Skriko, Jalo, Summanen – Melametsä, Tuohimaa, Jokinen.

ČESKOSLOVENSKO – NSR 11:2 (5:0, 2:1, 4:1)

19. decembra 1982 – Moskva

Góly: Lukáč 3, Rusnák 2, Liba 2, Hrdina, Pašek, Svoboda, Plánovský – Wolf, Rödger. Rozhodovali: Kaisla (Fin.) – Fedosejev, Galinovskij (ZSSR). Výlúčení: 10:7. Oslabenia: 1:0.

ČESKOSLOVENSKO: Lang – Svoboda, Uvíra, Chalupa, Benák, Kolda, Plánovský, Slanina, Hořava – Lukáč, Rusnák, Liba – Lála, Kokrment, Richter – Hrdina, Svozil, Černík – Dornič, Pašek, Korbela.

NSR: Weishaupt (G. Hegen) – Blum, Kreis, Kiessling, Hiemer, Berndaner, Reil – Rödger, Höfner, Wolf – D. Hegen, Truntschka, Schiller – Kuhl, Kühnhackl, Steiger.

ČESKOSLOVENSKO – ZSSR 4:9 (1:4, 3:2, 0:3)

22. decembra 1982 – Moskva

Góly: E. Musil, Kokrment, Richter, Rusnák – Krutov 3, Šalimov 2, Kapustin, Zubkov, Skvorcov, Koževník. Rozhodovali: Kaisla (Fin.) – Barinov, Smirnov (ZSSR). Výlúčení: 8:3. Presilovsky: 3:1. Oslabenia: 1:0.

ČESKOSLOVENSKO: Lang (15. Králík) – Plánovský, Benák, Svoboda, Uvíra, Slanina, Hořava, Kolda, Hajdúšek – Lála, Kokrment, Richter – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Svozil, Černík – E. Musil, Pašek, Korbela.

ZSSR: Tret'jak – Kasatónov, Fetisov, Bilaletdinov, Pervuchin, Zubkov, S. Gimajev, Vožákov, Babínov – Maťcev, Larionov, Krutov – Šalimov, Šepelev, Kapustin – Gerasimov, Bykov, Vasiljev – Skvorcov, Žluktov, Koževník.

ZOSTÁVAJÚCE VÝSLEDKY: ZSSR – NSR 6:2, Švédsko – NSR 7:2, ZSSR – Fínsko 6:3, ZSSR – Švédsko 5:4, Švédsko – Fínsko 3:5, Fínsko – NSR 2:10.

TABUĽKA

1. ZSSR	4	4	0	0	26:13	8
2. Fínsko	4	2	0	2	13:21	4
3. ČSSR	4	2	0	2	22:18	4
4. Švédsko	4	1	0	3	18:17	2
5. NSR	4	1	0	3	16:26	2

TRI SVÄTOPLUKOVÉ PRÚTY

POHÁR RUDÉHO PRÁVA

5. ročník sa konal od 8. septembra 1982 do 8. septembra 1983. Hralo sa tým istým systémom ako rok predtým. Zároveň to bol posledný ročník tohto turnaja.

ČESKOSLOVENSKO – ŠVÉDSKO 11:2 (4:0, 2:2, 5:0)

4. apríla 1983 – Olomouc

Góly: Liba 3, Lukáč 3, Válek 2, Rusnák, F. Musil, F. Černý – Södergren, Peter Sundström. Rozhodovali: Juhola (Fín.) – Caban, Kriška (ČSSR). Vylúčení: 6:10. Presilovsky: 4:0.

ČESKOSLOVENSKO: Hašek – Chalupa, Benák, Svoboda, Uvíra, Kadlec, F. Musil – Lála, Svozil, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Válek, Růžička, Richter – Hrdina, Pašek, F. Černý.

ŠVÉDSKO: Högesta – Andersson, Eriksson, T. Eriksson, Samuelsson, Waltin, Thelin, P. Loob, Hägglund – Berglund, R. Eriksson, Ulander – Södergren, Holmgren, Mörth – Johansson, Rundqvist, Erixon – Eklund, Peter Sundström, Olsson.

ČESKOSLOVENSKO – ŠVÉDSKO 6:2 (0:1, 1:0, 5:1)

5. apríla 1983 – Brno

Góly: Rusnák 2, Caldr, Holý, Korbela, Bakoš – Hägglund, Johansson. Rozhodovali: Juhola (Fín.) – Caban, Kriška (ČSSR). Vylúčení: 5:8 + Uvíra – Berglund na 5 min. Presilovsky: 1:0. Oslabenia: 2:0.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Chalupa, Benák, Svoboda, Uvíra, Kolda, Plánovský, Kadlec, Bakoš – Lála, Svozil, Caldr – Lukáč, Rusnák, Liba – Korbela, Holý, Klíma – Šejba, Weissmann, Janecký.

ŠVÉDSKO: Lindmark – Andersson, Ericsson, T. Eriksson, Samuelsson, Waltin, Thelin, P. Loob, Hägglund – Eklund, R. Eriksson, Ulander – Södergren, Holmgren, Mörth – Johansson, Rundqvist, Erixon – Peter Sundström, Berglund, Olsson.

ČESKOSLOVENSKO – FÍNSKO 9:6 (2:1, 4:4, 3:1)

10. apríla 1983 – Plzeň

Góly: Liba 2, Kadlec 2, Černík, Rusnák, Lála, Caldr, F. Černý – Rautakalio 3, Skriko, Javanainen, Hagman. Rozhodovali: Fedotov (ZSSR) – Bouška, Simandl (oba ČSSR). Vylúčení: 8:14 + Kaario na 10 min. Presilovsky: 5:0. Oslabenia: 1:0.

ČESKOSLOVENSKO: Hašek – Kadlec, Hořava, Kolda, F. Musil, Joun, Plánovský, Bakoš, Pavel Setíkovský – Caldr, Holý, Richter – Lála, Rusnák, Liba – Rosol, Weissmann, Černík – Válek, Pašek, F. Černý.

FÍNSKO: Kamppuri (Takko) – Levo, Rautakalio, Helander, Siltanen, Kaario – Lehtonen, Makkonen, Hagman, Javanainen – Susi, Nurmi, Melametsä – Arima, Järvelä, Skriko – Lehto, Litma, Jalo.

ČESKOSLOVENSKO – FÍNSKO 9:2 (1:0, 3:1, 5:1)

11. apríla 1983 – Teplice

Góly: Šejba 3, Dudáček 2, Růžička 2, Holý, Rosol – Javanainen 2. Rozhodovali: Fedotov (ZSSR) – Bouška, Simandl (ČSSR). Vylúčení: 7:12 + Hagman na 10 min. Presilovsky: 4:0.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Kolda, Hořava, Joun, Plánovský, I. Černý, F. Musil, Pavel Setíkovský, Bakoš – Rosol, Růžička, Klíma – Dudáček, Holý, Dornič – Šejba, Hrdina, Janecký – Válek, Weissmann, F. Černý.

FÍNSKO: Takko – Rautakalio, Litma, Helander, Siltanen, Lehtonen, Kaario – Levo, Hagman, Javanainen – Arima, Nurmi, Melametsä – Skriko, Järvelä, Sirviö – Jalo.

ČESKOSLOVENSKO – ZSSR 3:5 (0:2, 3:2, 0:1)

6. septembra 1983 – Pardubice

Góly: Svozil, Lukáč, Růžička – Makarov, Kapustin, Bykov, Jašin, Makarov. Rozhodovali: Kaisla (Fín.) – Tatíček, Brunclík (ČSSR). Vylúčení: 3:4 + Koževníkov na 5 min. Presilovsky: 0:1. Oslabenia: 1:0.

ČESKOSLOVENSKO: Hašek (1. Králík – v 48. sekunde bolo 0:2) – Svoboda, F. Musil, Chalupa, Benák, Kadlec, Hořava, Božík, Bokroš – Lukáč, Rusnák, Liba – Korbela, Růžička, Richter – Lála, Svozil, Černík – Šejba, Pašek, Caldr.

ZSSR: Treťjak – Kasatonov, Fetisov, I. Gimajev, Babinov, Zubkov, Starikov, Biľaletdinov, Pervuchin – Makarov, Larionov, Koževníkov – Balderis, Žlukťov, Kapustin – Gerasimov, Bykov, Chomutov – Boldin, Šepelev, S. Jašin.

ČESKOSLOVENSKO – ZSSR 3:4 (0:2, 0:2, 3:0)

8. septembra 1983 – Ostrava

Góly: Liba, Chalupa, Richter – Makarov, Boldin, Makarov, Biľaletdinov. Rozhodovali: Kaisla (Fín.) – Furmanek, Lipina (ČSSR). Vylúčení: 2:5 + Kasatonov na 10 min. Presilovsky: 1:1. Oslabenia: 0:1.

ČESKOSLOVENSKO: Králik – Chalupa, Benák, Svoboda, Uvíra, Kadlec, Hořava, Božík, Bokroš – Lukáč, Rusnák, Liba – Korbela, Růžička, Richter – Lála, Svozil, Černík – Dudáček, Pašek, Caldr.

ZSSR: Trefjak – Kasatonov, Fetisov, I. Gimajev, Babinov, Zubkov, Starikov, Biľaletdinov, Pervuchin – Makarov, Larionov, Koževnikov – Balderis, Žluktov, Kapustin – Gerasimov, Bykov, Chomutov – Svetlov, Šepelev, S. Jašin.

ZOSTÁVAJÚCE VÝSLEDKY: Fínsko – Švédsko 3:6, Švédsko – Fínsko 3:1, Švédsko – ZSSR 2:4, Švédsko – ZSSR 3:3, Fínsko – ZSSR 3:3, Fínsko – ZSSR 3:7.

TABUĽKA

1. ZSSR	6	4	2	0	26:18	10
2. ČSSR	6	4	0	2	42:21	8
3. Švédsko	6	2	1	3	18:28	5
4. Fínsko	6	0	1	5	18:37	1

MAJSTROVSTVÁ SVETA – NEMECKO

ZÁKLADNÁ ČASŤ

ČESKOSLOVENSKO – FÍNSKO 4:2 (1:0, 1:1, 2:1)

16. apríla 1983 – Düsseldorf

Góly: 16:14 Lála (Černík), 23:55 Svozil (Svoboda, Lála), 55:33 Růžička (Caldr), 58:22 Rusnák (Richter) – 28:13 Skriko (Jalo, Summanen), 51:23 Lehtonen (Summanen, Rautakallio). Rozhodovali: Olsson (Švéd.) – Schneider, Vogt (NSR). Vylúčení: 2:4. Presilovsky: 0:1. Divákov: 3 500.

ČESKOSLOVENSKO: Králik – Chalupa, Benák, Kadlec, Dvořák, Svoboda, Uvíra – Lukáč, Rusnák, Liba – Lála, Svozil, Černík – Caldr, Růžička, Richter – Hrdina, Pašek, F. Černý.

FÍNSKO: Takko – Rautakallio, Levo, Siltanen, Helander, Lehtonen, Kaario – Javanainen, Hagman, Makkonen – Sinisalo, Nurmi, Susi – Skriko, Jalo, Summanen – Sirviö, Malametsä, Arima.

ČESKOSLOVENSKO – NDR 6:1 (1:0, 1:1, 4:0)

17. apríla 1983 – Dortmund

Góly: 17:02 Lála, 21:50 Rusnák, 43:30 Caldr (Lála, Benák), 44:55 Chalupa (Richter, Caldr), 45:29 Liba, 54:43 Lukáč (Liba, Rusnák) – 23:08 Schulz (Kinzel). Rozhodovali: Juhola (Fin.) – Alaimo (Tal.), Schmid (NSR). Vylúčení: 4:3. Presilovsky: 1:0. Oslabenia: 2:0. Divákov: 535.

ČESKOSLOVENSKO: Králik – Chalupa, Benák, Svoboda, Uvíra, F. Musil, Dvořák – Lála, Svozil, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Caldr, Růžička, Richter – Válek, Pašek, F. Černý.

USA: Bielke – D. Peters, Braun, Frenzel, Fengler, Schröder, Lempio – Graul, R. Peters, Hiller – Proske, Simon, Kuhnke – Steinbock, Müler, Bögelsack – Kinzel, Ludwig, Scholz.

ČESKOSLOVENSKO – ŠVÉDSKO 4:1 (2:1, 2:0, 0:0)

19. apríla 1983 – Düsseldorf

Góly: 11:03 Liba (Dvořák, Lála), 11:26 Caldr (Růžička), 35:27 Černík (Lála, Svozil), 36:16 Rusnák (Liba, Benák) – 6:59 Holmgren (Näslund, Thelin). Rozhodovali: Fournier (Kan.) – Schmid (NSR), Vanhanen (Fin.). Vylúčení: 7:7. Presilovsky: 0:1. Divákov: 4 900.

ČESKOSLOVENSKO: Králik – Chalupa, Benák, Svoboda, Uvíra, Kadlec, Dvořák – Lála, Svozil, Černík – Caldr, Růžička, Richter – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Pašek, F. Černý.

ŠVÉDSKO: Lindberg – Andersson, B. Eriksson, Thelin, Waltin, Samuelsson, T. Eriksson – Peter Sundström, Gustafsson, Näslund – Eklund, R. Eriksson, Pettersson – Södergren, Holmgren, Mörth – Johansson, Rundqvist, J. Erixon.

ČESKOSLOVENSKO – KANADA 1:3 (1:0, 0:0, 0:3)

21. apríla 1983 – Dortmund

Góly: 12:26 Lála – 43:02 Dionne (Simmer), 48:00 Dionne (Lanz, Halward), 53:45 Dionne (Patrick). Rozhodovali: Karandin – Barinov (ZSSR), Vanhanen (Fin.). Vylúčení: 4:4. Presilovsky: 0:1. Divákov: 4 200.

ČESKOSLOVENSKO: Králik – Chalupa, Benák, Kadlec, Uvíra, F. Musil, Dvořák – Lála, Pašek, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Caldr, Růžička, Richter – Válek, Hrdina, F. Černý.

KANADA: Wamsley – Lanz, Halward, Stevens, Engblom, Patrick, Watters – Gartner, Maruk, Goulet – Propp, Sittler, Anderson – Taylor, Dionne, Simmer – Flatley, Sherven, Gainey.

TRI SVÄTOPLUKOVÉ PRÚTY

ČESKOSLOVENSKO – ZSSR 1:5 (1:1, 0:1, 0:3)

23. apríla 1983 – Dortmund

Góly: 10:42 Rusnák (Liba) – 3:35 Skvorcov (Chomutov, Žlukov), 23:43 Žlukov, 41:07 Krutov (Larionov, Kasatnov), 44:22 Larionov (Krutov, Kasatnov), 47:23 Larionov (Makarov). Rozhodovali: Fournier (Kan.) – Schneider, Vogt (NSR). Vylúčení: 7:6. Presilovsky: 0:1. Oslabenia: 1:0. Divákov: 9 000.

ČESKOSLOVENSKO: Hašek – Kadlec, Benák, Svoboda, Uvíra, F. Musil, Dvořák – Lála, Svozil, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Caldr, Růžička, Richter – Hrdina, Pašek, F. Černík.

ZSSR: Tret'jak – Kasatonov, Fetisov, Biľaletdinov, Pervuchin, Starikov, Zubkov – Makarov, Larionov, Krutov – Balderis, Šepelev, Kapustin – Maťcev, Bykov, M. Vasiljev – Skvorcov, Žlukov, Chomutov.

ČESKOSLOVENSKO – NSR 3:3 (0:1, 3:0, 0:2)

24. apríla 1983 – Mnichov

Góly: 20:15 Lála, 28:07 Lukáč (Liba, Musil), 30:23 Válek (Pašek, Kadlec) – 4:52 Kühnhackl, 41:22 Kühnhackl (Steiger, Kuhl), 47:32 Kühnhackl (Kuhl, Kreis). Rozhodovali: Fournier (Kan.) – Barinov (ZSSR), Alaimo (Tal.). Vylúčení: 6:4. Presilovsky: 0:1. Divákov: 10 500.

ČESKOSLOVENSKO: Králik – Kadlec, Benák, Svoboda, Uvíra, F. Musil, Dvořák – Lála, Svozil, Černík – Lukáč, Hrdina, Liba – Caldr, Růžička, Richter – Válek, Pašek, F. Černík.

NSR: Friessen – Kreis, Scharf, Hiemer, Berndaner, Medicus, Lutz – Roeger, Höfner, Wolf – Kuhl, Kühnhackl, Steiger – Schiller, Truntschka, Meitinger – Betz, Hegen, Reindl.

ČESKOSLOVENSKO – TALIANSKO 11:0 (3:0, 4:0, 4:0)

26. apríla 1983 – Mnichov

Góly: 12:02 Svoboda (Liba), 12:39 Růžička, 19:09 Lukáč (Liba, Chalupa), 24:10 Chalupa (Pašek, Caldr), 27:31 Pašek, 29:19 Lukáč (Svoboda), 31:13 Lála (Richter), 41:43 Richter (Dvořák, Kadlec), 52:25 Lála (Benák), 54:48 Pašek (Válek, Caldr), 57:11 Lukáč. Rozhodovali: Karandin (ZSSR) – Frey, Würth (NSR). Vylúčení: 5:6. Presilovsky: 2:0. Oslabenia: 2:0. Divákov: 3 300.

ČESKOSLOVENSKO: Hašek – Chalupa, Benák, Svoboda, Uvíra, Kadlec, Dvořák – Lála, Svozil, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Růžička, Richter – Válek, Pašek, Caldr.

TALIANSKO: Corsi (Sanza) – Bellio, Tomassoni, Tenisi, Ciarcia, Amodeo, Mastrullo – Manno, Bragnalo, Milani – Priondolo, Goegan, Di Fazio – Migliore, De Piero, Insam – dell’Iannone, Mair, Pavlu.

ZOSTÁVAJÚCE VÝSLEDKY: ZSSR – NDR 3:0, NSR – Švédsko 1:5, Kanada – Taliansko 6:0, ZSSR – Fínsko 3:0, Švédsko – Kanada 3:2, NSR – Taliansko 4:0, NDR – Taliansko 3:1, NSR – Fínsko 4:3, ZSSR – Kanada 8:2, Švédsko – NDR 5:4, ZSSR – NSR 6:0, Fínsko – Taliansko 6:2, Kanada – Fínsko 5:1, NSR – NDR 4:3, Švédsko – Taliansko 5:1, Kanada – NDR 5:2, Fínsko – Švédsko 4:4, ZSSR – Taliansko 11:1, Kanada – NSR 3:1, NDR – Fínsko 6:4, ZSSR – Švédsko 5:3.

TABUĽKA

1. ZSSR	7	0	0	0	41:7	14
2. Kanada	7	5	0	2	26:16	10
3. ČSSR	7	4	1	2	30:15	9
4. Švédsko	7	4	1	2	26:21	9
5. NSR	7	3	1	3	17:28	7
6. NDR	7	2	0	5	19:28	4
7. Fínsko	7	1	1	5	20:28	3
8. Taliansko	7	0	0	7	5:46	0

FINÁLOVÁ SKUPINA

ČESKOSLOVENSKO – KANADA 5:4 (2:1, 3:2, 0:1)

28. apríla 1983 – Mnichov

Góly: 0:14 Lála (Svozil), 11:23 Lála (Černík), 23:56 Rusnák (Lukáč), 26:16 Kadlec (Liba), 33:27 Růžička – 17:21 Hartsburg (Taylor), 28:14 Sherven (Hartsburg, Gainey), 36:08 Reinhart (Maruk), 43:31 Propp (Sittler, Reinhart). Rozhodovali: Juhola (Fín.) – Barinov (ZSSR), Alaimo (Tal.). Vylúčení: 5:3. Presilovsky: 2:0. Divákov: 7 900.

ČESKOSLOVENSKO: Králik – Chalupa, Benák, Svoboda, Uvíra, Kadlec, Dvořák – Lála, Svozil, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Růžička, Richter – Válek, Pašek, Caldr.

KANADA: Wamsley – Hartsburg, Halward, Engblom, Stevens, Patrick, Watters – Propp, Sitter, Anderson – Gartner, Maruk, Goulet – Gainey, Dionne, Simmer – Reinhart, Sherven, Taylor.

ČESKOSLOVENSKO – ZSSR 1:1 (0:0, 0:1, 1:0)

30. apríla 1983 – Mnichov

Góly: 42:45 Hrdina (Benák, Richter) – 35:25 Makarov (Pervuchin). Rozhodovali: Fournier (Kan.) – Schneider, Vogt (NSR). Vylúčení: 3:5. Divákov: 10 500.

ČESKOSLOVENSKO: Králik – Chalupa, Benák, Svoboda, Uvíra, Kadlec, Dvořák – Válek, Pašek, Caldr – Lukáč, Rusnák, Liba – Lála, Svozil, Černík – Hrdina, Růžička, Richter.

ZSSR: Treťjak – Kasatonov, Fetisov, Babinov, Pervuchin, Zubkov, Starikov – Makarov, Larionov, Krutov – Balderis, Šepelev, Kapustin – Maľcev, Bykov, Gimajev – Skvorcov, Žluktov, Chomutov.

ČESKOSLOVENSKO – ŠVÉDSKO 4:1 (0:0, 4:0, 0:1)

2. mája 1983 – Mnichov

Góly: 27:37 Lála (Svozil), 28:02 Rusnák (Liba), 30:56 Svozil (Lála), 36:18 Pašek (Válek) – 52:51 B. Ericsson (Andersson). Rozhodovali: Fournier (Kan.) – Vanhanen (Fin.), Barinov (ZSSR). Vylúčení: 4:7. Divákov: 6 900.

ČESKOSLOVENSKO: Králik – Chalupa, Benák, Svoboda, Uvíra, Kadlec, Dvořák – Lála, Svozil, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Růžička, Richter – Válek, Pašek, Caldr.

ŠVÉDSKO: Lindbergh – B. Ericsson, Andersson, T. Eriksson, Samuelsson, Waltin, Hägglund – Näslund, Holmgren, Gustafsson – Sundström, Eklund, Pettersson – Johansson, Rundqvist, Mört – Söderström, R. Eriksson.

ZOSTÁVAJÚCE VÝSLEDKY: ZSSR – Švédsko 4:0, Kanada – Švédsko 3:1, ZSSR – Kanada 8:2.

KONEČNÁ TABUĽKA

1. ZSSR	3	2	1	0	13:3	5
2. ČSSR	3	2	1	0	10:6	5
3. Kanada	3	1	0	2	9:14	2
4. Švédsko	3	0	0	3	2:11	0

Netradičná póza Vincenta Lukáča.

SEZÓNA 1983/1984

PRÍPRAVNÉ ZÁPASY

ČESKOSLOVENSKO – ZSSR 2:2 (0:0, 1:1, 1:1)

9. septembra 1983 – Trenčín

Góly: Lála, Lukáč – Gerasimov, Chomutov. Rozhodovali: Kaisla (Fín.) – Caban, Kriška (ČSSR). Vylúčení: 3:3. Presilovsky: 1:0.

ČESKOSLOVENSKO: Králik – Chalupa, Benák, Svoboda, F. Musil, Kadlec, Hořava, Božík, Bokroš – Lukáč, Rusnák, Liba – Korbela, Růžička, Richter – Lála, Svozil, Černík – Dudáček, Pašek, Caldr.

ZSSR: Myškin – Kasatonov, Fetisov, Stelnov, Babinov, Zubkov, Starikov, Biľaletdinov, Pervuchin – Makarov, Larionov, Koževníkov – Balderis, Žluktov, Stepaniščev – Gerasimov, Bykov, Chomutov – Svetlov, Šepelev, Boldin.

FÍNSKO – ČESKOSLOVENSKO 4:5 (2:2, 2:2, 0:1)

12. decembra 1983 – Kouvolia

Góly: Mäkitalo, Järvela, Lehto, Melametsä – Lála, Richter, Hrdina, Růžička, Černík. Rozhodovali: Eriksson – Larsson, Karlsson (Švéd.). Vylúčení: 5:2. Presilovsky: 0:2.

FÍNSKO: Valtonen – M. Lehto, Saarinen, Lehtonen, Nyman, Ruotanen, Jyrkkiö, Jutila – Arima, Melametsä, Sirviö – Summanen, Järvelä, Skriko – Ahokainen, Mäkitalo, Javanainen – Tuohimaa, Oksanen, Susi.

ČESKOSLOVENSKO: Hašek – Chalupa, Benák, Svoboda, Uvíra, Kadlec, Procházka – Lála, Svozil, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Růžička, Richter – Caldr, Pašek, Korbela.

FÍNSKO – ČESKOSLOVENSKO 4:1 (2:0, 1:0, 1:1)

13. decembra 1983 – Helsinki

Góly: Javanainen, Arima, Järvelä, Tuohimaa – Hrdina. Rozhodovali: Eriksson – Larsson, Karlsson (Švéd.). Vylúčení: 3:3. Presilovsky: 1:0.

FÍNSKO: Takko – Lehtonen, Saarinen, Lehtonen, Ruotanen, Huikari, Jyrkkiö, Jutila – Arima, Melametsä, Sirviö – Summanen, Järvelä, Susi – Ahokainen, Mäkitalo, Javanainen – Tuohimaa, Oksanen, P. Lehto.

ČESKOSLOVENSKO: Hašek – Chalupa, Benák, Svoboda, Uvíra, Kadlec, Procházka – Lála, Svozil, Černík – Lukáč, Rusnák, Caldr – Hrdina, Růžička, Richter – Rosol, Pašek, Korbela.

ČESKOSLOVENSKO – FÍNSKO 7:1 (1:0, 5:0, 1:1)

18. januára 1984 – České Budějovice

Góly: Rusnák 2, Hrdina, Liba, Pašek, Lála, Růžička – Jalo. Rozhodovali: Olsson (Švéd.) – Lipina, Tatiček (ČSSR). Vylúčení: 5:7. Presilovsky: 1:0.

ČESKOSLOVENSKO: Králik – Chalupa, Benák, Kadlec, Hořava, Svoboda, Uvíra, Slanina, Procházka – Lála, Svozil, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Růžička, Richter – Korbela, Pašek, Caldr.

FÍNSKO: Takko – Lehtonen, Saarinen, M. Lehto, Jyrkkiö, Ruotanen, P. Lehto, Siren, Jutila – Laine, Tuohimaa, Melametsä – Sirviö, Oksanen, Petajääaho – Järvenpää, Jalo, Summanen – Javanainen, Helminen, Susi.

ČESKOSLOVENSKO – FÍNSKO 10:4 (0:1, 6:0, 4:3)

19. januára 1984 – Jihlava

Góly: Hrdina 2, Lukáč 2, Růžička, Pašek, Caldr, Lála, Černík, Liba – Tuohimaa, Laine, Javanainen, P. Lehto. Rozhodovali: Olsson (Švéd.) – Lipina, Tatiček (ČSSR). Vylúčení: 12:13. Presilovsky: 3:0.

ČESKOSLOVENSKO: Králik – Chalupa, Benák, Kadlec, Hořava, Svoboda, Uvíra, Bakoš, Procházka – Lála, Svozil, Černík – Hrdina, Růžička, Richter – Lukáč, Rusnák, Liba – Caldr, Pašek, Rosol.

FÍNSKO: Valtonen – Lehtonen, M. Lehto, Jyrkkiö, Ruotanen, P. Lehto, Siren, Jutila – Laine, Tuohimaa, Melametsä – Sirviö, Oksanen, Petajääaho – Järvenpää, Jalo, Summanen – Javanainen, Helminen, Susi.

ČESKOSLOVENSKO – ŠVÉDSKO 6:4 (1:0, 3:2, 2:2)

2. februára 1984 – Gottwaldov

Góly: Černík 2, Uvíra 2, Hrdina, Richter – Sandström 3, Södergren. Rozhodovali: Kompalla (NSR) – Caban, Kriška (ČSSR). Vylúčení: 4:4. Presilovsky: 1:1.

ČESKOSLOVENSKO: Králik – Chalupa, Benák, Svoboda, Procházka, Kadlec, Hořava, Uvíra, Suchánek – Lála, Svozil, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Růžička, Richter – Korbela, Pašek, Caldr.

ŠVÉDSKO: Ridderwall – Thelvén, Thelin, Åhlen, Waltin, Lindblom, Nordin – Hessel, P. E. Eklund, P. Gradin – Södergren, Rundqvist, Mört – Sandström, H. Eriksson, T. Eklund.

ČESKOSLOVENSKO – ŠVÉDSKO 8:0 (3:0, 3:0, 2:0)

3. februára 1984 – Trenčín

Góly: Lála 2, Růžička, Chalupa, Svoboda, Hořava, Procházka, Richter. Rozhodovali: Kompalla (NSR) – Caban, Kriška (ČSSR). Vylúčení: 6:6 + Eriksson na 10 min. Oslabenia: 1:0.

ČESKOSLOVENSKO: Šindel – Chalupa, Benák, Svoboda, Procházka, Kadlec, Hořava, Uvíra, Suchánek – Lála, Svozil, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Růžička, Richter – Rosol, Caldr, Korbela.

ŠVÉDSKO: Wälitalo (34. Ridderwall) – Thelvén, B. Ericsson, Åhlen, Thelin, Lindholm, Nordin – P. E. Eklund, Rundqvist, P. Gradin – Södergren, Waltin, Mörth – Sandström, H. Eriksson, T. Eklund – Hessel.

CENA IZVESTIJÍ**ČESKOSLOVENSKO – ŠVÉDSKO 2:1 (1:1, 1:0, 0:0)**

16. decembra 1983 – Moskva

Góly: Liba, Hrdina – Carlsson. Rozhodovali: Andersson (Fin.) – Smirnov, Noskov (ZSSR). Vylúčení: 2:6.

ČESKOSLOVENSKO: Šindel – Chalupa, Benák, Kadlec, Hořava, Svoboda, Uvíra – Lála, Svozil, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Růžička, Richter – Caldr, Pašek, Korbela.

ŠVÉDSKO: Ridderwall – Thelvén, Bo Ericsson, Ahlen, Waltin, Lindholm, Nordin – Ohlin, P. E. Eklund, Gradin – A. Carlsson, Södergren, Mörth – Olsson, H. Eriksson, Hjälm – Hessel, T. Eklund, Rundqvist.

ČESKOSLOVENSKO – FÍNSKO 3:0 (1:0, 1:0, 1:0)

18. decembra 1983 – Moskva

Góly: Liba, Hrdina, Richter. Rozhodovali: Karandin – Galinovskij, Afanasiev (ZSSR). Vylúčení: 6:9.

ČESKOSLOVENSKO: Šindel – Svoboda, Uvíra, Kadlec, Hořava, Chalupa, Benák – Lukáč, Rusnák, Liba – Caldr, Pašek, Korbela – Lála, Svozil, Černík – Hrdina, Růžička, Richter.

FÍNSKO: Valtonen – Lehtonen, Saarinen, P. Lehto a Ruotanen, Jutila, Jyrkiö, M. Lehto, Nyman – Sirviö, Melametsä, Arima – Skriko, Tuohimaa, Summanen – Javanainen, Mäkitalo, Ahokainen – Järvela, Oksanen, Susi.

ČESKOSLOVENSKO – KANADA 4:2 (1:2, 1:0, 2:0)

19. decembra 1983 – Moskva

Góly: Benák 2, Hořava, Rusnák – Flatley 2. Rozhodovali: Andersson (Fin.) – Smirnov, Noskov (ZSSR). Vylúčení: 5:7. Presilovsky: 3:0.

ČESKOSLOVENSKO: Šindel – Chalupa, Benák, Kadlec, Hořava, Svoboda, Uvíra – Lukáč, Rusnák, Liba – Rosol, Caldr, Korbela – Lála, Svozil, Černík – Hrdina, Růžička, Richter.

KANADA: Gosselin – Patrick, Daigneault, Grant, Driver, Lidster, Anderson – Flatley, Wilson, Servinis – Dineen, Tippett, Bartell – Lowe, Morroson, Wood – Gagner, Donnelly, Sherven.

ČESKOSLOVENSKO – ZSSR 2:5 (0:2, 2:2, 0:1)

21. decembra 1983 – Moskva

Góly: Caldr 2 – Kasatónov, Žluktov, Fetisov, Larionov, Fetisov. Rozhodovali: Lind (Švéd.) – Prusov, Samojlov (ZSSR). Vylúčení: 4:5. Presilovsky: 0:2.

ČESKOSLOVENSKO: Hašek – Chalupa, Benák, A. Kadlec, Hořava, R. Svoboda, Uvíra – Lukáč, Rusnák, Liba – Caldr, Pašek, Korbela – Lála, Svozil, Černík – Hrdina, Růžička, P. Richter.

ZSSR: Tret'jak – Fetisov, Kasatónov, Zubkov, Ťurikov, Biťaletdinov, Pervuchin, Starikov, Stelnov – Makarov, Lari-onov, Krutov – Drozdeckij, Žluktov, Vasiljev – Skvorcov, Ťumenev, Jašin – Gerasimov, Šepelev, Chomutov.

ZOSTÁVAJÚCE VÝSLEDKY: ZSSR – Kanada 8:1, Švédsko – Kanada 3:2, ZSSR – Fínsko 11:3, ZSSR – Švédsko 4:1, Švédsko – Fínsko 5:1, Fínsko – Kanada 3:1.

TABUĽKA

1. ZSSR	4	4	0	0	28:7	8
2. ČSSR	4	3	0	1	11:8	6
3. Švédsko	4	2	0	2	10:9	4
4. Fínsko	4	1	0	3	7:20	2
5. Kanada	4	0	0	4	6:20	0

TRI SVÄTOPLUKOVÉ PRÚTY

OLYMPIJSKÉ HRY – SARAJEVO

ZÁKLADNÁ ČASŤ – SKUPINA B

ČESKOSLOVENSKO – NÓRSKO 10:4 (2:0, 5:2, 3:2)

7. februára 1984 – Sarajevo

Góly: 9:56 Pašek, 15:55 Lukáč (Richter), 23:03 Caldr (Pašek), 24:21 Růžička (Richter), 27:24 Lukáč, 31:11 Lukáč (Rusnák), 35:24 Hrdina (Růžička), 43:55 Kadlec, 46:46 Svoboda (Rusnák), 49:53 Hrdina (Hořava) – 30:40 Løvdal, 37:39 Thoresen, 41:29 Andersen (Myhre), 47:18 Lien (Skaare). Rozhodovali: Kompalla (NSR) – Čemažar, Vister (Juh.). Vylúčení 2:3. Presilovky: 2:0. Divákov: 2 000.

ČESKOSLOVENSKO: Šindel – Svoboda, Uvíra, Kadlec, Hořava, Chalupa, Benák – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Růžička, Richter – Lála, Kýhos, Černík – Caldr, Pašek, Korbela.

NÓRSKO: Marthinsen (Goldstein) – Nerell, Løsamön, Abrahamsen, Jarisbo, P. Kristiansen, Ellingsen – Bergsen, Lien, Skaare, Foyn, Myhre, Johansen, Thoresen, E. Kristiansen, Løvdal, Karlstad, Vestreng, Andersen.

ČESKOSLOVENSKO – USA 4:1 (2:1, 1:0, 1:0)

9. februára 1984 – Sarajevo

Góly: 12:23 Liba (Rusnák), 17:47 Lukáč (Rusnák), 20:50 Rusnák (Lukáč), 41:17 Liba (Rusnák) – 14:28 Kumpel. Rozhodovali: Olsson (Švéd.) – Prusov (ZSSR), Korentschnig (Rak.). Vylúčení 7:10. Presilovky: 2:0. Oslabenia: 1:1. Divákov: 6 500.

ČESKOSLOVENSKO: Šindel – Chalupa, Benák, Kadlec, Hořava, Svoboda, Uvíra – Lála, Kýhos, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Růžička, Richter – Caldr, Pašek, Korbela.

USA: Behrend – Chelios, Hirsch, M. Fusco, Brooke, Iafrate, D. H. Jensen – Lafontaine, Olczyk, D. A. Jensen – Harrington, Millen, Verchota – Bjugstad, S. Fusco, Guay – Griffith, Sampson, Kumpel.

ČESKOSLOVENSKO – RAKÚSKO 13:0 (0:0, 6:0, 7:0)

11. februára 1984 – Sarajevo

Góly: 24:37 Lála, 24:53 Liba, 26:11 Růžička (Hrdina, Benák), 26:38 Černík (Svoboda, Lála), 30:00 Kýhos (Hořava, Lála), 31:12 Caldr (Pašek), 40:26 Růžička (Kadlec), 41:49 Rusnák (Lála), 45:05 Richter (Hrdina, Růžička), 46:14 Rusnák (Uvíra), 49:17 Svoboda (Richter), 53:30 Chalupa, 55:17 Caldr (Korbela). Rozhodovali: Lever (Kan.) – Čemažar, Vister (Juh.). Vylúčení: 3:3. Divákov: 1 000.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Chalupa, Benák, Kadlec, Hořava, Svoboda, Uvíra – Lála, Kýhos, Černík – Hrdina, Růžička, Richter – Lukáč, Rusnák, Liba – Caldr, Pašek, Korbela.

RAKÚSKO: Rudman – Cunningham, Mion, Fritz, Dorn, Hutz, Platzter – Raffl, Lebler, Sivec – Cijan, Pok, König – Harand, Greenbank, Petrik – Ganster, Sekulié, Koren.

ČESKOSLOVENSKO – FÍNSKO 7:2 (4:1, 1:1, 2:0)

13. februára 1984 – Sarajevo

Góly: 11:27 Kadlec (Růžička), 12:38 Černík (Lála), 14:47 Černík (Svoboda), 19:14 Hrdina (Růžička, Richter), 23:46 Rusnák (Liba, Lukáč), 48:28 Uvíra (Hrdina, Richter), 59:59 Richter (Hrdina, Růžička) – 19:04 Mäkitalo (Laine, Melametsä), 22:49 Tuohimaa (Skriko, Melametsä). Rozhodovali: Lever (Kan.) – Prusov (ZSSR), Schnieder (NSR). Vylúčení: 12:12. Presilovky: 2:0. Oslabenia: 1:0. Divákov: 4 500.

ČESKOSLOVENSKO: Šindel – Chalupa, Benák, Kadlec, Hořava, Svoboda, Uvíra – Lála, Kýhos, Černík – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Růžička, Richter – Caldr, Pašek, Korbela.

FÍNSKO: Takko (16. Valtonen) – Lehtonen, Saarinen, Ruotanen, M. Lehto, Jutila, P. Lehto – Skriko, Jalo, Summanen – Helminen, Tuohimaa, Sirviö – Laine, Mäkitalo, Melametsä.

ČESKOSLOVENSKO – KANADA 4:0 (1:0, 1:0, 2:0)

15. februára 1984 – Sarajevo

Góly: 17:16 Caldr (Pašek), 22:03 Liba (Lukáč), 46:31 Svoboda (Liba), 54:08 Růžička (Hrdina, Hořava). Rozhodovali: Kompalla – Schnieder (NSR), Prusov (ZSSR). Vylúčení: 3:2. Divákov: 6 500.

ČESKOSLOVENSKO: Šindel – Chalupa, Benák, Kadlec, Hořava, Svoboda, Uvíra – Lála, Kýhos, Černík – Hrdina, Růžička, Richter – Lukáč, Rusnák, Liba – Caldr, Pašek, Korbela.

KANADA: Gosselin – Patrick, Bartell, Lidster, Driver, Redmond, Daigleault – Flatley, Wilson, Lowe – Donnelly, Tippett, Millen – Courtnall, Gagner, Wood – Karpan, Dineen, Anderson.

ZOSTÁVAJÚCE VÝSLEDKY SKUPINY B: Rakúsko – Fínsko 3:4, USA – Kanada 2:4, Kanada – Rakúsko 8:1, Fínsko – Nórsko 16:2, Kanada – Fínsko 4:2, Nórsko – USA 3:3, Kanada – Nórsko 8:1, USA – Rakúsko 7:3, Nórsko – Rakúsko 5:6, Fínsko – USA 3:3.

TABUĽKA

1. ČSSR	5	5	0	0	38:7	10
2. Kanada	5	4	0	1	24:10	8
3. Fínsko	5	2	1	2	27:19	5
4. USA	5	1	2	2	16:17	4
5. Rakúsko	5	1	0	4	13:37	2
6. Nórsko	5	1	0	4	15:43	1

ZÁKLDNÁ ČASŤ – SKUPINA A

Taliánsko – Švédsko 3:11, NSR – Juhoslávia 8:1, ZSSR – Poľsko 12:1, Poľsko – NSR 5:8, ZSSR – Taliánsko 5:1, Švédsko – Juhoslávia 11:0, Taliánsko – Poľsko 6:1, ZSSR – Juhoslávia 9:1, Švédsko – NSR 1:1, Švédsko – Poľsko 10:1, Juhoslávia – Taliánsko 5:1, NSR – ZSSR 1:6, Juhoslávia – Poľsko 1:8, ZSSR – Švédsko 10:1, NSR – Taliánsko 9:4.

TABUĽKA

1. ZSSR	5	5	0	0	42:5	10
2. Švédsko	5	3	1	1	34:15	7
3. NSR	5	3	1	1	27:17	7
4. Poľsko	5	1	0	4	16:37	2
5. Taliánsko	5	1	0	4	15:31	2
6. Juhoslávia	5	1	0	4	8:37	2

FINÁLOVÁ SKUPINA

ČESKOSLOVENSKO – ŠVÉDSKO 2:0 (0:0, 0:0, 2:0)

17. februára 1984 – Sarajevo

Góly: 45:00 Hrdina (Růžička), 58:51 Benák. Rozhodovali: Lever (Kan.) – Prusov (ZSSR), Schnieder (NSR). Vylúčení: 4:4. Divákov: 7 500.

ČESKOSLOVENSKO: Šindel – Chalupa, Benák, Kadlec, Hořava, Svoboda, Uvíra – Caldr, Pašek, Korbela – Hrdina, Růžička, Richter – Lukáč, Rusnák, Liba – Lála, Kýhos, Černík.

ŠVÉDSKO: Ridderwall – Lindblom, B. Ericsson, Ahlen, Waltin, Nordin, Thelin – Öhling, P. E. Eklund, Gradin – Hjälm, Rundqvist, T. Eklund – Södergren, L. Eriksson, Sandström.

ZSSR – ČESKOSLOVENSKO 2:0 (1:0, 1:0, 0:0)

19. februára 1984 – Sarajevo

Góly: 6:38 Koženovík (Fetisov), 21:12 Krutov (Larionov). Rozhodovali: Olsson – Moström (Švéd.), Vanhanen (Fin.). Vylúčení: 5:6. Divákov: 7 000.

ZSSR: Tret'jak – Fetisov, Kasatonov, Stelnov, Starikov, Pervuchin, Biľaletdinov – Makarov, Larionov, Krutov – Gerasimov, Šepelev, Chomutov – Koženovík, Tumenev, Drozdeckij – Skvorcov, Kovin, Vasilev.

ČESKOSLOVENSKO: Šindel – Chalupa, Benák, Kadlec, Hořava, Svoboda, Uvíra – Caldr, Pašek, Korbela – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Růžička, Richter – Lála, Kýhos, Černík.

ZOSTÁVAJÚCE VÝSLEDKY: ZSSR – Kanada 4:0, Švédsko – Kanada 2:0.

KONEČNÁ TABUĽKA

1. ZSSR	3	0	0	0	16:1	6
2. ČSSR	3	2	0	1	6:2	4
3. Švédsko	3	1	0	2	3:12	2
4. Kanada	3	0	0	3	0:10	0

Stretnutia ČESKOSLOVENSKO – Kanada 4:0 a ZSSR – Švédsko 10:1 sa zaraďovali zo základných skupín.

TRI SVÄTOPLUKOVÉ PRÚTY

ŠVÉDSKY POHÁR

ŠVÉDSKO – ČESKOSLOVENSKO 2:3 (1:2, 0:1, 1:0)

9. apríla 1984 – Karlstad

Góly: P. Gradin, Åhlen – Rosol, Růžička, Lála. Rozhodovali: Morozov (ZSSR) – Ekhagen, Lindström (Švéd.). Vylúčení: 3:4.

ŠVÉDSKO: Sundberg – Eldebrink, U. Samuelsson, T. Samuelsson, Åhlen, Lindblom, Nordin – P. Gradin, P. E. Eklund, Isaksson – T. Eklund, Rundqvist, Granstedt – Norberg, K. Johansson, Niemi.

ČESKOSLOVENSKO: Hašek – Svoboda, Uvíra, Kadlec, Hořava, Slanina, F. Musil, Suchánek, Benák – Lukáč, Rusnák, Liba – Lála, Růžička, Caldr – Dudáček, Pašek, Dolana – Rosol, Kameš, Klíma.

ČESKOSLOVENSKO – FÍNSKO 9:3 (1:0, 2:2, 6:1)

10. apríla 1984 – Karlstad

Góly: Rusnák 2, Růžička, Lála, Caldr, Svoboda, Pašek, Lukáč, Hrdina – Rautakallio, Jalo, Melametsä. Rozhodovali: Eriksson – Ekhagen, Lindström (Švéd.). Vylúčení: 8:7. Presilovsky: 1:2.

ČESKOSLOVENSKO: Šindel – Svoboda, Uvíra, Kadlec, Hořava, Slanina, F. Musil, Suchánek, Benák – Lukáč, Rusnák, Liba – Lála, Růžička, Caldr – Dudáček, Pašek, Hrdina – Rosol, Kameš, Klíma.

FÍNSKO: Sohlman – Rautakallio, J. Tuohimaa, Lehto, Lepistö, Helander, Nyman, Kuisma, Saarinen – Arima, Mäkitalo, Melametsä – Petäjäaho, H. Tuohimaa, Sirviö – Paunio, Oksanen, Tikkonen – Viitala, Jalo, Helminen.

ZSSR – ČESKOSLOVENSKO 2:7 (1:2, 0:2, 1:3)

11. apríla 1984 – Karlstad

Góly: Koževníkov 2 – Růžička, Uvíra, Lukáč, Liba, Pašek, Lála, Suchánek. Rozhodovali: Eriksson – Ekhagen, Lindström (Švéd.). Vylúčení: 5:4. Presilovsky: 0:2.

ZSSR: Tretjak – Kasatonov, Fetisov, Pervuchin, Biľaletdinov, Starikov, Stelnov, Gusanov, Ťurikov – Makarov, Larijanov, Krutov – Svetlov, Semjonov, Vasiljev – Drozdeckij, Nemčinov, Chomutov – Boldin, Čumenev, Koževníkov.

ČESKOSLOVENSKO: Hašek – Svoboda, Uvíra, Kadlec, Hořava, Slanina, F. Musil, Suchánek, Benák – Lukáč, Rusnák, Liba – Lála, Růžička, Caldr – Dudáček, Pašek, Hrdina – Rosol, Kameš, Klíma.

ZOSTÁVAJÚCE VÝSLEDKY: Fínsko – ZSSR 2:8, Švédsko – ZSSR 1:10, Švédsko – Fínsko 5:5.

TABUĽKA

1. ČSSR	3	3	0	0	19:7	6
2. ZSSR	3	2	0	1	20:10	4
3. Švédsko	3	0	1	2	8:18	1
4. Fínsko	3	0	1	2	10:22	1

Nefalšovaná gólová radosť v podaní Vincenta Lukáča.

Igor Liba v rozhovore s Vladimirom Myškinom počas Kanadského pohára v roku 1984.

SEZÓNA 1984/1985

PRÍPRAVNÉ ZÁPASY

ŠVÉDSKO – ČESKOSLOVENSKO 3:0 (0:0, 1:0, 2:0)

16. augusta 1984 – Štokholm

Góly: Gradin 2, Steen. Rozhodoval: Järvi (Fín.). Vylúčení: 6:6.

ŠVÉDSKO: Wälitalo – Stambert, Åhlén, Thélin, T. Eriksson, Eldebrink, P. Andersson, Lindblom, Samuelsson – Håkansson, B. Å. Gustafsson, Näslund – H. Loob, Steen, K. Nilsson – Eklund, Patrik Sundström, Peter Sundström – Isaksson, Gradin, Sandström.

ČESKOSLOVENSKO: Hašek – Svoboda, Uvíra, A. Kadlec, Hořava, Suchánek, Benák, Slanina, F. Musil – Lukáč, Rusnák, Liba – Lála, Růžička, Caldr – Rosol, Kameš, Klíma – Dudáček, Pašek, Hrdina.

ŠVÉDSKO – ČESKOSLOVENSKO 6:2 (5:0, 0:0, 1:2)

17. augusta 1984 – Gävle

Góly: H. Loob 2, Patrik Sundström, Steen, K. Nilsson, Eklund – Liba, Lukáč. Rozhodoval: Järvi (Fín.). Vylúčení: 8:8.

ŠVÉDSKO: Lindmark – Stambert, Claesson, Thélin, T. Eriksson, Eldebrink, P. Andersson, Lindblom, Samuelsson – Håkansson, B. Å. Gustafsson, Näslund – H. Loob, Steen, K. Nilsson – Eklund, Patrik Sundström, Peter Sundström – Isaksson, Gradin, Sandström.

ČESKOSLOVENSKO: Šindel (Hašek) – Svoboda, Uvíra, A. Kadlec, Hořava, Suchánek, F. Musil, Benák – Lukáč, Svozil, Liba – Lála, Růžička, Caldr – Rosol, Kameš, Klíma – Dudáček, Pašek, Hrdina.

KANADA – ČESKOSLOVENSKO 5:4 (2:2, 0:1, 3:1)

25. augusta 1984 – Halifax

Góly: Goulet, P. Šťastný, Gretzky, Yzerman, Middleton – Svozil 2, Klíma, Lukáč. Rozhodoval: Olsson. Vylúčení: 8:4.

KANADA: Lemelin – Bourque, Lowe, Robinson, Wilson, Huddy, Coffey – Middleton, Gretzky, Goulet – Bossy, Sutter, Tonelli – Gartner, Yzerman, Messier – Anderson, P. Šťastný, Bourne.

ČESKOSLOVENSKO: Hašek – A. Kadlec, Hořava, Suchánek, Benák, Stavjaňa, F. Musil – Lukáč, Svozil, Liba – Lála, Růžička, Caldr – Rosol, Kameš, Klíma – Dudáček, Pašek, Korbela.

KANADA – ČESKOSLOVENSKO 3:2 (1:0, 1:1, 1:1)

26. augusta 1984 – Montreal

Góly: Gretzky, Robinson, Anderson – Růžička, Liba. Rozhodoval: Olsson (Švéd.). Vylúčení: 3:6.

KANADA: Fuhr – Bourque, Lowe, Robinson, Wilson, Huddy, Coffey – Middleton, Gretzky, Goulet – Bossy, Sutter, Tonelli – Gartner, Yzerman, Messier – Anderson, P. Šťastný, Bourne.

ČESKOSLOVENSKO: Šindel – A. Kadlec, Hořava, Suchánek, Benák, F. Musil – Lukáč, Svozil, Liba – Lála, Růžička, Caldr – Rosol, Kameš, Klíma – Dudáček, Pašek, Korbela.

FÍNSKO – ČESKOSLOVENSKO 3:4 (1:0, 2:2, 0:2)

7. novembra 1984 – Turku

Góly: Makkonen, Lehto, Helminen – Lukáč, Hrdina, Rusnák, Svozil. Rozhodovali: Lindgren – Sundström, Gustavsson (Švéd.). Vylúčení: 7:6. Presilovsky: 0:1.

FÍNSKO: Takko – Hirsimäki, Jyrkiö, Lehto, Munck, Nikander, Ruotanen, Sirén, Nyman – Helminen, Jalo, Jalonen – Järvelä, Järvenpää, Makkonen – Melametsä, Ruutu, Sirviö – Tuohimaa, Vilander, Susi.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Svoboda, Benák, Stavjaňa, F. Musil, A. Kadlec, Hořava – Lukáč, Vodila, Liba – Lála, Svozil, Caldr – Rosol, Kameš, Richter – Válek, Rusnák, Hrdina.

FÍNSKO – ČESKOSLOVENSKO 5:5 (2:2, 1:2, 2:1)

8. novembra 1984 – Tampere

Góly: Tuohimaa 2, Ruutu, Järvelä, Helminen – Lukáč, Liba, Svozil, Rosol, Caldr. Rozhodovali: Lindgren – Sundström, Gustavsson (Švéd.). Vylúčení: 2:2. Presilovsky: 1:0.

FÍNSKO: Takko – Hirsimäki, Jyrkiö, Lehto, Munck, Nikander, Ruotanen, Sirén, Nyman – Helminen, Jalo, Jalonen – Järvelä, Järvenpää, Makkonen – Melametsä, Ruutu, Sirviö – Tuohimaa, Vilander, Susi.

ČESKOSLOVENSKO: Lang – Svoboda, Benák, Stavjaňa, F. Musil, A. Kadlec, Hořava, Suchánek – Lukáč, Vodila, Liba – Lála, Svozil, Caldr – Rosol, Vlach, Richter – Válek, Rusnák, Hrdina.

ČESKOSLOVENSKO – ZSSR 4:4 (1:1, 2:1, 1:2)

8. decembra 1984 – Praha

Góly: Caldr, Lukáč, Pašek, Klíma – Makarov, Fetisov, Kasatonov, Drozdeckij. Rozhodovali: Eriksson (Švéd.) – Kluge (NDR), Tatíček (ČSSR). Vylúčení: 6:6 + Makarov na 10 min. Presilovsky: 0:3.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Božík, Benák, A. Kadlec, Hořava, Slanina, Bakoš, Stavjaňa, F. Musil – Lukáč, Vodila, Liba – Lála, Svozil, Caldr – Hrdina, Pašek, Richter – Rosol, Rusnák, Klíma.

ZSSR: Myškin – Kasatonov, Fetisov, Biľaletdinov, Pervuchin, Vožakov, Piatanov, Gimajev, Gusalov – Makarov, Larionov, Krutov – Svetlov, Semjonov, Jašin – Gerasimov, Kovin, Varnakov – Zubrilčev, Drozdeckij, Leonov.

ČESKOSLOVENSKO – ZSSR 5:3 (1:1, 2:1, 2:1)

9. decembra 1984 – Praha

Góly: Lukáč 2, Klíma, Rosol, Lála – Larionov, Krutov, Chomutov. Rozhodovali: Eriksson (Švéd.) – Kluge (NDR), Tatíček (ČSSR). Vylúčení: 6:9. Presilovsky: 1:1.

ČESKOSLOVENSKO: Šindel – Svoboda, Benák, A. Kadlec, Bokroš, Slanina, Bakoš, Stavjaňa, F. Musil – Lukáč, Vodila, Liba – Lála, Svozil, Caldr – Válek, Pašek, Richter – Rosol, Rusnák, Klíma.

ZSSR: Myškin – Kasatonov, Fetisov, Biľaletdinov, Pervuchin, Vožakov, Gusalov, Starikov, Stelnov – Makarov, Larionov, Krutov – Svetlov, Semjonov, Leonov – Zubrilčev, Kovin, Varnakov – Drozdeckij, Bykov, Chomutov.

ČESKOSLOVENSKO – ZSSR 2:6 (1:1, 0:3, 1:2)

11. decembra 1984 – Pardubice

Góly: Rosol, Caldr – Fetisov 2, Svetlov, Leonov, Larionov, Drozdeckij. Rozhodovali: Eriksson (Švéd.) – Kluge (NDR), Tatíček (ČSSR). Vylúčení: 6:5. Presilovsky: 1:1.

ČESKOSLOVENSKO: Šindel – Svoboda, Benák, A. Kadlec, Bokroš, Stavjaňa, F. Musil, Slanina, Bakoš – Lukáč, Vodila, Liba – Lála, Svozil, Caldr – Rosol, Rusnák, Klíma – Válek, Pašek, Richter.

ZSSR: Mylníkov – Kasatonov, Fetisov, Biľaletdinov, Pervuchin, Starikov, Stelnov, Gimajev, Gusalov – Makarov, Larionov, Krutov – Svetlov, Semjonov, Leonov – Zubrilčev, Žlukťov, Leonov – Skvorcov, Bykov, Varnakov.

ČESKOSLOVENSKO – FÍNSKO 6:8 (4:2, 1:5, 1:1)

16. februára 1985 – Praha

Góly: Rusnák 2, Rosol, Liba, Kameš, Klíma – Helminen 2, Melametsä 2, Järvenpää, Arima, Arbelius, Suikkanen. Rozhodovali: Karandin (ZSSR) – Caban, Kriška (ČSSR). Vylúčení: 2:4. Presilovsky: 2:0.

ČESKOSLOVENSKO: Králík (41. Hašek) – Svoboda, Benák, Stavjaňa, F. Musil, A. Kadlec, Hořava, Božík, Bokroš – Lukáč, Rusnák, Liba – Lála, Svozil, Caldr – Rosol, Kameš, Klíma – Hrdina, Růžička, Pašek.

FÍNSKO: Takko – Ruotanen, Lehto, Jyrkkiö, Tuomi, Sirén, Hirsimäki, Nikander, Narvanmaa – Järvenpää, Järvelä, Arbelius – Melametsä, Jalo, Arima – Mäkelä, Helminen, Tikkanen – Suikkanen, Tuohimaa, Makkonen.

ČESKOSLOVENSKO – FÍNSKO 5:1 (2:0, 2:1, 1:0)

17. februára 1985 – Příbram

Góly: Kameš, Benák, Lukáč, Rosol, Klíma – Järvenpää. Rozhodovali: Karandin (ZSSR) – Caban, Kriška (ČSSR). Vylúčení: 9:8 + Musil a Arbelius na 5 min., Melametsä 2+2 min. Presilovsky: 1:1. Oslabenia: 1:0.

ČESKOSLOVENSKO: Hašek – Svoboda, Benák, Stavjaňa, F. Musil, A. Kadlec, Hořava, Božík, Bokroš – Lukáč, Rusnák, Liba – Lála, Svozil, Caldr – Rosol, Kameš, Klíma – Válek, Pivoňka, Šejba.

FÍNSKO: Tammı – Ruotanen, Lehto, Jyrkkiö, Tuomi, Nikander, Narvanmaa, Sirén, Hirsimäki – Järvenpää, Järvelä, Arbelius – Melametsä, Arima, Jalo – Suikkanen, Tuohimaa, Makkonen – Mäkelä, Helminen, Tikkanen.

ČESKOSLOVENSKO – ŠVÉDSKO 4:2 (2:1, 2:0, 0:1)

5. apríla 1985 – Praha

Góly: Pašek, Lála, F. Musil, Rusnák – K. Nilsson, Labraaten. Rozhodovali: Järvi (Fin.) – Tatíček, Lipina (ČSSR). Vylúčení: 7:9. Presilovsky: 1:0.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Svoboda, Uvíra, Benák, Hořava, Stavjaňa, F. Musil, A. Kadlec, Bokroš – Lukáč, Rusnák, Liba – Rosol, Kameš, Klíma (21. Caldr) – Válek (41. Pivoňka), Růžička, Richter – Lála, Pašek, Šejba.

ŠVÉDSKO: Ridderwall – Eldebrink, Thelvén, Waltin, Albelin, Samuelsson, Karlsson, Bo Ericsson, Jan Eriksson – Öhling, Eklund, Gradin – Södergren, K. Johansson, Labraaten – Bergqvist, Molin, Niemi – L. G. Pettersson, K. Nilsson, Hjälml.

TRI SVÄTOPLUKOVÉ PRÚTY

ČESKOSLOVENSKO – ŠVÉDSKO 2:4 (0:0, 1:0, 1:4)

6. apríla 1985 – Pardubice

Góly: Růžička, Uvíra – L. G. Pettersson, Hjälm, Eklund, K. Johansson. Rozhodovali: Järvi (Fin.) – Tatíček, Lipina (ČSSR). Vylúčení: 7:9. Presilovsky: 0:1.

ČESKOSLOVENSKO: Hašek – Svoboda, Uvíra, Benák, Hořava, Stavjaňa, F. Musil, Božík, Bokroš (21. Suchánek) – Lukáč, Rusnák, Liba – Rosol, Růžička, Richter – Lála, Pašek, Šejba – Caldr, Vodila, Pivoňka.

ŠVÉDSKO: Liljebjörn – Eldebrink, Waltin, Albelin, Samuelsson, Karlsson, Bo Ericsson, Jan Eriksson – Öhling, Eklund, Gradin – Södergren, K. Johansson, Labraaten – Bergqvist, Molin, Niemi – L. G. Pettersson, K. Nilsson, Hjälm.

ČESKOSLOVENSKO – NDR 12:3 (4:0, 7:1, 1:2)

10. apríla 1985 – Benešov

Góly: Hořava 2, Lála 2, Pašek, Kameš, F. Musil, Rosol, Bokroš, Růžička, Božík, Vodila – Frenzel, Hantschke, Ludwig. Rozhodovali: Westricher (Rak.) – Tatíček, Lipina (ČSSR). Vylúčení: 5:5. Presilovsky: 4:1.

ČESKOSLOVENSKO: Šindel – Svoboda, Uvíra, Benák, Hořava, Stavjaňa, F. Musil, Božík, Bokroš – Lukáč, Rusnák, Liba – Rosol, Kameš, Caldr – Vodila, Růžička, Richter – Lála, Pašek, Šejba.

USA: Spantig – Lempio, Fengler, D. Peters, Vogel, Frenzel, Geisert, Scholz, Göbel – Bögelsack, R. Peters, Graul – Hantschke, Ludwig, Mark – Kuhnke, Radant, Proske – Bölke, Naster, Nitz.

ČESKOSLOVENSKO – NDR 11:1 (2:0, 7:1, 2:0)

11. apríla 1985 – Tábor

Góly: Rosol 4, Růžička, Pašek, Richter, Uvíra, Kameš, Hořava, Stavjaňa – Geisert. Rozhodovali: Westricher (Rak.) – Tatíček, Lipina (ČSSR). Vylúčení: 7:6. Presilovsky: 1:0. Oslabenia: 1:0.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Božík, Bokroš, Hořava, Benák, Stavjaňa, F. Musil, Svoboda, Uvíra – Lála, Pašek, Šejba – Rosol, Kameš, Caldr – Válek, Růžička, Richter – Lukáč, Rusnák, Vodila.

USA: Schmeisser – Lempio, Fengler, D. Peters, Vogel, Frenzel, Geisert, Scholz, Göbel – Kuhnke, R. Peters, Graul – Hantschke, Ludwig, Mark – Bölke, Radant, Proske – Naster, Nutz.

ČESKOSLOVENSKO – KANADA 6:2 (2:2, 3:0, 1:0)

14. apríla 1985 – Praha

Góly: Válek 3, Božík 2, Hrdina – Francis, Dineen. Rozhodovali: Kompalla (NSR) – Caban, Kriška (ČSSR). Vylúčení: 7:10. Presilovsky: 3:0.

ČESKOSLOVENSKO: Šindel – Čajka, Paška, Jar. Látal, Procházka, A. Kadlec, Uvíra, Božík, Bokroš – Hrdina, Vlach, Tlačil – Dudáček, Jiroutek, Dornič – Válek, Pivoňka, Šejba – Vodila, Caldr.

KANADA: Wood – Halward, Lidster, Clarke, Dineen – Vaive, Derlago, Anderson – Smyl, Francis, Tanti – Gorman, Muller, Terrion – Ferraro.

KANADSKÝ POHÁR

ZSSR – ČESKOSLOVENSKO 3:0 (0:0, 1:0, 2:0)

2. septembra 1984 – Montreal

Góly: Krutov, Varnakov, Skvorcov. Rozhodovali: Wicks – Domico, Stickler (Kan.). Vylúčení: 5:3. Presilovsky: 1:0.

ZSSR: Myškin – Kasatónov, Gúšarov, Biľaletdinov, Pervuchin, Stelnov, Staríkov – Makarov, Larionov, Krutov – Koževníkov, Šepelev, Gimajev – Skvorcov, Kovín, Varnakov – Svetlov, Semjonov, Jašin.

ČESKOSLOVENSKO: Hašek – Uvíra, Stavjaňa, A. Kadlec, Hořava, Benák, F. Musil – Lukáč, Svozil, Liba – Lála, Růžička, Caldr – Rosol, Kameš, Klíma – Hrdina, Pašek, Korbelá.

ČESKOSLOVENSKO – NSR 4:4 (0:3, 3:1, 1:0)

4. septembra 1984 – Londýn

Góly: Svozil, Klíma, Liba, Lukáč – Steiger 2, Truntschka, Höfner. Rozhodovali: Wicks – Finn, Gauthier (Kan.). Vylúčení: 4:5 + Svozil, Hořava – Steiger na 5 min. Presilovsky: 1:2.

ČESKOSLOVENSKO: Šindel (13. Hašek) – Svoboda, Uvíra, Stavjaňa, Hořava, Benák, F. Musil – Lukáč, Svozil, Liba – Lála, Růžička, Caldr – Rosol, Kameš, Klíma – Dudáček, Pašek, Hrdina.

NSR: Friesen – Kiessling, Hiemen, Blum, Scharf, Bernader, Niederberger – Kuhl, Truntschka, Meitinger – Steiger, Höfner, Reindl – Roedger, Wolf, Obresa – Betz, Schiller, Hegen.

USA – ČESKOSLOVENSKO 3:2 (1:1, 2:0, 0:1)

6. septembra 1984 – Buffalo

Góly: Lawton 2, N. Broten – Lukáč 2. Rozhodovali: Lewis – Finn, D'Amico (Kan.). Vylúčení: 3:4.

USA: Barrasso – Hirsch, Langway, Ramsey, Hausley, Chelios, Roberts – Erickson, N. Broten – Olczyk, Carpenter, Lawton – J. Mullen, Trottier, Johnson – Brooke, Christian, B. Mullen.

ČESKOSLOVENSKO: Hašek – A. Kadlec, Benák, Svoboda, Uvíra, Stavjaňa, F. Musil – Lukáč, Svozil, Liba – Dudáček, Pašek, Korbela – Rosol, Hrdina, Klíma – Lála, Růžička, Caldr.

ČESKOSLOVENSKO – KANADA 2:7 (0:4, 1:2, 1:1)

8. septembra 1984 – Calgary

Góly: Klíma, Svozil – Sutter, Bossy, Middleton, Messier, Goulet, Coffey, P. Šťastný. Rozhodcovia: Karandin (ZSSR) – Collins, Brosekner (USA). Vylúčení: 5:2. Presilovsky: 1:2. Oslabenia: 1:0.

ČESKOSLOVENSKO: Hašek (21. Šindel) – Benák, F. Musil, A. Kadlec, Uvíra, Stavjaňa, Hořava – Lukáč, Svozil, Liba – Lála, Růžička, Caldr – Rosol, Hrdina, Klíma – Dudáček, Pašek, Korbela.

KANADA: Lemelin – Bourque, Lowe, Robinson, Wilson, Huddy, Coffey – Middleton, Gretzky, Goulet – Bossy, Sutter, Tonelli – Gartner, Yzerman, Messier – Anderson, P. Šťastný, Bourne.

ŠVÉDSKO – ČESKOSLOVENSKO 4:2 (0:2, 2:0, 2:0)

10. septembra 1984 – Vancouver

Góly: Håkansson, Steen, Gradin, Patrik Sundström – Liba, Kameš. Rozhodovali: Lewis (Kan.) – Brosekner (USA), Schieder (NSR). Vylúčení: 9:8. Presilovsky: 1:2.

ŠVÉDSKO: Wälitalo – Thelin, Bo Ericsson, Eldebrink, Lindholm, Sandström, Claesson – Loob, Steen, Nilsson – Haakansson, Eklund, Näslund – Peter Sundström, Patrik Sundström, Gradin.

ČESKOSLOVENSKO: Šindel – A. Kadlec, F. Musil, Uvíra, Hořava, Stavjaňa, Benák – Lukáč, Svozil, Liba – Hrdina, Pašek, Korbela – Lála, Růžička, Caldr – Rosol, Kameš, Klíma.

TABUĽKA ZÁKLADNEJ ČASTI

1. ZSSR	5	5	0	0	22:7	10
2. USA	5	3	1	1	21:13	7
3. Švédsko	5	3	0	2	15:16	6
4. Kanada	5	2	1	2	23:18	5
5. ČSSR	5	0	1	4	10:21	1
6. NSR	5	0	1	4	13:29	1

SEMIFINÁLÉ: Švédsko – USA 9:2, Kanada – ZSSR 3:2 pp.

FINÁLE: Kanada - Švédsko 5:2 a 6:5.

CENA IZVESTIJÍ**ČESKOSLOVENSKO – ŠVÉDSKO 3:1 (0:0, 1:1, 2:0)**

16. decembra 1984 – Moskva

Góly: Klíma 2, Lukáč – Thelvén. Rozhodovali: Karandin – Smirnov, Samoilov (ZSSR). Vylúčení: 8:8. Presilovsky: 0:1. Oslabenia: 1:0.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Svoboda, Benák, A. Kadlec, Bakoš, Slanina, Stavjaňa, Božík, Bokroš – Lukáč, Vodila, Liba – Lála, Svozil, Caldr – Rosol, Rusnák, Klíma – Hrdina, Pašek, Richter.

ŠVÉDSKO: Ridderrwall – Thelvén, Eldebrink, Svensson, Albelin, Samuelsson, Bo Ericsson, Åhlén, Lindgren – Gradin, Eklund, Öhling – Carlsson, Stålnacke, K. Niemi – K. Johansson, Pauna, L. G. Pettersson – Granstedt, Stridh, Bergqvist.

ČESKOSLOVENSKO – FÍNSKO 4:6 (1:2, 2:2, 1:2)

18. decembra 1984 – Moskva

Góly: Liba 2, Richter, Rusnák – Vuori, Suoraniemi, Järvelä, Susi, Tuohimaa, Helminen. Rozhodovali: Kompalla (NSR) – Galinovskij, Pavlovskij (ZSSR). Vylúčení: 2:4.

ČESKOSLOVENSKO: Šindel (24. Králík) – Božík, Benák, A. Kadlec, Bakoš, Slanina, Stavjaňa, Bokroš – Lukáč, Vodila, Liba – Lála, Svozil, Caldr – Rosol, Rusnák, Klíma – Hrdina, Pašek, Richter.

FÍNSKO: Takko – Ruotanen, Lehto, Hirsimäki, Virtanen, Nikander, Suoraniemi, Sirén, Lepistö – Arbelius, Järvelä, Järvenpää – Melametsä, Tuohimaa, Vuori – Kiimalainen, Ruuttu, Siikkanen – Sirviö, Helminen, Susi.

TRI SVÄTOPLUKOVE PRÚTY

NSR – ČESKOSLOVENSKO 3:10 (1:3, 1:2, 1:5)

19. decembra 1984 – Moskva

Góly: Reindl 2, Kiessling – Lála 2, Lukáč 2, Svozil, Klíma, Liba, Rosol, Caldr, Pašek. Rozhodovali: Henricksson (Švéd.) – Komisarov, Palačov (ZSSR). Vylúčení: 8:9. Presilovsky: 1:2. Oslabenia: 1:0.

NSR: Hoppe – Kiessling, Kretschmer, Blum, Scharf, Reil, Berndaner, Medicus, Schuster – Kuhl, Kühnhackl, Wolf – Reindl, Truntschka, Höfner – Mörz, Betz, Hegen – Schiller, Obresa, Kammerer.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Slanina, Benák, A. Kadlec, Bokroš, Božík, Stavjaňa – Lukáč, Vodila, Liba – Lála, Svozil, Caldr – Rosol, Rusnák, Klíma – Hrdina, Pašek, Richter.

ZSSR – ČESKOSLOVENSKO 5:0 (1:0, 2:0, 2:0)

21. decembra 1984 – Moskva

Góly: Krutov, Makarov, Jašin, Larionov, Leonov. Rozhodovali: Kompalla (NSR) – Jegorov, Prusov (ZSSR). Vylúčení: 5:8. Presilovsky: 0:1.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Slanina, Benák, Božík, Stavjaňa, A. Kadlec, Bokroš, Bakoš – Lukáč, Vodila, Liba – Lála, Svozil, Caldr – Rosol, Rusnák, Klíma – Hrdina, Pašek, Richter.

ZSSR: Myškin – Kasatónov, Fetisov, Biľaletdinov, Pervuchin, Gúšarov, Gimajev, Stelnov, Starikov – Makarov, Larionov, Krutov – Svetlov, Semjonov, Jašin – Drozdeckij, Žluktov, Leonov – Skvorcov, Bykov, Varnakov.

ZOSTÁVAJÚCE VÝSLEDKY: ZSSR – NSR 6:0, Švédsko – NSR 2:1, ZSSR – Fínsko 8:1, ZSSR – Švédsko 10:0, Švédsko – Fínsko 5:3, Fínsko – NSR 6:3.

TABUĽKA

1. ZSSR	4	0	0	0	29:1	8
2. ČSSR	4	2	0	2	17:15	4
3. Fínsko	4	2	0	2	16:20	4
4. Švédsko	4	2	0	2	8:17	4
5. NSR	4	0	0	4	7:24	0

MAJSTROVSTVÁ SVETA – ČESKOSLOVENSKO

ZÁKLADNÁ ČASŤ

ČESKOSLOVENSKO – FÍNSKO 5:0 (2:0, 2:0, 1:0)

17. apríla 1985 – Praha

Góly: 1:08 Rosol, 10:20 Lukáč (Uvíra), 21:32 Richter, 26:38 Rosol, 54:25 Růžička (Richter, Hořava). Rozhodovali: Faucette (USA) – Prusov (ZSSR), Kluge (NDR). Vylúčení: 10:14. Presilovsky: 3:0. Divákov: 14 000.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Svoboda, Uvíra, Benák, Hořava, Stavjaňa, F. Musil – Lukáč, Rusnák, Liba – Rosol, Růžička, Richter – Lála, Pašek, Hrdina – Válek, Pivoňka, Šejba.

FÍNSKO: Takko – Ruotanen, Lehto, Ruotsalainen, Huikari, Sirén, Narvanmaa – Järvenpää, Järvelä, Arbelius – Skriko, Jalo, Melametsä – Mäkelä, Helminen, Tuohimaa – Tikkainen, Ruuttu, Makkonen.

ČESKOSLOVENSKO – NDR 6:1 (0:0, 3:0, 3:1)

18. apríla 1985 – Praha

Góly: 21:05 Benák, 23:44 Richter (Růžička), 35:37 Hrdina (Lála, Svoboda), 43:41 Válek (Kameš), 50:59 Pašek (Lála), 57:27 Růžička (Stavjaňa) – 50:31 Fengler. Rozhodovali: Kompalla – von de Fenn (NSR), Prusov (ZSSR). Vylúčení: 2:2. Divákov: 12 010.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Svoboda, Uvíra, Benák, Hořava, Stavjaňa, F. Musil – Lukáč, Rusnák, Liba – Rosol, Růžička, Richter – Lála, Pašek, Hrdina – Válek, Pivoňka, Kameš.

USA: Bielke – Lempio, Fengler, Mark, Vogel, Frenzel, Geisert – R. Peters, Graul, Bögelsack – Gebauer, Ludwig, Hantschke – Proske, Kuhnke, Radant – Nitz, Scholz, Bölké.

ČESKOSLOVENSKO – NSR 6:1 (2:0, 1:1, 3:0)

20. apríla 1985 – Praha

Góly: 0:39 Rusnák (Liba), 17:15 Lála (Šejba, Pašek), 29:54 Válek (Kameš), 44:29 Stavjaňa (Lukáč, Liba), 57:00 Hrdina (Richter), 59:02 Liba (Lukáč) – 32:56 Hiemer (Kiessling, Roedger). Rozhodovali: Hood (Kan.) – Vanhanen (Fin.), Karlsson (Švéd.). Vylúčení: 6:5. Divákov: 14 000.

ČESKOSLOVENSKO: Králik – Svoboda, Uvíra, Hořava, Benák, Stavjaňa, F. Musil – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Růžička, Richter – Lála, Pašek, Šejba – Válek, Kameš, Pivoňka.

NSR: Friesen – Kiessling, Klemer, Blum, Scharf, Kreis, Niederberger – Kuhl, Kühnhackl, Hegen – Reindl, Höfner, Franz – Roedger, Wolf, Betz – Ahne, Berwanger, Kammerer.

ČESKOSLOVENSKO – USA 1:3 (0:1, 1:1, 0:1)

21. apríla 1985 – Praha

Góly: 32:00 Válek (Pivoňka) – 1:57 Otto (R. Miller), 37:52 Granato (K. Miller), 57:44 Millen. Rozhodovali: Juholá – Vahnanan (Fín.), Karlsson (Švéd.). Vylúčení: 4:6 + J. Johnson na 10 min. Presilovsky: 0:1. Divákov: 14 000.

ČESKOSLOVENSKO: Králik – Benák, Uvíra, A. Kadlec, Hořava, Stavjaňa, F. Musil – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Růžička, Richter – Lála, Pašek, Šejba – Válek, Kameš, Pivoňka.

USA: Vanbiesbrouck – Mantha, J. Johnson, O'Connell, Suter, Sheehy, Fusco – Fenton, Millen, Thomas – Brooke, M. Johnson, A. Broten – Fergus, Otto, R. Miller – Donatelli, Granato, K. Miller.

ČESKOSLOVENSKO – KANADA 4:4 (2:2, 1:1, 1:1)

23. apríla 1985 – Praha

Góly: 7:41 Růžička (Richter), 18:32 Lála (Šejba), 37:38 Hořava (Liba), 45:27 Pašek (Stavjaňa) – 2:36 Anderson (Francis, Murphy), 15:25 Halward (Lemieux), 30:28 Muller (Murphy, Lemieux), 40:39 Tanti (Halward, Yzerman). Rozhodovali: Faucette (USA) – Prusov (ZSSR), von de Fenn (NSR). Vylúčení: 5:3 + Richter na 10 min. Presilovsky: 1:2. Divákov: 14 000.

ČESKOSLOVENSKO: Králik – Svoboda, Uvíra, Benák, Hořava, Stavjaňa, F. Musil – Lála, Rusnák, Liba – Hrdina, Růžička, Richter – Válek, Kameš, Pivoňka – Pašek, Šejba.

KANADA: Weeks – Murphy, Stevens, Halward, Lidster, Macoun, Konroyd – Taylor, Lemieux, Muller – Dineen, Yzermann, Tanti – Vaive, Francis, Anderson – Smyl, Nicholls, MacLellan.

ČESKOSLOVENSKO – ŠVÉDSKO 7:2 (3:0, 2:2, 2:0)

25. apríla 1985 – Praha

Góly: 0:13 Rusnák (Lukáč), 1:53 Hořava (Benák, Lukáč), 9:38 Lála (Stavjaňa), 27:06 Růžička (Richter, Hrdina), 37:27 Richter (Růžička, Hrdina), 49:20 Lukáč (Liba, Rusnák), 58:13 Lukáč (Benák) – 27:19 Eklund (Kihlström), 39:22 Eldebrink. Rozhodovali: Karandin (ZSSR) – Kluge (NDR), Vanhanen (Fín.). Vylúčení: 8:8 + L. G. Pettersson na 10 min. Presilovsky: 3:1. Divákov: 14 000.

ČESKOSLOVENSKO: Králik – Benák, Uvíra, A. Kadlec, Hořava, Stavjaňa, F. Musil – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Růžička, Richter – Lála, Pašek, Šejba – Válek, Kameš, Pivoňka.

ŠVÉDSKO: Lindmark (10. Ridderwal) – Thelvén, Eldebrink, Kihlström, Bo Ericsson, Albelin, Waltin – Gradin, Eklund, Öhling – Sandström, K. Johansson, K. Nilsson – L. G. Pettersson, Hjälm, Labraaten – Pauna, Särkijärvi, Södergren.

ČESKOSLOVENSKO – ZSSR 1:5 (1:0, 0:4, 0:1)

27. apríla 1985 – Praha

Góly: 18:19 Lála (Pašek) – 22:42 Makarov (Krutov, Fetisov), 22:57 Bykov (Chomutov), 26:50 Bykov, 36:39 Makarov (Larionov, Krutov), 43:04 Ťumenev (Varnakov). Rozhodovali: Kompalla (NSR) – Karlsson (Švéd.), Vanhanen (Fin.). Vylúčení: 3:6. Presilovsky: 0:1. Divákov: 14 000.

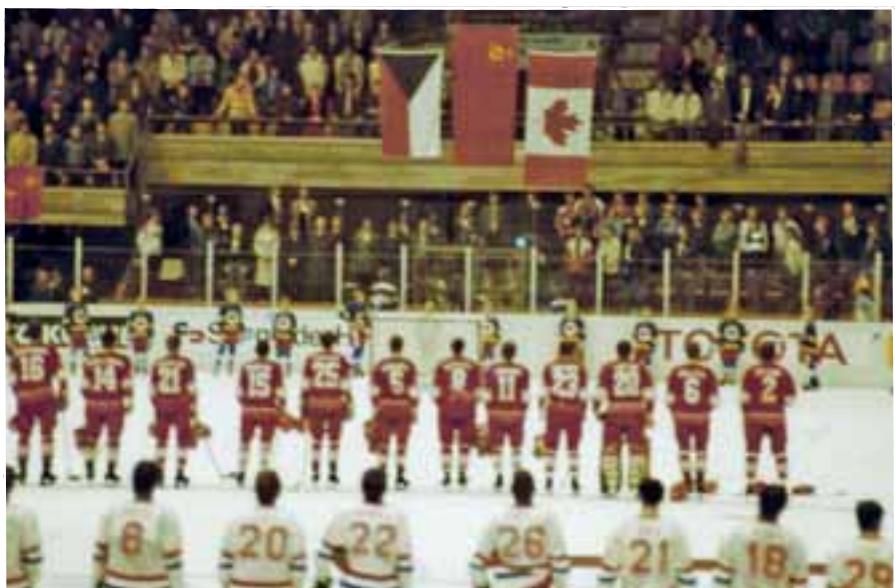
ČESKOSLOVENSKO: Šindel – Benák, Uvíra, A. Kadlec, Hořava, Stavjaňa, F. Musil – Lála, Pašek, Šejba – Hrdina, Růžička, Richter – Válek, Kameš, Pivoňka – Lukáč, Rusnák, Liba.

ZSSR: Myškin – Kasatonov, Fetisov, Bilaletdinov, Pervuchin, Starikov, Gusalov – Makarov, Larionov, Krutov – Vasiliev, Bykov, Chomutov – Skvorcov, Gimajev, Svetlov – Drozdeckij, Ťumenev, Varnakov.

ZOSTÁVAJÚCE VÝSLEDKY: ZSSR – USA 11:1, Švédsko – NSR 3:2, Kanada – NDR 9:1, NSR – Kanada 0:5, ZSSR – Fínsko 5:1, Švédsko – USA 3:4, Fínsko – Švédsko 5:0, ZSSR – NDR 6:0, USA – Kanada 4:3, Švédsko – NDR 11:0, ZSSR – NSR 10:2, Kanada – Fínsko 5:2, NDR – Fínsko 4:4, USA – NSR 4:3, ZSSR – Švédsko 6:2, USA – NDR 5:5, NSR – Fínsko 3:3, ZSSR – Kanada 9:1, NSR – NDR 6:0, Fínsko – USA 8:3, Kanada – Švédsko 6:3.

Igor Liba (v strede) sa teší z gólu do siete švédskeho brankára.

Veľmi častý pohľad pri slávnostnom vyhlásení.

TABUĽKA

1. ZSSR	7	7	0	0	52:8	14
2. USA	7	4	1	2	24:34	9
3. Kanada	7	4	1	2	33:23	9
4. ČSSR	7	4	1	2	30:16	9
5. Finsko	7	2	2	3	23:25	6
6. Švédsko	7	2	0	5	24:30	4
7. NSR	7	1	1	5	17:31	3
8. NDR	7	0	2	5	11:47	2

FINÁLOVÁ SKUPINA**ČESKOSLOVENSKO – ZSSR 2:1 (2:0, 0:0, 0:1)**

29. apríla 1985 – Praha

Góly: 6:10 Růžička (Uvíra), 11:27 Pašek (Šejba) – 45:33 Chomutov (Makarov). Rozhodovali: Kompalla (NSR) – Karlsson (Švéd.), Vanhanen (Fín.). Vylúčení: 2:1. Divákov: 14 000.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Benák, Uvíra, A. Kadlec, Hořava, Stavjaňa, F. Musil – Lála, Pašek, Šejba – Válek, Kameš, Pivoňka – Hrdina, Růžička, Richter – Lukáč, Rusnák, Liba.

ZSSR: Myškin – Kasatonov, Fetisov, Bil'aletdinov, Pervuchin, Starikov, Gusearov – Makarov, Larionov, Krutov – Skvorcov, Gimajev, Svetlov – Vasiljev, Bykov, Chomutov – Drodzeczkij, Tumenev, Varnakov.

ČESKOSLOVENSKO – USA 11:2 (0:0, 4:2, 7:0)

1. mája 1985 – Praha

Góly: 25:32 F. Musil (Pašek), 26:37 Lála (Rusnák), 26:59 Růžička (Stavjaňa), 32:34 Šejba (Lála, Hořava), 40:09 Lála (Uvíra), 40:19 Růžička, 43:06 Růžička, 45:13 Lála (Liba), 45:40 Hořava (Růžička), 50:56 Kameš (Benák), 57:34 Liba (Rusnák) – 20:48 O'Connell (Suter), 34:38 Fergus. Rozhodovali: Juhola (Fín.) – Prusov (ZSSR), von de Fenn (NSR). Vylúčení: 7:12 + Donatelli na 10 min. Presilovsky: 2:1. Divákov: 14 000.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Benák, Uvíra, A. Kadlec, Hořava, Stavjaňa, F. Musil – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Růžička, Richter – Lála, Pašek, Šejba – Válek, Kameš, Pivoňka.

USA: Vanbiesbrouck – Mantha, J. Johnson, O'Connell, Suter, Sheehy, Fusco – Otto, M. Johnson, A. Broten – Donatelli, Granato, K. Miller – Brooke, Fergus, R. Miller – Fenton, Millen, Thomas.

ČESKOSLOVENSKO – KANADA 5:3 (1:0, 2:2, 2:1)

3. mája 1985 – Praha

Góly: 5:24 Šejba (Lála), 22:41 Šejba, 33:00 Šejba, 51:44 Rusnák (Musil), 58:47 Lála – 20:45 Yzerman (Dineen), 26:34 Vaive (Stevens), 52:33 Stevens. Rozhodovali: Juhola – Vanhanen (Fín.), Karlsson (Švéd.). Vylúčení: 4:8 + Tanti a Vaive na 10 min. Presilovsky: 1:1. Oslabenia: 1:0. Divákov: 14 000.

ČESKOSLOVENSKO: Králík – Benák, Uvíra, A. Kadlec, Hořava, Stavjaňa, F. Musil – Lukáč, Rusnák, Liba – Hrdina, Růžička, Richter – Lála, Pašek, Šejba – Válek, Kameš, Pivoňka.

KANADA: Riggan – Murphy, Stevens, Halward, Lidster, Macoun, Konroyd – Dineen, Yzerman, Tanti – Taylor, Lemieux, Muller – Smyl, Francis, Maloney – Vaive, Nichols, Anderson.

ZOSTÁVAJÚCE VÝSLEDKY: Kanada – USA 3:2, Kanada – ZSSR 3:1, ZSSR – USA 10:3.

KONEČNÁ TABUĽKA

1. ČSSR	3	3	0	0	18:6	6
2. Kanada	3	2	0	1	9:8	4
3. ZSSR	3	1	0	2	12:8	2
4. USA	3	0	0	3	7:24	0

OBSAH

1. FUTBALOVО-HОKEJOVÉ KRIŽOVATKY VINCENTA LUKÁČA	9
2. KANADSKÝ AZIMUT DÁRIUSA RUSNÁKA	59
3. IGOR LIBA – Z TRETEJ LIGY NA MS	107
4. SPOLU LEN POD JEDNÝM TRÉNERSKÝM TANDEMOM	135
5. MS 1982 – PO PRVÝ RAZ SPOLU	143
6. MS 1983 – DRUHÝ ŠAMPIONÁT, DRUHÉ STRIEBRO	175
7. ZOH 1984 – ZAVŔŠENÝ STRIEBORNÝ HETRIK	195
8. MS 1985 – ZLATÁ PRAHA	225
9. AKO SA ĎALEJ UBERALI ICH KARIÉRY: VINCENT LUKÁČ	261
10. AKO SA ĎALEJ UBERALI ICH KARIÉRY: DÁRIUS RUSNÁK	273
11. AKO SA ĎALEJ UBERALI ICH KARIÉRY: IGOR LIBA	287
VIZITKA VINCENTA LUKÁČA	312
VIZITKA DÁRIUSA RUSNÁKA	314
VIZITKA IGORA LIBU	316
12. ŠTATISTICKÁ ČASŤ	319

www.sportovelegendy.sk

TRI SVÄTOPLUKOVE PRÚTY

Lukáč – Rusnák – Liba a ich príbeh o elitnom útoku

Autor: © Tomáš Petro

Vydal: SPORT legal, s. r. o.

Prvé vydanie: 350 strán

Grafická úprava: Martin Stanecký

Fotografie: © archívy Vincenta Lukáča, Dáriusa Rusnáka a Igora Libu, Slovenské olympijské a športové múzeum, Peter Jesenský, ČTK.

Jazyková úprava: Naďa Sekelová

Tlač: Róbert Jurových - NIKARA

ISBN 978 – 80 – 972052 – 8 – 7

Táto kniha vyšla s podporou:

To už naštartovalo aj trénera Bukača. Pedagogickosť a psychologický aspekt tentoraz išli bokom. Mimoriadna situácia si žiadala mimoriadne riešenia. „Boli sme ubytovaní v Práhoničiach, keď si nás zavolal tréner Bukač a spýtal sa, čo je s nami. Igor stále opakoval, že má bolesti brucha, úplne fit nebol ani Vinco. Došlo k zaujímavej situácii. Všetci traja spolu s Bukačom a asistentom Neveselým sme vypili po dve vodky! To bola veľká vec, lebo tréner nebol veru zástancom toho, aby si vypil s hráčmi. Do vodieku nám dal mleté čierne korenie a predniesol pamätný prípitok: „Kurva, tak aby vás tie žalúdky neboleli!“ – smeje sa pri zaujímavej spomienke Dárius Rusnák. „Na tento moment si presne pamätam. Zostali sme trochu zarazení i prekvapení. Niečo také sme od neho nečakali. Je však pravda, že nás mal veľmi rád. Do jeho smrti sme spolu perfektne vychádzali,“ pokyvoval hlavou Igor Liba.

ISBN 978-80-972052-8-7

9788097205287